Partea I
Copacul

I

Dragostea la prima vedere trebuie să fie Minunată. Eu nu am de unde să ştiu, deoarece prima dată nu a existat un contact vizual. Miros, da – duhoarea puternică şi oribilă de cai. Şi multe alte senzaţii. Dar voi ajunge şi-acolo. Ideea pe care vreau s-o clarific încă de la început este că până să-l văd pe Sinclair Youngblood Powers – în carne şi oase, adică –, eram deja îndrăgostită de el. Nimic nu putea schimba acest lucru. Nici măcar faptul că era mort.

Sinclair a apărut – în această dimensiune, în acest secol – la echinocţiul de toamnă, dar era prin preajma noastră încă de la sfârşitul lui iulie. Da, am zis bine: a noastră. Pentru că Pen a fost implicată, intim chiar, încă din prima zi. Care a fost – aşa cum am menţionat, pe la sfârşitul lui iulie – în a doua parte a verii, ca o ceaţă peste un câmp şi peste noi; atunci, eram amândouă complet nepăsătoare, năzuroase şi plictisite.

— Dice, am ceva de făcut.

Dice, adică eu. Toată lumea are un nume monosilabic aici – de exemplu Pen, de la Penelope –, aşa că în acea primăvară, anul trecut, smulsă fiind din nefericirea familiară a oraşului New York şi aruncată în regiunea rurală a Connecticutului, am primit şi eu unul. E acceptabil. Candice nu s-ar fi potrivit niciodată; e prea pompos. Candy, nici atât; e prea drăguţ. După cum a ieşit la iveală, Sinclair a adoptat şi el o prescurtare adecvată. Puteţi ghici? Vă dau un indiciu: nu e Clair.

Dar să trec mai departe. Permiteţi-mi să mă concentrez, să simt… acea după-amiază din miezul de vară arzătoare, parcul orăşelului, Pen şi cu mine, libere, fără nicio ocupaţie.

— Fii atentă aici!

A sărit în picioare, a stins jointul din care trăseserăm amândouă stând pe zidul de piatră (verişoarei mele nu i-au trecut niciodată prin cap posibilele consecinţe ale faptului că fuma iarbă în văzul lumii), apoi a plecat alergând. Eu, sfârşită, nu voiam decât să mă tolănesc, să-mi las mintea să se odihnească, în timp ce corpul meu se bucura să zacă. Pen, nu – ea a avut ideea remarcabil de prostească de a se urca în copac.

Din punct de vedere fizic, fata putea face orice. Să arunce un obiect şi să-l prindă cu agilitate şi precizie. (Eu eram în stare doar să mă feresc.) Să se scufunde şi să înoate şi să facă schi nautic. (Eu eram în stare doar… să nu mă înec.) Chiar şi în şlapi, s-a căţărat ca o maimuţă în acel copac, săltându-se pe crengile ce ieşeau din trunchi ca un broccoli mutant. Pen cunoştea copacul, crescuse în preajma lui şi se căţărase în el de nenumărate ori. Totuşi, era uriaş – un frasin bătrân şi falnic. Agăţându-se de crengi, sigură pe mâinile şi picioarele ei, era deja pe jumătate pierdută în frunziş – frunze zimţate şi mănunchiuri de muguri Singerii. M-am dat jos de pe zid şi m-am dus sub copac, să-i admir ascensiunea. Pen era sus de tot, fără exagerare. Apoi, cu un foşnet, şi-a schimbat direcţia – nu mai urca, ci se mişca pe orizontală.

— Dice! m-a strigat de pe creangă. Mă vezi?

O pată de bronz, un petic de pantaloni scurţi albaştri. O vedeam. Evident, nu eram singura. Dincolo de parcul orăşelului, odihnindu-şi picioarele pe o bancă alături de alţi câţiva admiratori, era Kurt Libo, cu antenele pregătite. Auzise că Pen Leonard – acea Pen Leonard – se căţărase în copac. Nu că Pen ar fi trebuit să se străduiască prea mult să atragă atenţia vreunei fiinţe conştiente, în special masculine. Cu Sinii pe care-i avea şi cu părul ei blond mătăsos, tot ce trebuia să facă era să respire. Şi ce făcea cu mulţimea de masculi seduşi? Nu prea multe. Fie îi ţinea de rezervă pentru cazul în care voia o favoare mai târziu, fie mormăia ceva, după care chicotea. Lui Pen i se părea amuzant felul în care băieţii se comportau în preajma ei.

A continuat să se târască în patru labe. Apoi a înjurat, şi unul dintre şlapi i-a căzut. Deşi creanga pe care stătea era groasă, se indoise sub greutatea ei.

— Pen, eşti nebună, am spus eu, mai mult pentru mine însămi sau pentru cosmos decât pentru ea.

— Ce? Zi mai tare!

Deci aşa… îşi dăduse seama că fusese remarcată de Kurt. Asta era rolul meu pe-atunci. Bine. Puteam s-o fac pe maestrul de ceremonii, nicio problemă.

— Pen! am strigat eu. Pen, eşti nebună! Doamne Dumnezeule, o să mori!

Replici răsuflate din scenariul unei telenovele. Nu trebuia să mă întorc ca să ştiu că radarul lui Kurt pentru detectat fete

trăsnite era pornit. Am mai ţipat un pic, am dat din mâini. Şi nici nu trebuia să mă uit ca să ştiu că venea Kurt, cu prietenii săi în urma lui, mergând cu toţii leneş, greoi.

La un moment dat al spectacolului meu de teatru, mi-a fost puţin teamă – pur şi simplu teamă că Pen se putea răni. Însă înainte de a-mi da seama cât de nejustificat era acest sentiment – n-avea de ce să-mi fie teamă, nu acum, nu atât de curând, nu aici, în Swoon –, am avut o presimţire familiară, incitantă. Acea vibraţie care anticipează, acel tunet îndepărtat. Nu puteam face nimic. Niciodată nu poţi. Aşa că i-am permis să mă invadeze, deşi, în secret, nu era chiar o plăcere.

Chiar atunci, Pen şi-a înfăşurat picioarele în jurul crengii, a ţipat şi şi-a dat drumul. Creanga s-a lăsat, iar ea a rămas atârnată ca un felinar, cu gleznele împreunate, părul în vânt şi sutienul ameninţând să-i iasă prin decolteul tricoului.

— Dumnezeule! a spus cineva.

— Frumos! a rostit altcineva.

Strigăte, fluierături, aplauze. Din partea lui Kurt şi a băieţilor din gaşca lui.

E posibil ca şi Pen să fi râs, însă a sunat înăbuşit – trebuie să fie greu să râzi când eşti cu capul în jos. Dar, ah, uşurinţa şi graţia cu care se balansa, de parcă ar fi putut mânca şi un sandviş în acelaşi timp… eram impresionată! Numai că uimirea s-a spulberat, din pricina unei a doua vibraţii, mai puternică, ce nu părea deloc legată de Pen.

Nici măcar când a căzut.

Uite cum poţi să le strici bucuria celorlalţi! Energie contra gravitaţie. Mâini şi picioare lovind frunze şi apoi doar aerul. Bustul răsucindu-se asemenea unei pisici care se redresează în aer. Numai că Pen nu e nici pe departe pisică. S-a izbit puternic de pământ. Impactul s-a simţit până la tălpile mele, în timp ce un cor îmi cânta în cap osanale: „Fraiero! Fraiero! Fraiero!”. Am îngenuncheat lângă ea. Pen era întinsă pe spate, cu ochii închişi. Stătea nemişcată. Am deschis gura, însă n-am putut să-i rostesc numele. Kurt şi prietenii lui priveau agitaţi, întrebându-se dacă puteau fi traşi la răspundere. Ei. Mda, corect.

Deodată, a treia vibraţie – de data asta, ca un compresor, clar cu ţepi – şi, odată cu ea, un miros cabalin. Lumea s-a strâns şi s-a desfăcut precum burduful unui acordeon şi, deodată, nu mai era nimic. Ba nu, era – însă nu mai era la fel. Copacul nu mai era

tot atât de falnic. Ziua era diferită şi ea; din cauza ploii uşoare, soarele nu mai era la datorie. Pen, Kurt şi restul nu mai erau, însă exista o mulţime. Avea loc… un eveniment. Un spectacol. Atmosfera era saturată de el. Fiecare om de-acolo era atins într-un fel sau altul, şi nu de vreun sentiment plăcut.

Apoi, printr-o întoarcere în timp, m-am trezit înapoi, îngenuncheată lângă Pen, iar ea a deschis larg ochii. Doar că nu erau ochii ei. Ochii lui Pen sunt violeţi, ca şi ai mei – ochii mamei sale, ochii mamei mele. Aceştia erau ca nişte cioburi de onix, negri, intenşi.

— Azi aţi ucis un om nevinovat! a strigat Pen, care nu era Pen.

— Ce naib…? s-a întrebat Kurt, sau altcineva, vreo creatură oarecare, aflată la distanţă.

— Mă condamnaţi pentru crimă, ce minciună mişelească! Mă condamnaţi pentru că am făcut în viaţă ceea ce voi doar în vise aveţi curaj să faceţi! Lucruri care coc în sudoarea paturilor voastre ies acum la iveală prin această dreptate veninoasă.

Vocea lui Pen era a ei, însă de îndată ce am început să-mi dau seama că elocvenţa, cadenţa şi furia nestăvilită n-ar fi putut să-i aparţină niciodată, universul s-a zguduit din nou, iar eu făceam parte iar din gloata mânioasă.

— Ia aminte, orăşelule Swoon, şi tu, măreaţă colonie a Connecticutului, voi fi răzbunat!

Nu puteam să-i văd, din cauza oamenilor din faţa mea, care se îmbulzeau şi urlau. Dar îi simţeam prezenţa, furia şi teroarea. Violenţa jurământului său a pătruns în mine, mi-a prins inima tot aşa cum un naufragiat se ţine de rămăşiţele epavei.

— Aşa că avertizaţi-i pe copiii copiilor copiilor voştri şi aşa mai departe… avertizaţi-i serios!

Mulţimea vuia, batjocorindu-l, oamenii strângându-se tot mai aproape unii de alţii, precum iţele unui război de ţesut. Au de gând s-o facă, mi-am zis eu, înţelegând deodată. Îl vor spânzura chiar de acest copac.

Durează ceva timp să spânzuri un om. Trebuie că fusese puternic; trebuie că se luptase. Însă, într-un târziu, murise cu adevărat, iar mulţimea a prins să se împrăştie.

Pentru mine, lumea a intrat în sine însăşi şi a ieşit pe cealaltă parte. Soarele strălucea. Şi Pen era acolo.

— Dice… a spus ea în şoaptă, ochii ei – erau ai ei! — privindu-i pe-ai mei. Am făcut ceva prostesc?

Uşurarea era ca oxigenul proaspăt şi înviorător.

— Da… nu, i-am spus. Ai căzut. N-ar trebui să te mişti. Cred că ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Ce… pe bune?

A clipit. Câteva fire de păr îi erau lipite de faţă. I le-am dat la o parte.

— Cred că sunt bine, a spus. Nu mă doare… nimic.

Eu? Eram înfierbântată, însă avea să-mi treacă. Am examinat-o pe Pen. Poziţia corpului era normală; nu părea să aibă nimic rupt. Verişoara mea era una dintre acele persoane indestructibile. Una dintre acele persoane norocoase care nu păţesc niciodată nimic rău sau ciudat. O minge de cauciuc, care sare. Dar felul în care Pen s-a uitat la Kurt – modul în care l-a fixat pentru o secundă, cu un zâmbet aproape sexy – m-a făcut să mă întreb dacă asemenea persoane există cu adevărat sau sunt doar legende de care ne agăţăm pentru a ne simţi în siguranţă.

II

Diagnosticul, pus când aveam treisprezece ani, fusese epilepsie. O formă rară (nu-i aşa că eram specială?)

care putea sau nu să reacţioneze la medicamente. Însă măcar ştiam.

— Măcar ştim, spusese mama mea, corpul ei filiform relaxându-se.

Pierduse cinci kilograme din cauza dietei reprezentate de copilul ei bolnav – spuneţi-i beneficiu.

— Măcar ştim, repetase tata, zâmbind precum avocatul care-ţi inspiră siguranţă.

Tata nu e avocat; doar joacă rolul unuia la TV. Peter Moskow, un actor nu prea cunoscut, însă măcar unul care munceşte; e băgat în circuitul crimă-dramă. A fost de toate: avocat, procuror, mafiot, paramilitar (însă niciodată poliţist; tata zice că prea arată a evreu, ca să joace rolul unui poliţist). Mama e şi ea în media, oarecum:

Lesley Reagan, editor la În Star, numărul unu printre tabloide.

— Măcar ştim, spuseseră ei, ţinându-mă de mână în timp ce eu dădeam din cap curajoasă şi doctorul turuia despre cum

simptomele mele probabil că nu aveau să se agraveze. Fără înghiţit limba, fără spasme în momente inoportune. Doar aceste mici sincope.

— Pentru restul lumii, va fi ca şi cum ai căzut pe gânduri pentru o clipă, spunea el, în timp ce pielea i se zbârcea în jurul gurii din pricina zâmbetului său de doctor.

Măcar ei ştiau. Problema e că eu ştiam altceva. Epilepsie, pe naiba! Crizele, convulsiile, pauzele dintre crize, transele – „episoadele" era termenul preferat al părinţilor – erau cu totul altceva. Erau manifestări fizice ale faptului că eu, Candice Reagan Moskow, sunt un picuţ paranormală. Vai, Doamne! Chiar am spus-o! Ce vor crede vecinii?

Pe scurt, dintotdeauna am fost aşa. Nu că aş putea să vă dau răspunsurile la un test de matematică sau să aleg numerele norocoase la loterie. Nu pot comanda asemenea lucruri, şi nici nu le pot controla. E mai degrabă o chestie de cunoaştere spontană – care poate apărea în timp ce citeşti o carte foarte bună şi la jumătatea ei ştii deja cum se termină. Cu alte ocazii, visele mele au devenit reale – chestii banale, de exemplu visez că enervez o vacă şi a doua zi la micul dejun laptele e stricat. Şi apoi, crizele sunt puternice, suficient de înfricoşătoare pentru părinţii mei, încât să mă târască pe la toţi neurologii de pe Park Avenue.

Viziunile.

Veniseră odată cu pubertatea. Unele fete primesc sutiene mărimea C; eu primisem avanpremiere ale atracţiilor viitoare şi prezentări de filme vechi, perimate. „Viziuni" nu e cel mai potrivit cuvânt, deoarece puteam face mai mult decât să privesc; să aud, să miros, să gust şi să ating obiecte; să ajung în anumite locuri şi să mă întorc uneori schimbată (semnul rozaliu din naştere cu care de fapt nu m-am născut, cicatricea în formă de jumătate de inimă de pe umărul stâng). Însă aceste aşa-zise viziuni imită undele cerebrale ale unei crize epileptice uşoare. Prin urmare, sufăr de epilepsie. RMN-urile nu mint. OK. Şi ce poate o fată să facă?

Să se descurce, ce altceva?! Să tacă din gură. Părinţii mei constituie un front unit în ceea ce priveşte problema epilepsiei. Pentru un actor, tata este foarte logic în viaţa reală, iar mama… ei bine, familia Reagan cea dârză, energică şi care nu sforăie, pur şi simplu nu are treabă cu paranormalul. Bunica mea

dinspre tată, Lena, este la curent, căci se pare că şi mama ei (cunoscută în familie drept „romînca aia nebună”) avea aceeaşi problemă. Însă ăsta nu e un subiect de conversaţie. E mai mult decât un acord între noi – ea ştie, şi eu ştiu că ea ştie. Pentru străini, am adoptat un program prin care evit clarviziunea şi, în general, încerc să nu ies în evidenţă. Îi las pe alţi copii să fie ţinte mişcătoare sau tablouri umane; nu port pe mine constelaţii de piercinguri sau tatuaje. Mă îmbrac sumbru. Vorbesc încet. O las mai uşor cu teatrul. Ştiu, ştiu, sunt un clişeu – paranormalul şovăielnic, însă dacă dai semne de ciudat, cauţi necazurile. Să spunem că am eu o senzaţie bizară în legătură cu acest lucru. Doar Ruby a suspectat ceva extrasenzorial la mine. Draga de Ruby, nebună şi frumoasă. Nu am de ce să-mi fac griji că mă toarnă. Nu mai am de ce.

Din fericire, viziunile s-au mai calmat. La început, erau frecvente, violente şi uneori vomitam sau făceam o febră năucitoare. După un timp, m-am obişnuit cu ele, m-am obişnuit să mănânc cuburi de gheaţă zdrobite ca să-mi potolesc greaţa şi febra. Nici măcar nu mai apar periodic – trec luni bune în care nu am viziuni. Teoria mea este că au fost lansate odată cu prima explozie de hormoni feminini – sindromul premenstrual cu efect de percepţii extrasenzoriale. Patru ani mai târziu, se manifestau încă şi mai rar, şi sper în continuare că toată tărăşenia cu telepatia se va sfârşi – nu am nicio ambiţie de a concura la Ultimul paranormal în viaţă. Până atunci, am tehnicile mele de a face faţă.

Cum ar fi politica de a returna viziunile. Exact ca un pulover pe care l-ai cumpărat dintr-un capriciu şi ţi-ai dat seama că arată stupid. Închid ochii şi mă imaginez la Macy’s din Herald Square. Am o sacoşă de cumpărături, în care se află o viziune, cu eticheta încă lipită pe ea, şi am şi bonul fiscal, iar o femeie respectabilă cu părul înfoiat şi ochelari, care lucrează de o jumătate de secol la biroul de retururi de la Macy’s, o ia în primire şi eu îi mulţumesc. Asta mă ajută să merg mai departe.

Cu excepţia acelui moment cu Pen şi copacul, când n-a funcţionat. Femeia s-a uitat în sacoşă, mi-a verificat bonul; s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, drăguţă. Avea o voce răguşită, de parcă i-ar fi prins bine o pastilă contra guturaiului: Nu poţi returna asta.

Nu voiam să creez probleme, însă trebuia să întreb:

— De ce nu?

În spatele meu, lumea se foia şi se agita, ambalajele foşneau.

— Nu am avut niciodată probleme până acum, am precizat eu.

Doamna de la biroul de retururi s-a holbat la mine pe deasupra ochelarilor. Nu a fost lipsită de înţelegere când mi-a spus:

— Ei bine, draga mea, acum ai.

III

Swoon este izolat-dar nu cum ai putea crede.

În oraş sunt vreo douăsprezece familii minoritare, dar cu toate că nu ştiu numărul total al persoanelor, ştiu că doamna latino-americană are propria ei emisiune despre gătit şi că tatăl unuia dintre copiii de culoare de la şcoală conduce o bancă multinaţională. De vreme ce Swoon e un oraş al zâmbetelor curtenitoare, aceşti oameni de culoare (culoarea banilor) fac ce vor. Izolarea de care vorbesc eu este autoimpusă şi se referă la preferinţele din timpul liber – o poţi observa în zona lacului. Sunt oameni care navighează, pescuiesc, fac schi nautic, şi fiecare respectă spaţiul celuilalt pe acest lac cu apă perfectă, liniştită, cu o suprafaţă de cinci sute de acri sau mai mult. Şi dacă tot ce-ţi doreşti este să nu faci nimic, cât mai departe posibil de ochi curioşi, există o zonă şi pentru asta. Se numeşte Ungherul.

Pen conducea. Primise maşina cadou când împlinise şaisprezece ani, ultimul model în materie de lux; la naiba cu carnetul de şofer cu limită de vârstă! Nimeni nu era îngrijorat de faptul că Pen era la volan.

— La dracu'! a înjurat ea încet, a frânat şi a dat înapoi. Întotdeauna ratez cotitura asta.

E uşor s-o ratezi – nu e marcată, şi nici măcar nu e un drum propriu-zis. Asta-i problema. Mergeam pe poteca plină de hârtoape, tufişurile şi crengile fiind aşa de aproape, încât ne atingeau din trei părţi. Eu mă jucam în sinea mea de-a exploratorul junglei – mă pricep la a-mi suspenda neîncrederea. Pen fredona melodia unui rapper, auzită la radio – ameninţări de bătăuş cântate cu vocea ei subţire de soprană, uşor fals.

Ungherul e izolat, însă renumit; maşinile stăteau printre

copaci ca bestiile adormite. Unele, străine şi luxoase ca a lui Pen. Câteva rable. Majoritatea, camionete. Camionete noi. Camionete de colecţie, recondiţionate cu grijă.

— Dice, ia tu răcitorul, OK?

Pen şi-a agăţat câteva prosoape de gât şi şi-a luat sacoşa cea mare, în timp ce eu căram snacksurile şi băuturile. Mergând pe poteca îngustă în urma verişoarei mele îmbrăcate doar în bikini, n-am putut să nu observ că nu avea niciun semn pe piele. La două zile după ce căzuse din copac fără să se rănească, avea acelaşi pas săltăreţ. Dac-aş fi fost eu în locul ei, aş fi fost în pat, cu piciorul suspendat.

Nu fusesem eu – însă simţeam efectele acelei zile petrecute în parc. Dat fiind faptul că returnarea viziunii la Macy's eşuase, ea a persistat ca o mahmureală încăpăţânată; capul mi-l simţeam greu şi gura uscată. Oh, şi visele mele! Cât de spectaculoase, cât de tulburătoare, cât de ciudate trebuie să fi fost, de vreme ce o dată m-am trezit plângând şi altă dată râzând; nici nu m-am întins bine să-mi iau jurnalul să le notez cum fac de obicei, că le-am şi uitat. Lucru care nu mi se mai întâmplase niciodată. Îmi amintesc perfect visele, pot să le redau instantaneu. Chiar în acea săptămână mi-au dat diazepam, aşa că visele-mi erau profunde şi le puteam recita ca pe nişte cântece de la creşă. Însă cele două au fost şterse de un CIA cosmic. Meditând asupra acestui lucru, m-am împiedicat de o rădăcină şi am dat peste Pen, făcându-ne astfel caraghios apariţia pe malul lacului.

Lumea ne făcea cu mâna. Am răspuns, la rândul nostru. Nimeni nu şi-a dat jos ochelarii de soare. O întoarcere la o sută optzeci de grade faţă de prietenii din New York. La oraş, ne pupam. Fete, băieţi, transsexuali, homosexuali, heterosexuali, indecişi. Ne pupam de „salut", ne pupam de „la revedere"; ne pupam chiar dacă tocmai ne văzuserăm la prânz. Prea multă apropiere pentru Connecticut, unde pupatul era doar pentru familie, în cel mai bun caz. Şi, bineînţeles, dacă îi plăcea cuiva de tine.

Lui Pen îi plăcea, în felul ei, de Burr Addams. Aşa că, firește, i-am ignorat, aşezându-ne prosoapele lângă Kristin Marshall şi Caroline Chadwick. Amândouă erau prietene cu Pen, şi acum, prin asociere, şi cu mine. Nu cred că aş fi ales-o pe Wick, care poate fi înfumurată şi meschină, însă pe Marsh da, pe ea sincer o plac.

— Nu ştiu de ce îmi dau cu-atâta loţiune! a spus Pen. Cum termin, mă duc în apă.

Era din nou o după-amiază frumoasă. Lacul strălucea. Poiana retrasă era imaculată – trebuie să recunosc meritele petrecăreţilor nebuni din Swoon că-şi duseseră la gunoi cutiile de bere, după petrecerile anterioare. Eram invidioasă pe albinele care zburau din floare în floare. Orăşenii care ajung în zonele rurale reacţionează în două feluri – fie cu frică şi dezgust, fie cu o încântare nebună.

— Aţi intrat în apă? le-a întrebat Pen pe fete, în timp ce se ştergea pe mâini cu prosopul.

Nuanţa puternică a tenului ei, sclipirea din ochii ei mici – în orice caz, arăta mai bine decât de obicei. O întâlnire cu moartea are acest efect, se pare.

— Nu vreau să mă ud pe cap, s-a plâns Wick, al cărei păr, la fel ca al lui Pen, e blond, des şi, fireşte, perfect drept. M-am spălat în dimineaţa asta, după ce am călărit, şi refuz să-mi ud iar părul.

Wick îşi flutură pletele, să arate cine e şeful.

Marsh avea şi ea părul lung, drept şi blond, însă al ei, mai fin şi uşor gras, era dat la o parte de pe fruntea plină de coşuri cu o bentiţă ecosez. Da, viaţa pe tărâmul blondelor. Buclele mele brunete, dacă ar fi vreodată îndreptate cu foenul, s-ar răzvrăti la cel mai mic semn de umiditate cu un ping! Sonor. Cu buclele dezordonate şi paloarea mea lunatică, fără să menţionez un fund cât suprafaţa Wyomingului, ieşeam în evidenţă în Swoon. Nu doar faptul că ieşeam în evidenţă mă enerva, ci şi lipsa varietăţii umane. Îmi era dor de Upper West Side, unde a fi diferit era dorit, celebrat şi necesar. Aici, până şi Angela „Gel” Burton, tipa de culoare al cărei tată conduce banca, are părul lung până sub breteaua sutienului, îndreptat printr-un proces chimic, şi cu şuviţe aurii.

— Eu intru, a zis Marsh. Deşi sunt sigură că e rece gheaţă.

Ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la Marsh – e pesimistă. Să-i spunem modul ei de a ieşi în evidenţă, aici, în ţara majoretelor. Dacă stai să te gândeşti, Marsh chiar avea motive să se aştepte la ce era mai rău. Tatăl ei era… ea folosea cuvântul „strict”. Însă l-am întâlnit pe Douglas Marshall, l-am privit în ochi şi cred că voia de fapt să spună „bolnav psihic”.

— Şi eu, am zis.

Pen s-a ridicat în picioare.

— Bine.

M-a apucat de încheietură şi m-a tras în sus. Mi-a dat jos halatul pe care-l purtam să mă protejez de soare.

— Of, bine, a zis Wick iritată şi şi-a înnodat părul în coc, în creştet. Dar nu mă bag sub apă.

Nu trebuia ca vreuna dintre noi să rămână să aibă grijă de lucruri. Bani, cărţi de credit, chei de la maşini şi diverse gadgeturi au rămas în siguranţă în genţile deschise. Ne-am îndreptat spre lac. Nu era nevoie să verificăm temperatura apei cu degetele de la picioare, şi nici să intrăm treptat, ca să ne obişnuim cu apa. Lacul era celebru că avea apa rece; singurul mod era asaltul. În plus, alergatul în apă, cu ţipetele şi împroşcăturile aferente, era strigătul de împerechere în Western Connecticut. Curând, Pen şi Burr Addams s-au luat la întrecere, înotând cu mişcări lungi şi bine definite.

Burr era un pretendent exemplar, un yankeu adevărat de Connecticut. Ascendenţa familiei Addams data din timpul primei colonii. Tatăl său, judecător la Curtea Supremă, avea aspiraţii politice mai mari. Burr fusese căpitanul echipei victorioase de lacrosse a liceului; urma să fie boboc la Yale în toamna următoare. După ce hoinărise prin Europa în prima jumătate a vacanţei de vară, se întorsese să-şi petreacă a doua jumătate într-un mod mai liniştit. De unde ştiam asta? Pen era o enciclopedie Burr Addams. Îmi spusese toate astea şi faptul că ea se păstra pentru el – folosise exact aceste cuvinte: „se păstra” – deoarece intenţiona, cu o hotărâre aproape sinistră, să se căsătorească cu el într-o bună zi. Astăzi acţiona în această direcţie.

Un tip pe care nu-l cunoşteam înotase spre noi ca să discute cu Wick. Nimeni dotat cu penis nu se apropiase încă de Marsh şi de mine. Călcam apa pentru a ne menţine circulaţia Singelui în mediul brutal de rece.

— E bine că nu suntem băieţi, a zis Marsh. Testiculele noastre ar fi devenit deja nişte boabe mici de mazăre.

Un alt lucru care-mi place la Marsh: e amuzantă.

— Hai, Dice, să te învăţ să înoţi pe spate, a zis ea.

— Da? am răspuns eu, gâfâind uşor. Crezi? Asta ar însemna să stau pe spate.

Nu puteam concepe o poziţie mai vulnerabilă în mijlocul unui

lac atât de rece.

— Hai! E uşor, jur.

Ca să mă convingă, Marsh s-a arcuit şi a început să dea din mâini şi din picioare. O coroană de alge blonde şi subţiri se agita în jurul capului ei. Apoi, ea s-a răsucit şi a venit spre mine, înotând pe-o parte.

— Ai încredere în mine, a zis ea.

Ce naiba, călcatul apei devenea obositor. Marsh şi-a pus o mână pe partea de jos a spatelui meu şi una pe umăr.

— Aşa, a spus ea, uşor, dar nu nesigur – ştia ce făcea. Relaxează-te, nu mai întinde gâtul aşa.

Şi-a mutat mâna de pe umăr pentru a-mi susţine ceafa. Am închis ochii şi am ascultat murmurul glasului lui Marsh, foarte aproape de mine, o hipnoză acustică.

— Gata, a zis ea. Te-ai prins.

Pentru un moment, m-a cuprins panica – o undă determinată de o împroşcătură nu prea depărtată ameninţa să-mi acopere nasul şi am auzit-o pe Pen chicotind prin preajmă. Cel puţin, sunase ca vocea lui Pen. Şi nu o auzisem, pe cât o simţisem, ca o gâdilitură interioară. Momentul trecuse. Crisparea mi s-a spulberat, în timp ce-i acordam atenţie totală şi tacită lui Marsh. Picioarele mele s-au despărţit din propria lor voinţă. Respiraţia mi s-a stabilizat devenind mai înceată. Marsh ţinea mâinile pe mine. Aveam încredere în ea. Soarele de pe obraji era magnific.

— Vezi? a zis ea. E ca şi cum ai face baie.

Voiam să spun, „Da, dacă ai cada într-un iglu”. Însă sarcasmul nu-şi avea rostul, deoarece apa nu mai părea să fie aşa de rece. Era doar revigorant de răcoroasă, ca roua ierbii pe picioarele goale dimineaţa devreme. Puteam să stau acolo pentru totdeauna.

— OK, Dice, o să plutesc şi eu lângă tine, a zis Marsh. O să-ţi dau drumul.

În loc să-mi dea drumul de tot, Marsh m-a luat de mână. Şi cum pluteam împreună, mână în mână şi simţindu-ne sublim, mintea a început să-mi fugă la gânduri… un anumit tip de gânduri… fantezii. Aveam fantezii despre a săruta şi a fi sărutată. Nu cu Marsh – nu erau chiar aşa de bolnăvicioase. Doar ideea de a pune obrazul pe suprafaţa apei şi buzele mele să se întâlnească cu altele. Zâmbetul meu se întindea ca mierea. Alte senzaţii mă încercau, alte fantezii, amorfe dar

intense, şi observasem că mă excitam în zonele obişnuite şi în altele încă nedescoperite. Tâmplele, înconjurate de apă. Palma, ţinută strâns de prietena mea.

A fost aşa de… frumos. Poate prea frumos. Plăcerea prelungită tinde să devină un lucru pe care nu-l merit, aşa că m-am oprit. Numai că tot era plăcut. De fapt, nu eram singura în extaz. Te cred şi eu că am fost uimită: ceva mai departe, unde apa era mai adâncă, Pen şi Burr erau încolăciţi, un duo bronzat şi ud. Bravo Pen, mi-am zis în sinea mea, aproape mirată. Era şi timpul.

Eu şi cu Pen vorbiserăm despre sex; era unul dintre subiectele mele preferate. Adevărul este că nu avusesem un prieten „adevărat", însă mă prosteam – nu, „experimentam" e mai bine spus, deoarece activităţile mele cu băieţii erau ciudate: Pot face asta?

Lasă-mă să te ating acolo. Cum e? Îţi place? Mişto. Acum fă-mi mie… haide, te rog! Reacţii chimice, o senzaţie declanşând-o pe alta – da, oamenii sunt minunat construiţi. Uneori, după o întâlnire cu un băiat, mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă în tot acest amalgam de senzaţii aş amesteca şi dragostea. Combustie spontană? Avalanşă orgasmică? Când turuiam despre asta, Pen bombănea şi zicea că sunt ciudată. Păcat, sincer. La suprafaţă, un fotomodel din revistele pentru bărbaţi, însă interiorul… mintea ei nu pricepea nimic.

Ei bine, acum pricepea. Nu, stai un pic. Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Nu doar înţelegea. Ea conducea. Toată lumea de la lac părea stimulată în mod similar. Era o nebunie – Swoon cu greu ar fi putut fi confundat cu capitala mondială a PDA –, şi totuşi se întâmpla. Pe mal, cu un băiat pe care abia îl cunoscuse, Wick îşi murdărea părul, dar numai la asta nu se gândea. În apă, pe mal şi în pădure, un cor de suspine şi giugiuleli era în armonie cu – nu glumesc – păsările şi albinele. Iar Pen era epicentrul, punctul central al undei erotice colective. O ştiam la fel de bine cum îmi ştiam numele, aşa cum mi se întâmplă uneori să ştiu. Cât de ciudat, am gândit eu. Cât de necaracteristic pentru Pen!

— Hei! Ce se întâmplă?

Marsh a revenit la poziţia verticală şi m-a strâns de mână.

— Marsh, sunt o obsedată sexual! am spus eu, cu ochi scânteietori.

— Pe bune? La ce te uiţi?

— Uită-te la cuplul-minune.

Erau la câţiva metri depărtare. În acel moment, îl vedeam doar pe Burr. Avea sutienul lui Pen legat sub bărbie, pe cap cupele formând o pereche de urechi de şoricel, şi călca apa într-un extaz pur. Ceea ce însemna că Pen era sub apă, sursa acelui extaz. Deodată a răsărit, sclipind ca o naiadă, şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Burr. Apoi, a apăsat cu palmele pe umerii lui. Din câte se părea, Pen credea în a dărui şi a primi. Era rândul lui Burr. Se legase în apă. Şi Pen a ieşit afară mai mult, şi-a lăsat capul pe spate şi Sinii i-au ieşit la suprafaţă.

— O, Dumnezeule! a spus Marsh. Burr Addams e un băiat rau de tot.

— Nu ştiu. I-aş da 10, măcar pentru efort.

Amândouă chicoteam conspirativ. Apoi am spus:

— Nu ştiu ce să zic despre Burr, dar asta nu este caracteristic pentru Pen.

Nu este caracteristic pentru Pen, nu pentru Pen… nu… Pen…

La fel de repede ca un clic pe telecomandă, nori de furtună au apărut dinspre nord, pătând ameninţător cerul. Apoi, un fulger; Marsh a tresărit.

— Dice, hai, ar trebui să înotăm spre mal.

Nu voia ca vreuna dintre noi să fie electrocutată. Şi alte persoane se îndreptau spre mal, vraja îmbătătoare fusese risipită. Au început să cadă câţiva stropi mari.

— Dice… a zis Marsh.

Însă eu eram încremenită. Mă uitam la Pen. Era perpendiculara pe apă acum şi făcea… ceva. Ceva straniu. Ceva brutal. Ceva rau. Parcă primisem un pumn. Pen nu-l lăsa pe Burr să iasă la suprafaţă. Îl ţinea sub apă… cumva… ea era…

Am început să înot spre ei.

— Pen, am încercat eu să ţip, dar gura mi se umpluse cu apă.

Mă înecam; mă zvârcoleam. Totuşi, mă luptam să merg înainte. În acel moment, Marsh a apărut lângă mine, pentru ca în următorul, să înoate repede spre Pen şi Burr. Fusese pe fază. Burr ieşise din apă şi respira greu. Cineva strigase – dar tunetul acoperise zgomotele. Frica m-a părăsit doar când am atins cu picioarele fundul alunecos al lacului. Gâfâind, am ajuns la nisipul cu prundiş. Şi apoi, ploaia a început să cadă.

IV

Am auzit paşi pe scări. Casa noastră este veche, una dintre cele mai vechi din zonă, o fostă fermă din şindrilă albă, construită în 1748. Dacă tragi un vânt pe verandă, acesta se va reverbera în duşumeaua podului. Puteam să aud un păianjen cum urcă pe-acele scări. Fiind singură în casă – cel puţin aşa credeam –, am rămas nemişcată. Mi-a trecut prin minte că nimeni nu încuie uşa în Swoon; mie, care purtam nenumărate chei în buzunar încă din clasa a treia. Aici, e o chestie de mândrie. Aici, e sigur. Şi cum casa noastră este pe Daisy Lane, exact vizavi de casa unchiului şi mătuşii, m-am gândit că trebuie să fie Pen. Lucru care în mod normal nu m-ar fi speriat.

— Sper că eşti îmbrăcată, sunt cu Jordan, a strigat ea şi a bătut în uşă, chestie obligatorie înainte de a intra, după care a apărut cu cel mai mic şi mai blond frate după ea.

Eram îmbrăcată, cu picioarele încrucişate, citind în cărţile de tarot – cel puţin, încercând. Ar fi putut la fel de bine să fie ceva în lituaniană. Cărţile din faţa mea se pretau la o grămadă de interpretări. Fiecare răspuns ridica o întrebare. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai nelămurită deveneam. Şi cum la început nu avusesem o relaţie atât de bună cu latura mea de medium, să ştiţi ca mi-a trebuit un efort mental serios, care apoi s-a transformat într-un zero uriaş. Am trântit cărţile grămadă.

— De ce-ai făcut asta? m-a întrebat Pen.

— Vibraţiile unui copil de şase ani nu sunt favorabile comuniunii cu planul astral. Fără supărare, Jordan.

— Pot să mă joc cu gândacii, Can… Dice?

Jordan era fascinat de colecţia mea de cărăbuşi, un cadou de la tata de când aveam zece ani şi treceam printr-o fază mistic-mitic-spirituală. Mama nu era de acord, însă nici nu obiectase. Agnostici amândoi, mă creşteau fără nicio religie.

— Poţi să te uiţi, Jor, i-am spus. Dar nu te poţi juca cu ei.

— Asta voiam să zic.

Cu grijă, a luat vasul de sticlă de pe birou şi s-a instalat pe podea.

Pen s-a aşezat pe marginea patului.

— Ia vezi ce zic cărţile despre mine.

Ceea ce ea nu ştia – şi nu i-aş fi spus – era că asta făceam. Nu prea o mai văzusem pe fata asta de când încercase să-l înece pe

cel mai râvnit burlac din Swoon. Incidentul de la lac avusese loc într-o zi de vineri; părinţii mei ajunseseră în Swoon pentru weekend, deoarece tata nu lucra la niciun serial, iar mama îşi luase în sfârşit câteva zile de concediu; luni merseserăm în Newport şi stătuserăm la o pensiune de pe malul mării. Lucru drăguţ – nu prea îmi vedeam părinţii în ultimul timp.

Toată mutarea în Connecticut fusese o prostie, deşi avuseseră cele mai bune intenţii, crezând că vor rezolva toate problemele noastre (adică ale mele). Acest loc idilic, atât de aproape de sora mamei mele şi de copilul ei perfect adaptat… ce tonic mai bun decât aerul curat, razele de soare şi brioşele de casă ale mătuşii

Lainie? Pur şi simplu, nu se gândiseră îndeajuns. Nu se gândiseră că mama pleca rareori de la serviciu înainte de ora opt şi nu exista tren sau autobuz direct spre Swoon. Sau că tata trebuia să fie pe scenă la ora şase când filmează. Ca să nu mai spun că e alergic la cel mai mic fir de polen şi trebuie să ia antihistaminice puternice atunci când e la ţară. Dar se lăsaseră purtaţi de val când văzuseră preţul bun al casei demodate şi vechi, şi influenţaţi de noţiunea lor nobilă de „cât de bine îmi va fi aşa”. Şi astfel, deveniseră mândrii proprietari ai unei foste ferme din secolul al optsprezecelea în care de-abia petreceau un pic de timp. Bineînţeles că în prima lună mama se suia curajoasă în trenul spre Brewster şi apoi conducea o oră până în Swoon în fiecare seară, dar era morocănoasă din cauza navetei. Aşa că ajunsese să-şi petreacă doar weekendu- rile acasă, iar tata, cu orarul său dementţial şi relaţia proastă cu natura, venea şi mai rar.

Foarte bine, din partea mea. Nu voiam să schimb nimic. La şaptesprezece ani eram perfect capabilă să-mi port singură de grijă. Şi când nu aveam chef, eram bine-venită la familia Leonard – mama lui Pen punea o friptură de porc la cuptor, la cea mai mică aluzie. De fapt, probabil că ăsta şi era motivul pentru care Pen trecuse pe-aici: o invitaţie la cină, făcută de ochii lumii. Am îndreptat conversaţia spre acest scop.

— Şi ce găteşte Lainie în seara asta?

Pen studia grămada de cărţi de tarot. Le-am dat la o parte. Nu ca să fiu rea, însă nu vrei ca energia altcuiva să-ţi contamineze pachetul. Mai ales energia lui Pen, în acel moment.

— Facem un grătar, a spus ea. Kebab de nu ştiu ce peşte,

mahi-mahi, cred, însă avem şi antricot.

— Sună bine oricare dintre ele.

O priveam pe furiş. Părea normală. Nici cel mai mic indiciu că ar fi fost vreo asasină începătoare.

— Cum a fost la Newport? m-a întrebat ea.

— Bine… drăguţ. Tata nu a strănutat la plajă.

— E bine.

— Da. Încercând să trag de timp, îmi rodeam cuticulele. Şi ce s a mai întâmplat pe-aici?

— A, nimic nou.

Pen s-a crispat şi şi-a proiectat maxilarul în afară. Când m-am uitat de data asta la ea, Pen şi-a dat seama.

— Nu eşti supărată pe mine, nu, Dice? m-a iscodit ea.

Eu? Supărată? De ce-aş fi – nu încercase să mă ucidă pe mine. Eram… îngrijorată. Lucru care ar fi deranjat-o pe Pen, ştiind că ridicase semne de întrebare. Pen era responsabilă. Pen era de nădejde. Pen avea un cap bun, aşezat pe umeri buni. Pen era ferm convinsă, ca şi mama ei de altfel, că orice ar face, totul va fi bine. Acum, poate avea dubii. Şi nu voia să se confrunte cu aşa ceva. Şi, cu siguranţă, nu voia să vadă îndoielile reflectate în ochii mei.

— Nu, bineînţeles că nu.

Am pus cărţile de tarot pe noptieră şi am înghiţit în sec. Asta era mama tuturor momentelor penibile, prima noastră întâlnire după acea zi petrecută la plajă.

În acea zi la lac, ploaia se transformase în grindină. Am alergat la maşina lui Pen, am aruncat lucrurile înăuntru şi am plecat ca din puşcă. Asta era de la sine ciudat – Pen nu era un şofer agresiv. Pur şi simplu conducea cu viteză pe drumul şerpuit, în timp ce din cer cădeau bucăţi de gheaţă. Când am strigat-o, nu mi-a răspuns.

Şi eu, o persoană sensibilă, chiar foarte sensibilă, nu puteam sa mi dau seama ce simţea. Nu plângea. Nu înjura. Nu zicea nimic în legătură cu Burr. Se holba pe geam şi accelera prin furtuna de parcă voia să scoată din ea şi mai multă furie. Într-un târziu, m-am întins şi i-am atins cotul. Nu a ignorat acest lucru. S-a întors spre mine şi am văzut cum negrul ochilor ei se transforma în albastru. A durat cam douăzeci de secunde, în timp ce Pen (sau cine o fi fost) abia a evitat o serie de cutii poştale. Spre norocul nostru, ajunseserăm pe Daisy Lane. Pen a

oprit în faţa casei mele. Arăta exact ca Pen – încântătoare, frumoasă şi liniştită – când a zâmbit şi mi-a spus:

— Aş vrea să intru şi să stau un pic.

Poate că voia să vorbim, să mă lămurească ce se întâmplase. Fusese un fapt pe care probabil că-l interpretasem greşit şi care e posibil să fi fost doar o hârjoneală lascivă inocentă refractată de lac, aşa cum un băţ pare strâmb privit printr-o peliculă de apă.

Asta e tot.

Toanta de mine!

Însă în mintea mea ţipam la ea, Nu te las în casă fără o armată de ninja care să mă protejeze. Cu voce tare, am reuşit să spun doar:

— Îmi pare rău… nu pot. Părinţii mei trebuie să ajungă acasă dintr-o clipă-ntr-alta, iar casa e vraişte.

După care m-am dat repede jos din maşină şi am intrat pe uşa casei de la numărul 12 de pe Daisy Lane. Uşă pe care am încuiat-o. Zgomotos.

Şi acum, Pen mă întreba dacă eram supărată pe ea.

— Uite, am început eu. Gândurile mă chinuiau de aproape o săptămână şi nu-mi plăcea: Simt că tu îmi ştii secretele…

Lucru care nu era abureală totală. Într-adevăr, Pen nu era la zi cu tendinţele mele telepatice, dar mă referam la epilepsie, despre care ştia şi care cu siguranţă nu era pentru urechile oricui. Făcând aluzie totodată la problemele care mă aduseseră în Swoon – îi ofeream frânturi de informaţii despre acea harababură îngrozitoare. Şi Pen fusese întotdeauna grozavă, nu-şi băgase nasul, nu mă tratase niciodată ca pe o leproasă sau ca pe o nebună. M-am simţit uşor vinovată de felul în care o lăsasem singură în maşină, singură-singurică, la fel cum era şi grindina de pe acoperişul nostru.

— Dar şi tu le ai pe ale tale, am continuat eu. Şi e normal; adică, ştiu că ţi-am fost băgată pe gât, verişoara ta cu probleme mentale.

Auzind asta, s-a mirat şi a întors capul spre fratele ei – cu o privire gen „copiii le aud pe toate”.

— Dice, nu e…

M-am uitat la Jordan, care încă era complet absorbit de cărăbuşi.

— Aşteaptă, lasă-mă să termin, am insistat eu, dar vorbind

mai încet şi luând o pernă în poală, lovind-o pentru a accentua ideea. Nu sunt ca tine, nu arăt ca tine, nu mă comport ca tine, nu mă îmbrac ca tine. Nici ca prietenii tăi. Şi cu toate astea, te-ai comportat minunat cu mine, Pen, să ştii. Mai mult decât aş fi putut cere. Şi nu ştiu, fiind un copil singur la părinţi, tu ai fraţi… Am născocit ideea cum că am fi surori, noi două. Apropiate, ştii tu, ca mamele noastre. Aşa că vreau să-ţi spun că nu te-aş judeca niciodată, Pen. Dacă este ceva… orice lucru despre care vrei să vorbim, sunt aici. Şi îmi pare rău… în timpul furtunii… când am plecat pur şi simplu. A fost greşit din partea mea. N-o să mai fac asta niciodată. Să te abandonez. Vorbesc serios.

Pen s-a uitat la mine.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

Ce m-a oprit s-o iau în braţe pe Pen? Poate faptul că Pen nu e genul ăsta?

Mulţumită de promisiunea mea, Pen mi-a zâmbit răutăcios şi s a urcat în pat lângă mine, cu spatele rezemat de tăblia patului.

— Mulţumesc… surioară, a spus ea.

— Nu fi fraieră… i-am răspuns. Surioară.

Şi din nou s-a lăsat liniştea.

— Nu zic că trebuie să spui ceva. Cum stăteam una lângă alta, am continuat să vorbesc în şoaptă, ca şi când ne spuneam secrete: Adică, ştiu că eşti apropiată de Wick…

— Fii serioasă, a spus Pen. Wick. Lui Wick nu i-aş putea spune nici că mi-a sărit oja.

Am râs pe chestia aia. Şi-a strâns picioarele şi s-a întors spre mine, sprijinindu-se cu obrazul de genunchi.

— Dacă cineva ar înţelege ce s-a întâmplat cu Burr, tu ai fi aceea… fiind o super ciudată. A spus asta din inimă şi apoi şi-a ridicat capul şi a privit în gol: însă totul e amestecat în mintea mea, ca un puzzle, şi deşi am trăit puzzle-ul, nu pot să-l desluşesc. Se uita în gol în continuare şi se mângâia absentă de la genunchi la gleznă. Ştii expresia: pluteşte ceva în aer?

Am dat din cap. A făcut o pauză şi a reluat:

— Când Burr a înotat spre mine, îl doream. Şi era ciudat. De obicei vreau ca băieţii să mă dorească, însă eu îl doream pe el… îl doream…

Ar fi trebuit s-o întrerup şi să remarc faptul că indiferent de ce se întâmpla – cu toată lumea şi cu toţi cei de la lac –, ştiam că

ea era motivul? Că acel ceva care plutea în aer era Penelope Amber Leonard? Am deschis gura şi am şi închis-o. Pen şi-a ridicat bărbia şi a continuat:

— Când înotam, mă gândeam cum de nu mă scufund – într-atât eram de trasă în jos de dorinţă. Şi apoi, am călcat apa şi am vorbit… ştii tu… în acel mod în care flirtezi cu cineva şi aproape că-l jigneşti un pic…

— V-aţi tachinat, am zis eu. Se numeşte „a tachina”.

Pen a zâmbit.

— Da, ne-am tachinat şi m-am gândit cum de puteam să fac astfel de comentarii hilare când, de fapt, voiam să zic… chestii pe care nu le-aş putea spune fără să râd. Replici de actriţă porno.

S-a înroşit, amintindu-şi scena. Piesele de puzzle îşi găseau locul cu o viteză uluitoare. Şi deodată, s-a albit la faţă.

— Atunci au apărut şerpii, a spus ea cu voce joasă. S-a întors spre mine şi m-a privit, cu ochii plini de o groază retrospectivă. Am simţit cum unul mi se încolăceşte pe gleznă, şi apoi altul. Şi nu m-am speriat. Dice, erau şerpi şi nu mă deranjau deloc. Şi apoi şi mai mulţi, zeci, sute de şerpi care înotau printre picioarele mele. Nu mă incomodau. Îmi… plăceau chiar. Erau, într-un fel, sursă de inspiraţie. Aşa că am zis: „Burr Addams, vrei să mă săruţi?”

Aşa da, ofertă – ce băiat ar fi putut s-o refuze?

— Dumnezeule, Dice… a fost incredibil. Adică, să săruţi pe cineva şi să simţi ceva între degetele de la picioare. Îmi aduc aminte… mi-am dat jos sutienul – eu mi l-am dat jos, nu el. Şi m-am simţit aşa de liberă, iar faptul că mai erau persoane în jur a fost un plus. Am fluturat sutienul deasupra capului ca pe-un steag şi după aceea i l-am pus lui Burr pe cap, şi râdeam şi ne sărutam, şi când l-am atins avea o erecţie uriaşă şi mă gândeam: „Eu am făcut asta, datorită mie e aşa”, şi m-am simţit puternică. Voiam să conduc, înţelegi, nu doar să fiu condusă. Şi Dice, ştii cum e să fii linsă sub apă? Eşti deja udă, aşa că limba nu pare udă, e uşor aspră şi, Doamne, ce mă lingea, aşa cum l-am lins şi eu pe el. Diferenţa a lost că, atunci când eu eram sub apă, parcă puteam să respir… ba nu, parcă nici nu trebuia să respir… însă când s-a băgat el sub apa era aşa de bine… încât nu voiam să se oprească. Însă el voia sa se oprească, voia să respire… dar cred că… într-un fel… nu-l lăsam eu.

Pen a întins un picior şi apoi pe celălalt. După care, a ridicat din umeri.

— Asta a fost tot, a spus ea.

Faţa ei nu mai era roşie sau palidă, ci acoperită cu un bronz perfect, o combinaţie de raze ultraviolete şi un strat de autobronzant.

— Doamne, a continuat ea, cât timp am ţinut acest secret în mine m-am simţit groaznic, însă acum mă simt mult mai bine.

— O, am făcut eu. Dumnezeule!

Eram fericită că se simţea mai bine, uşurată că mărturisise, însă erau câteva lucruri pe care trebuia să i le spun, nu?

— Mulţumesc mult, a zis ea. Apoi: Jordan, nu mai face aşa.

Mustrarea ei era liniştită, fără pic de asprime.

M-am uitat să văd ce se întâmplă. Jordan zgâlţâia vasul în care erau cărăbuşii – care erau de jucărie, asta pentru cazul în care vă gândeaţi că eu colecţionam cărăbuşi adevăraţi.

— Vino aici, i-a zis Pen.

Cu degetele lui grăsuţe, Jordan a pus vasul pe birou şi a venit docil la sora lui. Pen l-a luat în poală. Jordan s-a lăsat pe ea. Şi-a băgat degetul mare în gură şi pleoapele i-au acoperit ochii în timp ce-şi sugea degetul. Ea l-a sărutat pe părul blond. Ce persoană grijulie, mă gândeam eu, aşa de bună cu copiii! Şi cu bătrânii, de asemenea – ea râdea când făceam glume pe seama angajamentului ei la „azilul de senili”, însă era un bun al acelei instituţii. Mda… asta era Pen: o persoană blondă, planturoasă, extraordinar de frumoasă, uşor grea de cap, însă foarte bună la suflet, fără pic de răutate în ea.

V

Lucruri ciudate se întâmplă. tot timpul. Iată un exemplu: conduceam spre Torrington cu familia Leonard (un oraş mare, dotat cu mall), şi pe o parte de autostradă ploua cu găleata, iar pe cealaltă soarele era sus pe cer. Sau tata telefonând să ne spună cum a primit un rol bun în thrillerul cu poliţişti al lui Mark Wahiberg, deoarece directorul de casting şi-a adus aminte de el din şcoala elementară. Şi ce să mai spun de ziua în care doamna Brinker, bibliotecara din Swoon, a apărut la muncă într-o… rochie roz pastel, cu un model cu inimioare. Trebuie s-o

cunoaşteţi pe doamna Brinker, regina kakiului – să o cunoaşteţi şi să o vedeţi aproape în fiecare zi, ca mine, asistenta ei ascultătoare şi neplătită, ca să înţelegeţi că acest lucru nu e doar pur şi simplu monstruos, ci şi foarte, foarte straniu.

— Te simţi bine, dragă?

Mă prinsese holbându-mă la ea.

— Ce? Nu! Adică, bineînţeles, doamnă Brinker. Sunt bine.

— Sper.

Faţa i s-a crispat. Suferind de bacteriofobie, doamna Brinker îşi dădea întruna pe mâini cu gel antibacterian. Şi-a dat un jet chiar atunci, afirmaţia mea „sunt bine” fiind neconvingătoare.

— Candice, vreau să pui în ordine secţiunea pentru copii. Am avut ora de poveşti azi-dimineaţă.

Am făcut cum mi s-a spus, meditând asupra lucrurilor stranii ce se pot întâmpla într-o zi obişnuită – fenomene meteorologice, coincidenţe care altfel par improbabile şi articole de îmbrăcăminte de neînţeles – e greu să separi ciudatul de normal. Verişoara mea a căzut dintr-un copac şi a început să turuie despre injustiţie şi despre răzbunare… Câteva zile mai târziu, a descoperit că poate să respire sub apă… nu, cum a spus? Nu avea nevoie să respire deloc. Ce e aşa de ciudat?

Ce să mai zic de evenimentele care au avut loc mai târziu, în aceeaşi după-amiază? Primisem un mesaj de la Marsh, în care mă anunţa că una dintre iepele lor fătase în acea dimineaţă şi mă întreba dacă voiam să văd mânzul. Prin „mesaj” vreau să spun că a sunat la bibliotecă şi a vorbit cu doamna Brinker, care a scris o notiţă pe o bucată de hârtie. Turnurile de telefonie mobilă nu sunt compatibile cu peisajul din Swoon, aşa că serviciul e defectuos, şi nici SMS-uri nu poţi trimite. Totuşi, am primit mesajul. Voiam să văd mânzul nou-născut, care mi se părea la fel de exotic precum un dragon nou-născut. Bineînţeles că voiam.

— Marsh are un mânz nou-născut, i-am spus lui Pen când a trecut pe la bibliotecă.

— Da? Şi?

Nu îmi împărtăşea entuziasmul.

— Hai, Pen, m-am alintat eu. Un mânz. Nu am văzut niciodată un mânz. Trebuie să mergem.

Se uita la mine de parcă îi cerusem să mergem în Bhopal la inaugurarea unui şanţ de apărare.

— Nu ştiam că sunt consilier la Fondul de aer curat, a spus ea. Ceea ce era nepoliticos pentru Pen. Ce urmează, Dice? Grădina zoologică?

— Pen, am petrecut sau nu două ore cu tine într-un singur magazin din mallul Torrington cât ai probat cincisprezece perechi de jeanşi? am contracarat-o. Două ore, un magazin, cincisprezece perechi de jeanşi – fă şi tu un calcul.

Se juca cu radioul.

— Da, da, a cedat ea. Însă… urăsc să merg acasă la Marsh.

Am presupus că e un simptom de copil alintat. Pe Marsh n-o dădeau banii afară din casă, şi nici locuinţa ei nu era tocmai palatul pus la punct pe care majoritatea locuitorilor din Swoon îl iau de bun. Mama ei munceşte din greu la un birou din Torrington, în fiecare zi, iar tatăl ei este pensionat pe caz de boală. Oricare ar fi fost această „boală”, nu-l împiedica să administreze o mică fermă de cai de pe proprietatea lor aflată la capătul străzii Stag Flank din ceea ce nu numeşte nimeni, niciodată, mahalaua oraşului Swoon.

— Te rog, m-am alintat eu. Nu stăm mult. Doar cât vedem mânzul şi am şi plecat. Te rog!

Fiind o persoană care cedează uşor, Pen a acceptat. Marsh ieşise să ne întâmpine având în mână o perie de frecat.

— Vă rog, aşteptaţi-mă în camera mea, a spus ea. Termin într-un minut.

Mirosul de amoniac ne-a urmărit pe mine şi pe Pen pe tot holul. La noi, în casa de pe Daisy Lane, venea de două ori pe lună o firmă de curăţenie, însă eu păstram ordinea între timp, aşa că ştiam că, de la existenţa periei şi până în prezent, se făcuseră descoperiri în materie de gospodărie. Dar poate că lui Marsh îi plăcea să stea în genunchi să frece linoleumul uzat. La drept vorbind, camera ei era uluitor de îngrijită, şi nu în stilul celor decorate cu tot soiul de zorzoane. Cele două surori mai mici ale ei, Charlotte şi Willa, care împărţeau o cameră faţă în faţă cu cea a lui Marsh, au apărut, au mieunat un „bună” şi s-au întors la treburile lor de fetiţe. Pen era cocoţată pe patul lui Marsh, organizându-şi nerăbdătoare poşeta, când a intrat Marsh, cu cearcăne negre de oboseală sub ochi.

— Eşti bine? am întrebat eu.

Pen şi-a ridicat privirea din accesoriile ei.

— Pe bune, Marsh, arăţi ca moartea-n vacanţă.

Era o expresie pe care o folosea mătuşa Lainie. Cu referire la mine, uneori.

— Şi eu te iubesc, Pen, a spus Marsh cu un zâmbet vag. Şi a oftat. Sunt frântă de oboseală. A durat mult până a fătat iapa şi ştiţi cum e, cu treburile şi slujba şi toate.

Nu-mi venea să cred.

— Stai puţin, ai fost acolo? Când a fătat?

— Am stat de multe ori. Marsh voia să pară blazată, însă nu a putut să-şi ascundă mândria pe de-a-ntregul. Haideţi să-l vedem, fetelor. E absolut splendid. Le-a anunţat pe surorile ei: Mă duc puţin până la grajduri. Char, tu eşti şefa.

— Dacă ştiam că o să facem asta… s-a plâns Pen. Mi-aş fi schimbat pantofii. Dar dacă stau bine să mă gândesc, nu cred că am vreo pereche pe care aş murdări-o de balegă de cal.

Sandalele cu platformă ale lui Pen, făcute pentru picioare lungi, sub o fustă cu imprimeu Lilly Pulitzer reprezentau legătura dintre mame şi fiice aici, în statul în care s-a născut Constituţia. Mergând agale prin curte, şoldurile sale nu puteau decât să se legene, de la stânga la dreapta. Bluza pe care o purta era subţire, albă, din bumbac, simplă dar totuşi feminină. Eu nu-mi făceam griji că-mi murdăresc tenişii şi blugii lălâi, fiind entuziasmată că urma să văd mânzul.

Însă, întâi trebuia să trecem de Douglas Marshall.

— Tată, sunt cu nişte prietene… bine? A anunţat Marsh.

Mirosul din grajduri era puternic: transpiraţie, sare, piele, paie şi balegă de cal, care, bineînţeles, miroase mai curat decât cea de tip uman, deoarece, presupun, caii nu mănâncă chipsuri. Şi totuşi, mă aşteptam ca Pen să strâmbe din nas şi să se plângă în continuare, dar se părea că îi place. Stătea cu picioarele uşor crăcănate, cu mâinile în şolduri. Apoi şi-a întors capul şi, odată cu ea, câţiva cai au făcut la fel.

Douglas Marshall apăruse dintr-o boxă a grajdului. Era un bărbat slab, vânos, iar catarama de alamă de la curea era închisă sub un început de burtă. Un maiou, mă gândeam eu. Aşa se numesc acele tricouri fără mâneci, striate, exact ca acela pe care-l purta el, însă mie termenul îmi stârnea un sentiment neplăcut, întrucât sugera exact ceea ce era el de fapt. Şi-a dat jos şapca Patriot care i-a dezvăluit un început de chelie, şi-a şters fruntea şi a pus-o la loc. Nu puteai să nu te întrebi ce văzuse mama lui Marsh la el – ea fiind aşa de îngrijită şi de

cochetă în costumele ei de secretară şi bluzele făcute la comandă.

— Ai terminat în bucătărie? a întrebat el.

— Bineînţeles, tată, a spus Marsh, privirile întâlnindu-li-se şi apoi ea evitând-o pe-a lui. Rufele sunt gata şi ele.

— Fetele?

— Au curăţat baia şi acum se joacă cu păpuşi de hârtie.

Domnul Marshall a vorbit printre dinţi:

— Ar face bine să nu facă mizerie.

Ce avea omul ăsta, copii sau cameriste?

Într-un final, a binevoit să ne recunoască pe Pen şi pe mine, gura strâmbându-i-se ca un fir de sârmă – am presupus ca era zâmbetul lui.

— Să înţeleg că voi, mânzelor, aţi venit să vedeţi mânzul.

Mânze, am gândit eu. Îmi vine să vomit.

— Bună ziua, domnule Marshall, a spus Pen.

Am zis şi eu bună ziua, încet, uitându-mă la pantofi.

— Măi, măi, Penny Leonard. Gura ca de sârmă a domnului Marshall s-a strâmbat şi mai tare: De fapt, e Pen mai nou. Ce frumuseţe ai ajuns! S-a uitat la Pen – prea mult, am gândit eu –, şi apoi s-a uitat la mine, cu ochi plini de suspiciune: Tu cine eşti?

— Ea e Candice, a spus Marsh.

— E verişoara mea, a zis Pen în acelaşi timp.

Ce trebuia să spun? „Ne-am mai văzut!”

— Candice, zici? Nu am auzit niciodată un nume ca acesta.

Era bine de ştiut că-i lărgeam orizonturile.

— Şi ai şi tu o poreclă ca restul fetelor?

— Da… domnule. Mă simţeam încolţită. Sunt Dice.

— Chiar aşa? Stai, tu ai mai fost pe-aici înainte, nu-i aşa? S-a uitat chiorâş la mine: Tu eşti fata din New York.

— Da, domnule. Eu… acum, locuiesc aici.

De ce îi dădeam cretinului ăsta date personale? Urma să-l invit la ceai?

Domnul Marshall şi-a încrucişat mâinile.

— Am nişte „zaruri pufoase”1 agăţate în parbrizul de la camion.

1 Joc de cuvinte intraductibil; Juzzy dice – zaruri pufoase.

A zâmbit şi mai larg atunci. Cu siguranţă, credea că e

amuzant. Simţeam cum mi se face părul măciucă.

Hai, uitaţi-vă, a spus el, dar a prins-o pe Marsh de mână şi a ţinut-o în loc: însă grăbeşte-te, copilă. Maică-ta face ore suplimentare, fiindcă acel cretin de şef al ei nu poate face nimic. Asta înseamnă că tu pregăteşti cina în seara asta şi vreau o masă sănătoasă, nu mai vreau orez instant.

Idiotul cerşea o traheotomie cu furca, însă Marsh a răspuns doar clătinând din cap, tensionată, şi tatăl ei i-a dat drumul.

După aceea, ne-am apropiat în linişte de boxa în care iapa îl hrănea pe mânz. Era superb. Nu avea nici douăsprezece ore şi deja statea în picioare, având coamă, coadă şi tot ce-i trebuia. Mama şi puiul erau la fel, amândoi de un maroniu strălucitor ca al cojii de castană.

— Hai Brandy, vino-ncoace, a chemat-o Marsh, calm.

S-a întins să mângâie nasul calului şi animalul a fornăit încet. Apoi mânzul a ieşit de parcă voia să zică „Hei, uitaţi-vă la mine!” şi eu am făcut spontan: „Uauuu!” Avea ochii ca prunele negre, umede, gene pe care şi un fotomodel le-ar invidia şi o pată albă sub formă de diamant pe bot. Îşi mişca buzele ca de cauciuc, apoi si-a vârât nasul în spatele iepei.

Voiam să mă apropii, să-i ating, însă m-au făcut să mă simt ciudat de intimidată. Pen însă, care mai devreme nu-şi putea stăpâni ataşarea, s-a apropiat să stea de cealaltă parte a uriaşului animal. Si-a pus un obraz pe gâtul arcuit şi musculos al iepei. Cu ochii intredeschişi, a început să şoptească, fapt ce m-a făcut să zâmbesc – Pen a devenit îmblânzitoare de cai. Era o latură a verişoarei mele pe care nu o mai văzusem înainte. Nu o consideram o persoană care se pricepe la animale; nu se înţelegea cu Peanut şi Popcorn, cei doi câini neastâmpăraţi ai familiei Leonard. Însă în grajd, Pen era vrăjită. Ajunsese chiar să sărute pielea iepei.

— Hai, Dice, m-a îndemnat Marsh. Brandy e cuminte acum. Poţi s-o mângâi.

Voiam, chiar voiam. Însă mă simţeam… nu ştiu cum să explic, într-un fel, nedemnă.

— Te pomeneşti că „Zaruri pufoase” se teme de cai.

Acea voce groasă, dispreţuitoare, din spatele meu a stricat toată atmosfera momentului.

— Orăşenii se tem de cai, a spus domnul Marshall. Evreii, în special. Nu am văzut niciodată un evreu să călărească un cal.

Arunca acele vorbe de parcă erau nişte fleacuri, după care şi-a pus o mână pe umărul meu. Tu eşti evreică, nu-i aşa, Zaruri pufoase?

Mă simţeam de parcă fusesem lovită. Trebuia să-l înfrunt pe-acel ignorant, însă eram ţintuită locului, oripilată. Îmi trebuia toată voinţa să mă întorc ca să-i dau la o parte mâna jegoasă şi, în timp ce îmi adunam puterile, Pen s-a îndepărtat uşor de iapă.

A ridicat capul. Mi-a zâmbit larg.

— Sunteţi aşa de deştept, domnule Marshall, a spus ea în timp ce se îndrepta spre el, cu acel mers legănat al picioarelor ei lungi. Chiar vă pricepeţi la oameni.

Mâna lui a căzut de pe umărul meu, iar când Pen a trecut pe lângă mine, am putut în sfârşit să mă întorc. Pentru scurt timp, privirile ni s-au întâlnit. Ochii ei, negri ca ai mânzului, aveau un alt tip de strălucire.

— Şi spuneţi pe faţă ce vedeţi, a continuat Pen, cu glas dulce, dar sarcastic. Ăsta e unul din lucrurile care-mi plac la dumneavoastră.

În timp ce Pen înainta, puteam doar să-mi imaginez ameninţarea din ochii ei, care transformase zâmbetul domnului Marshall într-o grimasă. Şi-a pus mâna pe pieptul bărbatului. El s-a împiedicat şi a făcut un pas în spate. Ea l-a ţinut la distanţă cu mana, ţinându-şi capul într-o poziţie ciudată. Domnul Marshall a scos un zgomot, un amalgam de confuzie, obiecţie şi supunere.

Un fel de geamăt. Un tip de rugăminte. Şi Pen a făcut încă un pas înainte. Încă unul. În tot acest timp, continua să fie dulce şi sarcastică, făcându-l cu ou şi cu oţet, până când tangoul grotesc a ajuns în boxa aflată vizavi de cea în care era iapa.

Un zgomot puternic şi agitaţie s-au auzit dintr-acolo, iar apoi tropăială. Marsh era lângă mine; mi-a şoptit un nume:

— Black Jack.

Ne-am apropiat împreună să vedem armăsarul masiv şi ne-am ridicat în vârful picioarelor. Domnul Marshall era frustrat şi înfricoşat. Era încolţit – pereţii de lemn, un cal nărăvaş în stânga şi ceva poate chiar mai periculos venind spre el.

— Mi se pare că vă pricepeţi la cai la fel cum vă pricepeţi şi la oameni, Douglas Marshall, a zis Pen.

Şi atunci, mi-am adus aminte ce se întâmplase ultima dată când simţisem miros de cai.

Cu un deget atent îngrijit, l-a împuns pe bigotul dispreţuitor care s-a împleticit până lângă perete şi şi-a ridicat mâinile ca să-şi protejeze faţa. Şapca Patriot îi stătea într-o parte.

— Nu prea mă pricep la animale, a spus persoana din interiorul lui Pen, glumind. Dar am impresia că acesta este cam agitat. Ar fi bine să staţi liniştit şi să fiţi tăcut până când se calmează.

Apoi a făcut stânga împrejur şi a ieşit din boxă.

— Mersi că ne-ai primit, Marsh, a spus ea senină, cu ochii ei albaştri, în timp ce-şi flutura genele. Haide, Dice, trebuie să mergem. Mama face în seara asta budincă englezească pentru desert şi nu vrem să pierdem ocazia.

În timpul ăsta, Black Jack se agita cu o furie nestăvilită.

VI

Marsh a fost prima care a rostit cuvântul cu p. Când am sunat-o în seara aceea, a răspuns mama ei, necăjită, grăbită, şi nu mi-a dat-o la telefon pe prietena mea. În dimineaţa următoare, înainte de programul de la bibliotecă, m-am urcat pe bicicletă şi am urmărit-o la Kustard Kup. Marsh servea îngheţată.

— Hei, Dice, a spus prietena mea, apărând în spatele tejghelei, cu părul prins în plasă. Stai o secundă.

A decantat un lichid sidefiu într-o maşinărie şi a apăsat pe un buton. Aparatul a început să bâzâie, şi Marsh a venit spre mine.

— Ţi-a spus mama ta că am sunat? am întrebat eu.

— Ai sunat? Nu mi-a zis. Era… abătută.

— Dar tu?

Nu mai avea cearcăne.

— Mai bine ca niciodată, a spus ea. Nu e cam devreme pentru îngheţată?

I-am aruncat privirea care spune: n-o face pe neştiutoarea.

— Zici? Pentru că am venit pentru o porţie dublă de realitate.

Nici aşa nu te prinzi?

Marsh s-a uitat după colegii băgăcioşi şi s-a sprijinit pe antebraţe, devenind serioasă.

— Ai idee câte vizite am primit de la asistentul social al districtului şi de la Protecţia copilului şi alte departamente birocratice pline de vrăjeală care nu au făcut nimic? Tata e o bomboană de când aţi plecat. Mama se teme că ia oxicodonă din nou când e neaşteptat de drăguţ, devine suspicioasă –, dar noi ştim cum stă treaba, nu?

Marsh era de-a dreptul obraznică:

— Indiferent ce anume o posedă pe Pen, îi datorez mulţumiri din toată inima.

„Posedă.” Cuvântul a răsunat şi am auzit şi ecoul în timp ce Marsh vorbea în continuare.

— Intenţionez să mă bucur cât durează. Este o petrecere în seara asta la băieţii Williams şi nici nu o să cer voie. Crane Williams e adorabil, iar el şi fratele său, Duck, au o formaţie. Nu Din Connecticut. Pen îi cunoaşte. O să ne distrăm… Dice?

— Ce? Cum?

Era oarecum enervată.

— Vii să mă vezi, şi după aia dispari.

— Am înţeles. O petrecere… o raţă… o formaţie. Mintea mea putea să opereze cu mai multe noţiuni în acelaşi timp. Desigur.

Am pedalat ca o nebună. Doamna Brinker (îmbrăcată cu haine familiare) nu mi-a dat mult de lucru, aşa că am profitat de bibliotecă. Care a fost nefolositoare – cărţi de grădinărit din belşug, însă mai nimic despre ocultism. Aşa că am intrat pe internet şi am băgat „posedare spirituală” într-un motor de căutare. Tone de chestii, unele cu totul la subiect, altele pe lângă. Pe un site am văzut că posedarea este de multe ori parţială, cel puţin iniţial – posedatul făcând schimb cu fantoma/demonul intermitent. Asta se potrivea comportamentului lui Pen. În altă parte, am citit că persoanele mai sensibile la paranormal sunt mai predispuse să fie posedate. Dacă asta este adevărat, de ce spiritul a posedat-o pe Pen şi nu pe mine? Vreau să spun că, deşi îmi place de ea, e superficială.

Dacă stau bine şi mă gândesc, nu a fost o posedare arbitrară. Dacă Pen a devenit gazda unei fantome, momentul de intrare trebuie să fi fost atunci când căzuse din frasin. Când sufletul ei

ieşise, al lui – al tipului din viziune – intrase. El aştepta acolo, privind cum trec anotimpurile. Era oare posibil? Putea un copac să ofere refugiu morţilor neliniştiţi?

Din instinct, am salvat site-urile şi am scris „frasin” şi… ăăă… hmmm… era peste tot în mitologia greacă şi nordică… sacru pentru satanişti, druizi şi celţi… copac al profeţiei şi divinaţiei… lemnul său, materialul tradiţional din care era făcută coada măturii unei vrăjitoare.

Stai, ce… fascinant, însă mă abătusem de la subiect. Problema era să determin dacă Pen suferea de un episod de „intruziune sau interferenţă nedorită a unui spirit în gândurile, voinţa şi/sau corpul unei persoane”, însă când am revenit, am dat de o fundătură. Cu siguranţă, erau destule simptome de posedare, însă nimic despre cum puteau fi dovedite. Şi dacă Pen era cu adevărat posedată… Atunci ce puteam să fac?

— Candice?

Am închis site-ul aşa de repede, că doamna Brinker trebuie să se fi gândit că mă uitam la pornografie.

— Da?

A făcut un pas spre mine – purta pantofi cu şireturi, specifici bibliotecarilor.

— Poţi să stai la biroul de împrumuturi cât timp Miranda ia prânzul, te rog? Şi am şi nişte cărţi care trebuie puse înapoi pe rafturi.

Am zâmbit, dornică s-o ajut.

— Bineînţeles, doamnă Brinker. Pentru asta sunt aici.

Pufnind, s-a retras, şi eu eram bucuroasă că aveam o ocupaţie. Îmi umpluse ziua, şi când am terminat, am pedalat repede până pe Daisy Lane şi am lăsat bicicleta pe gazonul familiei Leonard. Peanut, retrieverul auriu, şi Popcorn, o specie de terier excentric şi agitat, au izbucnit, lătrând isteric.

— Nu lăsa câinii în casă, Candy!

Avertismentul mătuşii Lainie era la fel de strident.

L-am dat pe Peanut la o parte din faţa uşii, evitându-i ochii trişti. Mătuşa mea a intrat în foaier să se asigure că nu am lăsat niciun fir de păr animal să se infiltreze în casa ei.

— Vrei să bei ceva? m-a întrebat ea, expunându-şi dantura.

Pentru o scurtă perioadă de timp, în anii 1980, Lainie fusese o actriţă-model – o carieră nu prea bine văzută de familie, dar apreciată în secret. Cea mai bună încercare de a deveni

faimoasă fusese o reclamă pentru un prototip de înălbitor de dinţi numit Dazzle Drops, în timpul căreia trebuia să-şi lângă dinţii de sus, în faţa camerei, şi să promită: „Veţi fi uimitori cu un strop de Dazzle Drops!”. Acel zâmbet rămăsese mândria lui Lainie; îl lăsase moştenire, odată cu alte calităţi, versiunii sale noi şi îmbunătăţite, cu alte cuvinte, Pen.

— Am limonadă, ceai cu gheaţă, nectar de caise, deşi ştii că mai bine bei apă plată…

Era datoria lui Lainie să vegheze la greutatea oamenilor.

— Ah, şi am copt şi trei feluri de prăjituri.

Doar că nu veghea aşa de bine – săraca femeie, cu idei contradictorii, împărţindu-se între impulsurile ei de Betty Crocker şi Jenny Craig.

— Şi cred că mai este o fărâmă de budincă de-aseară.

Lainie folosea des cuvinte ca „fărâmă”. Regionalisme din Swoon.

— Nu, mulţumesc, i-am spus mătuşii mele. Şi unde e fata mea?

Gramatica de ghetou o speria. De aici şi modul în care uzam de gramatică.

— Lângă piscină, stând la soare, a spus ea, de parcă bronzatul era acelaşi lucru cu injectatul heroinei. Candy, vezi, poate o convingi să se acopere; modul în care flirtează cu îmbătrânirea prematură e tragic. Soarele e înşelător de puternic după ora patru.

Deci Pen nu era fără cusur în ochii mamei sale? Când urmau să se oprească ciudăţeniile? Am găsit-o într-un şezlong, cu ochelarii la ochi, cu ipodul şi câteva fâşii de material pe ea. Am tras-o de o cască.

— Hei!

Şi-a dat jos ochelarii, a căscat şi s-a întins, zâmbind.

M-am aşezat pe un scaun de răchită, relaxată.

— Mergem la petrecerea lui Crane şi Duck Williams?

Pen a ridicat o sprânceană.

— De unde-i ştii?

— Nu eu îi ştiu, am spus. Marsh îi ştie. Ah, şi mi-a zis să-ţi mulţumesc din partea ei.

De fapt, nu-mi spusese, însă voiam să observ reacţia lui Pen. Care era întrebătoare… sau posibil rezervată.

— Pentru ce să-mi mulţumeşti?

Era de-a dreptul nevinovată. Însă nu mă lăsam fraierită.

— Pentru faza de ieri de la grajd. Din spusele lui Marsh, este limpede că descreieratul de taică-său e mai puţin mârlan.

Având în vedere felul în care fusese declanşat incidentul, am adăugat:

— Şi eu ar trebui să-ţi mulţumesc… că m-ai apărat când rasismul şi-a arătat colţii. Aşa că… mulţumesc.

Pe chipul ei şi-a făcut loc dezgustul.

— O, fii serioasă, n-am făcut nimic, pe bune.

Pen privea cerul de parcă se uita într-un oracol. Dar nu era decât un avion. A continuat, îmbufnată:

— Poate că l-am necăjit un pic. Dar a meritat-o. E-aşa de scârbos!

Necăjit? Dacă asta însemna necăjit, atunci Sfinxul e făcut din plastilină.

Pen şi-a scos şi casca din cealaltă ureche şi s-a ridicat.

— De vină e căldura asta, a spus ea. Mă face nervoasă şi imaginaţia ta devine mult prea activă.

Acestea fiind spuse, s-a îndreptat spre trambulină, a executat un salt perfect şi a înotat o lungime de bazin într-un timp-record. Şi a luat elan lovind peretele, s-a rotit şi s-a îndreptat încet spre mijlocul apei.

Poate că avea dreptate. Sau, poate, doar pentru că ai o imaginaţie hiperactivă nu înseamnă că forţe sinistre sunt în acţiune. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ieşire.

— Unde pleci?

Pen şi-a scos capul la suprafaţa apei.

— Acasă.

— Vrei să-ţi împrumut haine pentru diseară?

Mă întorsesem cu spatele deja.

— Insist să fii fermecătoare, a strigat ea după mine.

De parcă ar exista ceva în garderoba lui Pen care să corespundă definiţiei pe care i-o dau eu farmecului. Care este următoarea: sutien roşu aprins, top negru din plasă, blugi cu talie joasă şi bocanci grosolani. Îmi place ca decolteul să fie amplu, ca să-mi scoată în evidenţă clavicula proeminentă. Pantalonii strânşi pe coapse îmi etalează burtica, care e rotundă, nu plată, şi nu-mi va aduce prea curând o apariţie la MTV, însă îmi place. Podoaba mea capilară e aşa cum e – un râu de bucle până la mijlocul spatelui. Părul meu şi cu mine avem

un pact: eu nu-l deranjez, iar el nu mă deranjează. Însă am găsit de cuviinţă să mă machiez – un pic de fard de pleoape, un strop de ruj. Am observat rezultatele. Nu eşti din Connecticut, nu?

Băieţii Williams nu sunt, de fapt, din Connecticut. Sunt britanici. Boemii în tranzit ai Swoonului, membrii familiei Williams, sunt toleraţi sau adoraţi, în funcţie de persoana cu care vorbeşti. Tatăl lor a inventat ceva sau a investit în ceva; nu ştiu, însă a făcut o avere. Mama lor e o femeie renascentistă: artistă, activistă şi – graţia salvatoare, din punctul de vedere al Swoonului – aristocrată, o ducesă veritabilă.

Cum reşedinţele Williams sunt răspândite pe tot globul, ei locuiesc aici doar când au chef, de aceea nu-i întâlnisem încă. Era o raritate ca Duck (pe numele lui adevărat: Simon) şi Crane să fie prin preajmă. Petrecerea era în toi când am ajuns împreună cu Pen, iar invitaţii se agitau, ba intrând în casă, ba ieşind.

— Salut, salut, ce plăcere! Duck a venit să ne întâmpine. Vânjos, bronzat şi blond, se potrivea cu restul mulţimii – deşi avea accent britanic şi purta la gât un şal de pene mov. Tu eşti Pen, nu? Îmi pare bine să te văd. Şi tu?

— Eu sunt Dice.

— Îmi pare bine.

Duck ne-a gâdilat cu penele sale.

— Uite cum stă treaba, sunt o gazdă groaznică, aşa că serviţi-vă singure. Şi-a fluturat mâna făcându-ne semn către masa cu mâncăruri. Spuneţi-mi, l-aţi văzut cumva pe fratele meu? Probabil că se giugiuleşte cu vreo tipă prin cămară. Iar noi se presupune că trebuie să jucăm…

S-a bosumflat şi a plecat să-i caute pe iresponsabilul de Crane, bănuiam eu.

Pen şi cu mine ne-am amestecat în mulţime. Alcool era din belşug. Probabil că soţii Williams erau de acord ca minorii să bea… foarte european din partea lor. Hmmm… şampanie, plăcerea mea. Am sorbit, am ciugulit câte ceva; am râs de fazanii de pe gazon, care şuierau la invitaţi şi-i hărţuiau. Am vorbit cu câteva persoane. Kurt Libo, care s-a dovedit a fi de treabă, a vrut să ştie dacă Pen se mai căţărase în copaci. Era cu un prieten care flirta cu mine. L-am pus la punct – trebuia să fac ceva.

Cu alte persoane n-am mai vorbit. Anderly Addams, de

exemplu, sora mai mică a lui Burr şi mare preoteasă a cultului local de abstinenţă. Fără să fie vreo fană teribilă a lui Pen, când ne-a văzut a făcut iute un pas înapoi, cu un trio de admiratoare de primă mână după ea. Eu şi Pen am dat din cap, după care ea l-a văzut pe Burr.

— Ei bine, a spus ea veselă, ar trebui să mă duc să văd ce face viitorul meu logodnic.

Şi-a terminat de băut şampania:

— Am şters-o.

Am lăsat-o să plece. Hoinărind, am dat de Marsh, care băuse serios. Asta însemna că trebuia să am grijă de ea. Bine, e-n regulă – Marsh merita să-şi facă de cap. O ţigară cu marijuana ne-a ieşit în cale; m-am asigurat că trage din ea o singură dată.

Nu mă deranja să am grijă de ea, dar nici nu mă încânta gândul ca mai târziu s-o ţin de frunte.

— Hai să dansăm sau să facem altceva, am spus eu.

— Daaa! Hai să dansăm.

Muzica era numai bună de dansat, şi eu sunt o dansatoare destul de bună. O abilitate deprinsă stând în preajma lui Ruby:

— Trebuie să simţi ritmul în două locuri: în păsărică şi în suflet, mă învăţase ea.

Şi avea dreptate. Mi-am deconectat mintea, mi-am lăsat picioarele în voia lor şi i-am arătat Connecticutului cum se dansează în stil West Side. Marsh dădea din cap ca o moară de vânt stricată, fapt ce a împiedicat-o să mai bea bere. Era distractiv, însă după un timp, boxele stereo au avut parte de concurenţă, în curtea interioară, formaţia Nu Din Connecticut îşi acorda instrumentele.

— Vreau să văd formaţia! a urlat Marsh, a râgâit şi m-a tras de mână. Hai, Dice! Sunt bestiali.

Am trecut mai întâi pe la baie, unde Marsh şi-a petrecut mai multe minute aranjându-şi bentiţa, lucru care mi s-a părut destul de meticulos pentru cineva atât de beat. Mulţumită, a ridicat un pumn în aer şi a urlat:

— N! D! C! Ieeee!

Şi am pornit spre formaţie.

Zbârnâit şi zăngănit de chitare, agresivitate puternică a tobelor şi… ce era asta? O vioară? Da, cineva cu siguranţă cânta la vioară.

Mi-am făcut loc prin mulţime şi am descoperit că acel cineva

era Pen.

Stătea pe masa din curte, cu pantofii aruncaţi. Bătând cu picioarele goale. Fluturându-şi coada mătăsoasă de cal. Agitându-şi degetele. Lumea dansa frenetic. Băieţii Williams – Duck la chitară-bass şi Crane la chitară solo – stăteau lângă Pen plini de veneraţie, deloc deranjaţi de faptul că tipa era în centrul atenţiei, în locul lor. Mai ales că ea cânta bestial, făcând ravagii. Băieţii se chinuiau să ţină pasul cu sunetele care ieşeau din arcuşul ei. Vioara era în flăcări, şi Pen la fel.

Doar că Pen nu ştia să cânte la vioară.

Pen nu putea să cânte nici măcar la trianglu.

Ciudat? Vă las pe voi să decideţi. Mă hotărâsem. Când Pen a sărit de pe masă, încă dând din cap înainte şi înapoi, m-am dus în faţa ei, am apucat-o de mâna în care ţinea arcuşul şi am rostit printre dinţi:

— Cine eşti?!

Asta a făcut-o să se oprească. Şi când s-a oprit ea, au încetat şi tobele. Toată lumea a înlemnit – mâinile şi picioarele, trunchiurile şi capetele au încremenit. Nimeni n-a mai băut şi n-a mai tras din ţigară. În pădurea şi pe pajiştea din jurul nostru, mulţimile de creaturi se opriseră şi ele. Deasupra noastră, luna rămăsese-n loc, stelele la fel, precum şi pământul de sub tălpile noastre.

M-am uitat în acei ochi de onix.

— Cine… dracu’… eşti?

Pen a zâmbit. Nu era zâmbetul Dazzle Drops al mamei sale, ci unul mai larg, mai sălbatic, mai strâmb. Cu o atenţie ieşită din comun, a aşezat vioara şi arcuşul pe un scaun. Apoi, verişoara mea – care sub nicio formă nu era verişoara mea – s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit destul de dulce şi de languros, încât să ma topesc pe picioare.

— Domniţa mea, credeam că n-o să mai întrebi.

Şi, în următoarea clipă, alergam amândouă.

Lumea a început să se mişte, parcă băgată în priză. Norii ne urmăreau, acoperind luna pe trei sferturi, pentru ca apoi să fie din nou clară. Un alai de greieri asigurau sunetul de fundal. Unde mergeam? Habar n-aveam; ştiam doar că trebuie să fim singure, în cele din urmă, acel „unde” a devenit evident. Casa familiei Williams, un reper istoric, era „în oraş” la mai puţin de o jumătate de kilometru de parc. Când am ajuns acolo, era pustiu

şi slab luminat de lămpi cu gaz. Lângă copac – acel frasin înalt şi bătrân – era şi mai întuneric. Norii au acaparat din nou luna, întunericul devenind de nepătruns.

— Vino!

Ordinul nu era deloc lipsit de vlagă.

Dar nu puteam să merg.

— Doreşti să mă cunoşti, aşa că vino. Era pe jumătate provocare, pe jumătate rugăminte stăruitoare, dar cu un scop clar. În acest oraş, în această lume, doar tu vei înţelege.

Voiam să înţeleg, chiar voiam. Însă era o problemă. Frica, înveţi să lupţi sau să fugi, dar nimeni nu spune niciodată nimic despre o a treia posibilitate – să încremeneşti.

— Tot ce trebuie să faci este să mă atingi. Ia-mă de mâini… uită-te în ochii mei… şi… cunoaşte-mă…

Aerul era din nou liniştit. O adiere slabă de toamnă a pătruns în noapte, dar nu era o răcoare care să-mi facă pielea de găină. Frica de cunoaştere mă cuprinsese. Care sunt clişeele? Neştiinţa e o binecuvântare? Cine ştie multe moare repede? Dacă nu întrebi, nu afli? Am ridicat privirea spre coroana copacului, singura mişcare pe care am putut-o face. Nicio forţă nu a coborât de-acolo, să mă împingă să înaintez; am putut doar să-mi cobor privirea şi să închid ochii.

Eram înlemnită, ca atunci când eşti în impas, şi am auzit aceste cuvinte, rostite cu o voce sfidătoare, cu siguranţă masculină:

— Nu-mi laşi altă soluţie decât să iau.

Şi am fost luată. Înşfăcată, ridicată şi lipită de trunchiul copacului. Şi mâinile mele, împreunate, cerând.

— Uită-te la mine. Vocea s-a îmblânzit: Te rog.

Voiam, voiam, voiam.

— Uită-te… la… mine…

Voiam. Puteam. M-am uitat. Când am deschis ochii, lumina lunii străpunsese norii. Şi iată-l. Ţinându-mă de mâini, parcă ridicând un pod între inimile noastre – cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată.

VII

Tot ce crezi că ştii despre fantome e greşit.

Greşit sută la sută. În faţa mea nu era nicio transparenţă ectoplasmatică şi nici vreo fantomă ce bântuie înfăşurată într-un cearşaf de bumbac. Părea… reală. Însă a vedea nu înseamnă a crede. A simţi, da. Şi am simţit-o. Acele mâini dure, bătătorite, cu degete lungi, cu o forţă ascunsă, care se ţineau de ale mele de parcă viaţa sa – sau ceva asemănător – depindea de ele. Am simţit în Singe fiorul atingerii sale.

— Numele meu este Sinclair Youngblood Powers, a spus el, şi am fost omorât chiar în acest loc, în anul Domnului 1769.

Asta explica ţinuta lui. Redingotă de piele şi cămaşă cu guler înalt din pânză de în aspră, niciuna fabricată în China pentru Abercrombie & Fitch. Puteam să apreciez stilul vestimentar, însă încă eram de-a dreptul speriată. Bine, mi-am spus mie însămi, e o fantomă… dar e şi băiat. Ştiam cum să vorbesc cu băieţii – obraznic şi uşuratic sau serios.

— Ştiu, am spus eu, cu o voce cât mai domoală, el fiind un ucigaş condamnat. Am fost acolo… recent.

Asta l-a surprins, după cum a mişcat capul şi i s-a schimbat privirea, dar se comporta de parcă nu se-ntâmplase nimic.

— Chiar aşa? Tonul său formal – politeţea care se lupta cu o fire sălbatică – mă speria şi mă agita. Formidabil! Chiar că eşti o vrăjitoare, domniţa mea.

Cuvântul – vrăjitoare, nu domniţă – m-a făcut să mă cutremur. LăSind la o parte problemele mele plictisitoare de medium, în rest nu mai cochetasem vreodată cu alt meşteşug decât cu croşetatul.

— Nu… am spus eu, dar prea puţin sigură pe mine, din moment ce nu puteam să neg că eu eram aceea care-l adusesem în această lume, în carne şi oase: un metru optzeci, poate chiar un metru optzeci şi cinci.

Cum sunt destul de înaltă, n-a trebuit decât să ridic un pic bărbia ca să-i pot studia ochii mari, cu pleoape grele, cu o profunzime nedescoperită – aflaţi în sfârşit pe un chip de băiat.

— O, ba da, m-a contrazis el, cu un zâmbet strâmb şi larg, care-i scotea la iveală dantura albă – potrivită de altfel cu o gura de băiat: buza de jos plină, iar cea de sus răsfrântă. Dinţii lui uşor înclinaţi şi depărtaţi unii de alţii – poziţie tipică pentru secolele anterioare – îi dădeau o aparenţă de lup. Am auzit că au citit în ochiul tritonului o recoltă bogată anul acesta.

Ce naib…? Minunat, un comediant ridicat din mormânt.

— Eşti aşa de glumeţ, am spus eu serioasă.

Vorbea frica din mine.

— Şi dumneata, domnişoară Dice, eşti seducătoare.

După startul nostru, aveam unele dubii, dar ştiam cum să primesc un compliment.

— Mulţumesc, am spus eu, deloc surprinsă că-mi ştia numele; probabil că aflase unele lucruri petrecându-şi vremea cu Pen timp de o lună. Dar Dice e de-ajuns.

Apoi, mi-am mijit ochii.

— Aşadar, care e treaba cu tine? Obişnuieşti să te lipeşti de tipele neştiutoare? Se uita la mine de parcă vorbeam marţiană – nu învăţase chiar aşa de multe chestii. Stai să reformulez: este activitatea ta obişnuită să-ţi trimiţi sufletul în tinere domniţe din Western Connecticut?

— Nu, absolut deloc, a răspuns imediat, iute ca săgeata. Aceasta a fost singura mea şansă de… spune-mi, domniţa mea, ce dată este azi?

Cum ar fi putut să ştie? Pen nu era o cititoare pasionată de ziare. I-am spus lui Sinclair ziua, data, anul şi l-am lăsat să digere informaţia.

— Uau… ah, asta este expresia potrivită?

— Mda, am spus eu. „Uau” rezumă totul.

Băiatul-Fantomă prindea repede.

— Ştiam că am aşteptat mult timp, dar, din nou… uau! Manierele voastre în această epocă… modul cum vă comportaţi… felul în care vă îmbrăcaţi. S-a uitat la mine apreciativ: O să-mi placă aici.

Era o nuanţă de măreţie în tonul lui.

— Bine-ai venit în secolul douăzeci şi unu, Sinclair Youngblood Powers, am spus eu pe un ton glumeţ.

— Iertare, domniţa mea. A devenit deodată umil: Nu trebuie să crezi că profit de bunăvoinţa ta…

— Hei, nu în corpul meu sălăşluieşti. Ci în al lui Pen.

— Da, a spus el încet. Pen.

Am verificat dacă privirea-i era plină de poftă sau devenise de mieluşel – acestea erau cele două modalităţi în care băieţii răspundeau, în general, când venea vorba de Pen. În schimb, el se posomorâse. Cred că o cunoştea altfel pe Pen; circumstanţele în care el o întâlnise erau, să zicem, unice. A strâns din buze gânditor, apropiindu-şi sprâncenele groase, dar nu stufoase. O

şuviţă de păr negru i-a căzut pe frunte. Cât de uman părea în acel moment, aproape vulnerabil!

— Hei.. Am spus. Sinclair? Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Cand ai spus că o să te înţeleg… aş vrea, pe bune.

Chiar atunci s-a auzit un fâlfâit vag şi m-am întors – am văzut cum o bufniţă s-a avântat dintr-un copac şi şi-a înhăţat prada de pe pajişte: un şoarece, o cârtiţă, o veveriţă. Fusese atât de rapidă, atât de violentă, dovedise atâta Singe rece şi naturaleţe, încât mi s-a tăiat respiraţia, iar când gura de aer mi-a ajuns în plămâni, Sinclair m-a tras mai aproape de el. Şi el văzuse prădătorul de noapte plecând cu cina zbătându-se în ghearele lui. Am întors privirea. Ochii lui erau de nepătruns. Mă întrebam ce vedea el într-ai mei.

După un timp, a spus:

— E ca o saga. Povestea mea, vreau să spun.

Unul dintre beneficiile faptului că părinţii mei erau mai mereu absenţi: n-avea cine să-mi impună o oră de venit acasă. Deci, puteam doar să-mi imaginez ce ziceau mătuşa Lainie şi unchiul Gordon când Pen nu apărea acasă la ora stabilită. În cazul în care mi-ar fi păsat.

— Am la dispoziţie toată noaptea.

— Într-adevăr, dar nu putem sta în picioare toată noaptea, a reflectat Sinclair. Aş vrea să-mi scot haina, s-o pun jos şi să stai pe ea. Dar asta ar însemna ca noi să… vezi tu? Cred că este vital ca noi doi să păstrăm contactul, iar dacă eu…

— Nicio problemă, am spus eu cu o siguranţă subită. Ne putem da drumul la o mână, dacă păstrăm contactul strâns cu minţile.

Şi aşa a început menuetul nostru nebunesc. Ne-am eliberat (mâna mea stângă, mâna lui dreaptă) şi în timp ce-l ajutam să-şi dea jos haina, am observat ce umeri laţi şi ce spate puternic avea. Apoi ne-am luat de mâini (stânga mea, dreapta lui) şi ni le-am eliberat pe celelalte (dreapta mea, stânga lui) pentru a-şi da jos haina de tot, timp în care am râs amândoi, stânjeniţi.

— Foarte bine, să aşezăm haina aici, pe iarbă…

Aproape că ne-am dat cap în cap în timpul acestei manevre, dar am reuşit până la urmă, ne-am împreunat mâinile şi am îngenuncheat.

— Stai confortabil? m-a întrebat Sinclair.

— Destul de confortabil, am spus eu.

— Aş putea să mă mut…

— Sau aş putea eu…

Am râs din nou. Şi apoi am tăcut. În cele din urmă, am spus:

— În regulă.

Şi Sinclair Youngblood Powers a început să-mi povestească totul.

VIII

Nu se născuse în Swoon; Sinclair Youngblood Powers văzuse lumina zilei în anul Domnului 1751, la câteva sute de kilometri spre est, aproape de oraşul Talverne. Detalii puţine, documente mai deloc, dar o presupunere înţeleaptă ar fi fost aceea că se născuse într-un cort. Avea puţine informaţii, dar din nenumăratele bârfe aflase de relaţia dintre proprietarul de pământ Q Thomas Talverne şi o fecioară din tribul mohegan, pe nume Kisoma. Amândoi erau îndrăzneţi, dar niciodată n-a fost bine ca o femeie să fie îndrăzneaţă, mai ales dacă era indiancă şi strica bunul nume pe care-l avea satul unui om alb. Dacă plânsese cineva după fecioară când aceasta dispăruse, o făcuse cu lacrimi tăcute. Copilul din pântec ar fi avut aceeaşi soartă ca şi ea, daca Kisoma nu ar fi stricat planurile destinului.

— John! John! Rogu-te, vino repede, a strigat Amelia Youngblood Powers în acea zi minunată.

Atât de minunată, încât şi-a dat jos cizmele şi şi-a ridicat fustele sa se bălăcească în râul de cristal.

Dar ce descoperise ea acolo, de strigase aşa alarmată după soţul ei?

John s-a ridicat de la picnicul de pe malul râului ca să-i dea atenţie soţiei lui. Amelia era încăpăţânată – ce fel de femeie îşi lasă bărbatul să pregătească masa, în timp ce ea pleacă să-şi ude picioarele? Dar John o iubea pe Amelia – de la încăpăţânarea ei şi până la picioarele ei ude – şi când ea a strigat din nou, el a grăbit pasul.

Era ghemuită în stuf, cu fustele ridicate şi nu doar cu picioarele ude.

— John! Vino aici şi mă ajută…

Împreună cu soţia lui, John Powers şi-a croit drum prin vegetaţia deasă de pe malul râului, unde era înţepenită o canoe

micuţă; înăuntru, înfăşat, un bebeluş treaz, cu ochi negri, cercetători. Cei doi au eliberat ambarcaţiunea şi au scos din ea copilul, pe care Amelia l-a luat în braţe.

— Ca Moise… a şoptit ea.

Amelia s-a hotărât pe dată – iar John nu avea să-ncerce s-o facă să se răzgândească. Căci în căsnicia lor de cinci ani fuseseră doar avorturi şi naşteri de copii morţi, travalii agonizante şi cearşafuri transpirate şi înSingerate. Aflat în spatele soţiei sale, John a îmbrăţişat-o, privind peste umărul ei la ochii bebeluşului din pătura colorată – băiatul care urma să fie fiul lor.

— Moise, ha?

Eram nevoită să-l întrerup. Povestea lui şi modul în care o spunea – răsunător, cu o privire înflăcărată şi cu mai mult decât un strop de mândrie – deja mă vrăjeau. Să-l tachinez părea singura modalitate de a mă apăra.

— Nu eu am spus că eram ca Moise, ci ea, m-a lămurit Sinclair. Şi nu în sensul profetic; ea pur şi simplu…

— Am înţeles, am înţeles. Coşul din stuf, mda, hmmm…

L-am strâns şi mai tare de mână: Te necăjesc puţin. Continuă…

Unde sunt cai, trebuie să fie şi un fierar. Aşa că John Powers avea o poziţie sigură în Talverne. Indiferent ce ar fi spus lumea pioasă, cu priviri bănuitoare.

— S-ar zice că mila noastră va umple de bucurie sufletele vecinilor noştri, a cugetat Amelia Powers după ce o mustrase cineva.

— Aşa s-ar zice, a fost de acord John Powers, însă şovăitor.

— Poate că vor înţelege, a continuat ea.

— Poate, a zis el, şi mai nesigur.

Trăsăturile tipice lui Talverne moştenite de copilul găsit – fruntea lată, nasul subţire şi drept – nu l-au ajutat, şi nici obrajii proeminenţi specifici tribului mohegan şi pielea de culoare siena. Însă avea un anumit mod de a se purta cu lumea – o compasiune înnăscută pentru semeni şi animale, o cunoaştere nefirească a ceea ce oamenii doreau, le era necesar sau după care tânjeau. Sinclair era în comuniune cu natura, şi lumea era atrasă de strălucirea lui.

În acelaşi timp, la celălalt capăt al balanţei era obârşia băiatului jumătate mohegan. Crescut de un fierar umil. Însă fiul

lui Talverne. Şi crescut de o femeie educată – Amelia Youngblood Powers –, fiica unui învăţător din Hartford. Deci Sinclair avea comportamentul unui gentleman. Citea tot ce-i cădea în mână. Învaţase să cânte şi să aprecieze muzica. Inteligenţa şi părerea lui erau cautate. Şi nu-i suporta pe netrebnici.

— Au… au! Stăteam faţă-n faţă, cu mâinile încă împreunate, cu picioarele sub noi – şi trebuia neapărat să-mi mişc şoldul. Scuze, mi-a amorţit piciorul.

— Piciorul…?

— Ştii tu, furnicături şi înţepături.

Parcă vorbeam cu un elev venit în schimb de experienţă.

— Furnicături şi înţepături. Trebuia să-i explic mai clar: Aşa se spune când ţi se opreşte circulaţia şi ai furnicături peste tot.

— Şi ai furnicături… peste tot?

Puteam să-i spun: „Doar piciorul, băiete”. În schimb, am imitat modul lui de a vorbi:

— Iertare, domnule, însă trebuie să… ah!… să-mi masez piciorul.

Am întins piciorul şi mi-am eliberat o mână ca să-mi masez gamba amorţită; l-am simţit pe Sinclair cum sporeşte strânsoarea cu cealaltă mână. Şi legătura cu mintea mea. Băiatul acela nu voia să mă elibereze.

Băiatul acela! Q. Thomas Talverne avea un ghimpe în coastă, o piatră în pantof, o mâncărime care nu dispărea oricât de mult se scărpina. Cu cât treceau anii, cu atât creştea sâcâiala. Dacă băiatul avea să afle adevărul şi să-şi ceară dreptul din naştere? Soţia lui Talverne fusese destul de binevoitoare, destul de chibzuită să nu asculte bârfele. Fiul şi moştenitorul lui Talverne avea o guvernantă – nu era niciun risc să i se reproşeze ceva din partea tinerilor localnici. Şi totuşi… băiatul acela! Bastardul acela, corcitura. Atât de plăcut privirii! Atât de iubit în oraş! Sinclair Youngblood Powers era pe cale să devină bărbat. Ceva trebuia făcut.

Talverne avea mijloace. Avea metode. Un incendiu. Cu dovezi false, Talverne putea să-l oblige pe băiat să plece. În cele din urmă, ocazia s-a ivit, când mama Ameliei Powers s-a îmbolnăvit şi John Powers a plecat cu soţia lui la Hartford. Tânărul a fost lăsat responsabil cu fierăria – la cincisprezece ani, era expert în forjă, dălţi şi cleşti. Şi aşa s-a întâmplat – dovezile cu privire la

incendiere s-au îndreptat spre Sinclair. Un vânt din nord-est a purtat focul din magazia fierăriei spre casa Powers, iar Sinclair s-a luptat cu flăcările din ambele părţi. Şapte cai au nechezat în noapte; trei au supravieţuit. În ceea ce priveşte proprietatea, nu a ramas nimic din ea, în afară de cenuşă.

— Tremuri, Dice. Însă nu de frig.

Într-adevăr. Fiori, da. Frig, nu.

— Şi nu eşti… nu poate fi… nu-mi spune că ţi-e frică de mine.

— Nu fi prostuţ, Sinclair. Nu mi-e frică de tine. O minciună gogonată, bineînţeles. Însă nu frica mă făcea să tremur.

— Poate ai febră, a presupus el. Eşti predispusă la febră?

De fapt, eram, însă doar după o viziune. În rest, dârză ca un taur. Însă acesta nu era tremuratul de dinainte de viziune, care pornea din exterior. Acest tremurat venea din interior. Cum se facea că el nu ştia cauza – el, aşa de sensibil, el, care era în comuniune? Poate ştia; poate voia pur şi simplu să-mi identifice boala. Am ridicat din umeri, dar nu am putut să scap de tremurat.

— Nu, nu chiar, am spus eu.

Nu eram sfioasă. Eu nu sunt sfioasă. Chiar nu ştiam ce este. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva – un astfel de tremurat, din interior, de parcă dansam şi visam, mă topeam şi zburam, trăiam şi muream, toate deodată.

Cum casa şi afacerea erau scrum, şi mama Ameliei încă bolnava, familia Powers s-a hotărât să rămână în Hartford. Nu s-au adus acuzaţii, aşa că vicleşugul proprietarului de pământ nu a avut efectul dorit. Sinclair avea suspiciuni, dar faptul era deja consumat. Nu mai avea ce să caute în Talverne. A pus şaua pe cal… şi s-a dus ţintă la Hartford.

— Rămâi aici, i-a spus mama sa.

Amelia considerase întotdeauna că Talverne era un orăşel provincial. Pe când aici, băiatul ei putea să-şi termine şcoala, să-şi valorifice întregul potenţial.

— Nu, mamă, nu voi rămâne.

Tatăl său nu s-a amestecat. John Powers îi dăduse fiului său pricepere şi onoare; asta era tot ce-i putuse oferi. Restul depindea de Sinclair.

Spre Vest! Regiunea era vastă, iar dornicul Sinclair a plecat, viSind la succese. Însă realitatea a triumfat. Nu avea bani. Nu avea compatrioţi. Era nevoit să-şi facă meseria. Aşa că

explorarea sa l-a adus doar până în Swoon – un loc cu pluguri, trăsuri şi căruţe, călăreţi şi pasageri, însă fără fierar.

Dar cine era acest tânăr cu piele măslinie şi ochi nemiloşi? Fiindcă Swoon era precaut cu străinii, Sinclair a fost primit cu răceală. Era nevoie de el, dar nu era dorit. Şi odată aşezat la casa lui, acomodat, a aflat că era dispreţuit… dar şi râvnit. Soţiile şi fiicele din Swoon erau fascinate. Ademenite de el. Vrăjite, ar fi spus unii.

— Să te încânt mai departe povestindu-ţi cum mi-am pierdut virginitatea? a continuat Sinclair languros în timp ce ne ridicam în genunchi, ca să ne mai întindem oasele.

M-am lăsat pe spate, în timp ce el mă ţinea de încheieturi; apoi am inversat rolurile – yoga a deux.

— Dumnezeule, lasă-mă să ghicesc, am spus eu în timp ce se arcuia el. Oare cu lăptăreasa plinuţă, în podul cu fân? Sau poate cu stăpâna neînduplecată a celei mai mari case din Swoon?

Sinclair râdea în timp ce ridicam mâinile în tandem spre cerul care se lumina.

Într-adevăr, am fost cu o lăptăreasă, dar nu a fost ea prima. Onoarea i-a revenit…

— Scuteşte-mă de detalii.

Mă enerva să mă gândesc la el în pat sau în podul unei fete. Ceea ce era o prostie. Eram geloasă pe evenimente petrecute cu două sute cincizeci de ani în urmă, pe un tip pe care nici nu prea-l

cunoşteam bine, a cărui existenţă era situată dincolo de ceea ce stiam că era posibil.

— Bine, spune-mi, dar pe scurt.

O corcitură indiană nu putea să fie o alegere potrivită pentru o fiica a Swoonului. Aşa că Sinclair a trebuit să cucerească şi să se lase cucerit în secret. Însă secretele aleargă frenetic de la asfinţit până la răsărit. Secrete în poduri şi grajduri. Secrete în camerele ticsite de dantelă ale doamnelor rafinate. Secrete destule, adânc în păduri. Pentru fierarul desfrânat nu era decât un joc, o zbenguiala, o hârjoneală. Dacă un lucru era cinstit şi te făcea să te simţi foarte, foarte bine – nu rănea pe nimeni. Dacă mai punem la socoteală şi faptul că era fiul tatălui său… or, Q. Thomas Talverne nu-şi interzisese niciodată vreo poftă. Aşa tată, aşa fiu. Sinclair îşi hrănea dorinţele ca pe oricare altă nevoie, le îndestula fara remuşcări şi, sătul, dormea liniştit.

Pană când s-a îndrăgostit.

— Ai fost îndrăgostit?

— Am fost.

O sumedenie de întrebări îmi treceau prin minte. De exemplu: De cine? Cum era? Şi Mai eşti? Toate au rămas blocate în mine şi în aer. Oricum, nu era nevoie să întreb. Sinclair a continuat…

Numele ei era Hannah Miles. Păr ca de cupru, râs de argint, inimă de aur şi voinţă de fier.

— Ah, dacă te-ai auzi cum vorbeşti, Sinclair Youngblood Powers! spunea Hannah. Chiar că eşti fierar, ai un metal pentru fiecare parte din mine.

— Nu chiar, draga mea Hannah. Nu există niciun metal pentru acest loc, spunea Sinclair şi o mângâia acolo. Nici aici… şi săruta locul. Nici aici…

Hannah ofta. Şi asta nu pe întuneric, ci la lumina zilei, pe o pajişte în văzul lumii, cu corsetul şi vesta descheiate.

Însă uneori Sinclair medita.

— Nu ne vor lăsa în pace.

— Nu au de ales, răspundea Hannah.

Şi totuşi împotrivirea faţă de uniunea lor se furişa precum ceaţa păcătoasă. Când părinţii lui Hannah nu au vrut să le binecuvânteze căsnicia, ea s-a răzvrătit. Vorbind obraznic. Refuzând să mai meargă la biserică. Plimbându-se pe stradă fără bonetă, valuri de păr oranj concurând cu soarele. Fermierii şi cetăţenii din Swoon nu au spus nimic, dar au dat familia Miles la o parte ca putregaiul de pe fructe. Chiar şi preotul a evitat-o pe mama lui Hannah când aceasta a venit să ceară un sfat – slujitorul său a zâmbit discret şi i-a spus că preotul era ocupat, după care a închis uşa. Mama lui Hannah a luat calea tăcerii. Tatăl ei s-a apucat de băut.

Hannah însă îl avea pe Sinclair al ei. Şi când dovada iubirii lor a început să apară în pântec, Hannah s-a mândrit cu ea. Sinclair cumpărase nişte aur şi a forjat un inel pentru degetul ei – nu avea nevoie de nuntă. Sinclair i-a făcut un copil – aveau să aibă familia lor. Însă mândria ei s-a dovedit fatală. Hannah a fost găsită cu rochia făcută bucăţi şi omorâtă din bătaie, pe strada principală din Swoon, într-o zi obişnuită.

— Crimă! au urlat iubitul şi tatăl înnebunit.

— Crimă! au ţipat cetăţenii din Swoon.

Iar în timp ce spuneau asta, arătau cu degetul spre Sinclair

Youngblood Powers.

Restul îl ştii.

— Stai… nu! Nu a fost niciun proces?

Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— În comunitatea integră a Swoonului? în colonia Connecticut a Majestăţii-Sale? Da, cu siguranţă. Un proces. O condamnare. O şaradă. Abia aşteptau să mă vadă spânzurat. Am urmărit cum ochii lui priveau frasinul: Nici măcar nu au făcut o spânzuratoare ca lumea. Vocea lui era ca un murmur: Se pare că dulgherul era bolnav de anghină.

Ce netoată eram! Nu erau investigatori la locul crimei pe-atunci, nici testare ADN. Nu e vorba că ştiinţele exacte garantează adevărul când puteri nevăzute preferă o minciună. Cu toate astea, a trebuit să-l întreb încă un lucru.

— Şi… nu ai aflat niciodată cine a ucis-o?

— Nu, a fost tot ce mi-a răspuns.

IX

— Mamă, te rog…

Era timpul să o încasăm, şi Pen era prima.

— Jur, nici nu ţin minte ce s-a întâmplat.

Era la puţin timp după răsărit, în încăperea în care familia Leonard lua micul dejun – mă făcuse şi pe mine să vin cu ea, desigur; lamentându-se, părea epuizată, de parcă vorbise toată noaptea.

— Mă îndoiesc că voiaţi să conduc dacă eram… dacă nu mă simţeam în stare.

De-afară se-auzea ciripitul a mii de cintezoi, gaiţe şi vrăbii. Pen luase o bucată de prăjitură cu cafea şi molfăia. Unii părinţi se plimbă de îngrijorare; mătuşa mea cocea.

— Asta nu e o scuză, Penny. Puteai să suni! Lainie chiar îşi frământa mâinile. Puteam să venim după tine. E prea…

Ras şi îmbrăcat curat, tatăl lui Pen a intrat agitat.

— Nu contează decât că voi, fetelor, sunteţi bine, a spus el şi a îmbrăţişat-o pe Pen repede, un şiretlic menit s-o adulmece, sa descopere urmele de băutură sau parfumul vreunui tip amestecat cu mirosul de sex. Tot ce a simţit a fost mirosul de iarbă şi rouă. Ne-aţi speriat. Mulţumit, s-a întors cu faţa spre soţia sa. Însă suntem siguri că aţi făcut ceea ce trebuia.

Trebuia să-şi ia servieta şi să meargă să rezolve nişte treburi – unchiul Gordon e un important avocat de vânzări-cumpărări, partener la o firmă din Hartford. A sărutat-o pe Pen din fugă şi apoi pe Lainie – a avut timp chiar să-şi pună o mână pe umarul meu – şi a ieşit pe uşă.

Pen porni spre scări. Aroma prăjiturii cu glazură fină mă subjuga olfactiv.

— Tu unde crezi că te duci? a întrebat mătuşa mea.

— Te rog, mamă, vreau doar să dorm.

În mod cert, Lainie era confuză – nu fusese niciodată nevoita s-o pedepsească pe Pen.

— Exact, du-te în camera ta. Şi acolo să stai.

Pen mi-a făcut cu ochiul, deşi cam obosită, fără ca mama ei să vadă; apoi a plecat şi ea. Însă eu nu scăpasem încă.

— Aşadar, Candice. Nu ai nimic de spus?

Lainie se uita la mine, absolut convinsă că eu eram de vină pentru noaptea albă a lui Pen. Şi, într-adevăr, eram.

— Nu ştiu.

Urăsc să mint şi nu voiam să o las pe Lainie să mă constrângă s-o fac.

— A fost o petrecere faină, multă lume.

Adevărat.

— Nu am fost cu Pen tot timpul – nu suntem legate una de cealaltă.

Din nou adevărat, deşi probabil că era în interesul meu să devin tăioasă.

— Îmi pare rău, Lainie, nu ştiu ce-a fost în mintea lui Pen, dar eu mă distram şi nu m-am gândit să te sun.

Adevărat, adevărat şi iar adevărat.

La naiba, trebuia să pun mâna pe o bucată din prăjitura aia! Dându-şi seama de asta, Lainie a luat platoul şi l-a pus pe blatul bucătăriei. Poate că ăsta era planul ei – să mă înfometeze şi să recunosc că i-am corupt preţioasa progenitură? A venit din nou spre mine.

— Ascultă-mă, Candice, a continuat ea. Vreau s-o ajut pe mama ta. E sora mea şi o iubesc. Vreau să te ajut şi pe tine. Am fost de acord că venirea ta va fi benefică. Am fost de acord să am grijă de tine când părinţii tăi nu pot fi prin preajmă. Am crezut că te vei da după noi, că Penny va fi o influenţă pozitivă… nu invers. Tu ştii că ea n-a venit niciodată acasă mai târziu de

ora stabilită?

Ţineam capul plecat, presupunând că întrebarea era retorică.

— Nu i-am sunat încă pe părinţii tăi, a continuat Lainie. Nu am vrut să conducă nebuneşte până aici în toiul nopţii. Însă când vor veni vineri în Swoon, le voi spune clar că nu îţi permit să… când mă gândesc…

Lainie şi-a înăbuşit lacrimile cu o batistă brodată. Care probabil a calmat-o; le spăla de mână în esenţă de muşeţel.

— Între timp, vreau să te duci acasă şi să te gândeşti, să te gândeşti bine la comportamentul şi la viitorul tău… şi cred că ar fi bine dacă tu şi Penny nu aţi vorbi câteva zile. Şi-a îndesat batista în buzunarul de la şorţ. Fă asta pentru ea, că eu pur şi simplu… mai ales că nu a fost în apele ei în ultimul timp.

Asta era o afirmaţie modestă.

— Bine, mătuşă Lainie, am reuşit să spun eu, adăugând „mătuşă” în semn de remuşcare.

Nu am făcut comentarii. Eram extenuată.

Aşa că am mers acasă, am intrat la duş şi, în timp ce m-am săpunit şi-am lâncezit acolo, m-am clătit şi am repetat toată procedura, Sinclair Youngblood Powers domnea asupra gândurilor mele. Povestea lui. Vocea lui. Faţa lui. Atingerea lui. Cu cât stăteam mai mult cu el, încremenită de povestea lui, cu atât îmi dispărea frica. La sfârşit, aş fi vrut să mă înfăşor în jurul lui, ca o plapumă. Dar acum… oare eram nebună?! O înnebunea pe Pen mult prea mult. Însă bietul de el: fusese blestemat din naştere, avusese parte de o dragoste interzisă şi în final fusese executat pentru o crimă pe care nu o comisese. Cui nu i-ar fi părut rău de el? Însă nu mila sau diverse aspecte anatomice erau cele care-mi aprindeau mintea. Acele vibraţii interioare ciudate pe care le simţisem în preajma lui continuau să mă afecteze. M-am şters cu prosopul şi m-am îmbrăcat cu un tricou larg, iar apoi am închis obloanele la dormitor. Aşezându-mă pe saltea, sigură că eram prea agitată pentru somn, am adormit de parcă cineva a apăsat pe un buton.

M-am trezit adulmecând ceva dulce.

— Can-diii-da! Can-diii-da! Tu, domnişoară Moskow, papa bun pentru burtică.

Ruby Ramirez stătea pe marginea patului. Părul ei era desfăcut probabil asta era o ocazie deosebită –, bretonul ei dat într-o parte era vopsit verde fluorescent. În poală avea o cutie

de bomboane în formă de inimioare. M-am sprijinit de tăblia patului.

— Ruby, am spus eu.

— Salut, Candy.

— Spune-mi Dice. Toata lumea îmi zice aşa... aici.

Ruby a luat o bomboană din cutie şi a muşcat din ea.

— Cremă de unt. Mi-a arătat umplutura. Îţi place crema de unt, nu, Dice?

— Cu siguranţă, am spus eu fară ezitare, în timp ce prin cap îmi trecea iute ca trenul întrebarea: când mâncaserăm ultima dată, eu şi Ruby, ceva împreună? La acea serată improvizată şi infamă, de pe data de 13 februarie. Am deschis gura. Ceea ce era curajos din partea mea. Dacă nu curajos, atunci stupid sau posibil nebunesc. Şi dusă pe gât a fost momeala, ca un satin dulce şi fierbinte.

— De unde îţi iei cele necesare pentru Ziua îndrăgostiţilor? am întrebat. E deja Ziua Muncii.

A muşcat din altă bomboană, a făcut o grimasă şi a pus-o la loc în cutie. Era probabil cu jeleu. Nici uneia dintre noi nu-i plăcea jeleul.

— Unde sunt eu, dragă, pot obţine tot ce vreau, când vreau. Ciocolată la fiecare masă, şi, uită-te la mine, nu sunt grasă deloc.

Ruby s-a ridicat în picioare şi a dansat un pic electric boogie. Fustă strâmtă, tocuri înalte. Tocuri cui, ca-ntotdeauna; însă ţinea pasul cu mine, care eram în adidaşi sau tenişi, când alergam pe scările de la metrou să prindem un tren sau când urmăream băieţi frumoşi pe Columbus Avenue. Acum, danSind pe podeaua de pin a dormitorului, arăta uluitor. Când s-a aşezat, culoarea bretonului i se schimbase de la verde la fucsia.

— Mi-a fost dor de tine, Ruby.

— Ştiu, scumpo. Ruby nu era cu mult mai mare decât mine, dar îmi spunea „scumpo”. Ne spunea tuturor „scumpo”, în grupul nostru de prietene, administrând cu blândeţe toate necazurile noastre, la cei şaptesprezece ani ai ei. Şi mie mi-a fost dor de tine, a adăugat ea.

Mi-a fost dol de tine. Ruby avea un mic defect de vorbire, punctul vulnerabil din armura ei. Auzind-o, mi s-a făcut dor şi mai mult de ea. Râvneam şi la ciocolată, dar nu puteam să ma întind spre cutie.

— Uite, a spus ea, dându-mi să mănânc.

Doar că bomboana s-a transformat din ciocolată în ceva care nu era tocmai o bomboană. Era totuşi dulce, foarte dulce, şi foarte… moale. Am mestecat. Am înghiţit. A fost greu. Bucata era mare.

— Asta a fost una ciudată, am spus eu.

— Ştiu, a spus Ruby, bretonul ei fiind de un alb impecabil. E amuzant, nu-i aşa?, să crezi că ceva e aşa de bun, după aceea să ţi se pară că, hmmm, nu e chiar aşa de bun, dar la sfârşit să-ţi dai seama că avusesei dreptate prima dată. Şi-ţi doreşti să fi savurat mai mult.

Nu ştia prea bine ce voia să spună. M-am uitat în ochii ei migdalaţi, de culoarea chihlimbarului.

— Ruby…?

— Mai ia una, fetiţă scumpă.

Am deschis gura. Mă hrănea. Asta era vie când a ajuns pe cerul gurii mele. Era vie, vie şi energică, în timp ce aluneca în jos pe gat.

Ruby şi-a încrucişat picioarele – purta ciorapi de plasă.

— Uite, vreau să ştii că sunt alături de tine, a spus deodată, şi am încercat să scap de replica: da, sigur, la fel de repede cum apăruse. Tot ce trebuie să faci este să mă suni, bine?

S-o sun. Hmm… Păcat că nu aveam noul ei cod poştal.

— Bine, Ruby.

— Bine. Oh, asta e cu cireşe. O ţinea ridicată, unghiile-i erau lucioase. Vrei s-o împărţim?

Cireşele erau preferatele ei.

— Nu, mănâne-o tu.

Deodată, nu mă mai simţeam aşa de bine.

Un strop de fluid roşiatic i se vedea în colţul gurii.

— Ah… Dice, a spus ea, lingându-şi buzele, în cazul în care te întrebai, e mai bine aşa, pe bune. Sunt bine, ştii? Nimic nu mă mai doare acum.

Deodată, obrajii mi s-au umezit.

— Sunt bucuroasă, Ruby. Sunt bucuroasă că mi-ai spus.

Când m-am trezit din nou, în cameră era sufocant. M-am sculat, am deschis obloanele. Soarele o luase pieziş peste dealuri aruncându-şi razele ca nişte zăbrele pe cer. M-am năpustit la dulap să caut pantalonii de trening – era destul de rece – şi apoi am coborât pe verandă. Deşi eram obligată să

stau închisă, am considerat veranda ca făcând parte din casă. În timp ce mă dădeam în leagăn, am urmărit ceva pufos avântându-se pe peluză, înainte de a apuca să rostesc „Pisi, pisi!”, era deja în poala mea.

— Miau! a făcut pisicuţa, cu lăbuţele din faţă pe pieptul meu. Miau! Miau!

Am considerat că asta înseamnă: Hei! Tu! Mângâie-mă! Nu, stai, dă-mi de mâncare întâi – nu mai pot de foame. Îmi este şi sete. Şi apoi mângâie-mă! Hai, hai, ce mai aştepţi? Dă-i drumul!

— Da, să trăiţi, am spus cu voce tare, urcând pisica pe umăr.

O pisică tărcată – alb cu portocaliu şi negru, cu un strop de maro şi o nuanţă apropiată de mov – care cântărea cât o pereche de şosete. Am pus-o jos în bucătărie; se căţăra pe picioarele mele. Bine! Au! Ai grijă cu ghearele! Am desfăcut o conservă de ton. În timp ce mânca, torcea atât de tare, că i se mişca tot corpul, iar coada-i flutura de parcă era antena unei maşini vechi.

Sincronizare perfectă. Acum, în timp ce-mi ispăşeam sentinţa dată de mătuşa Lainie, aveam companie. După ce a terminat de mâncat – nu aşteptase să-i pun o farfurie, pur şi simplu linsese direct din conservă –, a lipăit nişte apă pusă de mine într-o ceaşcă şi apoi s-a uitat la mine şi a mieunat. Asta am considerat că înseamnă: A fost minunat, acum aş vrea să fiu mângâiată.

Am dus-o pe canapea. Nu mă pricepeam la pisici, dar instinctul mă ghida, şi micul ghemotoc de blană s-a culcat în curbura braţului meu.

— Ruby Cat, pisicuţa Ruby, am şoptit, mângâind-o pe locul care-i plăcea, sub bărbie. Ruby, Ruby, Ruby.

Deocamdată, felina nu mai avea nimic de spus.

X

Era doar un grătar. Familia Leonard făcea grătar în fiecare an. Cu mult înainte de a mă muta brusc în Swoon, Connecticut, părinţii mei mă înghesuiau în maşină alături de cadourile potrivite pentru gazdă, pentru a fi prezenţi la sărbătoarea

anuală.

— E doar un grătar! a strigat tata vesel, de pe scări. Hai dragă, ştii cât de iritată va fi mama dacă pierde o rundă de Tom Collins.

La care am auzit vag o replică tăioasă a mamei:

— Te rog, Peter, taci.

Am rânjit. Deci nu erau pastorul Eric şi Annie Camden; exista comunicare între ei. Eram mai drăguţă cu ei, deoarece, printre altele, nu mă certaseră pentru că stătusem toată noaptea la petrecere. Am discutat despre asta, bineînţeles, „ca o familie”. Şi potrivit lor, am fost „sociabilă şi deschisă” pentru că am mers, şi am demonstrat „chibzuinţă” pentru că nu m-am urcat într-o maşină cu o persoană aflată probabil sub influenţa alcoolului. Deşi ar fi fost mai „prudent” dacă o sunam pe mătuşa mea; au înţeles că probabil Pen nu era „îngerul perfect”, aşa cum mama ei voia să creadă, şi s-au bucurat că nu sunt tipul de persoană care „lasă baltă o prietenă”, chiar dacă prietena în cauză era „beată criţă”.

— Cobor într-un minut!

Era doar un grătar, aşa că de ce mă stresam? Pentru că nu-l mai văzusem pe Sinclair – adică, Pen; mă rog, pe oricare dintre ei doi – de cinci zile. Acum, campania lui Lainie de a ne ţine despărţite se încheia odată cu gala Leonard de Ziua Muncii, şi trebuia să arăt… nu fermecătoare, deoarece fermecătoare era prin definiţie stilul de după apusul soarelui, dar bine. Pentru că ajunsesem la o concluzie: îmi plăcea de tipul mort. Eu, care râdeam de inutilitatea dragostei aprinse pe care prietenii mei o aveau pentru celebrităţi, să ajung să fiu obsedată de-o fantomă.

Aşa că stăteam acolo, înconjurată de absolut toate articolele de îmbrăcăminte pe care le aveam. Hainele obişnuite, plus chestii noi aduse de părinţi. Un alt motiv al bunăvoinţei mele. Judecând după numărul sacoşelor de cumpărături, mama achiziţionase jumătate din Manhattan. Destul de amuzant, că deşi insistase să ne mutăm în Swoon, nu voia să devin un copil precum cei din orăşelul Stepford1.

— Candice, acum! Era rândul mamei. R.C. — prescurtarea numelui pisicii – alesese momentul pentru a atenta la grămada de îmbrăcăminte, plastic şi hârtie creponată.

— Eşti nebună? am ridicat-o şi i-am luat de pe lăbuţa din faţă un obiect mătăsos. Jumătate din lucrurile astea se întorc la

magazin, aşa că nu le strica înţepându-le, dacă nu te superi. Am dus-o în faţa oglinzii. Vrei s-o vezi pe pisicuţa frumoasă? Hai s-o vedem pe pisicuţa frumoasă! Ţineam felina exact în faţa reflexiei ei; nici nu-i păsa. Aşa că m-am inspectat. Păr bogat prins într-un coc neglijent; o cămaşă de-a tatei, legată la brâu cu o eşarfă imprimată; blugii strâmţi de nădejde, cândva negri, acum gri spălăcit. Era de-ajuns.

1 Trimitere la serialul de televiziune din anul 1987, The Stepford Children i' fiii din Stepford), în care membrii Asociaţiei Bărbaţilor, deranjaţi de copiii lor îi transformă pe aceştia într-un fel de roboţi. Astfel, copiii devin foarte ascultatori, dar lipsiţi de personalitate.

Domeniul Leonard nu avea ieşire la lac – nu se putea face schi nautic de pe un doc privat –, dar era straşnic dotat pentru începutul oficial al verii. Familiile Chadwick, Emerson, Turner, Clifford. Toţi aceşti adulţi, îmbrăcaţi în stofă în culori pastel, bombănind despre rata dobânzilor în timp ce sorbeau din paharele înalte de cocktailuri. Erau aşa de prietenoşi şi de sociabili… şi atunci mi-a picat fisa că mai mult de jumătate dintre ei erau descendenţii clasei conducătoare a Swoonului de pe vremea lui Sinclair. Luând o limonadă, mă amuzam cum stră-stră-stră-stră-nu-ştiu-care-străbunic al lui Pen ar înnebuni ştiind că acea corcitură – urâtă de toată lumea şi practic linşată – împarte corpul cu fata adorată a familiei.

— Dice, tu ce porţi? m-a întrebat Wick când m-am apropiat de bisericuţa lui Pen, formată din Marsh şi Doll (cunoscută şi sub numele de Kendall Turner), întoarsă din vacanţa din California. Arată ca o cămaşă de-a tatălui tău.

— Ding ding ding! E cămaşa lui tata.

Nu puneam la suflet comentariile despre modă de la persoane din afara celor cinci cartiere.

— Dice, Doll a cunoscut un tip în Marin. Marsh tocmai mă punea la curent: Un surfer.

Flecăreala era insipidă şi neîncetată, de parcă era generată de o fântână pe baterii. În timp ce fetele discutau, eu o studiam pe Pen. În clipa asta participa la discuţie cu bombăneli neinteligibile, în următoarea părea dezinteresată, deşi era greu să înţeleg ce era în spatele ochelarilor ei Oakley dreptunghiulari.

Mi-am dat seama că ea a dispărut şi că Sinclair era prezent când unele lucruri au început să se mişte. Lucruri mici. Pe ici, pe colo. Băutura cuiva a căzut singură de pe masă. Poşeta altcuiva a ajuns în piscină. Muştarul dansa mambo cu ketchupul. Un Frisbee s-a înălţat şi a dispărut, ca o farfurie zburătoare dintr-un film SF de pe timpuri, cu buget redus. Nimic altceva nu înviorează mai tare decât telekinezia o atmosferă plictisitoare. Privirea lui Pen – şi rictusul gurii – spunea totul. Râdeam amândouă, spre supărarea lui Doll Turner.

— Nu văd ce e amuzant! se smiorcăia Doll. Poate nu o să-l mai văd niciodată.

— Pe bune. Trist.

Marsh se ascundea sub genele ei coborâte, ceea ce m-a făcut a mă gândesc că se săturase de teatrul lui Doll.

— Sunteţi îngrozitoare! a ţipat Doll şi a plecat ţâfnoasă să caute refugiu la părinţii ei.

În acel moment, noi ne-am dus să căutăm hamburgeri şi faimoasa salată de cartofi a mătuşii Lainie. Când ne-am aşezat la masă, cu farfuriile de unică folosinţă în faţă, Pen şi-a dat jos ochelarii şi nu am văzut nicio urmă de Sinclair. Foarte bine. Marsh nu era prea convinsă de povestea idioată, savantă şi penibilă pe care o născocisem după reprezentaţia la vioară dată recent de verisoara mea la petrecerea Williams. Dacă Sinclair urma să apară în continuare, trebuia să-mi perfecţionez minciunile.

Părinţii lui Wick au strigat, şi atunci ea şi Marsh au plecat.

Familia Chadwick făcea un grătar, iar Marsh mergea cu ei deoarece părinţii ei nu prea făceau parte din societatea bună a Swoonului. Odată rămase între patru ochi, am întrebat-o pe Pen de Burr. Nu era printre invitaţi – toată lumea ştia că familia Addams petrecea Ziua Muncii la Nantucket –, iar ea nu se mai întâlnise cu el de când încercase să dreagă aparenţele la familia Williams.

— Ah, suntem bine, a spus ea. Nimic din ce nu poate fi reparat cu o felaţie în aer liber.

— Pen!

M-a şocat, recunosc.

Şi-a examinat manichiura.

— Nu ştiu. Oricum, cred că am terminat-o cu Burr.

Şoc; al doilea. Pen planifica Operaţiunea Burr încă de când o

trăsese el prima dată de codiţe. Dar ce-mi păsa mie – eu, cu Sinclair în minte.

— Hei, părinţii mei mi-au adus o tonă de haine noi de la oraş. Vrei să vii pe la mine, să mă ajuţi să separ grâul de pleavă?

Pen şi-a pus ochelarii la loc, devenind din nou de nedescifrat.

Nu am spus nimic nimănui – nici eu, nici ea. Pur şi simplu, am trecut strada. Am intrat în casă. Am urcat în camera mea. Pen şi-a dat jos ochelarii Oakley şi a cercetat cu privirea candidaturile la toalete, trecând cu degetele peste una, peste alta. Mama alesese bine: fuste cu diverse croieli, tricouri cu inscripţii politice, materiale plăcute la atingere, mult negru, gri şi mov – culori care-mi plac şi cu care-mi stă bine. Pen mi-a întins un top cu mâneci lungi, largi.

— Încearcă ăsta.

— Bine. Mi-am desfăcut eşarfa de la brâu. M-am descheiat la cămaşă. Am lăsat-o să alunece. Şi, în timp ce bluza cădea pe pat şi ochii din faţa mea erau cuprinşi de întuneric, am întins mâna…

De data asta, am urmărit metamorfoza. Subtilă însă maniacă, de parcă doi artişti lucrau la aceeaşi operă – unul distrugea, altul crea. Trăsături dure înlocuiau trăsături fine; părul drept şi blond îi făcea loc celui negru, ondulat. Mediumul era însufleţit – lungime, lăţime, adâncime… carne, Singe şi oase. Cu cât degetele mi se crispau şi pulsul îmi creştea, cu atât el apărea mai repede. Atunci mi-am dat seama că nu eram doar observator, ci şi participant. Eu îl determinam pe bărbat să-şi facă apariţia o povară terifiantă, cutremurătoare, de care nu puteam scapa. Cu cât îl doream mai mult, cu atât mai repede apărea. Şi deodată, era acolo.

— Bună, Sinclair.

— Bună, Dice.

Ne-am zâmbit unul altuia. Nu ştiu cât a durat; un timp.

După care, am spus:

— Putem vorbi?

De parcă vorbitul era ceea ce-mi doream.

— Nu văd de ce nu, mi-a răspuns el. Pot să te admir şi să vorbesc în acelaşi timp.

Poate că el putea. Pentru mine, să fiu pe jumătate dezbrăcată şi sa fiu în toate facultăţile mentale erau lucruri diametral opuse.

— De fapt, aş vrea să pun ceva pe mine.

— Bineînţeles, nu-ţi admir doar trupul.

Am continuat metoda ciudată de a mă îmbrăca în timp ce păstram contactul vizual, şi ne-am aşezat pe covorul lucrat manual, cu spatele rezemat de pat. Flecăreala de pe partea cealaltă a străzii

Daisy Lane se infiltra prin ferestrele deschise. Acolo, părinţii mei se abţineau – nu puteau să se îmbete; urmau să conducă. Tata trebuia să zboare spre Toronto în seara aceea, să înceapă filmarea la producţia lui Wahiberg. Mama trebuia să-l ducă la aeroport înainte să plece spre oraş. Domnul şi doamna plecau curând şi o lăsau pe această oiţă mică de capul ei. Simţeam cum zâmbetul îmi devenea răutăcios – dar trebuia să-mi stabilesc priorităţile.

— Deci, Sinclair, trebuie să ştiu: Vrei s-o răneşti pe Pen?

Grea întrebare. Nu era ca şi cum el apărea şi dispărea din interiorul persoanelor zilnic. Trebuia să se gândească, şi simţeam că încearcă să înţeleagă tot ce se întâmpla. Apoi, a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a pus mâinile pe pieptul lui, în dreptul inimii.

— Încearcă să înţelegi, domniţa mea, totul este nou pentru mine, a spus el. Eram un individ obişnuit; lucram la forjă, plăteam taxe bunului rege Georgie, urma să devin tată. Apoi, crimă mişelească, fiinţa cea mai dragă e luată de lângă mine şi, în timp ce jeleam, sunt acuzat şi executat…

Ştiam povestea, chiar o ştiam. Da, da, da, dădeam din cap.

— Este aşa de surprinzător că spiritul meu nu cunoaşte pacea? Că odată ce voi avea ocazia, sar asupra primei persoane neştiutoare?

Acum dădeam din cap dezaprobator. Nu, nu, nu, nu e vina ta, în niciun caz.

— Şi uite-mă ajuns aici. S-a apropiat brusc de picioarele mele. Nu e duşmănie ceea ce simt, faţă de Pen sau faţă de oricine altcineva, dar… când eram în viaţă, eram un om normal. Acum sunt un spirit. Fac ceea ce fac pentru că… asta fac.

Oare avea lacrimi în ochi? Erau de culoarea cafelei – lacrimi de fantomă.

— Oh… Sinclair…

Îmi părea rău de el, eram pe cale să mă îndrăgostesc de el, îmi părea rău şi mă îndrăgosteam de o fantomă.

— Te rog. Domniţa mea, te rog, vino la pieptul meu.

Echivalentul din secolul al optsprezecelea pentru „vreau să te îmbrăţişez”. Şi i-am făcut pe plac. I-am mângâiat părul aspru de pe ceafă. Mi-am lipit obrazul de-al lui. I-am oferit tandreţea mea, am devenit perna lui, patul lui. Însă tot îmi era frică de el – de cine era, de ceea ce era –, frică ţinuta în frâu de bucuria pură de a fi în braţele lui. Amestecată cu frica asta, mai era un alt tip de frică şi de emoţie: a doua zi avea să fie prima zi de şcoală.

XI

Bine. exagerez. liceul e liceu, orice-ar fi. Bineînţeles, rolurile din Swoon erau mai bine definite decât la liceul meu din Upper West Side cu miile sale de elevi şi atmosfera cosmopolită. Dacă persoana de lângă tine purta o vuvuzea sau avea baba ghanoush’ pentru prânz, nu era nimic ieşit din comun. Mai mult, intelectualii juniori cu care-mi pierdeam eu vremea erau în mod special înţelegători. Într-o zi erai emo, în următoarea hip hop sau boho, ori încălcai limitele de gen – dar totul era în Ordine.

Singurul lucru exotic la şcoala mea din Connecticut era numele: Swonowa. Are sonoritate indiană, nu? Da, ei bine, combinaţi numele celor trei oraşe din districtul şcolar – Swoon, Norris şi Washington – şi asta veţi obţine. Venisem în Connecticut la mijlocul semestrului trecut; acum eram doar o membră uşor ciudată din turmă. Nu puteam să câştig nici măcar un statut apropiat de-al lui Pen. Trei dimineţi pe săptămână se trezea în zori să distribuie pâine bătrânilor – o campanie de-a

mamei sale pe care eu o numeam „Pită proaspătă pentru prospături”. Eu mergeam cu bicicleta în loc să merg cu maşina luxoasă a lui Pen. În plus, aveam exact zero ore împreună. Coincidenţă sau rugămintea tulburătoare a lui Lainie la comisia de stabilire a orarului? Singurul aspect de departe înfricoşător s-a dovedit a fi partenera mea de laborator la chimie, Anderly

Addams, sora lui Burr.

Ţinând seama de expresia ei când profesoara a anunţat cine cu cine lucra, Anderly mă considera la rândul ei înfricoşătoare. Purtasem cumva o bustieră de piele, sutien ultradecoltat şi clame pentru sfârcuri la ora a cincea a doamnei Winchell?

— Saluuut! m-a întâmpinat, cu dinţii încleştaţi. A, da, şi zâmbetul ei! Genul de zâmbet care le caracterizează pe fetele care nu sunt anorexice, dar sunt foarte, foarte, foarte atente la ceea ce mănâncă. Părul strâns în coadă de cal contribuia la impresia că era slabă ca un schelet.

— Salut.

Tehnic vorbind, nu făcuserăm niciodată cunoştinţă, aşa că am adăugat:

— Te-am mai văzut prin preajmă.

Era adevărat, deşi aveam cercuri diferite de prieteni. Era legendar faptul că se bucura de un loc privilegiat în cadrul grupului local al Acordului pentru Dragoste Pură. Doar că nu pricepeam de ce se obosea să-şi mai facă vreo grijă: nimeni n-ar fi încercat s-o dezvirgineze pe slăbănoaga şi fragila de Anderly Addams, de frică să n-o strivească.

— Sunt verişoara lui Pen Leonard, am mai zis, fără motiv.

— Pe bune? Chiar aşa?

De parcă nu ştia.

— Mă bucur aşa de mult să te cunosc, a spus Anderly, falsă şi superficială, după care a făcut-o pe ocupata, luându-şi notiţe.

I-am urmat exemplul. Urma să determinăm formule moleculare şi să identificăm reacţii chimice împreună, nimic mai mult. Daca făceam abstracţie de faţa ei de moartă, în rest părea inofensivi.

Totuşi, eram nerăbdătoare s-o amuz pe Pen cu veştile despre partenera mea de experimente cu arzătorul Bunsen. După ore, avea repetiţie cu majoretele, iar eu le urmăream de ceva timp – nu-mi plăceau uralele, dar grupul era sexy şi avea o coregrafie destul de nonconformistă, cu salturi ca la Cirque du Soleil. Apoi am intrat la probele pentru cor, pe care speram să le trec cu brio, cu vocea mea plină, de contralto, în stil blues. Când mi-au strigat numele, m-am simţit totuşi un pic emoţionată; n-am ridicat privirea din pământ până când nu mi s-a spus c-am reuşit. Pe ultimul rând, se afla un chip cunoscut. Ce drăguţ din partea lui Pen să vină să mă susţină! M-am dus la ea.

— Hei, nu trebuia să…

Ce nai… dormea? Cu bărbia în piept şi o şuviţă de păr blond pe faţă.

— Pen?

— Ah… salut, Dice.

S-a trezit, clipind des să-şi revină mai repede şi, în timp ce realiza unde se află, era evident că nu avea nici cea mai vagă idee de ce venise acolo. Şi-a presat obrajii cu buricele degetelor.

— Cred că am aţipit o secundă. Doamne, urăsc să mă trezesc devreme dimineaţa.

După care a clătinat din cap şi, odată ce părul mătăsos i s-a aranjat, s-a simţit în formă.

Am părăsit amândouă clădirea, povestindu-i despre colega mea de laborator, peste care avusesem norocul să dau.

— Asta înseamnă că trebuie să munceşti. Anderly e cam prostuţă, a comentat Pen, în timp ce-mi urca bicicleta în portbagajul maşinii ei.

— O dovadă că virginitatea prelungită dăunează creierului, mi-am dat eu cu părerea şi am chicotit, chiar dacă, teoretic, amândouă eram virgine.

Pen nu a pornit maşina. În schimb, se uita la mine cu un aer vinovat.

— Dice, pot să-ţi spun ceva? Aseară mi-am dat seama cum să mă… masturbez.

— Să te…? am zâmbit. Felicitări! O abilitate crucială în viaţă. Sunt mândră de tine.

Am bătut palma, rânjind şi chicotind, şi am ieşit din parcare.

— Jur, eram convinsă că e o chestie strict masculină. Doar că acum…

— Acum ştii mai bine cum e.

— Cu siguranţă. A scos capul pe geam: Da! Da! Daaa!

Râzând, am scos şi eu capul pe geam.

— Dum-ne-ze-u-le! am strigat.

Am continuat în stilul ăsta tot drumul până acasă, ea claxonând şi eu asigurând percuţia, lovind în bord. Apoi, Pen a parcat pe Daisy Lane, la numărul 12.

— Dice, adevărul este că nu am coborât niciodată acolo.

Puteam să ghicesc ce-i venise.

— Abia aştept să am un orgasm cu o altă persoană.

Zâmbetul ei era obraznic.

— Uau, începătoareo! Ia-o uşurel, da?

Nu mi-a dat nicio replică.

— Hei, ce părere ai de Trap?

Cine? Ah, prietenul lui Kurt Libo, de la petrecerea fraţilor Williams. Blond (cum altfel?), ochi cenuşii, faţă de copil. Drăguţ, totuşi; nu un cretin.

— Nu e cine ştie ce, am spus eu dezinteresată. De ce?

— Eu şi Kurt ne-ntâlnim mâine seară. Mi-a zis să vii şi tu, pentru Trap.

— Ce sunt eu? Un bax de bere?

Blazată, nu bosumflată, Pen mi-a zis:

— E OK. Nu trebuie să vii.

— Nu, nu, e-n ordine.

În ordine? Toată treaba suna dubios. O maimuţă de joasă spetă nu părea un înlocuitor probabil pentru Burr, care de-abia avusese ocazia să participe la prima lui petrecere cu bere la butoi, la Yale. Şi totuşi, iat-o pe Pen nerăbdătoare să-şi petreacă timpul alaturi de Kurt şi prietenul lui la cataramă.

— Presupun că nu vin să ne ia din faţa casei tale.

— Presupui corect. Ne întâlnim cu ei şi-apoi… nu ştiu. Oricum, acum trebuie să-i ajut pe Silas la teme. Şi pe Jordan. Îţi vine sa crezi că e deja la şcoală? S-a minunat Pen.

Eu mă minunam că nu menţionase nimic de audiţia mea. Abia a doua zi am aflat de ce. Nu ea fusese acolo. Pe bileţelul din vestiar scria:

Draga mea domniţă,

Ce plăcere să te aud cântând! Inteligenţă, eleganţă şi bunătate, iar acum, după câte descopăr, o voce de privighetoare hipnotizantă. Se pare că nu există limite pentru calităţile tale şi sper să continui să le descopăr. Poate-mi cânţi şi mie ceva în curând?

Al tău,

S.

N-ai fi putut să-mi ştergi zâmbetul de pe chip nici cu cel mai bun burete din lume. La următoarele ore de curs am plutit într-o stare de delir şi detaşare, fără să las vreun strop de pesimism sau de bun-simţ să mă coboare cu picioarele pe pământ.

„Privighetoare hipnotizantă”. Cât de poetic! Şi modul în care se semnase, intimitatea simplă sugerată de formula „al tău”. Numai dacă era adevărat. După şcoală, i-am citit şi recitit cu voce tare biletul lui R.C., dar pisica s-a mulţumit să-şi lângă blana.

— Şi pe tine te iubesc, Ru-Bestie, am spus eu, continuând să fac lucruri pe care nu le făcusem niciodată.

De pildă, o baie cu spumă (detergentul de vase merge la nevoie). Un strop de parfum (mama avea un D&G pe măsuţa ei de toaletă). Mi-am răsucit părul într-un adevărat coc franţuzesc, lăSindu-mi cu grijă câteva fire de păr libere la urechi şi la ceafă. Eram aşa de captivată de aceste preocupări feminine, încât am tresărit – mai să mă dau cu capul de tavan – când Pen a intrat.

Am fugit din faţa oglinzii.

— M-ai speriat de moarte!

Cu mâinile în şolduri şi un vag zâmbet nervos, a spus:

— Te găteşti cam mult pentru un pitic.

La naiba! Kurt şi Trap.

— Nu fi fraieră! Nici nu mă machiez.

— Ce zici de nişte haine, atunci? Şi mişcă-te! O mică schimbare de planuri.

Am înclinat capul.

— Le-am spus să vină aici, a adăugat ea. E timpul să profităm de faptul că părinţii tăi nu sunt niciodată prin preajmă.

M-am simţit cuprinsă de un val de căldură.

— Pen, nu aveai niciun drept să faci asta!

— Care e problema? Dacă facem mizerie, te ajut să faci curat.

— Nu asta e ideea, am răspuns eu.

Care era ideea? Că, teoretic, aici se puteau întâmpla „mai multe” decât în parcul din oraş?

— Trebuia să mă întrebi.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Doar că în ultima vreme sunt aşa de neliniştită şi parcă nu mai gândesc normal. Dar Kurt are nişte iarba grozavă…

Mi-am tras pe mine nişte jeanşi.

— Şi ce, crezi că asta o să te facă să te simţi mai bine?

Ciocăniturile de la uşa din faţă m-au făcut să tresar; nu auzisem nicio maşină parcând. Fără îndoială că Pen le spusese să parcheze în altă parte. Dacă Lainie voia să ne spioneze, nu avea să vadă preţiosul Chevrolet de colecţie al lui Kurt Libo pe

aleea mea.

— Au ajuns, a constatat Pen, deşi era evident.

Şi aşa a început încă o noapte lungă de ciudăţenii. Ceea ce a fost în regulă. Mă împăcăm bine cu ciudăţeniile. Însă nu şi cu activităţile ilegale.

XII

Bine-ai venit, distracţie! Kurt Libo nu a adus unul, ci două feluri grozave de iarbă – unul care-ţi dă o stare plăcută, liniştită, şi unul care te transformă într-un geniu malefic. Am tras din prima iarbă, pentru a ne împrieteni. Kurt, Trap şi Pen erau fără îndoială mai ameţiţi decât mine, deoarece băuseră câte o bere înainte (băieţii îşi aduseseră un bax), iar eu nu suport berea. Pe scurt, stăteam în camera de zi şi vorbeam. R.C. Mergea de colo-colo, mieunându-ne pe fiecare-n parte, iar apoi s-a aşezat pe un braţ al canapelei, precum un grifon de piatră.

— E hilar, a spus Pen. Nu ştiam că voi sunteţi veri.

Nu se asemănau – Trap era blond şi Kurt era mai mult brunet, cu o faţă latră şi dolofană, cu trăsături prea dure ca să se poată spune despre el că era frumos.

— Veri de gradul al doilea, ne-a lămurit Kurt.

Purta un tricou inscripţionat cu numele unei formaţii pe care n-o ştiam şi bocanci mari de lucru pe lângă care adidaşii mei păreau eleganţi.

— Dice şi cu mine suntem verişoare de gradul întâi – mamele noastre sunt surori, a spus Pen. Dar, pe bune, nu e o nebunie? Veri care ies cu veri?

— Nu e ca un fel de incest? a rânjit Trap.

Ceea ce era de departe cel mai amuzant lucru spus de cineva vreodată în istoria umanităţii.

— Doar dacă eu şi Dice ne sărutăm, a spus Pen. Dacă vrei să stii neapărat…

— Sau dacă voi doi vă sărutaţi, am adăugat.

Băieţii s-au strâmbat, simulând că se giugiulesc.

— Sau, a continuat Pen, dacă am face o orgie. Aia probabil că s-ar pune.

Taci din gură, Pen, am zis în gând.

— Asta da, idee.

Kurt privea pofticios.

Mi-am lovit coapsele cu palmele.

— Cui îi este foame?

M-am ridicat din fotoliu. Oare ce naiba aveam prin cămară? Şi prin frigider? De obicei, mama făcea cumpărături multe vinerea, înainte de a veni; azi era miercuri, aşa că proviziile erau puţine. Am făcut în minte un inventar. Fulgi de ciocolată. Unt de alune. Sos marinara.

— Ai nevoie de ajutor?

Pen stătea pe canapea atât de aproape de Kurt, încât oferta ei era la fel de veritabilă ca un obiect marca Fendi din Chinatown.

— Te ajut eu, a spus Trap din celălalt fotoliu.

M-a urmat în bucătărie şi s-a sprijinit de blatul de lucru în timp ce eu scotoceam prin dulapuri. Deşi el şi Kurt aveau nouăsprezece ani, Trap părea mai tânăr.

— Pun pariu că ţi-e dor de New York.

— Normal, am spus imediat.

Nici nu-şi închipuia el cât de tare! Sau cât de dată peste cap eram din cauza New Yorkului.

— Dar îmi place şi-aici, am adăugat. Până acum, n-am mai avut niciodată o perioadă a gângăniilor. Ştii, ca în cântecul ăla vechi al celor de la White Stripes, unde el şi ea aleargă după furnici şi râme. Dar acum sunt în perioada gângăniilor. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu?

Vorbeam prostii.

— Deci… sandvişuri cu fulgi de ciocolată şi unt de alune? Am mai spus eu.

M-am întors, iar Trap era în faţa mea. Adică, chiar în faţa mea. Ochii lui cenuşii, uşor înroşiţi de la fum, păreau blajini, curioşi. Avea o piele drăguţă şi din acel unghi vedeam orice por. Şi nu era chiar aşa de scund.

— Îmi place cântecu-ăsta, a spus el. Cred că e drăguţ.

M-a surprins. Prin acel ceva pe care-l are un băiat când rosteste cuvântul „drăguţ”. Cred că i-am zâmbit. Încurajator.

Aşa că m-a atins. Mi-a pus mâna pe şold – doar a pus mâna, nu m-a tras spre el.

— Oh… am făcut eu.

— Cred că eşti drăguţă, a rostit el.

— Oh… am făcut eu iar.

Şi îmi treceau prin cap poate şapte milioane de lucruri. Ma gândeam la Trap – ce credeam eu despre Trap? Credeam că e şi el drăguţ? Voiam să mă sărute? Pentru că asta avea să urmeze imediat. Mă gândeam la Pen şi Kurt, care erau tare cuminţi în camera de zi. Şi mă gândeam la Sinclair. Nu, nu voiam să nu sărut cu Trap; voiam să mă sărut cu Sinclair. Dar Sinclair nu era Sinclair n-avea să fie niciodată cu adevărat aici.

Nu i-am dat la o parte mâna lui Trap de pe şoldul meu, dar mi-am ridicat o mână până aproape de umăr. Un semn să se oprească? Posibil. Dar Trap şi-a pus mâna lui pe a mea, palmă în palmă. A apăsat uşor şi echilibrat, făcându-mă să las capul într-o parte, să deschid buzele şi să închid ochii. Iar cu mâna de pe şold m-a prins de mijloc şi…

— Ce faceţi aici?

Vocea lui Pen – în mare parte glumeaţă, dar şi cu o nuanţă gravă.

— Credeam că ne aduceţi ceva de mâncare… dar măi, măi, peste ce dau?

Hmm, ştiam acea curbură a buzei, acele cioburi strălucitoare de obsidian. Trap era cu spatele la ea; s-a întors pe jumătate. Pen a sărit pe el. L-a sărutat pe gură zgomotos, mai mult caraghios decât senzual. Apoi ea – el – mi-a aruncat o privire pentru care aveam nevoie de un deceniu s-o descifrez. Kurt, în usa, era la fel de perplex. Cu un minut în urmă, o avea pe Pen lungită pe canapea, iar în următorul minut, ea era în acţiune, sărutându-l pe vărul şi aşa-zisul lui prieten. Hotărându-se sa nu se implice, Kurt s-a dus la frigider ca să-şi ia o bere. A desfăcut cutia, a băut o gură şi s-a aşezat la masa din bucătărie, să scoată iarba cu efect de geniu malefic.

În timp ce Pen a revenit la burlacul numărul unu, am încercat să anlizez ce se întâmpla aici. Sinclair apărea şi dispărea din constiinţa verişoarei mele de parcă nu-l oprea nimic – însă cât era din propria-i voinţă, şi cât era din pricina haosului coexistenţei lor. Pen părea Pen din nou când s-a aşezat în braţe la Kurt, dar era o Pen în care încă dăinuia Sinclair.

— Deci… a spus ea parcă torcând, luând o gură din berea lui. Ce ziceţi, să mergem la plimbare cu Rolls-Royce-ul ăla care face case de păianjeni în garajul familiei Williams?

Cu alte cuvinte, furt de maşină calificat – doreşte cineva?

— E o nebunie!

Prima dată am rostit acest lucru la mine-n bucătărie, în timp ce ne treceam ţigara unul altuia şi puneam la cale un plan. Am spus din nou acelaşi lucru în timp ce mergeam pe Daisy Lane şi am trecut de colţul unde ne aştepta camioneta lui Kurt. Am spus-o ultima dată, în van, când ne furişam spre casa Williams.

Aflându-ne în Swoon, iar familia Williams fiind plecată în Andaluzia sau Insulele Cayman sau în altă parte, fiind plecat şi grupul de rockeri, am presupus că e descuiat garajul şi că maşinile nu au sisteme de alarmă. Singura problemă în calea plimbării noastre era Jameson Medaniel, angajat de familia Williams pe postul de îngrijitor. Jameson Medaniel, adică omul negru pentru orice persoană de o anumită vârstă din Swoon. Trap, originar din Chapin, aflat la câteva oraşe mai departe, era la fel de lipsit de informaţii ca şi mine, dar Pen şi Kurt crescuseră cu spaima de veteranul din Vietnam, chior de-un ochi şi complet chel. Oficial, trăia într-o rulotă, pe acelaşi drum ca şi familia Marshall, dar Medaniel era liber să circule pe proprietăţile unde era angajat cu jumătate de normă, să le supravegheze. Reputaţia de omul negru – meritată sau nu – îl ajutase să obţină slujba.

— Am auzit c-a şters un sat întreg de pe suprafaţa pământului, în Vietnam, doar cu o macetă şi un câine sălbatic dresat de el să sară la jugulară, a spus Kurt. Femei, copii, absolut pe toată lumea.

Mulţumesc, Kurt! Am gândit eu. |

— Ştii măcar să porneşti un Rolls fără chei? a întrebat Trap, uşor îngrijorat, sau doar enervat – aveam impresia că ar fi preferat să rămână acasă dacă tot exista posibilitatea de giugiuleala Vreau să zic, e maşină englezească.

— Taci din gură Trap, a spus Kurt în timp ce deschidea uşa | garajului.

Am intrat. Erau două maşini: un Cadillac albastru, cât un iaht, şi un Rolls-Royce negru, care făcea ca cealaltă maşină să para mică.

— Vino la tata! a lovit-o Kurt uşor pe aripă. Apoi a început să scoată diverse unelte şi să-i dea ordine lui Trap; nu ştiu de cât timp lucrau ei acolo, dar în toiul operaţiunii m-a lovit o urgenţă irepresibilă.

— Pen, am şoptit. Trebuie să fac pipi!

— Doamne, Dice! De ce trebuia să spui asta? Acum îmi vine şi mie.

— Şşş!

Trap ne-a făcut semn să tăcem.

— Scuze…

— Dar trebuie să facem pipi…

— Faceţi! a mârâit Kurt, care tocmai descoperea că ingineria britanica era o provocare mai mare decât crezuse el până atunci. Dar… unde? Am întrebat eu.

— La dracu'! a înjurat Kurt. Ieşiţi afară… găsiţi un rahat de copac!

Un copac? Cu siguranţă, glumea.

— Un copac!

Pen m-a tras de mânecă.

— Ne ascundem după un gard viu; stai liniştită.

Şi ca să vezi ce orăşeancă sunt, când m-am ghemuit în aer liber, nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu, nu puteam să fac. O imposibilitate anatomică. Pen şi-a terminat treaba într-o clipă.

— Haide, Dice! a murmurat ea. Hai odată, hai!

Poate că era ea majoretă, însă acesta nu era un meci de fotbal. Nu mă ajuta cu nimic.

— Cine-i acolo?! am auzit un strigăt fioros.

Urmat de un lătrat fioros. Exact pe cealaltă parte a gardului viu.

— Vă împuşc în stomac, jigodiilor. Vă dau maţele la câine. Am uitat de pipi. N-o să mai fac pipi niciodată. Mi-am ridicat pantalonii şi am alergat repede după Pen, spre stradă, în timp ce uriaşa matahală neagră, de metal, ieşea înclinându-se. Cineva a ţipat. Posibil, eu. Maşina a scârţâit.

— Urcă! Urcă!

Pen s-a aruncat prin portiera deschisă de parcă s-ar fi ferit de bombe, iar eu am urmat-o, dar nu înainte de a-l zări în lumina farurilor pe Jameson Medaniel în vesta antiglonţ kaki, scuipând, cu ochiul cel sănătos pironit asupra mea, cu puşca într-o mână şi cu lesa unui ciobănesc german bălos în cealaltă.

XIII

Lucrul ăsta trebuia să înceteze! Înainte să fie cineva mutilat,

ucis sau închis pe viaţă. De la sosirea lui Sinclair, Pen rivaliza cu răzgâiaţii de la Hollywood, din paginile revistei mamei mele. În plus, aveam la activ două tentative de crima (una prin înecare, alta cu ajutorul calului) şi micul nostru furt rapid al Rollsului.

Ameţiţi de adrenalină, mergeam cu viteză pe străzile mai putin circulate din Western Connecticut, fugind de Medaniel şi poliţişti – dacă îngrijitorul se sinchisise cumva să-i alerteze. Maşina era incredibilă – covoraşele, probabil din nurcă –, dar în jurul orei două dimineaţa l-am scutit pe somptuosul automobil de persoanele noastre şi l-am abandonat, după care am alergat pe câmpuri şi prin curţi interioare ca să ne întoarcem acasa. Pozna a fost palpitantă, recunosc, dar a fost o nebunie. O nebunie mult prea mare! Şi acţiuni similare aveau să urmeze, mai ales daca Pen şi Kurt Libo continuau să se întâlnească. Împreună, cei doi – cei trei, să nu uităm de-a treia roată eterică – erau letali.

Pen deja se rugase de Lainie să o lase să doarmă acasă la mine în seara aceea, folosindu-se de formula „suntem ca surorile", şi, în cele din urmă, mătuşa mea cedase. Când am intrat în casă, am căutat pe chipul ei o urmă din Sinclair, dar nu era niciuna.

— A fost aşa de amuzant! a spus ea.

— Da…

Nu am mai adăugat un „dar". Cu Pen, n-avea rost.

— Poţi să mergi tu prima la baie, am îndemnat-o.

— Mersi. S-a oprit în uşă: Ştii, Dice, nu mi-o imaginez pe Wick sau chiar pe Marsh să facă ce am făcut noi în seara asta. Ele nu sunt… ca tine. A aprins lumina. Nu ştiu dacă am spus asta vreodată explicit, dar chiar mă bucur că te-ai mutat aici.

Zâmbindu-i vag, i-am urat noapte bună şi m-am furişat pe coridor. A doua zi, m-am trezit hotărâtă. Era timpul ca Sinclair Youngblood Powers să dispară. Exorcism. Dar… cum? Eu nu am avut parte nici de bar mitzvah, darămite să fiu botezată. Ca să gândesc pozitiv: nu era obligatoriu să fiu catolică; majoritatea religiilor importante au de-a face cu posedarea. Islamul are djinnii săi, iar în iudaism, spiritul malefic al unei persoane dragi decedate se numeşte dybbuk. Puteam chiar să devin – Online, bineînţeles – preot al Bisericii Celebrării Universale nonconfesionale, să oficiez botezuri, nunţi şi să alung spirite. Nu era decât o problemă: spicuind informaţii ca să mă documentez

cum să scap de un spirit, am aflat că trebuie să vrei în proporţie de sută la sută să plece. Aveam sentimente pentru Sinclair – cum să fac să nu mă amestec în treaba asta?

Eram oare cu adevărat îndrăgostită lulea de el? Ţinea el la mine măcar puţin? Puteau fantomele să iubească? Am scos din jurnalul meu scrisoarea lui Sinclair. Oare puteam s-o păstrez ca suvenir, sau avea să se transforme în praf odată cu el? Un lucru era cert: n-o să-l las să plece fără să-i spun cât de mult însemna pentru mine; n-o să mă las înşelată, permiţându-i să plece fără să ne luăm rămas-bun.

Ocazia s-a ivit două săptămâni mai târziu. Departamentul de istorie Swonowa planificase o excursie la Cimitirul Regal Mohegan din Norwich, proaspăt restaurat. Tribul încercase să-şi recupereze pământurile încă de la sfârşitul anilor 1870; acum, cu fonduri substanţiale de la cazinouri, reuşiseră. Să-mi iau adio de la Sinclair într-un loc sacru, în care erau îngropaţi strămoşii sai – ce putea fi mai potrivit?

Toamna în New England este exact aşa cum se spune că este. Aer curat, lumină limpede şi frunze în nuanţe intense. Te cuprinde şi un anumit sentiment… pofta de a opri în loc ceea ce deja a trecut, o dorinţă primordială de a sta în cuibul tău, dorinţă care se opune tristeţii adânci că ai vrea să mai stai treaz până târziu, să nu te întorci acasă, să mai zăboveşti. Aşa a fost şi în ziua în care a avut loc excursia, când, în timp ce eram conduşi printre morminte, încercam să-mi clarific mesajele pe care inima, creierul şi posibil chiar rinichii mi le trimiteau din interior.

În cele din urmă, pacea locului m-a făcut să mă relaxez.

Făceam ce trebuie. Urma să-i spun la revedere lui Sinclair în felul meu, şi apoi, în weekend, să merg cu bicicleta la o mănăstire pe care- o văzusem în revista Post Road. Cu siguranţă că cineva de acolo putea să mă îndrume către persoana potrivită să-mi rezolve… situaţia. Trebuia să dau nişte explicaţii, dar poate că, pana la Halloween, totul avea să revină la normal.

Aşadar, unde era Pen? În starea mea meditativă, am rămas în urmă. Care dintre acele capete cu păr blond şi drept şi jachetă de majoretă era al ei? Am grăbit pasul ca să prind din urmă grupul, şi am găsit-o pe verişoara mea.

— Hei, am spus eu. Interesant, nu crezi?

— Presupun… nu ştiu… nu prea.

Cimitirul părea să o tulbure.

— Dacă ai văzut o piatră de mormânt, le-ai văzut pe toate. Vrei să mergem să explorăm?

Pen a oftat sumbru, după care, dincolo de bronzul ei care începuse să se treacă, s-a înviorat.

— Desigur, de ce nu?

Am rămas în urmă şi, când nimeni nu se uita, ne-am abătut către nişte tufe de păducel şi arbuşti de hamamelis.

— Uau, ce deşi sunt copacii aici, am spus eu, ademenind-o într-un loc ferit. E aşa de frumos!

Mă simţeam ca un personaj dintr-un basm şi mă întrebam cum m-ar fi botezat Fraţii Grimm. M-am ascuns mai adânc în desiş.

— Dice! m-a strigat Pen. Hei, unde-ai dispărut?

— Caută-mă!

O auzeam dând la o parte frunzele.

— Zău, Dice, mi-ajunge cât mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Silas şi Jordan.

Se năpustea într-o direcţie, se oprea, o apuca în cealaltă parte, şi…

— Bau! am ţipat deodată.

— Ha, ha, ha. Vai, ce m-am speriat!

Dar chiar era speriată… puţin. M-am învârtit ca un titirez. Locul acela fermecat mă emoţiona.

— Eşti nebună, a spus Pen. Eu mă-ntorc.

— Aşteaptă! Trebuia să fac asta. Trebuia să o fac acum.

Am prins-o de mâini.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat ea.

— Sinclair! Sinclair, te rog, trebuie să te văd.

— Cine nai… Dice, care e problema ta?

A încercat să se elibereze; am strâns-o şi mai tare.

Unde era el? Ochii ei erau ochii ei. Buzele ei erau buzele ei. Am strâns-o cu disperare de degete.

Te rog… te rog…

Acum, pe chip i se citeau tulburarea şi repulsia.

— Doamne Dumnezeule! Dice, nu cumva ai… cum se numesc… una din chestiile alea epileptice? La naiba, ce să fac?

Erau necesare măsuri drastice. Cum ar fi… ce? Mintea mea cauta. Mi-a venit o singură idee. Aşa că am încercat: cu talpa, am lovit-o în picior şi i-am pus piedică. Am căzut amândouă pe

covorul de frunze moi, ea dedesubt şi eu deasupra, am închis ochii şi am făcut-o. Am sărutat-o. Am sărutat-o apăsat. Am sărutat-o lung. Am sărutat-o până când, la naiba! Nu mai era Pen.

Sinclair m-a cuprins cu braţele şi ne-am rostogolit uşor, schimbând poziţiile. Am clipit, am rămas privind în gol, simtindu-mi pleoapele grele.

— Măi, măi, măi, a spus el. Ce dracu' ţi-a venit, domniţa mea?

El era! Acel rânjet impertinent, neastâmpărat, irezistibil, strâmb.

— Aha, înţeleg, a continuat el. Eu sunt, nu?

În tot acest timp se ascunsese, folosindu-mă ca pe un yo-yo? Era aşa de… ah! Mă zbăteam, dar l-am simţit încordat, în jurul meu. Respiraţia lui era caldă – nu rece, fantomatică –, şi mirosul pe care ajunsesem să i-l ştiu mă moleşea facându-mă să mă simt la fel ca atunci când te trezeşti târziu şi nu vrei altceva decât să mai dormi un pic. Dar mă luptam cu senzaţia asta. Pe bune.

— Oh, bunule domn, am pregătit ceva pentru tine, i-am răspuns şi eu batjocoritor. Însă trebuie să respir ca să ţi-l ofer.

— Nu poate aştepta? îmi place cum eşti acum…

— Nu, din păcate nu poate aştepta. Spunând acestea, mi-am dat seama că aveam câteva degete libere. Pe care le-am folosit, împungându-l exact sub coaste. Sinclair – descopeream eu acum – se gâdila.

— Ah… Trebuie să… insist… să te opreşti. Dice, zău, nu. Opreşte-te. Te rog. Bine. Foarte bine. Ai câştigat.

M-a luat de mână şi a căzut pe spate, gâfâind în continuare. Eu m-am urcat călare pe el, i-am luat ambele mâini, i le-am pus pe piept şi le-am acoperit cu palmele mele. M-am uitat în sus la orchestra de frunze, apoi în ochii lui, şi am început să cânt. Cel mai tare cântec de despărţire:

— Greensleeves.

Imediat, s-a prins. Bineînţeles că-i era familiară balada curtenească – era cunoscută încă de la sfârşitul anilor 1500. Deşi e lamentaţia unui îndrăgostit dispreţuit şi alungat de cea pe care-o iubeşte, Greensleeves face parte din ritualul oricărei relaţii.

— De ce? m-a întrerupt Sinclair înainte de a doua strofă. Vocea lui era groasă şi sumbră, ochii lui nemărginiţi. De ce îmi

cânţi un asemenea cântec?

— Nu ştiam cum altfel să-ţi spun…

— Să-mi spui?

— Că aceasta… că este…

Ce cuvânt simplu – şase litere, trei silabe – şi totuşi nu puteam să-i pronunţ. Punct.

— Nu mai suport, cât de nedrept e… cât de… dezastruos emoţional, dar… asta nu poate… asta pur şi simplu nu se poate, Sinclair. Tu. Eu. Pen. Eu…

— Dice, Dice, scumpa mea domniţă…

— Chiar trebuie să spun totul? Ce s-a întâmplat de când ai apărut?

O lacrimă mare i-a căzut pe piept. Apoi, alta. Era o cruzime sa-l acuz, deoarece toată răsturnarea de situaţie al naibii de entuziasmantă fusese un eşec de la bun început. Însă se întâmplase, şi toate semnele duceau spre dezastru dacă nu puneam frână, dacă nu scoteam cablul din priză… foloseşte aici ce metaforă vrei tu pentru ceva care trebuie categoric oprit.

— Nu pot să asist la asta şi să văd cum continuă, i-am mărturisit. O iubesc pe Pen; e ca o soră pentru mine. Dacă i s-ar întâmpla ceva rău – ei sau altor persoane, din cauza ei –, m-aş sinucide.

Îngrijorarea se putea citi pe faţa sa.

— Şi, stai, nu… nu spune, nu spune că vei fi cuminte, căci amândoi ştim că nu poţi fi bun. Şi…

— Gata, linişteşte-te. Dice, te rog, nu plânge. Eu…

— Nu mă pot abţine, Sinclair. E nedrept, dar cum pot eu să îndrăznesc să-ţi vorbesc despre nedreptate? Sentimentele mele firave sunt nimic, nimic, în comparaţie cu ce ai avut tu de suferit, dar uite-mă aici, plângându-mi de milă pentru că eu, eu, eu…

M-am dat jos de pe el (dar încă îl ţineam de mâini), mi-am adus genunchii la bărbie (dar încă îl ţineam). M-a luat în braţe, m-a legănat, cu chipul lipit de părul meu şi buzele atingându-mi urechea.

— Te rog, nu plânge; mă doare nespus.

Nu voiam să-l fac să sufere. M-am smiorcăit, am înghiţit în sec, m-am străduit să mă opresc din plâns.

— Aşa, draga mea, draga mea, mă mângâia el. Acum, asculta-mă. Nu trebuie să te nelinişteşti. Dice, am ştiut că

această zi va veni.

M- am răsucit puţin să-l privesc.

— Ştiai?

— Da, ştiam. Eşti o femeie nobilă. O femeie nobilă are grijă de ai săi.

Dar, of!, şi el era „al meu“. Puteam să-i spun? Ochii lui priveau fix într-un punct, spre dealurile din depărtare.

— Şi adevărul este că ai absolută dreptate. Trebuie să se oprească.

Stai, ce… era de acord cu mine? Nu asta anticipasem. O ceartă, da. Să-l păcălesc, câştigându-i încrederea, poate. Dar supunere? A durat ceva timp până când creierul meu a procesat informaţia. Şi în timp ce făceam asta, Sinclair m-a ameţit din nou, şoptindu-mi la ureche:

— Şi ştiu ce trebuie făcut.

XIV

Aveam aşa de multe să-i spun! Cele trei bancuri pe care le ştiam. Despre cărţile preferate, trupele favorite. Secretele mele, toate. Atâtea de spus şi atât de puţin timp! Echinocţiul de toamnă era în trei zile. După Sinclair – sursa improbabilă de informaţie legată de propria exorcizare –, atunci trebuia să înceapă ritualul. Fusese cât se poate de explicit – când, unde şi cum. Ceremonia era unul dintre lucrurile învăţate ca discipol al unui şaman, când Amelia cea progresistă îşi dusese băiatul să viziteze rezervaţia Mohegan. Notam totul, sârguincioasă, în caietul de istorie.

După care, am întrebat:

— Aşadar, ne spunem adio?

— Ah, ei bine, e greu de spus. În acest moment, nimic nu e sigur.

Urăsc când băieţii fac asta – devin reci şi distanţi când nivelul emoţional ajunge în zona periculoasă. Stăteam în picioare, tinandu-ne de mână, bineînţeles, dar la distanţă, chipul lui Sinclair fiind ca o stană de piatră.

— Există o posibilitate să nu aibă succes.

— Adică dacă greşesc eu ceva.

— Mă îndoiesc că vei greşi, domniţa mea. Eşti motivată, şi

abilităţile tale sunt extraordinare – oricât ai vrea să le negi.

Nu voiam să ajung acolo, să dezbat dimensiunile „abilităţilor” mele. Nu voiam decât să-i urmez instrucţiunile, care erau relativ simple şi aveau la fel de mult sens ca orice altă schemă de exorcizare pe care o găsisem. Se pare că hinduşii ard excremente de porc să învingă spiritele rele – era această metodă mai ciudată?

— Aşa că să nu ne încurcăm cu gesturi mundane prin care să ne luăm adio, a încheiat el.

Mundane! Şi un nap are mai multe emoţii. Sinclair deja se uita în altă parte şi, când s-a întors spre privirea mea rănită, s-a domolit puţin.

— Universul e un loc straniu, a spus el. Poate ne vom întâlni din nou.

— Da, am spus eu, pe jumătate enervată, pe jumătate nostalgică. Poate.

Nu voi plânge. Nu mă voi arunca pe el, uscăţiv şi înalt cum e, nu voi lăsa haina lui aspră să-mi atingă obrazul şi greutatea respiraţiei lui să devină povara mea.

— Penelope Leonard! Candice Moskow!

Însoţitoarele lui porneau să-l caute.

Aşa de multe de povestit! Nu în ultimul rând, să-i spun „te iubesc”. În schimb, pur şi simplu i-am dat drumul. Şi în timp ce-l priveam, băiatul frumos dispărea şi fata frumoasă îi lua locul.

— Brr!

Pen a strâns din pleoape, apoi a deschis ochii larg.

— Ne caută, am spus eu fără ezitare şi ne-am îndreptat spre autobuze.

Trei zile până la imperativul astronomic, adică înălţarea celei de-a Opta Luni (sunt treisprezece în calendarul mohegan). Obstacolul numărul unu: să o conving pe Pen că era posedată.

Scenarii variate îmi treceau prin cap, în timp ce meditam la cum anume să pun în discuţie această problemă. Puteam să încerc să filmez, transformarea lui Sinclair – un ultim pretext ca să-l invoc din nou –, dar văzusem deja pe Youtube destule filme neconvingătoare despre fantome. Tehnologia şi spiritismul nu fac casa bună împreună.

Ultimul lucru de care-mi păsa în timp ce căutam o soluţie era sa vad meciul dintre Swonowa Lancers şi Torrington Trailblazers. Dar eram în Swoon; lipseai de la meci doar dacă erai în coma.

Familia Leonard mă invitase, dar m-am scuzat că merg cu Marsh, care făcuse economii şi adunase îndeajuns cât să-şi cumpere o maşină. Toyota la mâna a doua nu era la fel de frumoasă ca masinile celorlalţi prieteni – în realitate, era o cutie cu patru usi, maro, prea demodată chiar şi pentru bunica –, dar Marsh era fericită că putea să conducă până la cutia poştală.

— Nu mi-ai zis părerea ta despre păruiala dintre Pen şi Brie Atwood.

Poftim? Pen şi Brie erau şefele echipei – dar pentru Brie, acesta era sensul existenţei ei, pe când Pen o lua pur şi simplu ca atare. Când Brie făcea pe şefa, Pen făcea gestul acela care înseamnă „mă rog”.

— Păruială? Ce păruială?

— Cum, nu ştii? Wick zice că s-au tras de păr la propriu.

Pe scurt, la repetiţie se încăieraseră. Nimeni nu ştia de ce, dar iesise urât.

— Aşadar, Brie a spus ceva, Pen i-a dat replica, Brie a făcut comentariu grosolan, şi atunci Pen, ei bine, Wick a spus că Pen a sarit pe Brie.

— Ei, în fine, nu ştiu nimic despre asta.

— Uite, nu vreau să crezi că sunt rea şi că bârfesc, a spus Marsh. Dar verişoara ta precis trage iarbă în ultima vreme.

Am privit-o fix. Nevoia de a spune totul creştea, a ajuns la punctul culminant şi a trecut în timp ce Marsh parca.

— Dacă tot vorbim… am spus eu. Vrei să aprinzi asta? Kurt Libo ne-a lăsat un cadou de despărţire pe masa din Daisy Lane, numărul 12.

— Beton… a spus Marsh.

Prima dată când degetele noastre s-au atins, ţinând jointul, am simţit un fior. Prin antebraţe, apoi prin pielea capului.

A doua oară, l-am simţit şi mai intens, peste tot.

A treia oară, am simţit aroma familiară şi distinctă de plăcintă cu mere.

Apoi… eram pe undeva prin Alaska; nu, eu nu eram acolo. Marsh era. Cu cele două surori mai mici. Singure, în tundra îngheţată mărginită de păduri interzise, fără niciun adăpost la orizont. Am spus că erau singure? Nu pentru mult timp. Ceva se apropia… ceva cu un bot lung şi dinţi ascuţiţi, târându-se, înfometat, scund şi mirosind urât. Şi fetele Marshall adunându-se una-ntr-alta, clănţănind din dinţi, neavând unde să se

ascundă…

Apoi Marsh a chicotit. Marsh, care stătea lângă mine în maşină.

— Cred că-ţi este de-ajuns, Dice, a spus ea, încă chicotind. Eu nu mai vreau.

— Da, am reuşit să spun, scuturând scrumul în scrumieră, după care am pus restul de joint în geantă şi am început să caut gumă de mestecat.

— Uau! De unde ai Iarba-minune?

Am considerat că e mai bine să nu menţionez asocierea dintre mine şi Kurt Libo.

— Nici nu ştiu, am răspuns, oferindu-i Doublemint. Gumă?

— Îhî, a făcut ea.

Luând la rândul meu o bucată, am privit-o pe Marsh cu coada ochiului. Mă gândeam s-o întreb dacă totul era în ordine – să fac puţină muncă de cercetare înainte de a returna viziunea la serviciul clienţi –, dar când am coborât din maşină, ţinuta ei, atipică pentru Marsh, mi-a distras atenţia.

— Ce drăguţă eşti, am spus eu.

Fusta mini cu volane şi colanţii cu model erau o mare noutate, faţă de jeanşii ei obişnuiţi şi bocanci.

— Oh, mulţumesc Dice! A făcut o piruetă şi s-a oprit ca pentru poză. Ştii, de fapt, am plecat de-acasă îmbrăcată în jeanşi.

Tata a revenit la firea lui strictă şi dacă m-ar vedea în fustă scurtă m-ar numi… m-ar pune să mă schimb.

Marsh turuia în continuare, în timp ce cercetam cu privirea tribumele; ea striga fericită şi le făcea cu mâna prietenilor. M-am înfăşurat de trei ori în şalul de lână şi m-am aşezat pe scaun, agitându-mă din cauza apropierii echinocţiului, în timp ce meciul începea. Poate că ar fi trebuit să atac dulăpiorul de medicamente al mamei. Jumătate de Valium şi un Xanax erau de-ajuns să o facă pe Pen maleabilă. Apoi mi-am dat seama, oripilată. Nu ştii ce reacţie poate să aibă o persoană la pastile. De altfel, medicamentele afectează puritatea unei ceremonii; or, sobrietatea era cruciala pentru ca totul să meargă fără probleme.

Aşa că îmi lipseau din nou ideile. Scorul era… cine mai ştia? Abia se observase când Prancers – echipa oficială de majorete a lui Lancers – intrase pe teren. Uraaa, deja pauza de la jumătatea meciului. Iar acesta avea să fie cel mai spectaculos şi mai curios

moment din istoria majoretelor. Cu ocazia acestui eveniment special, o membră a formaţiei a ales să fluture pompoane de origine biologică, executând mişcările – lovituri înalte, roata, salturi şi altele – fără să poarte lenjerie intimă.

XV

Film horror în vestiarul fetelor. Pen – furioasă şi văicărindu-se. Brie Atwood – încercând să se apere. Doamna Beard, consilierul echipei – dând din cap şi din mâini printre ele. Mătuşa Lainie era şi ea acolo, apărându-şi puiul ca o leoaică şi, în acelaşi timp, ascunzându-şi capul ca un struţ. În timp ce ţipetele stridente creşteau în intensitate, eu mă rugam sa treacă la amplitudinea la care doar câinii le pot auzi.

— Psihopato! zicea Pen.

— Târfă! striga Brie.

Ultima lor ceartă avea legătură cu chiloţii uniformei lui Pen – mai exact, furtul acestora de către Brie. Ceea ce nu avea sens. Brie n-ar fi făcut în mod voit trupa de ruşine, şi chiar dacă ar fi vrut, ce treabă avea asta cu chiloţii pe care-i purta Pen? Ca de obicei, cum nimic n-avea sens, eu ştiam cine agita spiritele. Am ieşit în faţă.

— D… Dice?

Am făcut un pas spre ea. Toată lumea s-a dat înapoi. Chiar şi mătuşa Lainie.

— E OK, Pen, am spus. Totul va fi OK, m-am corectat eu.

În acel moment, Pen a sărit în braţele mele, plângând în hohote. Ceea ce era o problemă. Trebuia s-o consolez, nu? Însă un astfel de contact ar fi putut să-l convoace pe Sinclair în acest refugiu doar al fetelor – or, fusese destul scandal pentru o singură seară. Am mângâiat-o, am îmbărbătat-o. I-am dat la o parte firele de păr rebele şi m-am uitat în ochii ei – albastru-indigo, lacrimi limpezi; era sută la sută Pen.

— Gata, fetelor. Spectacolul s-a terminat, a anunţat doamna Beard, bătând din palme să se împrăştie turma. Haideţi, toată lumea, afară pe teren. Acum, vă rog!

Cineva a murmurat un „Hai, Lancers!” în timp ce Pen se smiorcăia.

— Totul va fi bine, am repetat eu. Promit.

Şi a revenit şi mi-a dat drumul. Lainie ne-a îmbrăţişat pe amândouă.

— Sunteţi pregătite să mergeţi acasă?

Doamnele Leonard au făcut un schimb de priviri. Fără resentimente, doar dragoste. Pentru o fostă manechină, o imitatoare Martha Stewart şi o ahtiată să deţină mereu controlul, Lainie era o mamă destul de cumsecade.

— Penny, tu şi Candy mergeţi la maşina ta, a spus ea. Vreau să-l sun un pic pe tatăl tău.

Din fericire pentru Lainie, avea semnal la celular, la fel şi tatăl lui Pen, încă în tribune. Vorbea încet. Nu că am fi vrut să tragem cu urechea.

— Dice, simt că o iau razna, a zis Pen. S-a crispat în timp ce traversam parcarea: Cred că o să am o cădere nervoasă.

— Hmm, nu cred că e vorba de asta.

— Nu, a spus ea. Nici eu nu cred că e asta. A tăcut, aprofundându-şi senzaţiile. Dice, îmi place, mi s-a confesat ea. Nu vreau să se termine.

— SSSt!

Lainie ne-a ajuns din urmă. Din nou, am apreciat faptul că-şi lăsase deoparte temerile de mamă. A întrebat-o pe Pen „vrei să conduc eu?” şi când Pen a spus că nu, Lainie s-a urcat în spate. Pe durata drumului spre casă nu a existat vreun reproş, şi nici n-am simţit că se uită insistent la mine. Lainie era grozavă. A tot tăcut. Până când a spus:

— Eu, una, am crezut că meciul e plictisitor!

Tensiunea s-a evaporat şi toate am scos un fel de chicotit. Ajunse la numărul 9 pe Daisy Lane, am intrat toate pe uşa laterală, uşa familiei.

— Ce ziceţi de nişte ciocolată caldă?

Era aşa de tipic pentru Lainie!

— Desigur, mami, perfect, a spus Pen, eu făcându-mă auzita doar printre vorbele ei. Dice şi cu mine mergem sus, în camera mea, bine?

— Desigur, dragă, a spus Lainie. O să vă aduc ciocolata sus. Ce fel de prăjituri aţi vrea? Am făcut prăjituri cu fulgi de ovăz şi stafide, dar mai sunt batoane cu unt de arahide şi…

— Orice, mamă. Adică, fă-ne o surpriză.

În uriaşa cameră a lui Pen nu era prea dezordine, nici prea curat, dar era foarte feminin – un pat cu tăblii din lemn de tec

curbate şi o cuvertură din petice, perdele cu bucle şi o masă de toaletă cu paravan din tul. S-a îmbrăcat cu un trening din velur, strângând neglijent uniforma de majoretă şi apoi aruncând-o. S-a aşezat pe pat; eu, pe covor. Ne-am uitat una la cealaltă.

— Vino aici, te rog! a spus ea.

Mi-am dat jos pantofii. Cu spatele lipit de marginea patului, admiram goblenurile făcute de Lainie, înrămate şi atârnate pe un perete.

— Deci tu nu crezi că sunt nebună? m-a întrebat ea în cele din urmă.

— Nu.

— Ei bine, atunci ce crezi?

Trebuia să mă tragă de limbă. Psihologie inversă. În ce priveşte planul, nici nu mă atingeam de el, dar mi se părea greşit să izbucnesc în declaraţii.

— Nu ştiu.

— Nu, nu, tu ştii – ştii. Nu ştiu cum ştii, dar ştii. Vorbea de parcă era o mitralieră ce trăgea cu baloane de săpun. Chiar dacă e doar o teorie, ai face bine să-mi spui înainte să-mi pierd minţile.

— De când apelezi la mine când ai probleme de sănătate mentală?

Un punct de vedere evident, mă gândeam eu.

— Pentru că doar pe tine te am.

Avea şi ea dreptate.

— Foarte bine, am spus eu. Sunt de părere că eşti posedată.

— Posedată?

Pentru Pen, cuvântul însemna „posesiune”. „Tu posezi o pereche de cercei cu perle.”

— Ce vrei să spui prin posedată?

— Adică posedată – posedată. Am început să fredonez „Tubular Bells”, coloana sonoră din Exorcistul, şi mă aşteptam să izbucnească în râs, să mă facă nebună, să mă dea afară.

Însă a spus:

— De către… ce?

— Nu de ceva. De cineva.

A intrat Lainie, cu căni aburinde şi ceva de ronţăit pe o tavă.

— Mamă, Dice o să doarmă aici în noaptea asta, bine? Pur şi simplu… vreau să rămână cu mine.

Lainie a dat să se încrunte, dar după expresia feţei ei şi-a

schimbat părerea.

— Bineînţeles, a spus ea. O să pun prosoape şi o periuţă de dinţi nouă la tine în baie. Sună bine… Dice?

— Îhî, mulţumesc, mătuşă Lainie. Şi mulţumim pentru ciocolata caldă şi restul.

Prin „restul” voiam să spun că fusese „calmă, şi nu băgăcioasă”. Lainie se pare că înţelesese. A ieşit din cameră. A închis uşa. Ne-a lăsat în pace. Pen şi cu mine am luat cănile, am adulmecat savoarea, lichidul încă era prea fierbinte ca să sorbim. Şi deodată, doream să izbucnească în râs, să mă facă nebună şi să mă dea afară. Dacă-i spuneam, însemna să-i mărturisesc adevărul – primul pas în a-l pierde pentru totdeauna.

Doar că Pen a spus:

— Dice… te rog.

— Bine, cum vrei.

Aveam să-i zic. Pe scurt.

Versiunea doar-cu-evenimente (omiţând interesele mele personale) a durat mai bine de o oră. Am auzit cum tatăl şi fraţii mai mici ai lui Pen veniseră acasă şi i-am salutat pe băieţi când au intrat să ne zică noapte bună. Mai târziu, am îndurat cordialitatea lui Gordon şi Lainie, preţioasă, dar bine intenţionată. Întreruperile erau tolerabile. Ceea ce speram să evit era sumedenia de întrebări din partea lui Pen. A tăcut şi a ascultat mai mult. Apoi mi-a pus întrebarea cea mare:

— Deci, stai, vrei să-mi spui că l-ai văzut?

Văzut. Auzit. Mirosit. Atins, atins, atins. La un moment dat, pentru puţin timp, gustat.

— Da, am recunoscut. De câteva ori.

— Cum… cum arată?

— Nu ştiu, un tip oarecare, am minţit jenată.

Găsindu-şi o poziţie comodă în pat, s-a uitat la mine. Pupilele erau dilatate. Buzele întredeschise lăsau să i se vadă dinţii strălucitori.

— E frumos, nu-i aşa? a spus ea, şoptind: Sinclair…

— Nu prea îl măsuram din priviri pentru a-l lua drept partener de bal. Eram prea înfricoşată, să ştii.

IDacă spui o minciună, a doua şi a treia curg mai uşor.

— Vezi tu, a zis ea, datorită lui am avut acel orgasm.

Interesantă inhibiţie protectoare. Şi cum îndrăznea ea să

pretindă că ar avea vreo legătură cu el! Tot ce reprezenta ea pentru Sinclair nu era altceva decât un trup, un sac de carne în care în care astepta până când eu – eu – îl invocam. Îmi apăruse mie. Dar am rămas impasibilă. Ce aveam eu şi Sinclair era al nostru; nu aveam să mă destăinui lui Pen.

— Posibil, am dat din umeri forţat. Sau poate erai într-o criză hormonală. Pot să continui?

Când am ajuns la partea cu cimitirul şi cum am căzut de acord ca era timpul pentru Sinclair să dispară, Pen a răsuflat zgomotos.

— Nu prea cred, a spus ea.

— Asta ce vrea să însemne?

Pen s-a ridicat în fund.

Înseamnă că atunci când tu şi Sinclair aţi luat această decizie ati uitat să consultaţi o parte terţă foarte interesată. Pe mine.

E în mine. Şi-a ridicat bărbia. Şi îmi place unde e, mulţumesc foarte mult.

Asta nu era a bună.

— Pen! Nu e adevărat! La nivelul acela de decibeli, mişcăm şi grinzile; am coborât la nivelul unei şoapte disperate: Aproape că te-a făcut să-l îneci pe Burr Addams. Te-a stârnit atât de tare la familia Marshall, încât prietena noastră cea mai bună şi-ar fi putut pierde tatăl, care, da, e un cretin complet, dar e totuşi tatăl ei. Şi ce zici de faptul că ţi-ai fluturat fundul gol dinaintea unei părţi semnificative din Western Connecticut?

Se delecta în timp ce exemplificam, ochii ei de safir sclipind.

— Asta pentru că nu ştiam ce se întâmplă. Pentru că tu ai ţinut secret faţă de mine.

Şi-a fluturat degetul arătător spre mine:

— Rău, Dice. Ai noroc că nu sunt supărată pe tine.

Norocoasa de mine!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Pen a sărit din pat.

— Nu? Nu vezi că am această sursă uluitoare de putere în mine?

Se evalua în toată splendoarea ei.

— Acum când ştiu cum stă treaba, pot să… pot s-o utilizez. Eu sunt şefa.

Biata, biata Pen!

— Uite, fii atentă.

S-a apucat să stea în mâini. Apoi a salutat cu una din mâini. Apoi a schimbat mâinile, iar pentru o nanosecundă, a rămas sus pendată în aer. O rotire, şi a revenit în picioare, cu faţa roşie, ochi de nebun şi părul, ca de obicei, perfect.

— Ce senzaţie! a adăugat.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, Pen…

Nu mă asculta. A deschis fereastra. S-a urcat pe marginea ei. Casa Leonard era mare, din cărămidă, de pe vremea Tudorilor, cu pereţii acoperiţi de iederă, şi Pen – desculţă, extaziată folosea viţele drept scară spre acoperiş. Rahat, rahat, rahat! Nu puteam s-o las să aibă un accident fatal, nu sub ochii mei.

Opţiunile mele erau puţine. Fie îi anunţam pe părinţii ei, dar asta ar fi însemnat ca Pen să ajungă la secţia de nebuni şi, chiar daca ar fi fost pusă sub observaţie pentru o perioadă scurtă de timp, ratam echinocţiul. Fie ieşeam şi eu pe geam, într-o pijama împrumutată, să mă caţăr pe iederă, sperând că n-o să mor. Dar ce rezolvam astfel? Nu puteam să pun capăt prostiilor ei.

Singura opţiune rămasă? Pur şi simplu, să am încredere în Sinclair.

M-am aplecat în afară. Luna creştea, era aproape plină. M-am răsucit şi m-am aplecat în toate părţile, dar nu puteam s-o văd pe Pen. Acolo, sus, păreau să fie veveriţe. Ce făcea acolo, un exerciţiu de echilibristică la bârnă, pe mansardă? Mă plimbam agitată prin cameră. Gândeşte-te! Mă gândeam. Nu ca mine. Ca el. Pen credea că ea deţinea controlul, dar Sinclair trăgea sforile – ce motiv ar fi avut să o pună într-un asemenea pericol? Da, să-mi aduca aminte cât de important era să rămân concentrată pe exorcizare. De parcă aveam de gând să o iau pe ocolite! Chiar atunci s-a auzit un bufnet. Am ajuns la geam exact când Pen se prăbuşea, încercând să se agaţe orbeşte de ceva.

— Pen! am ţipat, dar din gură am scos un fel de mieunat, şi am ieşit cu trunchiul pe geam. Încă agăţându-se de iederă, Pen se sprijinea precar cu degetele de la picioare pe marginea de la obloanele de dedesubt. M-am întins după ea: la-mă de mână!

— Nu… nu pot. Mi-e frică!

Te ridic eu. Sau aşa speram – făceam conştiincioasă yoga după un DVD şi toate acele poziţii chataranga trebuie sa-mi fi ajutat la ceva. M-am retras din nou să trag un scaun langa geam şi mi-am încordat picioarele pentru un mai bun efect de parghie.

— Haide odată, am spus eu. Înainte să te vadă cineva şi să te-

ntorci acasă în cămaşa de forţă.

Acele vorbe au atins un punct sensibil. M-a prins de încheietura mâinii şi eu la fel pe ea. Eu o trăgeam, ea urca. Şi exact când chipurile noastre au ajuns unul în faţa celuilalt, am văzut ochii negri şi un anumit zâmbet.

— Bună, domniţa mea! Vocea lui, cuvintele lui: Trebuie sa încetăm să ne mai întâlnim aşa!

Încă o smucitură, şi Pen s-a rostogolit pe mine, un salt ce nu avea nimic, dar absolut nimic din graţia ei de mai devreme. A aterizat în fund. Părul ei ajunsese să fie vraişte; am observat chiar că era puţin electrizat de la iederă.

— Bine, a zis ea. Hai s-o facem.

XVI

Repercusiuni? Bineînţeles. Au fost repercusiuni. Pen a fost suspendată din trupă pentru trei meciuri, dar suspendarea a fost şi ea suspendată, pentru că meciurile erau atât de importante şi Pen era şi ea căpitanul echipei. Din proprie iniţiativă şi, presupun, cu sinceritate, şi-a cerut scuze faţă de Prancers pentru „pozna” ei şi faţă de Brie Atwood, mai exact pentru defăimare. De asemenea, faţă de părinţii ei, Pen a fost atât cât trebuie de smerită, susţinând că s-a maturizat înainte de vreme, garantând o îmbunătăţire vizibilă şi practic imediată în comportamentul ei.

Cu alte cuvinte, ne-am apucat de treabă, chiulind de la a patra ora pentru a strânge lucrurile care ne erau necesare – deşi priorităţile lui Pen păreau cu totul altele.

— Cred că ar trebui să port ceva alb, nu crezi? Ceva vaporos…

— E o exorcizare, Pen, nu debutul tău pe covorul roşu, am spus eu, mergând cu hotărâre pe pajişte.

Pen a alergat să mă prindă din urmă.

— Nu trebuia să te iei de mine aşa.

Am bâiguit o scuză, sperând să par indiferentă. Nu voiam să-şi dea seama cât de agitată eram. Să nu mai zic cât de

măcinata de contradicţii. Dar trebuia să fac asta. Aici, acum, lângă frasin. Să sap. Cu o lingură de supă – o lopată era prea mare pentru a putea pătrunde printre rădăcini.

— Cât ne trebuie? m-a întrebat Pen.

— Nu mi-a spus. Mi-am ţinut privirea aţintită în jos până când, fără tragere de inimă, a îngenuncheat să mă ajute, aruncând pământ în găletuşa de plajă a lui Jordan. Când era aproape plină, am strâns frunze, crenguţe şi seminţe de frasin – acele teci alungite, cu seminţe, care atârnă de crengi în smocuri mari. Am scormonit pământul după muguri negri care nu se dezvoltaseră în teci şi, cu un cuţit de masă, am tăiat bucăţi de scoarţa. Curăţându-mă de pământ, i-am spus lui Pen:

— Cred că e de-ajuns.

Mai târziu în aceeaşi zi, ne-am întâlnit la masa de picnic din spatele casei mele. Pen a şterpelit o hârtie de copt de la Lainie (mama mea habar n-are ce-i aia hârtie de copt) şi, în timp ce amestecam cu apă pământul mărunţit, ea mă chibiţa:

— Ai grijă, nu aşa de mult. Trebuie să fie ca lutul.

I-am aruncat o privire.

— Ai mai făcut aşa ceva înainte?

— De fapt, eu şi mama am făcut un curs de olărit.

Poftim, dacă n-avusesem de lucru s-o-ntreb! Ignorând-o, m-am concentrat la sarcina mea. La Sinclair. La tragedia lui. Care se transformase în propria-mi tragedie.

— Hei, ai grijă! m-a trezit Pen din reverie.

— Ce?

— Dice, plângi?

Aşa era.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de emoţionată, a spus ea. Eu sunt cea exorcizată.

Desigur. Eu eram doar o tehniciană din service. Ştiind care-mi era locul, m-am apucat să modelez… o păpuşă de lut, o miniatura Sinclair Youngblood Powers, creată din pământul de la rădăcina copacului, exact de unde sufletul plecase din viaţa aceasta şi unde revenise, iar în curând avea să fie dat uitării. Crenguţe drept degete şi frunze drept păr, muguri negri pe post de ochi şi o teacă drept… Am râs amândouă. Din punct de vedere al proporţiilor, penisul lui Sinclair era supradimensionat.

— Ce e amuzant e că teaca e de fapt un ovar, a spus Pen cu autoritatea unei persoane care avea nota nouă la ştiinţele

naturii.

— E-n ordine, totuşi – proprietăţile magice ale frasinului îi permit să echilibreze energia masculină şi feminină, am spus eu cu autoritatea unei persoane care navigase pe câteva site-uri Wicca. L-am studiat pe Domnul de Lut: Va trebui să-l coacem.

— A spus el asta? m-a întrebat Pen.

De ce insista să afle ce vreau să fac, amestecându-se în comunicarea privilegiată dintre Sinclair şi mine?

— Nu, dar nu vreau să fie moale când vine timpul.

Am programat cuptorul la trei sute de grade – crenguţele erau în siguranţă, dar frunzele s-au prăjit –, şi când a fost gata, l-am scos, l-am lăsat să se răcească şi l-am înfăşurat solemn într-un giulgiu făcut dintr-un şerveţel.

— Ce zici de cină? m-a întrebat Pen. Este gulaş sau stroganoff sau ceva de genul ăsta.

— Cred că o să refuz.

Aveam fluturi în stomac. Fluturi cu bocanci milităreşti.

— Eu ce să fac? Trebuie să stau şi eu cu stomacul gol?

I-am oferit un zâmbet lipsit de veselie.

— Nu, doar dacă Lainie serveşte supă de mazăre la aperitiv.

A zâmbit şi ea. Eram implicate împreună. Pe de-o parte, această conspiraţie îmi dădea putere; pe de altă parte, îmi dădea o stare de rău.

— Nu facem nimic ieşit din comun, am spus eu. Aşa ca spune-le că mergem acasă la Wick să învăţăm.

— Da!

Of, ce veselă era!

— Ne vedem curând.

Soarele apunea fără grabă, cum făcea de obicei în septembrie, aruncând nuanţe puternice de violet şi roşu. N-avea să revină imediat, aşa că am făcut un duş. Mi-am strâns părul în coc. Mi-am dat cu puţină vaselină pe faţă – boxerii fac asta, şi luptătorii de stradă. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce mă aştepta, dar nu voiam să fiu speriată de moarte. M-am îmbrăcat ca un spărgător (maletă neagră cu guler, blugi negri, tenişi negri).

Pen a intrat şi m-a strigat. O apariţie în sifon alb.

— Arăţi ca o bezea.

— Mulţumesc. A luat-o ca pe un compliment, trăgându-se de poale. Am primit-o cu ocazia balului din iarna trecută.

M-am simţit aşa de băieţoasă pe lângă ea! Cum de altfel şi trebuia să mă simt – rolurile noastre erau clare. Pen era domniţa în rochie; eu eram vânătorul de fantome şmecher. Aşa ca înainte să ne dăm jos din maşină – parcată discret la doi paşi de pajişte –, i-am ţinut un mic discurs:

— OK, Pen, uite, imediat ce începem, nu ai voie să mă contrazici sau să mă corectezi, să-mi dai sugestii sau altceva. Poate ca tu eşti vedeta spectacolului, dar eu iau deciziile, bine?

M-a aprobat, rezumându-se să dea o singură dată din cap, iar eu m-am întrebat în trecere oare ce se întâmpla cu adevărat în acel căpşor blond.

La prima vedere, totul semăna cu un experiment de laborator demonstrat de nenumărate ori înainte. Am poziţionat-o pe Pen langa copac, cu faţa spre răsărit. Apoi, pentru a sfinţi locul, am mers sub formă de stea cu cinci colţuri şi am desenat semnul şi cercul presărând sare.

Am intrat în desen. Destul de uşor.

Cea de-a Opta Lună apăruse, deşi nu era prea sus pe cer. Era o luna plină, portocalie, mare şi rotundă ca pântecul unei femei care poate deveni mamă în orice clipă. Din cauza asta, luna părea binevoitoare, nu doar o bucată de piatră. Asta mi-a întărit hotărârea. Indiferent cât de greu îmi era, mi-am pironit privirea asupra dublului câştig: Pen deposedată şi Sinclair odihnindu-se în pace.

— Mare Spirit al celei de-a Opta Luni, ascultă-ne… am inceput eu.

— Mare Spirit al celei de-a Opta Luni, ascultă-ne… a repetat Pen.

— Binecuvântează-ne…

— Binecuvântează-ne…

— Ajută-ne…

— Ajută-ne…

Apoi, totul a căzut pe umerii mei. Am vorbit deschis, cu deplină convingere:

— Mare Spirit al celei de-a Opta Luni, avem nevoie de ajutorul tau. Luna trecută, în iulie deci, Penelope Amber Leonard, care este cu mine în seara asta, a avut un accident. A căzut din acest copac, şi credem că a murit pentru o secundă. Apoi, spiritul lui Sinclair Youngblood Powers, care a murit şi el aici, dar acum multa vreme, i-a invadat corpul lui Pen. De-atunci, nu a făcut

decat necazuri. Şi lucrurile devin tot mai rele. Aşa că te rugăm ca sufletul lui Sinclair Youngblood Powers să părăsească trupul lui

Penelope Amber Leonard şi cerem forţelor cerului şi pământului să fie de acord cu noi şi să înfăptuiască acest lucru.

În acest moment – cu mare, mare grijă –, am aşezat efigia primitivă din lut pe rădăcinile copacului şi – cu mare, mare grijă – am dat la o parte giulgiul. Cât de fragil era, cât de primitiv!

— Mare Spirit al celei de-a Opta Luni, aducem aceasta ofrandă forţelor cerului şi pământului şi ca sălaş pentru sufletul lui Sinclair Youngblood Powers.

Apoi, am rostit rugăciunea. Sau ce credeam eu că este o rugăciune. Era în limba tribului mohegan. Sinclair recitase cuvintele şi eu le transcrisesem fonetic, învăţându-le uşor (mai târziu, dupa toate câte s-au întâmplat, le-am ars împreună cu restul de probe incriminatorii). Suna minunat şi m-am simţit mai bine aşa, rostind ceva ce nu înţelegeam. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb ce însemna.

Conta oare ce însemna? Nu. Conta faptul că eu rosteam aceste lucruri.

Odată ce am terminat, ritualul nostru s-a schimbat. Drastic. Şerveţelul a zburat din degetele mele într-o văpaie şi o grămada de fum. Şi luna a crescut până ce a umplut cerul – o noapte portocalie scânteietoare. O răsuflare întretăiată şi un geamăt se auzeau ieşind din Pen, care levita, dar nu ca-n filme, ţeapănă ca o scândură; era fluidă, ca şi cum o briză trecea prin corpul ei, unduindu-se spre vidul acela în culori aprinse. Cu părul ca al unei sirene, de parcă aerul era apă. Cu un surâs vag pe buze, subliniind faptul că ochii ei erau daţi peste cap, nefiind vizibil în orbite decat albul lăptos al acestora. Cât de norocoasă era să plutească acolo în aer, nemişcată şi oarbă; şi chiar atunci, rădăcinile copacului au început să se mişte. S-au încolăcit în jurul tălpilor şi gleznelor ei: atacul unor tentacule, care, uscate, trosneau. Colcăind şi pocnind, strângând până la sufocare şi mistuind, sus, tot mai sus, pana când au primit ceea ce căutaseră.

După care, lumea a revenit la dimensiunile ei la fel de iute precum se mărise. Luna s-a micşorat şi cerul s-a întors la întunecimea lui obişnuită. Pen liniştită, cu păr normal, cu ochi fireşti. Rădacinile frasinului întoarse în pământ, ramificate ca de

obicei.

Şi băieţelul din lut? Dispăruse.

Partea A II-A
Oraşul

XVII

M-am trezit dezbrăcată. Cuvertura nu doar ca alunecase din pat, dar se afla în mijlocul camerei, cu partea de sus boţită de parcă încercasem s-o sufoc. Îmi simţeam tot corpul umed şi lipicios – probabil că mă zvârcolisem şi mă dezbrăcasem în somn. Poate căpătasem vreun virus? Ar fi fost neplacut. Aveam un concert coral luni – nu un recital propun zis, doar o avanpremieră, dar o chestie destul de importantă pentru ca mama să stea o zi în plus şi tata să vină de la filmare.

Daca răcisem, urma să cânt cu o voce ca de broască bolnavă.

Doar că… nu. Niciun pic de roşu în gât şi niciun strănut, în timp ce mergeam pe hol. Nu eram eu de vină. Era dimineaţa ora şapte, şi cel puţin douăzeci de grade Celsius afară.

Şi gresia din baie era caldă pentru tălpile mele goale. Contrar informaţiilor de pe internet, sosise vara indiană.

Îmi puneam fulgi de ciocolată când m-a fulgerat prima dată durerea. Sinclair. Abia îl cunoşteam. Din punct de vedere fizic, el nu exista. Aşa că de ce mă simţeam ca după o intervenţie chirurgicala ieftină, cu toate organele vitale scoase rapid şi neglijent?

În afară de măruntaie neascultătoare, funcţionam – am dat la gunoi cerealele nemâncate, mi-am luat rucsacul, m-am urcat pe bicicletă şi m-am îndreptat către şcoală.

Am mers exact doi metri. Întrebându-mă dacă Pen se simţea cu vreo optzeci de kilograme mai uşoară în dimineaţa asta, am tras o privire la numărul 9 pe Daisy Lane, să văd dacă maşina ei era în parcare. Ar fi trebuit să-şi facă rondul la „Pită proaspătă pentru prospături”. Avea vreo durere post-exorcizare? Am pedalat pe alee şi am intrat în locuinţa ei.

Aromele amestecate ce veneau dinspre bucătăria familiei Leonard erau un pic prea puternice, chiar şi pentru Lainie.

Cafea, bine. Mirosul de prăjeală lăsat după ce făcea ouă-jumări, bineînţeles. Ceva copt, normal. Dar şuncă şi cârnăciori? Iar acolo erau rămăşiţe de aluat pentru clătite? Din nou ciudat: încăperea în care se lua micul dejun era pustie. Voci estompate se auzeau din sufragerie. Familia Leonard avea musafiri din familia regală?

Alt lucru ciudat: Peanut şi Popcorn, înăuntru, dormind pe mobilă! Popcorn nu mi-a dat atenţie, dar Peanut a ridicat capul, cu ochi stăruitori. Am spus un „bună” nedumerit. Niciun răspuns. Am dat să mai spun o dată. Dar n-am apucat să rostesc decât:

— Bu…

Lainie prezida masa – avea dinţii albi ca mărgăritarul, ca pe vremea reclamei la Dazzle Drops –, cu ceainicul de argint într o mână, cu degetul mic întins.

— Oh! a ciripit ea, de parcă încerca să-şi aducă minte cine eram.

Pen s-a răsucit pe scaun şi, deşi faţa ei strălucea ca un bec de un milion de waţi, nu i-am putut distinge ochii. Silas şi Jordan nu conteneau să sară, în capul mesei, unde era de obicei locul tatălui lor, dar bineînţeles, unchiul Gordon era deja în drum spre

Hartford. Băieţii nu m-au băgat în seama deloc, dar musafirul familiei Leonard nu a fost aşa de nepoliticos. I-a luat la rost pe copii, şi-a tras scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. Modul în care un gentleman ar trebui să salute o doamnă.

— Bună dimineaţa, a spus el, şi… pe bune! Mi-a făcut o reverenţă – nu adâncă, doar cât să-mi arate creştetul capului său brunet şi cu bucle –, apoi s-a îndreptat, chinuindu-se să-şi păstreze aceeaşi expresie pe chip. Pentru un moment, zâmbetul său strâmb – colţul buzelor mai ridicat în stânga – şi larg i-a pus în evidenţă gropiţa din obraji. Ochii lui negri erau plini de bucurie.

— Candy!

Deodată, mătuşa mea şi-a dat seama cine naiba eram.

— Vai de mine, Candy. Intră. A pus ceainicul jos şi a trecut repede la tipul cu figură chipeşă care stătea pe scaunul soţului ei; l-a apucat de braţ. Candy, acesta este Sinclair… Sinclair Youngblood Powers. Din familia Westport Powers… şi New Canaan Youngblood.

Ei, chiar aşa!

— Fratele tatălui său a fost la colegiu cu unchiul Gordon.

Sinclair s-a înclinat vag spre mine. Cu coada ochiului, am vazut-o pe Pen agitându-se în scaun.

— Sinclair, aceasta este nepoata mea, Candice, a continuat Lainie.

— Mm… mmm – asta era tot ce puteam să spun.

Corpul meu era la fel de rigid precum o sculptură a lui Rodin, dar înăuntru, inima mea făcea cu brio decatloane. Ce nai..? Cum?

— Salut, îmi pare bine de cunoştinţă, a spus Sinclair, de parcă ar fi fost un american contemporan tipic, crescut cu jocuri video XBOX şi canalul TV ESPN.

— Şşşi… mie, sau ceva la fel de superficial a ieşit din gura mea.

Mătuşa Lainie a chicotit. Eram evident dată peste cap de tânărul chipeş – la urma urmei, nu aveam aşa ceva în New York.

— Hai Candy, vino şi mănâncă ceva.

— Ăăă…

Era o situaţie stupidă. Mă stăpâneam mai bine când Sinclair era un posibil spirit răzbunător. Acum era aici, un… ce era el mai exact? Părea la fel, singura diferenţă era că nu trebuia să-l mai ating să capete caracteristici fizice tridimensionale, ba chiar scapase de tunică şi nădragi. Undeva între miezul nopţii şi răsărit, trebuie că jefuise casa de modă „Ralph Lauren”. Cum de nu eram în braţele lui acum? Ah, da, eram îngheţată, stupefiată. Şi în spatele acelei figuri agreabile, calme, Sinclair râdea de consternarea mea. Mi-am adunat ultimele puteri ca să par calmă.

— Totul arată minunat, Lainie, am spus eu şi, nonşalant, am luat o felie de pâine prăjită cu scorţişoară. Gordon va fi aşa de dezamăgit că a pierdut asta – şi pe tine, bineînţeles, Sinclair. Singurul motiv pentru care am oprit este că am văzut maşina lui Pen şi am vrut să mă asigur că e bine. Eşti bine, nu-i aşa, Pen?

Pen a dat din cap o dată.

— Cu siguranţă, mulţumesc, Dice. Sunt foarte bine. Mama a rugat un vecin să-mi facă rondul în dimineaţa asta, când am văzut că avem musafiri.

— Aha! Şi chestia aia neimportantă care se numeşte şcoala?

— Vai de mine, şcoala! a ţipat Lainie. Sinclair, tu o să mergi cu fetele, iar eu o să-l sun pe director chiar acum. Ai la tine certificatul de naştere şi ce-ţi mai trebuie? Dacă mai ai nevoie

de alte acte, o să rezolvăm. Şi, Penny, te rog, îi duci tu şi pe băieţi?

— Mamăăăă, s-a plâns Pen. Deja am întârziat.

— Cât aş vrea să nu foloseşti acest ton, Penny – e aşa de dezagreabil! Presupun că pot să sun din maşină, dacă am semnal Scuzându-se, s-a întors către oaspete: Uneori parcă suntem pe vremea coloniilor. Apoi, către cei mici: Băieţi, luaţi-vă lucrurile, repede!

Zicând acestea, toată lumea s-a pus în mişcare ca luată de val. Şi am ieşit cu toţii deodată din încăpere. Afară, Sinclair s-a dus direct pe partea stângă a trăsurii fără cal a lui Pen, să deschidă uşa pentru ea. Cavalerismul, se pare, nu murise.

— Mulţumesc, Sinclair, a rostit ea încet.

Imediat după aceea, a deschis uşa din spate pentru mine.

— Domniţa mea, a murmurat el.

— Poftim?

Şi încă o doză de stupoare s-a adăugat la cea anterioară.

— Trebuie să stau în spate?

— Ah… e cumva vreo problemă?

Sinclair părea cu-adevărat încurcat, dar nu sunt sigură. Cât de mult apucase să absoarbă din cultura adolescenţilor? Oare avea habar ce şanse existau să meargă la Liceul Swonowa lângă Pen Leenard?

— Zău, Dice. Cu picioarele lui lungi? A argumentat verişoara mea.

Fara replică, m-am urcat în spate. Sinclair s-a aşezat pe locul din dreapta şoferului şi Pen l-a ajutat să-şi pună centura de siguranta. Şi nu s-a grăbit deloc.

— OK, am spus eu cu fermitate, aducându-mi aminte să respir. Vrea cineva să-mi explice ce se întâmplă?

Râsete în faţă.

— Dice, trebuia să-l auzi – a fost foarte distractiv! a spus Pen ameţită. Parcă e îmblânzitorul de părinţi, mama îi mânca din palma. Bineînţeles că, de cum l-am văzut, eu am ştiut – pur şi simplu am ştiut – cine este.

Ea ştia cine este el. Dar ştia ea şi cum era el… sau ce era?

— Sinclair, cum ai reuşit? l-a întrebat Pen. Mama mea e nepoliticoasă cu vânzătorii ambulanţi şi oamenii de acest gen.

— O, da, Sinclair, am spus eu. Rogu-te, spune-ne!

S-a răsucit în scaun.

— Se pare că actuala mea reîncarnare include talentul de a convinge. Prima dată, am născocit o legătură cu Gordon Leonard, apoi am discutat despre stră-unchiul din părţile Norrisului, care a făcut infarct, iar eu am venit din Wesport să-i fiu de ajutor în perioada convalescenţei; şi că voiam să mă înscriu la Swonowa, iar dat fiind faptul că unchiul Edmund nu se simţea bine, m-am gândit să mă prezint familiei Leonard din Swoon, să văd dacă ma putea ajuta. Şi draga de Lainie a fost fericită să-mi fie de ajutor începând cu acel mic dejun. Şi-a mângâiat pântecul: Nu pot să va spun vouă, domnişoarelor, cât de mult mi-a lipsit şunca!

Fără îndoială, se baza pe faptul că-şi va folosi puterea de convingere şi la Swonowa – avea să prezinte nişte foi albe drept certificat de naştere şi acte de studii.

— Tot prin vrăji ţi-ai luat hainele astea?

— Ah, nu, pe acestea le-am împrumutat. Mulţumiri casei Williams.

— Pe bune? Nu i-am văzut niciodată pe Crane sau Duck să se îmbrace fastuos, a remarcat Pen, eterna judecătoare din Swoon a hainelor de firmă.

— Cred că e îmbrăcămintea tatălui lor. Sinclair a arătat spre cămaşa polo furată: De la ei nu mi se potrivea nimic.

— Să nu-ţi treacă prin cap să „împrumuţi” Rolls-ul, am spus eu. Ştiu că acum te simţi de parcă ai putea să-i vinzi lui Daffy Răţoiul aţă dentară, dar ai face bine să nu atragi atenţia în Swoon.

Ajunseserăm la şcoală şi, deşi Pen întârziase, nimeni nu îi luase locul „personal” de parcare. În timp ce coboram, l-am înfruntat pe Sinclair, cercetându-i ochii. Cât de ciudat era să nu ne atingem!

— Trebuie să vorbim, am spus eu.

— Da, fără îndoială. Poate în seara asta.

— Cu siguranţă, în seara asta.

— Foarte bine. Ne vedem atunci.

Mergeam toţi trei prin campus. Elevii şi profesorii care trebuiau sa fie la ore se opreau fără să-şi dea seama. Capetele se întorceau. Pletele erau aruncate pe spate. Zâmbetele licăreau. Soarele stralucea un pic mai tare; aerul era ceva mai curat. Pen începuse cu flecăreala, explicând unde era biroul şi de cine să întrebe, bla- bla-bla.

— Apropo, domnişoarelor, a spus Sinclair înainte de a ne despărţi. În legătură cu ce m-a sfătuit Dice despre profilul meu. Vreau să mă adaptez aici.

Ne-a zâmbit – era acel zâmbet care sugera că ar fi vrut să ne înghită de vii.

— Aşa că fiţi amabile şi spuneţi-mi Sin.

XVII

O chestie din manhattan, de care-mi era dor: bucătării variate, pe apelare rapidă. Pizza? Mâncare mexicană? Combinaţie franco-asiatică? Aici, în sălbăticie, erai prietenă cu oalele şi tigăile. Mergând cu bicicleta la non-stop după orele la bibliotecă, am parcurs repede oferta. Orez şi fasole? Pui cu lămâie? O, da: macaroane cu brânză. Cu o salată proaspătă, ca să elimin aburul ciudat al zilei. Am pus cina la foc, apoi am început să fac curăţenie prin casă; n-am mai avut timp să mă aranjez, că am şi simţit paşii lui Sin pe verandă.

— Bună seara, mi-a spus el.

Era în amurg, destul de întuneric, când l-am văzut la uşă, dar lumina din casă se revărsa ca un bun-venit limpede şi strălucitor.

— Pentru tine.

Florile de dantela-reginei-Ana creşteau din belşug de îndată ce vara era treptat înlocuită de toamnă. Dar acest buchet cules cu grijă, cu fire lungi de iarbă şi un ciuline violet în mijloc, era special.

— Mulţumesc, am spus eu. Te rog, intră.

Eram aşa de oficiali, aşa de politicoşi! La urma urmei, acum totul era diferit. Am luat o vază, am pus apă de la robinet şi am aranjat florile. Au devenit imediat vedetele, în mijlocul mesei de pin pe care aşezasem farfurii albe simple.

— Ştiu această casă, a spus Sin. Aici a trăit un fermier, fermierul Howe, dacă-mi aduc bine aminte. Creştea… vaci…

Stând în mijlocul camerei, cu mâinile la spate, nu era câtuşi de puţin stânjenit. Mmm… să treci cu vârful degetului de la un liniar la celălalt, apoi de-a lungul şirei spinării.

— Sper că ţi-e foame.

Mâncarea era un truc menit să-mi ascundă impulsurile.

— Da, chiar mi-e foame! a spus el, aşa de entuziasmat, atât de viu. Modul în care poftele îmi revin... toate poftele... cred că e un lucru bun. O licărire de poftă a apărut pe faţa lui, apoi a disparut. Tu nu crezi la fel, Dice?

— Nu ştiu. Am încrucişat mâinile, cercetându-i deschis chipul: Când vine vorba de tine, Sin, chiar nu ştiu ce să cred.

Din doi paşi, a micşorat spaţiul dintre noi. Mi-e indiferent, mi-e indiferent, spuneam în sinea mea, atât de aproape de el. El era aici; întrebările cum? Şi de ce? Trebuiau să fie irelevante. Doar că nu erau. Eram nebună după el. Dar asta nu însemna să mă port nebuneşte.

— Draga mea Dice, a spus el, în timp ce eu eram invadată de parfumul lui. Însemni atât de mult pentru mine! A ridicat mâna spre obrazul meu, dar s-a oprit fară să mă mângâie: Şi... ei drace! Din senin, Rubycat sărise pe masă, zbârlită toată ca să-l intimideze.

— Ru-bestie, am spus eu. Ce nu-ţi convine?

Pe de altă parte, m-am gândit că era amuzant: parc-ar fi fost pisica mea de pază.

Sinclair se linişti.

— Cât de tipic pentru o felină să se furişeze!

A întins un deget spre ea. Cu mustăţile mişcându-se, R.C. Îl mirosea.

— Numele ei e Rubycat; alias R.C. I-am pus numele după prietena mea cea mai bună din New York.

— New York! Ai fost la New York?

Cât de puţin ştiam unul despre altul!

— Eu sunt din New York, am zis. Ruby, fii cuminte! Poarta-te frumos cu Sin.

— Chiar? Minunat! A spus el. Dar trebuia să-mi dau seama. Nu eşti ca fetele astea de la ţară.

R.C. Şi-a lăsat urechile pe spate şi l-a lovit cu laba pe Sin pe degetul arătător.

— Nu se poartă aşa de obicei, am explicat eu. Hai, ghemotocule de blană, jos de pe masă. Dând la o parte pisoiul, m-am uitat întrebătoare la Sin: Parcă te pricepeai la animale.

A tuşit, ducându-şi mâna la gură.

— Pisicile ţin la teritoriul lor, la locurile şi stăpânii lor. Poate am ameninţat-o, a spus el. O să se calmeze, în cele din urmă.

Nu era îngâmfat, doar spunea ceea ce era evident. Nimeni,

indiferent de specie, nu putea să reziste farmecului său.

— Hei…

În cuptor, brânza topită începea să se ardă.

— Nu mâncăm?

— Excelentă idee!

Conversaţia a decurs mai uşor, eu şi Sin comparând idei legate de Swonowa. Din câte reieşea, aveam o oră de curs împreună – istoria americană; destul de amuzant.

— Am făcut cum mi-aţi sugerat voi, fetelor, le-am spus colegilor că am fost şcolit acasă, a zis el. Dar toată lumea a reacţionat de parcă aş fi fost foarte evlavios.

— Ah, da… — am uitat să-ţi spun. Majoritatea copiilor învăţaţi acasă sunt creştini foarte credincioşi.

— Chiar aşa? Asta explică mutrele lor când le-am spus să-mi zică Sin.

A băut tot ceaiul cu gheaţă. I-am umplut paharul din nou şi i-am mai pus o porţie de macaroane cu brânză. Băiatul avea un apetit sănătos.

— Câţiva flăcăi mi-au recomandat să merg la hochei, a spus el. Îi un sport pe care-l joci cu beţele, pe gheaţă.

— Da, Sin, ştiu ce e hocheiul. Şi nu le spune „flăcăi”… doar daca nu cumva vrei să-ţi facă fundul arşice. Spune-le „băieţi”.

— Băieţi, exact. Ştiam asta. S-a şters la gură şi s-a înclinat spre mine, cu rânjetul său tipic. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru fundul meu.

M-am înroşit.

— N-am vrut să spun… Sunt sigură că ştii să-ţi porţi de grijă.

— Fireşte, m-a asigurat el.

Atmosfera se schimbase. Încercând să nu bag de seamă, m-am ridicat să curăţ masa, dar nu eram în apele mele în propria-mi bucătărie. Incapabilă să nu remarc acest lucru, i-am spus lui Sin:

— Hai să mai stăm de vorbă pe verandă.

Unele lucruri e cel mai bine să le discuţi pe întuneric. Greierii cântau în jurul nostru. Ne-am aşezat în leagăn, dar fără să ne balansăm. Ascultam noaptea. Respiram.

— Dice, îţi mulţumesc, a spus Sin într-un târziu.

— Ah, macaroane cu brânză, ce mare chestie!

— Nu pentru că ai pregătit cina. Pentru că… m-ai făcut pe mine.

— Ce-ai zis? am încercat s-o dau pe glumă, dar mă îndoiam că-mi ieşise aşa cum voiam.

— Să-ţi spun ce voiai să ştii… motivul pentru care m-ai invitat la masă.

Aşa era.

— Bine, Sin, am spus eu, resemnată. Te rog. Explică-mi.

Voiam să ştiu ceea ce nu îndrăzneam să ştiu.

— Cunoşti Biblia? Vechiul Testament? Geneza, mai exact?

Chestii de bază, chiar şi pentru mine.

— Adam şi Eva, nu?

— Să o lăsăm pe Eva la o parte, deocamdată. Mai degrabă, Adam şi Dumnezeu.

— Bine, deja m-ai pierdut.

S-a ridicat în picioare şi a făcut o reverenţă exagerat de adâncă.

— Madam, eu sunt Adam.

Rime? Îmi servea rime?

S-a lăsat într-un genunchi şi m-a luat de mâini. Primul nostru contact de când…

— Asta te face pe tine creatorul meu.

Era o nebunie. Şi eu puteam să recunosc nebunia.

— Tu m-ai făcut, Dice. Tu. Ai săpat pământul, ai amestecat lutul, mi-ai dat formă cu propriile tale mâini.

Eu, eu, eu? Nu, nu, nu!

— Ai invocat forţele naturii, a continuat el. Ai adus ofranda, ai rostit incantaţia. Tu ai făcut totul. Şi acum, sunt aici.

Mi-a ridicat mâinile la buzele lui şi apoi m-a privit fix cu ochii lui negri, sobri, de necitit ca-ntotdeauna.

— Bine lucrat, a adăugat.

— Nu… nu înţeleg.

Poate pentru că eram o idioată?

— Cred că înţelegi.

O nechibzuită credulă, ameţită?

S a ridicat şi s-a sprijinit de balustrada verandei.

— Am citat Geneza doar ca un punct de referinţă, a spus el.

Conceptul că omul este făcut din lut este prezent în foarte multe credinţe. Din pământ ne naştem, în pământ ne întoarcem, bla-bla-bla.

Era imposibil. Eu credeam în teoria big-bangului, în evoluţie. Mai mult decât atât, nu eram nici zeu, nici zeiţă, vrăjitoare sau

mai ştiu eu ce. Doar că Sin era aici, în carne şi… ce, lut? Frunze? Acel ingredient special adăugat de mine, şi anume lacrimile mele? Nu se putea ca el să existe! Făcusem acele lucruri, da… dar dintr-un motiv total opus.

— Tot ce-am făcut – fiecare cuvânt era ca o pietricică ascutita în pantof – a fost ca să-ncerc să-ţi aduc pacea.

Sin a zâmbit. Pe chipul său, un zâmbet licenţios şi sălbatic.

— E o noapte minunată, am burta plină şi sunt în prezenţa unei femei frumoase. Mai multă pace de-atât nu se poate!

Maşinile de pompieri goneau ca să stingă focul din capul meu.

— M-ai minţiţ!

Acuzaţia mi-a ieşit în şoaptă, dar Sin a auzit-o.

— Cu siguranţă că nu.

— Taci din gură! M-ai minţit!

Vocea-mi devenise mai puternică şi, în acelaşi timp, n-am mai avut stare. M-am dat jos din leagăn, în timp ce Sin continua să stea liniştit, atât de confortabil, cu membrele lui lungi, fine – o creatură blestemată.

— La cimitir, ai fost de acord când mi-ai spus: „Trebuie să se oprească”.

Sin a râs – un singur hohot, ca un urlet de lup.

— Când am spus că trebuie să se oprească era vorba de acel purgatoriu groaznic din lăuntrul lui Penelope Amber Leonard.

Care e cea mai josnică minciună? Trădarea.

— M-ai… m-ai înşelat.

— Chiar aşa? Sau te-ai înşelat singură? Nu ţi s-a părut ciudat că ţi-am oferit căile şi mijloacele să scapi de mine?

Mi se păruse.

— Dacă aveai astfel de griji, nu-mi amintesc să fi afirmat acest lucru.

Nu… nu făcusem acest lucru.

— Hai Dice, fii sinceră. Nu mă plăceai câtuşi de puţin? Nu mă voiai?

Cum îndrăznea să spună aceste lucruri, lucruri teribile, lucruri vrednice de dispreţ, lucruri adevărate?

— Poate că ai simţit frustrarea mea, deşteapta şi extraordinar de sensibila mea fată.

Într-o clipită, a fost lângă mine. Ochii mei divulgau totul, asemenea titlurilor de ziar. I-am închis, să nu-l las să vadă ce era în sufletul meu.

— Dice, trebuia să fiu liber.

Nu era batjocură în vocea lui; ci pur şi simplu, îmi spunea adevărul în faţă.

Avea nevoie de ceva, se gândise cum să obţină acel lucru şi îşi încercase norocul.

— Acum, mulţumită ţie, exist. Sunt aici.

Îl simţeam cum se apropie de mine. A mai spus:

— Şi am câteva lucruri de făcut.

XIX

Lista lui Sin. Dacă fiecare lucru de pe această lista doare la fel de mult ca primul, cu siguranţă că urma să mor. Cu o singură lovitură, în lăuntrul meu fusesem înşelată, jefuită şi aruncată în aer. Nu că asta fusese intenţia lui; agonia mea era o pagubă colaterală. Şi aş fi putut-o anticipa, dacă n-aş fi fost atât de bulversată în momentul în care mă lăsase acasă, pe Daisy Lane, numărul 12, cu mintea plină de tâmpenii şi cu chiuveta plină de farfurii murdare.

Nu puteam să ghicesc unde plecase. Deşi, în mod evident, descoperise un nou loc din care să „împrumute”, din moment ce, începând din ziua următoare, a venit la şcoală nu doar cu haine curate, ci şi într-un nou stil. Tricou alb, blugi albaştri, bocanci negri. Lui Sin i se potrivea o ţinută care nu atrăgea atenţia şi al carei fan s-a autoproclamat – sau cel puţin, aşa mi se părea mie.

La ora de istorie, l-am simţit prin perete că vine. Apoi a intrat în sala şi a fost zadarnic să lupt: îmi capta toată atenţia. În timp ce se îndrepta spre scaunul său, singurul zgomot pe care-l auzeam era cel al paşilor săi.

După ore, l-am văzut vorbind cu câţiva atleţi şi am trecut pe lângă el. E ciudat cum poţi să dai impresia că ignori pe cineva, în timp ce de fapt, în interior, îţi controlează toate legăturile sinapselor, fiecare celulă şi fiecare bătaie a inimii. De-aş fi putut să-mi controlez sentimentele! Furie, frică, neîncredere – toate erau prezente şi se justificau. Dar simţeam şi compasiune. Viaţa lui fusese fost curmată, aşa că profitase de o a doua şansă. Întrade- văr, se jucase cu mine de parcă aş fi fost o marionetă, dar nu aveam şi eu un folos din asta? Fiindcă, oh, oh, oh, cât îl

doream!

Ziua de vineri a trecut repede şi a venit sfârşitul de săptămână.

O seară a fetelor în oraş, cu Pen, Wick şi Marsh – mâncare thailandeză şi un film romantic în Norris. Bineînţeles, Norris e puţin mai mare decât Swoon şi are şi un local cu bucătărie thailandeză şi un cinematograf, dar toate ştiam că ne-am dus acolo în speranţa că-l vom zări pe tipul cel nou, care locuia în Norris cu unchiul în convalescenţă, fapt deja cunoscut de toată lumea. De parcă statutul lui Pen nu era îndeajuns de prestigios, acesta a devenit şi mai şi când toată lumea a aflat că avea o relaţie cu Sin Powers, un tip „atât de sexy" şi de „ciudat, dar într-un sens bun al cuvântului". Wick şi Marsh au încolţit-o pe Pen cu întrebările; eu m-am concentrat la curry. Deloc uşor, deoarece Pen mă lovea cu piciorul pe sub masă, la intervale regulate. Părea că se delecta cu toate chestiile legate de Sin, inclusiv cu parteneriatul nostru pervers şi secret privind originea lui.

Sâmbătă a plouat – o ploaie de vară apăsătoare, care contrazicea data calendaristică –, iar eu şi mama am încercat să nu ne agasăm prea tare una pe cealaltă. Ea îşi adusese de lucru materialele de senzaţie pentru numărul aflat în pregătire al tabloidului În Star şi eu aveam de repetat „Ave Verum Corpus" de Mozart. Seara, ne-am dus cu maşina la aeroportul din Hartford ca să-l luam pe tata, dar avionul a întârziat din cauza vremii şi drumul înapoi spre casă a fost greu.

Duminică, gustarea de dimineaţă la familia Leonard a fost suportabilă până când… ghiciţi al cui nume a fost pomenit. Mătuşa Lainie l-a adus în discuţie, iar unchiul Gordon n-a reuşit să-şi aducă aminte de unchiul – inexistent – al lui Sinclair. Am căscat în mod teatral şi mama m-a făcut needucată, comentariu pe care l-am contracarat cu un râgâit. A devenit şi mai greu de suportat atunci când Lainie i-a spus mamei că şi Pen fusese neobişnuit de posacă şi tăioasă pe tot parcursul sfârşitului de săptămână, aşa că surorile au concluzionat, cu înţelepciune, că probabil eram amândouă la ciclu.

— Te simţi bine? am întrebat-o pe Pen în timp ce căutam ceva bun printre resturile pe care le dădeam la o parte ostentativ.

— Da, a spus ea posacă şi tăioasă, rupând folia de aluminiu şi trântind caserolele de plastic. Dar poate că tu ai impresia că am

ţinut legătura. Vreau să spun, ce face?

Bună întrebare: ce făcea el, acest băiat care spunea că avea treburi de făcut?

— Nu ştiu. Nici eu n-am mai auzit nimic de la el.

Pen nu ştia dacă să fie alarmată sau uşurată de acest lucru. Iar în ce mă priveşte, eu nu ştiam ce să cred despre interesul ei pentru treburile lui.

— Lasă-l în pace, am spus eu. Are multe de recuperat. Sunt sigură că face chestii de băieţi.

Am considerat că fusesem destul de amabilă spunând asta.

— Pfff, a pufnit Pen. Ce-i drept, l-am văzut pe Con Emerson bagându-l în seamă. Probabil că în acest moment beau Budweiser în faţa televizorului.

Da, Connor Emerson, moştenitorul lanţului de magazine Emerson Electronics – Sin nu putea să-şi aleagă un profesor mai bun care să-l înveţe cum e cu berea, fotbalul şi televizoarele cu ecran plat.

— Precis! Pun pariu că vila lui Con este un Taj Mahal pentru high-definition. Deşi mi-e cam greu să mi-l imaginez pe Sin…

— Ştiu, ştiu, cu un aşa primitiv! a continuat Pen. Un tip atât de profund şi de inteligent ca Sin.

Dumnezeule! Ce impresie avea despre el! Uşor enervată, am încercat să o străpung pe Pen cu privirea mea fixă, să-mi pun la treabă „abilităţile” ca să pricep ce însemna el pentru ea. Nu am reuşit. Am luat un cuţit să tai marginea strâmbă a plăcintei cu dovleac făcută de Lainie.

— Uf, am mâncat prea mult, a spus Pen, uitându-se la mine cum mestec. Dacă n-o opreşte cineva pe maică-mea să nu mai coacă obsesiv atâtea chestii, o să mă fac cât o vacă.

Da, sigur. Fata avea metabolismul unei muşte ţeţe. Numai dacă nu cumva spusese asta doar ca să mă facă pe mine să mă simt ca o vacă. Nu, Pen n-ar fi aşa de rea. Cu toate astea, am pus cuţitul jos, lăSind plăcinta cam ciopârţită.

— Ar trebui să plec, am spus eu. Vreau să repet pentru mâine.

— Mda? Bine. Iar eu chiar c-ar trebui să mă duc să alerg.

În schimb, s-a prăbuşit greoaie pe canapea, uitându-se în gol.

În mod miraculos, şi-a revenit până luni la ora a cincea, când am găsit-o pândind la uşa sălii de clasă.

— Chiulim.

Ochii-i sclipeau.

În mod normal, nu aş fi comentat. Materiile de la Swonowa erau o joacă de copii în comparaţie cu cele de la New York; puteam să le parcurg şi-n somn. Dar ea voia să plec tocmai de la ora de istorie, în timp ce eu tânjeam după Sin.

— Nu pot, am zis eu. Test.

— Şi ce? M-a luat de cot: Asta nu poate să aştepte.

Pen m-a împins către ieşire şi ne-am grăbit spre maşina ei. A pus nişte muzică siropoasă, country, bătând în volan tactul cu o miime de secundă mereu în urma ritmului melodiei, şi după ce a ratat o curbă, a frânat, a întors şi mi-am dat seama că mergeam spre lac. Ungherul.

Poate că prietenii noştri profitau de căldura sufocantă şi stârnitoare şi improvizau o petrecere. Însă când Pen a parcat, am văzut că nu erau acolo maşini pe care să le recunosc.

Am dat mai încet porcăria de Nashville.

— Ce?

Pen radia.

— Arăt diferit?

De fapt, da. Pen se machia rar, dar pleoapele ei păreau uşor fardate, iar buzele ei mai pline şi umede.

— Poate, am spus eu. Ţi-ai dat cu rimel?

Un sunet isteric, de parc-ar fi fost o lebădă strânsă de gât.

— Rimel? Dice!

Pen s-a năpustit asupra mea şi m-a îmbrăţişat. Braţele şi pieptul ei erau fierbinţi, mirosul puternic, şi nu ştiu ce mă neliniştea mai mult: strânsoarea ei sau faptul că Pen nu era sentimentală de obicei. Probabil că m-am zvârcolit, deoarece ea a chicotit şi m-a strâns şi mai tare, aplecându-se la urechea mea.

— Am un seee-cret, a strigat ea, prea aproape şi prea tare.

Am dat-o la o parte.

— Pen, eşti drogată.

— Da! a strigat ea. Dar, nu. Adică, sunt aşa de ameţită acum! Ma simt… pe bune, Dice, nu ghiceşti?

Nu, nu ghiceam. O parte foarte încăpăţânată din mine îmi blocase mecanismul care mă ajuta să fac speculaţii. Aşa că Pen a cedat şi a început să-mi povestească totul, având efectul distructiv al vulcanului Vezuviu, din anul 79 înainte de Hristos.

— A venit la mine.

Evident că ştiam la cine se referea. În mod firesc, primul meu

impuls a fost să iau unul dintre pompoanele ei şi să i-l bag pe gât.

— Aseară. În sfârşit! A sunat la uşă pe la nouă, a vorbit puţin cu tata… bineînţeles, mama s-a băgat şi ea în seamă… şi apoi l-au trimis sus, de parcă eu şi el eram împreună dintotdeauna.

Cu siguranţă, ar fi putut să aranjeze o întâlnire pe ascuns, dar calea asta era mai îndrăzneaţă. Să apari la uşa din faţă, să te împrieteteneşti cu părinţii şi apoi să intri la draga lor fiică de la etaj.

— Dice, a fost uluitor. Bineînţeles, a trebuit să fim tăcuţi dar faptul că nu am scos niciun cuvânt a făcut să fie totul şi mai intens. Când s-a uitat la mine, am crezut că o să mă topesc acolo, pe covor.

Nu a urmat o relatare în linii mari. Pen voia să-mi povestească totul în detaliu. Nici nu intra în discuţie s-o opresc, şi nici să-i dau impresia că am resentimente sau că mă simţeam ofensata Pen nu mă trădase; ea nu avea nicio idee că eu… că Sin… ca noi…

— El făcea un mic gest şi eu trebuia să-l interpretez, a spus ea. Când am început să mă dezbrac, ştiam după faţa lui că făceam ce trebuie.

Şi taca-taca, taca-taca. Aveam imaginea întregului tablou.

— A fost un joc. Încercam ceva – să-l muşc, să-l ating, apoi mă uitam la el să-i văd zâmbetul, să-l văd cum clatină cap, şi ştiam că asta era ce-şi dorea.

Aha. Înţelesesem. Mi-am închipuit ce-şi închipuia Pen – asta era fericirea supremă de a aţâţa un băiat.

— Tot ce voiam era să fiu bună, deoarece dacă eram bună, foarte bună, urma să mă recompenseze.

Parea să ardă sau era un miraj?

— Şi, of, a fost de nesuportat, a durat o eternitate până ce m-a atins. Dar a făcut-o, m-a atins.

O atinsese. Cu acele mâini. Acele mâini ridicol de delicate şi de active. Alternând între aspru şi blând, dar niciodată nesigure, i atinsese şi o răsucise, aşezând-o în fel şi chip. Până când fusese pregătită, până când îşi dorise.

— A durut ca naiba, parcă m-a tăiat cu un cuţit bont, a spus ea. Credeam că o să-mi muşc limba, dar şi-a pus podul palmei peste gura mea şi l-am muşcat de mână. Apoi, durerea s-a domolit şi a fost… crezi că prima dată nu ai… dar eu am avut.

Eu! Şi a durat o eternitate, şi nu doar acolo jos, ci peste tot. Pur şi simplu mi s-a făcut pielea de găină!

Oare avea de gând să tacă vreodată?

— Şi să-ţi spun partea cea mai tare?

De parcă puteam s-o opresc.

— Ai crede că, după o experienţă ca asta, vrei să te odihneşti un minut. Să iei o pauză. Să faci o baie. Dar tot ce voiam era s-o facem din nou. Imediat. Dar, nu. Am încercat să-l fac să mă vrea, dar a scuturat din cap şi nu puteam să risc să nu-i fac pe plac. Aşa ca a plecat… şi am rămas acolo… încă… dorindu-l nebuneşte, Dice. Dorindu-l nebuneşte.

XX

Având în faţa ochilor tabloul complet al dezvirginării verişoarei mele, trebuia să stau în faţa părinţilor, colegilor şi a celorlalţi spectatori şi să cânt Mozart. Aveau noroc dacă nu le vomitam în faţă. Eram vreo douăsprezece fete – în bluze albe simple şi fuste bleumarin până la genunchi – şi-am râs nervos, în zona de depozitare a instrumentelor din camera de muzică a Liceului Swonowa. Domnişoara Welch, dirijoarea noastră, plinuţă, cu pieptul malformat, nu rezervase auditoriul – iar noi nu ne aşteptaserăm ca masele să se îmbulzească pe coridor şi să se certe pentru scaune.

— Locuri doar în picioare!

Domnişoara Welch avea un ciripit nesigur, dar putea să ţina nota de de sus tot atâta timp cât se relaxa iluzionistul David Blaine într-un sarcofag de plumb.

— N-am avut niciodată aşa de mulţi spectatori la avanpremiera unui recital.

Nu voiam să-i stric dispoziţia, dar mulţimea nu venise pentru corul ei. Mai precis, era o gloată adunată acolo pentru Sinclair.

Trebuie să fi spus cuiva că va fi acolo – şi fusese suficient. Copiii care nu aveau niciun curs împreună cu el voiua să-l vadă mai bine, iar agitaţia legată de „băiatul cel nou” stârnise şi interesul adulţilor, deşi nimeni nu înţelegea această curiozitate. Nu se putea spune ce anume îi făcuse să depăşească limita de viteză şi să ajungă la liceu la patru şi jumătate. Să stea în asemenea condiţii sufocante, căci aerul condiţionat era defect la

liceuul Swonowa.

Pândind din zona instrumentelor, urmăream cum se adunau oanenii ca să-i vadă aura lui Sin. Dorinţa mea cea mai arzătoare era să despic acea masă umană cu un ţipăt de iele şi cu o coasă bine ascuţită. Nu, dă-o-ncolo de coasă! La starea pe care-o aveam, cu o singură lovitură semnificativă puteam să uşurez acei umori frumoşi de acel cap atent sculptat.

Dacă mi se părea că ajunsesem la capătul răbdărilor ascultând prezentarea lui Pen pentru Penthouse Letters, mă înşelam. În timp ce domnişoara Welch ne conducea pe trepte, pe cine am văzut langa mama, în timp ce tata se apleca să asculte fiecare cuvânt spus de el? Pe-acel demon! Îi îmbrobodea rapid pe membrii familiei, până la ultimul.

Pe podium, domnişoara Welch şi-a agitat bagheta. Adunarea s-a calmat. „Ave Verum Corpus”. Traducerea? „Te salut, trup adevarat”. Mozart avusese succes cu versiunea imnului său în anii 1790, dar acesta datează încă din secolul al paisprezecelea. Deşi am cântat în latină, domnişoara Welch a dat şi traducerea în englezâ, ca să înţelegem ideea. Un cântecel despre sacrificiu, legat de Iisus Hristos, mai exact; dar dacă-i dai o interpretare mai larga, se referă la izbăvirea prin suferinţă.

Cât.

De.

Potrivit.

Am cântat încet – indicaţia e sotto voce –, dar o şoapta poate tăia ca un ţipăt. Am cântat dulce – de vreme ce sincer credeam că nu există bucurie fără durere. I-am cântat lui şi nu mai lui. Şi, cu fiecare notă, temperatura cobora. Nu cum se întâmplă cu aerul condiţionat care porneşte sau cu o briză trecătoare, ci un fenomen calm şi constant. Rece. Mai rece. Bine, foarte rece. La început, ciudata răcire a temperaturii a fost bine-venită. Destul de repede însă, mânecile au fost trase în jos, nasturii încheiaţi. Dacă imnul ar fi inspirat pe cineva să lăcrimeze, până la finele ultimului vers, „În mortis examine” („în încercarea morţii”), lacrimile ar fi devenit ţurţuri.

Am încheiat şi s-a făcut linişte – apoi, publicul a trecut de la starea sa crionică la aplauze. În timpul celui de-al doilea cântec – spiritualul şi înflăcăratul „Do Lord” –, atmosfera a devenit mai suportabilă, apoi plăcută. A urmat recepţia cu prăjituri şi cidru, cu domnişoara Welch plângându-se că nu erau destule. Mama şi

tata au început cu laudele – „Scumpo, ai fost minunată!” şi „Ai cântat ca un înger!” şi „Aşa te vreau!” Domnişoara Welch s-a bâlbâit când s-a prezentat, spunându-i tatei cât de mult îi plăcuse rolul lui din Lege şi ordine, în timp ce el m-a îmbrăţişat şi, mândru, a scos în evidenţă faptul că aşchia nu sare departe de trunchi.

Există o limită pentru cât poate o persoană să suporte, aşa ca, într-un târziu, am început să mă uit după Sin. Nu era el în centrul atenţiei, punând corul în umbră? Până la urmă, el adunase aceasta mulţime, deşi se pare că fusese uitat deja. M-am eliberat din ghearele părinţilor, am dat o tură prin sală şi apoi am cutreierat holurile. Nici urmă de Sin. În mod evident, trăsese nişte LSD şi părăsise clădirea.

După o masă rapidă la un local de pe marginea şoselei, tata şi mama au plecat la treburile lor. Casa era un rai – locul meu – şi am sperat să savurez liniştea, să-mi pun ordine în sertarele mele de sentimente. Dar chiar atunci a sunat telefonul.

— Vin să te iau. Era Pen: Trebuie să mergem acasă la Marsh. După tonul ei agitat, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. M-am îmbrăcat cu un pulover, căci tocmai se lăsase frigul, şi chiar atunci am auzit claxonul.

— E groaznic, a spus Pen. Marsh o să ne explice când ajungem acolo.

Pe tot parcursul drumului, nu s-a pomenit nimic despre relaţia dintre verişoara mea şi amorezul ei paranormal. Poate că era îngrijorată pentru Marsh. Sau poate că-mi lipsea mie entuziasmul pentru acest subiect. Tot ce reuşisem să-i spun la lac fusese: Felicitări că ai scăpat de acel himen afurisit”; apoi, să bat câmpii pe tema politicii de practicare a sexului protejat. În timp ce maşina gonea, fiecare şi-a păstrat gândurile pentru ea.

Am simţit mirosul de plăcintă cu mere proaspătă de cum am intrat în casa sărăcăcioasă, dar foarte curată a familiei Marshall.

O zeitate maroniu-aurie se afla în mijlocul mesei Formica, iar Marh stătea pierdută pe gânduri, în faţa ei. Ne-a privit cu ochii umflaţi de plâns.

— A plecat, a fost tot ce ne-a spus ea.

Apoi ne-a dat un bilet:

Dragă Kristin,

Nu mă aştept să înţelegi sau să mă ierţi vreodată, dar am

suportat cât am putut. Acum am o şansă la fericire cu domnul Sorensen. Poate că va fi greu la început, dar va fi mai simplu pentru toată lumea în acest fel. Trebuie să cred asta. Kristin, am făcut tot ce-am putut ca să te cresc cum trebuie, şi ştiu că vei avea grijă de surorile tale. Când se liniştesc lucrurile, o să vorbim. Până atunci, să ştii că voi, fetelor, veţi fi mereu în sufletul meu.

Toată dragostea mea,

Mama

— Drăcie, am spus eu şi am pus biletul lângă plăcintă. Ultima lovitură dată de doamna Marshall instinctului matern.

— Cine e domnul Sorensen? a întrebat Pen.

— Şeful ei, a spus Marsh, fără amărăciune. Aş vrea să spun ceva rău despre el, dar e de treabă. Ea merită să fie fericită. Dar. „eu doar…

Îşi ţinea capul în jos, umerii îi erau căzuţi, iar suspinele-i erau înăbuşite.

— Marsh, îmi pare atât de rău, am spus eu, cu adevărat în zadar.

În sinea mea, blestemam acea viziune pe care o alungasem înainte de meci în parcarea Swonowa. Prevăzusem asta şi, cufundată în propria-mi dramă, nu făcusem nimic – deşi nu pot să-mi imaginez ce-aş fi putut face ca s-o previn. Acea creatura josnică şi puturoasă care le ameninţa pe Marsh şi pe surorile ei, din filmul de groază din mintea mea? Numele lui era Douglas Marshall.

— Unde e tatăl tău acum? am vrut deodată să ştiu.

— În oraş, îmbătându-se, probabil, a spus ea. S-au certat îngrozitor aseară. A început calm, mult prea calm, de parcă era o scurgere de gaz. Apoi s-a apucat să urle, făcând-o în toate felurile. Eu pur şi simplu am stat în cameră, crezând că o să trântească usa şi-o să iasă afară, şi-o să se întoarcă mai târziu cu trandafiri de la non-stop – ştii tu, de-ăia deja morţi când îi cumperi. Ne-am prefăcut cu toţii că nu s-a întâmplat nimic, crezând că tot acest ciclu stupid va fi reluat. Însă… cred că s-a hotărât. Nici nu ştiu daca i-a spus. Şi bineînţeles, Charlotte şi Willa nu ştiu, deşi într-un anumit fel ştiu, trebuie să ştie. Adică, a făcut o plăcintă…

Suspinele au început din nou.

— Ce-o să faci?

Pen şi-a pus o mână pe mâna prietenei noastre. Tipic pentru Pen – atentă şi drăguţă. Totuşi, gestul părea sec şi am prins-o uitandu-se la ceasul de pe perete.

— Nu ştiu, a răspuns Marsh.

— Ce putem noi face?

M-a fulgerat o idee.

— Pen, tatăl tău e avocat. Se ocupă de astfel de lucruri? Sau poate tatăl lui Burr? E judecător, nu? Poate…

Am tăcut. Unchiul Gordon, domnul Addams – lucrători la birou în aceeaşi ligă cu domnul Sorensen; implicându-i, l-ar fi provocat pe tatăl lui Marsh să-şi dezlănţuie mânia proletară.

— Fetele sunt în camera lor? Am schimbat subiectul. Poate ca trebuie să mergem acasă la mine. Este destul loc şi…

— Nu, a spus Marsh pe un ton ferm. Nu pot să le mai tulbur. Au nevoie de stabilitate şi… îl iubesc pe tata. El nu ar… nu va…

Vocea îi tremura. Şi-a tras mâna de sub a lui Pen şi s-a şters la nas: trebuie să rămân calmă.

— O să stăm cu tine, am spus eu.

Marsh s-a uitat la mine, evaluând această opţiune.

— Nu, a spus ea. Nu, mulţumesc. Sunteţi minunate; mulţumesc că aţi venit. Dar e problema mea.

Îmbărbătându-se, s-a ridicat de la masă şi a deschis frigiderul, l-a închis şi s-a îndreptat spre dulăpioare. Purta din nou blugii largi, un pulover destul de mare încât să încapă trei persoane în el.

— Ar trebui să pregătesc ceva pentru cină. Doamne, cât e de târziu! Fetele n-au mâncat nimic, iar el, când vine acasă, dacă-i este foame…

— Eşti sigură? am întrebat-o.

Pentru că eu nu eram.

— Foarte, a confirmat Marsh.

Pen stătea la masă, absentă, admirându-şi manichiura. Roşu aprins. Mai mult decât ciudat. Pen avea mereu unghiile date cu lac, dar mereu cu un mov discret sau cu roz-deschis. Ea şi mama ei îşi făceau unghiile împreună, în aceeaşi nuanţă; era ritualul lor săptamânal de relaţionare. Probabil că îşi făcuseră manichiura chiar în acea după-amiază. Mă întrebam dacă şi Lainie alesese roşu.

Marsh a devenit agitată.

— Ar trebui să plecaţi, ne-a îndemnat ea. Nu vreau să creadă că am spus cuiva.

— Dar o să ne suni dacă… se întâmplă ceva.

— Da, da. O să vă sun. Dar e în ordine. Pe bune. Vă rog, plecaţi. Ne vedem la şcoală.

Nu-mi venea în minte altă soluţie, aşa că am fost de acord. Apoi, am spus:

— Pen.

Niciun răspuns.

— Pen?

— Ah!? Ce?

— Hai! Plecăm!

Am vrut s-o îmbrăţişez pe Marsh, dar s-a făcut aşa de mica în hainele ei, în sinea ei, încât nu am putut-o găsi. În locul ei, un robot făcea mâncare – paste cu carne. Ieşind din „acea parte" a oraşului, am observat Glutonul, o tavernă luminată de neoane, construită ca o cabană din lemn. Ce era un gluton, până la urma?

O sălbăticiune urât mirositoare, închisă la culoare, scundă, cu un bot lung şi dinţi ascuţiţi. Mi-am strâns puloverul în jurul meu.

— Crezi că va fi bine? am întrebat-o pe Pen.

— Da, cu siguranţă. Era aşa de blazată! Tatăl ei e un cretin, dar ştie ea cum să-l manevreze.

— Da, dar dacă nu se întoarce… şi rămân singure acolo?

— Nu mi-aş face griji. Pen mi-a aruncat un zâmbet vag: Există o armă acasă la ei, şi Marsh ştie în mod cert s-o folosească.

Pen a oprit la numărul 12, pe Daisy Lane.

— Şi a fost distractiv? m-a întrebat ea pe un ton plăcut.

— Ce?

— Recitalul. A ieşit bine?

— Da… am îngăimat eu, de parcă avusese loc cu luni înainte şi trebuia să stau să-mi aduc aminte. A fost bine.

— Îmi pare rău că am lipsit. Data viitoare. Promit!

Trebuia să existe un buton pe care apeşi ca să fie totul bine. În mod evident, genele mele evreieşti – care conţineau în ele codul dezastrelor iminente la fiecare colţ – erau dominante în această privinţă. Voiam să cobor din maşină.

— Ne vedem mâine, am spus eu şi am tulit-o.

— Noapte bună! a strigat ea.

Am alergat pe alee de parcă eram urmărită.

— Bună seara, domniţa mea.

Sin stătea pe verandă, cu picioarele în bocancii mari pe balustrada, mângâind uşor cu un deget bărbia lui Rubycat. Felina capricioasă nici nu a găsit de cuviinţă să mă bage în seamă.

Acum era momentul să i-o spun drept în faţă. Cheia de boltă era claritatea ideii. Fără eufemisme, fără neologisme pe care ar fi putut să nu le înţeleagă.

— I-ai tras-o lui Pen.

— Da.

Am repetat ideea, folosind un verb care începe cu f şi adăugând un semn de exclamare.

— Da. Te deranjează?

Efectiv, am bătut din picior – a fost un reflex.

— Să fii sigur că mă deranjează, Sin. Dar ştii ceva? Acum am alte treburi pe cap, care sunt mai importante pentru mine decât faptul că ţi-o tragi tu cu nu ştiu cine.

— Ah, vrei să discutăm despre asta?

Vocea lui răsuna în capul meu, mă ameţea, mă zăpăcea.

— Oamenii de astăzi dau o mare importanţă sincerităţii, a continuat el. Comunicare… confirmare.

De parcă aveam nevoie să-mi confirme el ceva. Ce tupeu! Şi voiam să-şi ia labele de pe pisica mea. Însă eram incapabilă să vorbesc sau să fac ceva; pur şi simplu, stăteam acolo.

— Vezi? Dându-şi picioarele jos, a luat-o pe R.C. Din poziţia ei încolăcită, ţinând-o cu faţa în sus, cu capul în căuşul palmei lui şi coada atârnând pe încheietura mâinii sale: Ţi-am spus că o să se dea pe brazdă.

— Da, am îngăimat eu. Te pricepi.

Nu a răspuns, doar a luat-o în braţe pe R.C., necăjind-o cu vârful propriei ei cozi. Ea dădea leneş din coadă.

— Sin, ce cauţi aici?

— Am vrut să te văd, mi-a răspuns el şi s-a ridicat. Să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut reprezentaţia ta şi întâlnirea cu părinţii tăi.

Era o ocazie de aur să-l întreb: „Nu ce cauţi aici, pe veranda mea; ci ce cauţi aici, în Swoon?“. Să aducă ciudăţeniile care începuseră să se petreacă odată cu venirea lui. De exemplu, de ce părinţii unor persoane care nici nu erau în cor participaseră la avanpremiera unui recital neînsemnat? Sau de ce şi-ar face Pen

unghiile cu lac roşu ţipător? Şi dacă asta părea neimportant, ce părere avea despre mama lui Marsh care fugise cu şeful ei? Sin părea cumva responsabil – dar, făcând investigaţii în gând, pe tema asta, mi-am dat seama cât de paranoic ar fi sunat să rostesc aceste lucruri.

— Voiam să te întreb altceva, a spus el.

Hopa, hopa. Era aproape de mine acum. M-am întins după R.C. Şi mi-a dat-o fără să se opună. Pisica şi-a vârât nasul în gâtul meu. Târfuliţă blănoasă.

— Întreabă-mă!

— E aşa de rece afară, a spus el. Apropo, un truc drăguţ, să ştii. Bravo!

Insinua cumva că eu am făcut să coboare temperatura? Şi oare eram eu devină?

A întins mâna.

— Intrăm în casă?

Cât de uşor era s-o fac, să-l las să mă conducă în casă! Şi poate ca ar fi făcut focul şi ne-am fi întins în faţa lui, să-mi explice totul, astfel încât Pen să pară rezonabilă, de iertat, că se lăsase sedusă.

Şi în acel tablou romantic plin de clişee, aş fi fluturat din gene şi m-aş fi lăsat în voia lui Sin, a sărutului său…

— Nu!

De ce nu puteam să-l urăsc? Ură pură, simplă şi normală. Ce ma împiedica să protestez până-n pânzele albe împotriva scuzelor aberante şi inumane ale acestui tip? Câte alte trucuri trebuia să mai folosesc ca să-mi pun gândurile în ordine?

— Sunt obosită, i-am spus eu. Odihnindu-mă pe podeaua vopsită în alb, mi-am dat seama cât de adevărată era afirmaţia mea. Vrei să mă întrebi ceva? Fă-o repede!

— Prea bine, a spus el. Balul. O ocazie importantă, din câte am înţeles. Mai exact, serata de la sfârşitul săptămânii viitoare. Mi-ar plăcea foarte mult să te însoţesc.

Balul, ca idee, nu avea nimic în comun cu experienţa mea urbana Chiar şi banchetul absolvenţilor era o chestiune burgheză, pe care copiii de la oraş o acceptau cu mare greutate, din pricina kitschului. Dar el avea dreptate – în Swoon, balul era important. Să-l am partener pe Sin Powers ar fi fost o mare reuşita socială pentru mine.

— Cum rămâne cu Pen? am spus eu.

— Pen? Da? Ce e cu ea?

Glumea?

— Mă gândeam, având în vedere ultimele voastre aventuri amoroase, că ai vrea s-o însoţeşti pe ea. Am aruncat o privire peste drum. Din spatele perdelelor de la dormitorul verişoarei mele, lampa arunca o lumină blândă. Pun pariu că e acolo sus chiar acum, aşteptându-te s-o inviţi.

— Asta-i bună, vorbeşti de parcă eu şi Pen suntem logodiţi sau ceva de genul ăsta.

— Da. Sigur. Faceţi sex fără să fiţi implicaţi sentimental.

Expresia era nouă pentru Sin. Dar a aprobat.

— Da, exact aşa este.

Am dat din cap. Totul era aşa de aiurea! Dar însuşi Swoon-ul parcă o luase razna, aşa că era explicabil. Prin urmare, i-am făcut o propunere aberantă:

— Ce zici de asta: merg cu tine la bal, dacă o inviţi şi pe Pen. Ştii tu, un trio vesel.

În timp ce Sin digera, m-am ridicat de lângă perete şi am intrat în casă. Singură.

XXI

Manichiura de culoare roşie era la modă.

Toată lumea avea unghiile roşii, cu excepţia lui Marsh, care lucra prea mult cu mâinile ca să-şi bată capul cu ele, şi cu excepţia mea, care nu eram la modă doar ca să fiu încăpăţânată. Chiar şi doamna Brinker strângea amenzile pentru întârzieri cu mâinile ei cu unghii orbitoare. În afară de asta, totul era normal – cât de normal putea fi un orăşel obsedat de sporturi aflat în chinurile nebuniei balului. Oamenii o luaseră razna pregătindu-se pentru paradă şi, bineînţeles, avusese loc un meeting de încurajare înainte de meciul cu Bristol Bobcats. Brie Atwood era favorita la titlul de regină a balului, fapt ce nu o irita deloc pe Pen.

— Toată lumea merge la bal, însă doar tocilarilor le pasă, a explicat ea în timp ce căutam prin rafturile magazinului Goodwill de pe Şoseaua 84.

Spre necazul verişoarei mele, acolo alesesem să-mi caut o rochie. Tipic pentru Pen să nu accepte lucruri deja purtate, însă

în cele din urmă încuviinţase să mă însoţească la cotrobăit.

Fusese bine-dispusă toată săptămâna, şi întru totul de acord cu întâlnirea noastră în trei. Surprinzător.

Situaţia mea cu Sinclair era complicată ca-ntotdeauna. Furia mi se domolise. Însă faptul că mă simţeam atrasă de el nu se schimbase, aşa că alesesem calea eschivării – nu aveam încredere în mine în preajma lui –, dar o trăgeam de limbă pe Pen ca să mai aflu câte ceva. Aveau câteva cursuri împreună şi erau văzuţi des plimbându-se amândoi. Ea îmi dezvăluise, de exemplu, ca reşedinţa lui actuală era garsoniera aflată deasupra benzinăriei Libo. Sin şi Kurt făceau afaceri împreună şi îi suspectam că erau implicaţi într-un plan infam, ca să obţină profit. De exemplu, jefuiau partea bogată din Western Connecticut sau investeau în cultivarea plantelor hidroponice. Indiferent ce făceau, Sin avea acum la dispoziţie un Cutlass Supreme 1972 decapotabil, pe care Kurt îl recondiţionase şi spera să-l vândă.

Pen mi-a pus mâna pe braţ.

— Ooo, Dice, a spus ea. Asta arată chiar fain.

Un model lucios de culoare verde smarald, fără mâneci, până la genunchi, vintage – din anii cincizeci. Îmi plăceau materialul şi croiala, dar culoarea?

— Nu ştiu; pot eu să port verde?

— O, da. Cu pielea ta albă şi părul negru, o să arate minunat pe tine.

Rochia mi se potrivea de minune, şi începusem să fiu optimistă în legătură cu dansul. Ce naiba; dacă era aiurea, rămâneam fără 14 dolari şi 99 de cenţi.

Sosise şi a doua sâmbătă de octombrie, şi mama a venit cu prietena ei zurlie Mally Shagberg, coafeza starurilor. Fusese invitată şi Lainie la şedinţa de înfrumuseţare, şi femeile dădeau pe gât şampanie Cristal în timp ce Mally ne aranja pe Pen şi pe mine.

— Am făcut asta pentru Scarlett Jo la Globurile de Aur, dar parul tău e mult mai frumos – bineînţeles, şi o sperietoare are par mai frumos decât ea, i-a spus Mally lui Pen. Iar pe-al tău, bubeleh, ar trebui să-l facem să aibă volum.

Am ridicat din umeri, i-am făcut cu ochiul – şi am dat peste cap şampania oferită de Mally.

— Ai văzut? a spus mama.

— Hai, nu fi aşa exigentă, a zis Mally, întinzându-i paharul pentru încă o rundă.

Mama a cedat şi ne-a oferit şi nouă, minorelor, câte o jumătate de de pahar.

Când însoţitorul nostru a sosit, o sticlă era goală, o a doua desfăcută, şi cele trei femei erau pe jumătate bete. Primirea lor a fost shakesperiană – ele vrăjitoarele, el Macbeth.

— Oh, Sinclair, eşti aşa de elegant! s-a repezit Lainie.

— Ma-măăă! a strigat Mally. Ca un Daniel Day-Lewis tânăr.

Ceva mai oacheş. Şi mai bărbat. Să ştii, scumpule, mă faci să-i reconsider pe bărbaţi!

— N-o băga în seamă, a spus mama. Dar trebuie neapărat să facem poze cu tine. Şi dacă Candy şi Penny vor, o să facem poze şi cu ele.

Pentru că el era Sinclair Youngblood Powers, le-a aprobat, facandu-le o reverenţă. Credeam că-şi vor pierde minţile – un tip de femei zgomotoase, la menopauză.

Îhhh! Am privit încruntată spre Pen. Dacă e să spun adevărul, nu putea fi mai apetisant nici dacă era opera cofetarului. Costumul lui era gri-închis, cu un singur rând de nasturi, şi ajustat până la perfecţiune. Cizmele cu cataramă şi cămaşa albă clasică, fără craavată, îi dădeau înfăţişării un plus. Şi mirosul – săpun simplu, aroma pielii, şi încă ceva, acea nouă faţetă a esenţei lui, un iz al pământului, al pădurii, ceva bogat. Mai mult, ne-a adus corsaje – lui Pen unul galben-pal şi mie unul mov, o nuanţă atât de închisă, de parcă era inspirată de pana unui corb. Trioul ne-a condus afară, minunându-se de Cutlass, acel leopard negru al maşinilor americane clasice. Pen, fără să se plângă, s-a urcat în spate; eu m-am urcat lângă Sinclair. Ceea ce a fost drăguţ, cred, deşi mă întrebam dacă se vorbiseră dinainte să mă împace.

În principiu, toţi elevii de la Swonowa au apărut la bairamul de la Hanul Kendall Wynn (Doamne fereşte ca orăşenii eleganţi din Swoon, Norris şi Washington să organizeze petrecerea în banala sală de sport a liceului). Ţinuta era semi-oficială – masculii purtau sacouri şi cravate, iar femeile rochii scurte şi negre, în mod ironic, Pen ieşea în evidenţă în alb, la fel şi eu, cu verdele meu lucios. Părea că primul meu dans la liceu avea să fie o experienţă pozitivă. DJ-ul îşi ştia bine meseria, iar sistemul sonor era minunat. Aproape toată lumea dansa.

— Mergem? a întrebat Sin, ţinându-ne de mâini şi zâmbind în stilul lui fermecător.

— Da! am spus eu hotărâtă. Întâlnirea în trei fusese ideea mea, aşa că trebuia să merg până la capăt. Pen m-a apucat strâns de mână şi şi-a scuturat pletele sclipitoare. Simţeam furnicături în palme. Cercul nostru era complet.

Când am ajuns în ring, muzica s-a schimbat – era o melodie nefamiliară, dar în acelaşi timp cunoscută de toată lumea, de parcă ar fi fost o amintire veche. Bătăi de tobe hipnotizante, sunete de bas vibrante, iar versurile, o incantaţie mormăită, alternând cu tânguiri. Dansatorii răspundeau în consecinţă şi, în câteva minute, toată lumea se mişca lasciv. Mişcările din fund erau competitive, fiecare încercând să-l depăşească pe celălalt. Toată lumea se adunase laolaltă, nu puteai să scapi un ac pe jos, îndată ce Sin, Pen şi cu mine am ajuns în mijlocul ringului de dans, toată lumea a început să se învârtă în jurul nostru. Nu, nu în jurul nostru, ci în jurul lui. Către noi. Către el. Pe de-o parte un Bachus, pe de alta un Balanchine, Sin, tăcut, zâmbitor, îşi aţâţa supuşii. Pentru plăcerea lui. Şi pentru a noastră. A tuturor. A tuturor trupurilor. Am închis ochii şi mi-am dat seama că puteam sa intru şi mai mult în atmosferă.

Cineva mă săruta pe gât.

M-am întins, să ajungă mai bine la mine.

Cineva – altcineva? — îşi strecurase mâna între coapsele mele.

M-am răsucit, protejându-mi avuţia.

Am întredeschis ochii şi, pentru prima dată în istoria Hanului Kendall Wynn, am văzut expuse diferite părţi anatomice umane. Formam cu toţii o entitate – ne mişcăm spasmodic, ne loveam unii de ceilalţi. Totul era de-a dreptul scăpat de sub control, iar eu m-am lăsat purtată de val – secreţii, pipăieli, Sini minunaţi.

Până când au început ţipetele.

Parcă era un stol de pescăruşi urmărind un camion de gunoi.

În mod remarcabil, toate erau scoase de o singură persoană.

Anderly Addams.

Anderly nu purtase negru la bal. Purtase albastru, culoarea cerului într-o zi senină. Nu mai avea prea mult din rochie pe ea.

Fusese sfâşiată de pe corpul ei fusiform, iar acum ea alerga prin Hanul Kendall Wynn, cu sutienul alb şi chiloţii de bumbac la vedere. Coafura ei era stricată, părul dat cu fixativ i se ridicase

ca nişte ţepi subţiri. Îi curgea Singe din nas. Într-o mână ţinea un petic de tafta albastră – un rest din rochia ei drăguţă de petrecere. Şi ţipa.

Ţipa în continuu:

— Viol! Viol! Viol! Viol! Viol!

XXII

Pe lângă ţipetele fetei căreia-i fusese smulsa rochia, s-a auzit curând şi vuietul ambulanţei – şi, în timp ce ea era luată repede de-acolo, ca să i se ia probe şi să fie consultata, părea că toţi poliţiştii din district veniseră la Hanul Kendall Wynn. Reprezentanţii mass-media sosiseră şi ei în număr mare. Ziarele de duminică aveau să oprească tiparniţele pentru titluri lugubre, ca de pildă „Orgia de la bal şochează comunitatea”, însă televiziunea locală a fost prima care a anunţat ştirea, îndreptând camerele de filmat către elevii de la Swonowa. Un anumit cuplu remarcabil a apărut în toate reportajele:

— Ne simţeam bine. Nu avem idee ce s-a întâmplat cu biata fată.

Sin a fost succint, având o expresie sumbră, Pen aflându-se lângă el, cu coafura ei impecabilă, de actriţă. Probabil că eu eram la toaletă sau ceva de genul ăsta, când a fost filmat acest moment. Potrivit analizelor SAFE (adică: Sexual Assault Forensic Evidence’) care i s-au făcut lui Anderly, nu existase penetrare şi nu erau urme de lichid seminal. Fata de pe posterul Swoonului, care simboliza castitatea, s-a dovedit a fi pură – rochia îi fusese ruptă, dar preţioasa ei virginitate era intactă. Însă Anderly nu s-a întors la şcoală în zilele sau săptămânile următoare. Zvonurile erau nenumărate. Era catatonică într-un spital de nebuni, fiind hrănită cu forţa, printr-un tub. Ea divulgase numele a şapte elevi de la Swonowa (Cei Şapte Swonowa), iar aceştia puteau fi arestaţi în orice clipă, tatăl ei, judecătorul, cerând castrarea lor. Toată tărăşenia fusese o păcăleală – nimeni nu se atinsese de Anderly; ţesuse această minciună pentru a face reclamă ideologiei Acordului dragostei pure.

Toată lumea avea o teorie. Dar nimeni nu ştia exact ce se-ntâmplase. Şi în timp ce aşteptam cu toţii fie să se depună o plângere, fie ca dezastrul să treacă, fiecare persoană prezentă

la Hanul Kendall Wynn în acea noapte trebuia să hotărască pentru sine ce se petrecuse. Mi-a luat ceva timp ca să ajung la propria-mi concluzie. Orice i s-ar fi întâmplat lui Anderly Addams, Sin fusese catalizatorul. Avea efect asupra oamenilor; băiatul nu se putea abţine. Sau putea?

A doua zi după dans, am primit răspunsul.

În scurtele ore care au urmat, mama şi Mally ne-au aşteptat. Voiau detalii, însă când s-a făcut târziu, au început să fie îngrijorate.

— Doamne Dumnezeule! Mama mea m-a întâmpinat pe verandă, m-a îmbrăţişat aşa de tare, încât m-a durut, apoi m-a tinut la distanţă de ea cât să mă examineze. Eşti bine! A dat ea verdictul. Ar trebui să te omor!

M-a strâns din nou la piept.

— Te rog… nu…

M-am rugat să scap cu viaţă din strânsoarea ei, şi mi-a dat drumul. Înăuntru, pe masa din bucătărie era vraişte – o mulţime de recipiente de mâncare comandată la pachet de la cele mai bune băcănii din Manhattan.

— Unii tineri au dansat lasciv şi totul a degenerat, am explicat eu, jucându-mă inutil cu clema de la poşeta de seară, din satin. O fată a strigat că a fost violată, au venit poliţiştii şi a ieşit o mare harababură.

— Dans lasciv – ăsta e dans obscen, i-a explicat mama lui Mally, care, tolănită în mizeria de-acolo, părea să nu priceapă.

— Ştiu ce-nseamnă, Lesley. Dumnezeule!

— Şi tu? Nimic… nu a încercat nimeni să…?

Evenimentele serii începeau să dispară din mintea mea, de parcă erau alungate sau şterse cu buretele. Am recitat varianta oficială:

— Mă simţeam bine. Nu am idee ce s-a întâmplat cu biata fată.

Mama s-a uitat la mine cu atenţie şi apoi i-a aruncat lui Mally o privire care-i sugera că eu eram de vină pentru că-şi vopsea părul – o fiică aşa ca mine îi scotea peri albi oricărei persoane.

— Hai să mergem la culcare, a spus ea.

Bună idee! În mod miraculos, am rezistat la ritualul de dezbrăcare şi de demachiere, mi-am desfăcut catedrala de păr şi am aşezat corsajul violet-Singeriu pe birou. O minge de puf între pernele mele, R.C., s-a aşezat mai bine când am sărit în

pat, ghemuindu-se la pieptul meu. În schimb, spre dimineaţă, m-am trezit că tiza ei era în pat cu mine.

— Salut, scumpo.

— Ruby?

Priveam chiorâş în lumina slabă. Diadema pe care o purta fusese deranjată de pernă.

— Nu, Paris Hilton. Cine credeai? Doamne, ce supărată sunt pe tine în clipa asta!

— De ce? Ce-am făcut?

S-a ridicat, şi-a făcut ghem perna la spate şi şi-a aşezat mai bine pietrele preţioase false.

— Ce ţi-am spus data trecută? Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Şi m-ai sunat? Nu!

— Am…

Aveam un motiv bun pentru care nu o sunasem pe Ruby.

— Nu mi-am dat seama că am nevoie de tine.

— Nu, a spus ea. Bineînţeles că nu. Din cauza lui. A făcut o faţa… dezgust amestecat cu milă, şi un pic de amuzament. Drăcuşorul tău de lut.

— Vrei să spui… Sinclair?

— Vrei să spui… Sinclair? M-a îngânat ea. Eşti aşa o fraieră, Candy.

— Nu sunt o fraieră. Şi spune-mi Dice. Uite, ştiu că Sin e… aduce necazuri.

— Necazuri? Fetiţă scumpă, nu bănuieşti nici pe jumătate, pardon, nici măcar o miime de secundă cu cine ai de-a face.

— O, şi tu ştii?

Cine a murit şi a declarat-o pe ea o autoritate în materie de lucruri supranaturale?

— Nu. Nu chiar, a cedat Ruby. Dar ştiu ce nu e. Nu e o fantomă.

— Evident. Şi-a primit trupul înapoi.

Şi încă ce trup! Mi-am adus aminte cum dansasem cu el, Pen şi cu mine, şi m-a străbătut un fior, o reverberaţie lascivă a soclului.

— Te-ai gândit vreodată că nu e singurul mod în care s-a schimbat?

Bineînţeles că mă gândisem. Dar cu toată vâlva de la bal, mi se păruse posibil să amân acest gând. M-am aruncat în pat, dar Ruby era acolo, în aceeaşi poziţie, pe cealaltă parte.

— Pentru că schimbarea este inevitabilă, a spus ea de parca împărtăşea ceva din înţelepciunea veacurilor – după care a trebuit să-mi facă o demonstraţie. Ochii ei deveniră găuri negre putrede, pielea încreţindu-se şi băşicându-se în jurul lor. Larve i se târau de sub axile, scoţând un sunet ca de şarpe.

— Da…

Acum era rândul meu să fac mutre.

Ruby a revenit la normal, cu excepţia larvei prinse între degete. Pe care a mâncat-o imediat.

— Dar nu toate transformările sunt bune. Ca şi în cazul băiatului tău.

Am tăcut amândouă pentru o clipă, apoi a spus din nou, cu emfază:

— Băiatul tău.

— Crezi că sunt responsabilă pentru el?

— Nu eşti? Văzând că nu răspund, Ruby a oftat. Eşti deşteaptă, Candida, poate ai vrea să mai explorezi puţin aceasta problemă. Zic şi eu.

Probabil că avea dreptate. Doar că eram foarte obosită. I-am dat un brânci ca s-o fac să dispară şi am adormit la loc. Câteva ore mai târziu, m-am trezit moartă de foame şi arţăgoasă, încruntându-mă la mama pentru că era incapabilă să gătească. Femeia asta ştia să facă trei lucruri: cafea, să toarne martini în ea şi rezervări. I-am aruncat o privire şi lui Mally – ea ajutase la decimarea bunătăţilor pe care le aduseseră. Molfăiam fulgi de ciocolata în timp ce discutam cu mama:

Ea: Vrei să discutăm despre aseară?

Eu (mestecând): Nu.

Ea: Pentru că Penny şi Sinclair au fost la ştiri în dimineaţa asta.

Eu (mestecând): Ce bine de ei!

Ea: O ştii pe fata care a fost atacată?

Eu (mestecând): Ce anume din cuvântul „nu” nu înţelegi?

Este vreodată în regulă să fii rea, mai ales cu cineva pe care-l iubeşti? Mă războiam cu ideea. Îmi distrăgea atenţia. La fel făcea şi masca de curăţat porii pe care mi-o întinsesem pe faţă. Şi faptul ca mă uitam pe internet după colegii (deşi pusesem ochii pe Columbia practic de când mă născusem). M-am bosumflat din cauza porilor mei şi a computerului, şi am ieşit din bârlog ca să fiu drăguţă cu mama şi Mally. După ce au plecat în

oraş, n-am mai avut niciun motiv să mă sustrag.

Era timpul să mă ocup de problema cu Sin.

Punctul de pornire era începutul. Precum: „La început, a..” – propoziţia cu care începea Biblia. Pe care Sin, până la urmă, o citase pentru mine. Mai exact, modul în care îl făcusem pe Sin în comparaţie cu Dumnezeu care-l făcuse pe Adam, cu excepţia a două deosebiri majore. Prima, Dumnezeu ştia ce făcea. A doua, Dumnezeu îi dăduse lui Adam un suflet.

Greşeala mea majoră. Evident, nu-mi trecuse prin cap (a se citi „prostească” în loc de „majoră”) şi, chiar dacă mi-ar fi trecut, as fi considerat că sufletul lui original era de-ajuns. De fapt, presupuneam că Sin se descurca acum cu vechiul lui suflet. Pentru ca cealaltă posibilitate – că nu avea suflet, că nu avea suflet deloc – era de neconceput.

Doar că mă gândisem la asta. Şi nu puteam să scap de acest gând. Aşa că am cercetat miturile şi legendele în căutarea atributelor lutului, nu ale sufletului. Şi măi să fie, o astfel de creatura exista – în folclorul cabalistic, bineînţeles. Numele? Golem. Scopul? Muncă manuală neplătită. Ajutor pe lângă casă, responsabil cu problemele unei gospodării, protectorul tribului împotriva invadatorilor sau a inchizitorilor evanghelici. Pe scurt, trăieşte (folosesc termenul în sensul larg) ca să slujească.

Doar dacă nu cumva devine îngâmfat. Atunci, eşti la mare ananghie!

XXIII

Stai, stai! Calm. Inspiră, expiră. Bine. SĂ începem cu începutul. Pentru a testa validitatea cercetărilor mele, mi-am mobilizat nemernicia interioară şi l-am chemat pe slujitorul meu. Nu a fost o rugăminte. M-am descurcat şi fără formule de politeţe de genul „te rog”. Mai degrabă, m-am aşezat pe verandă şi i-am trimis deliberat unde cerebrale directe: Sin, misca-ţi fundul aici, acum. O formulă magică menită să aducă tumultul feroce al maşinii Cutlass pe Daisy Lane. Aşa că eram usor confuză când Sin a intrat pe alee în galop, călare pe un Black Jack ce fornăia. A descălecat, a legat frâiele de balustrada verandei, a sărit peste treptele scării şi m-a privit cu o supunere uluitoare.

— Domniţa mea?

— Care e treaba cu acest cal?

— Eu… tu… maşina e a lui Kurt, a spus el într-un târziu.

— Ah! am zâmbit eu ironic. Nu trebuia să te grăbeşti.

— Nu trebuia?

Bineînţeles că trebuia.

Am trecut direct la miezul problemei.

— Ştiu ce eşti, Sin. Eşti un golem. E o chestie evreiască, dar în mod evident tu eşti varianta nativ americană.

Nu a avut de obiectat, aşa că am continuat.

— Potrivit literaturii, un golem trebuie să-i facă voia persoanei care l-a creat.

Următoarele lui cuvinte au ieşit ca un sughiţ.

— Ordinele tale mă onorează.

Era interesant. Foarte a la Aladdin. R.C. Şi-a adunat curajul să-l verifice pe Black Jack în timp ce eu îmi evaluam propriul animal, mare şi întunecat.

— Ce zici de un dans erotic?

Sin trebuia să se gândească puţin. Apoi a făcut o faţă care spunea: Bine. Îl priveam nepăsătoare. Aşa că a început să-şi mişte coapsele…

Am izbucnit în râs, bineînţeles.

— Gata, opreşte-te! Părea uşurat. Stai jos! Am făcut semn cu bărbia spre un scaun. S-a aşezat. Nu doar că m-ai fraierit pentru a te crea, însă ai uitat să-mi spui că unicul scop al existenţei tale este să fii asistentul meu personal.

— Într-adevăr, a spus el. Nu pot nega nimic.

— Bine atunci, uite primul meu ordin oficial: Să nu mă minţi niciodată!

Devenea iritat.

— Nu te-am minţit niciodată, a insistat el. În relaţia noastră, există reguli, şi asta e una dintre ele.

— Reguli, zici? E bine de ştiut. Aşa că ce-ar fi să mă pui la curent cu ceea ce poţi face tu mai exact. Să sari peste clădiri înalte, dintr-o singură mişcare? Să devii invizibil la comandă? Ai vedere cu raze X?

— Nu ştiu până nu încerc. Ai nevoie să sar peste o clădire înaltă? A privit acoperişul. Un siloz, poate?

Nu i-am răspuns.

— Eu cred că e ceva mai subtil decât puterile astea ieftine pe

care le menţionezi, a continuat el. Din câte reuşesc să-mi dau seama, am aceleaşi abilităţi pe care le aveam ca bărbat, însă îmbunătăţite. Ce-i drept, vedere cu raze X, nu; dar simt, dragă domniţă, simt.

Putea să simtă că-mi ascundeam spaima uriaşă?

— De asemenea, cândva eram considerat carismatic; acum, sunt extrem de carismatic.

Putea această verandă să ne susţină pe noi doi plus egoul în expansiune al lui Sin?

— Invizibil nu pot deveni, a continuat el, dar pot convinge o persoană că nu mă poate vedea, ceea ce cu siguranţă este la fel de bine.

Şi-a trecut gânditor mâna peste bărbie. Îi creştea barba, şi simţeam nevoia să o ating, să aflu dacă se simte ca muşchiul de pământ.

— Ce altceva… Ah, da. Îmi permiţi o demonstraţie?

I-am făcut semn cu mâna arătându-i că-i permiteam. Sin a scos un vas de flori dintr-un suport de plante şi a ridicat piedestalul.

— Ca bărbat, lucram de la răsărit până la apus, forjând fierul.

Eram puternic.

A rupt picioarele piedestalului şi a început să le îndoaie aşa cum la petreceri un clovn face animale din baloane.

— Acum sunt şi mai puternic.

Ta-daaam: un iepuraş din fier forjat.

S-a întors la locul său şi ne-am privit unul pe altul, de la aceeaşi înălţime. Între timp, Black Jack şi-a întors gâtul lung spre locul în care Rubycat stătea în poziţie de atac. Bot în bot, s-au adulmecat. Armăsarul pe care-l văzusem cândva ameninţându-şi stăpânul devenise blajin în faţa unei pisici de mărimea unui halbe. Iar băiatul atât de priceput să-şi ascundă ochii nu mai trebuia să facă asta. M-am uitat în ochii lui şi am văzut… atât de multe! Inteligenţă. Ardoare. Umor. Dorinţă. Mânie. Onoare. Mândrie. Şi totuşi, încă lipseau atâtea…

— Bine… să trecem mai departe, am spus eu. Şansa face ca tu să fii un golem cu totul diferit de ceilalţi.

Sin era un mutant – propria lui idee inteligentă, dar greşeala mea briliantă, inevitabilă.

— Asta mă face să mă îndoiesc că obiectivul tău principal este să fii slujitorul meu. E un dezavantaj pe care trebuie să-l suporţi.

Aşa că, rogu-te, spune-mi, Sin, ce te aduce în Swoon mai exact?

Nu avea de ales, trebuia să-mi răspundă.

— Misiunea mea este să mă asigur că oamenii din acest oraş îşi primesc pedeapsa bine-meritată. În ceea ce priveşte mijloacele, ar trebui să fie uşor: eu pur şi simplu îi îndrept spre tendinţele lor inerente şi las natura să-şi urmeze cursul.

Aha! Stârneşte-i şi priveşte-i cum se distrug! Dacă răzbunarea ar fi fost un fel de mâncare servit rece, Sin ar fi avut degeraturi serioase. Aproape că am râs.

— Uite ce e, frate, ştiu că ai primit un tratament aspru aici, dar asta a fost acum două sute cincizeci de ani, i-am spus eu. Îţi aduci aminte? Alo, suntem în secolul douăzeci şi unu!

— Nu văd ce se schimbă odată cu trecerea timpului, a zis el încăpăţânat.

— Hai să-ţi zic pe şleau: persoanele pe care vrei să le pedepseşti sunt oale şi ulcele.

A dat din cap dezaprobator.

— Poate că nu o să aflu cine a ucis-o pe Hannah a mea, dar ştiu cine ne-a persecutat, iar familiile lor încă au multă influenţă în Swoon.

În timp ce zicea aceste lucruri, mi-am adus aminte de promisiunea pe care o făcuse în acea zi de vară, pe pajiştea din orăşel: Avertizaţi-i pe copiii copiilor copiilor voştri…” La naiba!

— Familia Addams, de exemplu. Un Addam a fost judecător la simulacrul meu de proces. Cât de mult trebuie că-i doare pe descendenţii lui din prezent, având o preţioasă fiică umilită public şi incapabilă să facă altceva decât să bâiguie şi să-i curgă balele.

Deci Sin fusese cel care orchestrase tot ce se-ntâmplase la dans. Şi teoria catatoniei câştigase.

— Şi mai sunt familiile Emerson şi Chadwick.

Wick, nu! Ea era o snoabă elitistă, corect, dar era prietena mea.

— Şi să nu uităm de familia Leonard.

Asta umplea paharul.

— Sin! Familia Leonard nu a avut nimic de-a face cu ceea ce întâmplat cu Hannah şi cu tine.

— Trebuie să te contrazic. Avocatul meu a fost un Leonard, şi m-a apărat execrabil. Tatăl lui Pen e avocat, nu-i aşa?

— Asta e doar o coincidenţă.

— Poate că da; poate că nu. Dar am un Leonard la dispoziţia mea care se va dovedi mult mai folositor decât strămoşul său.

— Te referi la Pen.

Şi-a întins picioarele, călcâiele bocancilor făcând un zgomot distinct.

— Am trezit în Pen instinctele care-mi servesc cel mai bine scopurile. Şi în curând, scumpa, nesătula mea diavoliţă îl va seduce pe un anume domn Lawrence Chadwick, cel mai mare agent imobiliar din Western Connecticut. Zvonurile legate de relaţia lor nepermisă ar trebui să distrugă rapid familia Chadwick.

Tatăl lui Wick? Într-un cuvânt: bleah! Era bătrân şi purta haine Dockers. Pen n-ar fi făcut-o… n-ar fi putut. Dar bineînţeles că putea, voia. Desigur, Sin nu era cu nimic mai bun decât un proxenet!

— Mecanismele sunt deja puse în mişcare. Pen nu va avea parte de mult somn la viitoarea petrecere în pijama a lui Caroline Chadwick, te asigur.

Wick ţinea o petrecere în pijama? Ce eram noi, nişte copii de doisprezece ani? Şi invitaţia mea unde era, rătăcită de poştă?

— Nu, Sin. Eu… îţi interzic.

— Oh, dar autoritatea ta nu se întinde şi asupra lui Pen, domniţa mea.

Sin a ridicat din umeri.

— Cred că vei descoperi şi limitele dominaţiei tale asupra mea. Nu sunt un golem obişnuit, într-adevăr.

Am privit în altă parte. Opunea deja rezistenţă în faţa voinţei mele şi îşi recruta soldaţii: Pen la locul potrivit; Kurt Libo, şi el pe cine altcineva mai înrolase? Luna era ca o seceră; era sus, pe cer, o lamă subţire pe o bucată de catifea.

— Şi cu mine cum rămâne? l-am întrebat eu. Eu cum figurez în planurile tale?

În privirea lui era ceva care se asemăna cu bunătatea.

— Ah, Dice, asta da, întrebare.

A meditat la acest lucru, oftând adânc.

— Pot să-ţi povestesc visul meu?

Aş fi crezut că e nevoie să ai suflet ca să visezi, dar era evident că eram o netoată.

— Povesteşte-mi, am spus eu.

Păi, să încep cu modul în care noi doi formăm un tot – eu cred

că e pronia cerească. În acea zi de iulie, Pen a fost un trup la îndemâna mea, dar ar fi putut fi oricine. Kurt Libo. Doamna Evans.

Gândul că ar fi existat posibilitatea ca Sin să intre în trupul profesoarei de istorie – de exact un metru şi jumătate –, aproape că m-a făcut să zâmbesc.

— Dar tu erai – tu eşti – destinul meu. Nu conta în al cui trup intram, atâta timp cât tu erai prin preajmă ca să mă livrezi.

Să-l livrez. Acum eram Fedex-ul.

— Tu ştii cât de mult te-am admirat, şi nu pentru abilităţile pe care le negi. Te văd ca pe egala meu, Dice – perechea mea, într-un mod în care nicio femeie nu a fost vreodată.

— Oh, zău? am spus eu încet. Şi am întrebat ce era de întrebat: Şi Hannah?

— Hannah. Amărăciunea şi întristarea au făcut ca trăsăturile să-i cadă: Hannah era diferită. Eu eram diferit, în sinea lui, se gândea în câte nenumărate privinţe era diferit.

— Hannah era… imatură, frivol de impulsivă. În timp ce tu, nu am întâlnit o fată atât de… capabilă.

— Capabilă? Minunat! De fapt, ce-aş fi vrut să aud?

— Din când în când, flirtez cu o idee: cum ar fi ca noi doi să ne unim forţele? în primul rând, ca să distrugem acest oraş. După care… cine ştie? Ai putea să-mi arăţi New York-ul, New York-ul tau. Sau să mergem la Londra, sau Paris, sau Constantinopol…

— Istanbul.

— Nu e o aiureală; vorbesc serios.

Ochii lui erau de neclintit.

— Nu. Istanbul. Constantinopolul se numeşte Istanbul acum.

Sin a zâmbit.

— Aaa! Uite cum ne putem completa unul pe altul! Lucruri pe care să ni le împărtăşim unul celuilalt, lumi pe care să le cucerim împreună. Nu am avea graniţe, limite…

Era un vis minunat. Plin de mândrie şi cruzime, poate o amăgitoare încercare pe viaţă şi pe moarte de a visa. Dar minunat, atât de minunat! Şi tentant, fără doar şi poate.

XXIV

După ce au distrus clasa conducătoare a Swoonului şi le-au

oferit cetăţenilor posibilitatea de a se delecta cu simple ritualuri de abandon voios, Sinman Superstar şi Diva Dicetruction se retrag în fortăreaţa lor din copac, în mijlocul pădurilor sălbatice.

— Arată bine, spune ea, sorbind dintr-un pocal al victoriei.

În valea plină de trifoi de mai jos, muritorii mişună cu o voiosie inocentă, văzută doar la animalele mai blănoase.

— Arată minunat, zice el, luându-i cupa de cristal din mână, ca s-o îmbrăţişeze mai bine. Însufleţitor, adaugă el cu o voce ca un mârâit grav, apropiindu-se de ea ca s-o sărute.

Sărut pe care ea i-l întoarce cu egală ardoare. Dar înainte ca sărutul lor să devină un drog spre o altă lume, ea se depărtează.

— Opreşte-te, dragostea mea, zice ea, un Eufrat de bucle negre acoperind blazonul de pe decolteul ei zimţat. Aceasta este doar una dintre bătăliile câştigate. Într-o naţiune de moralişti ipocriţi, multe alte ziduri trebuie să cadă înainte ca noi doi să speram la o îmbrăţişare.

Prefăcându-se că-i dă drumul, dar de fapt strângând-o din nou, el e de acord, însă fără tragere de inimă.

— Într-adevăr – însă mă gândesc totuşi că a trebuit cândva să recurg la linguşeală ca să te determin să accepţi misiunea dragă domniţă!

— Linguşeală? Mai degrabă intimidare…

O strângea şi mai tare…

— Tactică de terorist!

Ea se lupta…

— Tortură! Tortură! Tortură!

Niciun motiv de spaimă – aşa se joacă ele, fiinţele de acest fel.

Sinman Superstar. Diva Dicetruction. Doar un cuplu de avatari născocit de mine pentru amuzament în timp ce stăteam pe marginea drumului, cu degetul mare în sus. Ar fi trebuit să port un pulover pe sub hanorac. Poate şi mănuşi. Pedalând până în Norris, nu am simţit fiorul, dar după ce am abandonat bicicleta pentru a mă poziţiona la câţiva kilometri depărtare de autostradă, am simţit vântul nordic.

Unde mă duceam? Habar n-aveam; trebuia doar să ies din Swoon. A face autostopul era ceva nou pentru mine – cu siguranţă, nu era acelaşi lucru cu a face semn unui taxi –, însă într-un târziu, o maşină a oprit, una cu vopseaua sărită. Un sedan de culoare maro liniştitor, cu plăcuţe de înmatriculare de

Connecticut. JSS1015. Am reţinut asta, în cazul în care eram găsită mai târziu într-un şanţ, pe jumătate moartă. Un bărbat alb, bătrân ca un bunic, cu mâini pătate, verighetă, pelerină gri şi păr rar de aceeaşi culoare Părea inofensiv – indiferent ce-nseamnă asta. M-am urcat.

— N-am să-ţi ţin o predică, a spus el, dând mai încet radioul.

— Apreciez asta.

Deja îmi plăcea de el.

— Presupun că mergi spre staţia de tren din Brewster.

Oare era telepat? Puţin probabil. Orice adolescent care face autostopul în mijlocul pustietăţii trebuie că speră să se urce în primul tren spre New York.

— Da, domnule, am priceput eu. Într-acolo merg.

Dând din cap, a dat muzica mai tare. Muzică clasică – perfect, din partea mea. Câteva minute mai târziu, am intrat pe autostradă, şoferul meu taciturn încadrându-se pe banda HOV. Poate că de-asta şi luase un pasager. Sau poate era propriul meu Hermes, zeu al vitezei şi al izbăvirii. În orice caz, am avut noroc.

Următorul tren spre lumea reală a venit destul de repede. Cu nasul într-o carte de Flannery O’Connor, am mers pe traseul

Harlem până pe Strada 125, iar apoi am luat metroul. Câteva statii până-n centru şi ajungeam acasă. Însă lucru curios, m-am îndreptat spre periferie. Adânc în periferie – Kingsbridge din ’ Cartierul Bronx. Cu siguranţă, nu era o parte a New Yorkului meu”, însă era New York-ul pe care Sin ar fi vrut să i-l arăt. Mai fusesem aici doar o dată, la câteva zile după ce împlinisem şaisprezece ani. Ruby îmi dăruise un pachet de cărţi de tarot, dar insistase să fie binecuvântat oficial înainte de utilizare. Mătuşa ei, Anaisa, era femeia perfectă pentru această sarcină.

Sincer, Kingsbridge nu mai fusese teritoriul lui Ruby de când mama ei se căsătorise cu un tip bogat, dar încă pretindea drepturile de proprietate. Fără ea, nu aveam direcţie. Băieţi în haine largi treceau pe lângă mine, şoptindu-mi oferte de telefoane mobile, ţigări lanţuri de aur. Fetele de vârsta mea împingeau cărucioare de copii, visătoare, pentru ca în clipa următoare să devină atente.

Erau baruri, bodegi şi magazine de plante medicinale, uleiuri şi parfumuri, saloane de coafură şi magazine cu produse la 99 de cenţi, cu mărfuri pentru Halloween. O biserică albă de piatră,

po un colţ. Restaurante înguste şi brutării ce răspândeau arome latino-americane şi caraibiene îmbietoare – plecasem din Swoon cu o oră înainte de şcoală, să scap nedetectată, dar era deja prânzul. Trecuseră ore de când nu mai mâncasem o plăcintă cu carne – tânjeam după una. După ce am muşcat din crusta gal benă sfărâmicioasă şi carnea dulceagă condimentată mi-a ajuns în gură, m-am simţit din nou în stare să merg.

Tălpile şi credinţa m-au îndemnat să plec de pe strada principală şi să o iau pe străzi lăturalnice care se terminau şi începeau după un tipar pitagoreic. Clădirile de apartamente erau sumbre, turnuri gri ale căror curţi erau pline de cutii de aluminiu şi porumbei pe cornişe. Pe toată lungimea unui fir de telefon atârnau câteva perechi de papuci cu şireturile legate între ele, aruncate de copii – un sport urban răspândit. Am cutreierat în sus şi-n jos până când am simţit-o pe Ruby aşa de aproape, încât m-ar fi putut atinge. Şi uite peste ce am dat – reşedinţa mătuşii Anaisa.

— Salut, Candy.

Băiatul care mi-a răspuns după ce am sunat nu era surprins de prezenţa mea. Verişorul lui Ruby, Alexis, care se lăsase de liceu în clasa a noua şi care încă trăia – spre exasperarea lui Ruby care-şi dădea ochii peste cap – împreună cu mămica lui. Fir-ar să fie dacă nu era drăguţ, cu mustaţa lui rară şi frizura afro neîngrijită. Uneori îşi pierdea timpul cu noi – ba chiar dezbătuserăm unele chestiuni în timp ce-i exploram gura cu a mea –, dar trecuse ceva timp de-atunci.

— Care-i treaba?

— Nimic nou. Tu cum o duci?

— Bine, bine.

Corpul lui subţire şi lung s-a proptit în uşă.

— Am venit s-o văd pe mama ta.

Nu am spus de ce. Nu ştiam de ce.

— Da? Nu pe mine?

Era de aşteptat să se dea la mine

— Ei, Lexi. Mişcând din şold, dând din cap, flirtam şi eu la randul meu. Tu eşti… cum se numeşte? Un beneficiu neaşteptat. Un bonus.

I-a plăcut asta.

— Da? Aş putea să-ţi arăt bonusul meu.

Nu mai suportam.

— Îhî, sunt sigură. Mă laşi să intru sau nu?

Lexi a ridicat din umeri, resemnat.

— E ocupată acum, dar poţi aştepta.

L-am urmat la o distanţă care să-i dea de înţeles că nu eram interesată de persoana lui jalnică. Apartamentul era uriaş — dezordonat, expus curentului, cu tavan înalt. Mătuşa Anaisa guverna acest cămin, folosind camerele din faţă pentru afaceri, spiritism. O marcă proprie şi specială, un amestec inedit de Santeria, Wicca şi Legea Thelema şi toate celelalte. Nu era o păcăleală, nu era o şarlatancă. Avea capacităţi serioase de medium. Aş putea spune că era genul pentru care era valabilă zicala: „te cunosc, pentru că la fel simt şi eu”.

Am aşteptat la recepţie – după cum o să numesc de-acum acest loc. Două canapele, o telenovelă siropoasă la televizor, reviste pe o măsuţă de cafea zgâriată. Tămâia ardea, dar dincolo de ea se simţea duhoarea de transpiraţie dată de neliniştite, de jale şi tulburare: oare mă va înşela iubita, oare va supravieţui copilul meu, oare îmi vor ajunge banii? Era prea mult ca să suport, însă când onorabila vindecătoare a apărut, urmată de o persoană în vârstă îmbrăcată în trening – un client, am presupus eu –, atmosfera a devenit calmă şi luminoasă.

Oricum ţi-ai imagina că arată un spiritist, mă îndoiesc că ţi-ai imagina-o pe ea. Uită de fustele ţigăneşti şi de bandane, uită de hainele de insular viu colorate, uită de metrii întregi de material diafan. Mai degrabă, blugi strâmţi, pantofi cu toc cu bot rotund şi o maletăviolet-închis – o ţinută simplă servind drept fundal pentru brăţări, cristale, cruci şi o pereche de cercei sub formă de cercuri cu circumferinţa cât a unor farfurii. Părul ei negru ca de mahon era tuns bob şi purta ochelari cu ramă Lucite dreptunghiulară. Aspectul ei era mai degrabă potrivit unei tipe colerice care frecventa galeriile de artă decât unei şamane de origine dominicană, crescută în Bronx, dar silueta ei – cu forme, regală, ar spune unii, chiar impunătoare – era un indiciu că nu se juca nici în planul mundan, nici în cel astral. Iar esenţa ei cu cea a unei regine şi a unei fiinţe supranaturale şi a unei sirene.

— Ah, Candida!

Îmbrăţişarea ei m-a făcut să mă simt ca o nepoată preţuită, nu ca o fată oarecare pe care o mai întâlnise doar o dată.

— Connecticut-ul îţi prieşte, mi-a spus ea după ce m-a privit însă de ce mi te imaginez totuşi în Las Vegas?

M-am gândit pentru o clipă şi am râs.

— Probabil din cauză că toată lumea de-acolo îmi spune Dice.

— Hmm. Deci, Candida, o vezi des pe Ruby?

Exact ca Ruby, îmi spunea cum voia ea.

— Da… oarecum.

În sfârşit, puteam vorbi despre vizitele musafirei nepoftite.

— Ei bine, pe-aici vine constant, cu bomboane de ciocolată şi vin, iar eu mă vait întruna: „Nu, nu, dragă, mătuşa ta şi-aşa are fundul mare!”.

Anaisa a zâmbit. Era unul din zâmbetele lui Ruby, acel zâmbet bleg şi afectuos.

— Anaisa, am nevoie să-mi dai în cărţi.

Deci de-asta am venit eu aici. Să-ţi dai în cărţi de una singură zadarnic – pur şi simplu nu poţi fi obiectivă.

— Asta dacă nu eşti ocupată, am spus eu.

M-a bătut uşor cu palma pe braţ şi a mers să-l conducă pe boşorogul în haine uzate Seanjohn. Apoi m-a condus pe mine în camera umbroasă unde îşi practica meseria. Lumânările pâlpâiau, făcând ca umbrele sculpturilor să danseze pe pereţi. Ne-am aşezat la o masă rotundă şi Anaisa a adus cutia de lemn sculptat în care-şi ţinea cărţile de tarot.

— Îmi vei spune ce anume vrei să ştii? m-a întrebat ea. Uneori, ajută să-i pui ghicitoarei întrebări, dar nu e obligatoriu – unele persoane preferă ca totul să fie secret.

— Da, am spus eu, dar uite cum stă treaba: se întâmplă atât de multe lucruri, încât nu ştiu de unde să încep.

În oftatul meu s-a simţit frustrarea.

— Nu e nicio problemă, m-a asigurat Anaisa şi mi-a înmânat | pachetul. Hai să vedem ce ne spun cărţile.

Un pachet Rider Waite clasic, uzat, cu aspect prăfuit – cărtile ei purtau speranţele şi grijile a nenumărate întrebări. Le-am amestecat, am tăiat şi, în timp ce Anaisa începea să aşeze cărţile, incantând în şoaptă poziţiile crucii celtice, amândouă am rămas uimite. În grămadă, nicio carte amărâtă cu trei cupe sau cu nouă sabii. Fiecare carte în parte era o arcană majoră.

— Asta e… importantă, a zis Anaisa într-un târziu.

— Cum spuneam, se întâmplă o grămadă de lucruri.

Curandera s-a ridicat în picioare, şi-a aşezat mai bine ochelarii pe nas şi şi-a întins degetele.

— OK, să trecem la treabă. A privit şirul de cărţi. Există un băiat…

Nu există întotdeauna câte unul?

— Şi o fată… şi of-of, chica, ai toată lumea pe umerii tăi.

Nu toată lumea. Doar tot oraşul.

— Acest băiat e cu totul special. A inspirat adânc de parca il absorbea. Foarte sensibil. Foarte intens.

Iar acolo se afla această carte, în toată splendoarea ei: Omul spânzurat. Reprezentând renaşterea, sacrificiul şi devotamentul de neclintit pentru o cauză. Sin, în câteva cuvinte. Intens? Clarvăzătoarea avea să descopere câtă dreptate avea.

— Dar trebuie să te avertizez – oh! Anaisa a tresărit de parcă o speriase cineva: Mă scuzi. S-a tras de guler, îmbujorata. Unde am rămas? Ah, da, acest băiat… aaaaa! Un zâmbet încerca să-şi facă loc şi, în timp ce ea se lupta să-l ţină sub control, s-a transformat în îmbufnare. Ay, Dios mio! Candida, mă scuzi… se pare că eu…

În acel moment, a înclinat capul şi părul i-a încadrat faţa, ca nişte petalele de lalea, ea şi-a dat apoi capul pe spate, în timp ce ochelarii îi stăteau strâmb pe nas.

Frate, exact când ai fi crezut că era sigur să te întorci în Bronx în mod clar, Sin nu era limitat de graniţele Connecticutului. Era aici, invizibil, având o relaţie specială cu această femeie, în timp ce eu stăteam încremenită. Era un spectacol văzut printr-un binoclu. Era o stare critică. O întrerupsese, pentru ca Anaisa să nu mă poată avertiza? Sau nu cumva îşi încorda muşchii şi şi-i arata mândru, demonstrând că avea un avans faţă de mine în acest joc, că nu conta că eram dincolo de graniţele statului, într-un sanctuar sumbru şi cenuşiu, sub protecţia unei persoane pe care eu o considerasem a fi o femeie deosebită în domeniul spiritual? Da, sigur. Anaisa fusese adusă la stadiul de marionetă, şi se tot agita şi vocifera în spaniolă: „Doamne Dumnezeule!”

Degetele de la picioare erau întinse comod în pantofi. Orchestra de bijuterii zornăia. Parfumul ajunsese la zenit. Într-un târziu, pentru câteva secunde eterne, Anaisa a devenit rigidă din cap pană-n picioare, după care, frântă, s-a prăbuşit brusc pe scaun,

Cu delicateţe, şi-a îndreptat ochelarii ei cu ramă Lucite.

— Candida, mă scuzi o clipă?

Vocea ei era domoală şi îndepărtată.

— Desigur.

Mi-era ruşine pentru amândouă.

— Nu te grăbi, i-am zis.

După plecarea ei pripită, m-am uitat cu duşmănie la vidul din jurul meu:

— Ştii ce, Sin? Eşti aşa un măgar uneori! Am spus cu voce tare, fie că mai era acolo, fie că plecase deja.

Apoi am evaluat şirul de cărţi din faţa mea. Toate acele poze frumoase. Atâtea interpretări de rău augur! Luna. Diavolul. Turnul. Fir-ar să fie, nu putea să apară Soarele? Şi îndrăgostiţii ar fi mers. Şi totuşi, o importantă axiomă a tarotului este: viitorul e la fel de maleabil precum ceara fierbinte. Poţi să-ţi schimbi propriul viitor. Poţi fi o forţă a schimbării. Acţionând, poţi modifica evenimentele. Dacă n-ar exista această şansă, ce sens ar mai avea sa-ţi ghicească cineva în cărţi?

XXV

Pleacă din oraş În orice miercuri şi poţi sa ratezi o grămadă de lucruri. Asta sugerau mesajele vocale de pe un robot de modă veche de pe Daisy Lane, numărul 12.

De la Pen: „Dice? Chestii bune – de fapt, groaznice. Boz a înşelat-o pe Wick. Ce idiot! Aşa că, bineînţeles, ea e terminata îmi pare aşa de rău de ea! În fine, vii la cină? Mama a făcut pui şi găluşte, a nu se rata.”

De la Marsh: „Dice, trebuie să vorbesc cu tine. N-o să-ţi vina să crezi niciodată, dar fraţii William s-au întors în oraş şi sunt topită – Crane Williams m-a invitat în oraş! Într-un fel. Mi s-au aprins călcâiele după el. Ah, ai auzit de Wick? Aşa de trist. De ce n-ai venit azi la şcoală? Sună-mă!”

De la Wick: „Dice? Sunt Wick. Nu ştiu dacă ai auzit sau nu, dar e adevărat – m-am despărţit de Boz, şi chiar am nevoie de consolare din partea prietenelor mele. Aşa că sâmbătă avem o seară a fetelor şi sper că poţi veni. Adu-ţi pijamaua.”

Din nou, Pen: „Salut, vezi c-o să te sune Wick. O să ţină o petrecere în pijama, de parc-am avea doisprezece ani sau cam aşa, şi trebuie să spui da, pentru că şi eu am acceptat. La ce-s buni prietenii, nu? Şi spune-mi, unde eşti? Sper că nu eşti bolnavă – trebuie să-i duc pe băieţi la labirintul de porumb mâine după ore şi mă gândeam că poate vii şi tu cu noi.”

Labirint de porumb? Aha! Labirint de porumb. Orice fermier

cu câţiva acri în plus şi acces la tehnologie GPS poate scoate un profit frumuşel transformând un teren cu porumb într-un labirint. Acesta de la ferma Gladney, de lângă zona Heritage Pike, se numeşte Enigma de porumb. Halloween-ul marchează sfârşitul sezonului la porumb, iar familia Gladney spera să facă bani buni cu o parcelă de dovleci şi plimbări cu ponei şi un magazin de bunătăţi unde să vândă plăcintă şi conserve.

— Şi am venit aici pentru că…?

— Nu fi aşa de fandosită, snoabă de New York ce eşti, m-a dojenit Pen. Şi ce dacă nu e un MoMA, plin cu tablouri de Picasso… E distractiv!

A pronunţat acronimul muzeului de artă contemporană „maaamă” şi a adăugat neesenţialul „un” – greşeli de care n-am pomenit nimic. Distractiv? O, da! Aveam nevoie de distracţie. Pen i-a încheiat pe băieţi la haine şi l-a pus pe Jordan să-şi sufle nasul într-una dintre batistele proaspăt spălate, a lui Lainie. Punându-şi la contribuţie capetele aurii, cei doi au complotat în şoaptă, apoi au început să mă alerge pe mine prin labirint. Faptul ca am crescut într-o reţea logică de străzi m-a făcut să n-am deloc simţul orientării – aşa că după fix treizeci de secunde eram complet dezorientată.

Prima chestie care mi s-a părut ciudată a fost faptul că nu mai era nicio persoană acolo – dacă era să mă iau după parcarea plină, ar fi trebuit să dau peste jumătate de district. Următoarea chestie a fost liniştea, care nu era, de fapt, linişte, ci un zgomot de fundal al frunzelor ce foşneau constant. În ciuda faptului că nu se-auzea zgomot de paşi, ştiam că băieţii Leonard erau pe urmele acestui şoricel de laborator. Totuşi a fost amuzant să alerg, doar să alerg, cu frunzele atingându-mă uşor, mirosind plăcut, intens.

După un timp, culoarul s-a lărgit şi am crezut că am dat de o ieşire. Doar că, nu… ce naiba?… Rahat! Am dat de un fel de celulă din porumb. Am auzit strigăte şi chicoteli, în timp ce Jordan şi Silas închideau poarta.

— Eşti la închisoare, Dice! Ha, ha! Eşti la închisoare! A strigat Jordan.

— Da, eşti prizoniera noastră. O să stai aici pentru totdeauna, până când o să mori şi o să putrezeşti şi o să te mănânce viermii.

Era limpede că Silas intrase într-o faza morbidă.

Prefăcându-mă, am apucat barele acestui simulacru de celula.

— Vă rog, vă rog, lăsaţi-mă să ies! Sunt nevinovată!

Pen i-a pus pe fraţii ei să danseze în cerc şi să cânte piţigăiat: „viermii se târăsc înăuntru, viermii se târăsc afară”. Curând, paznicilor închisorii mele li s-a alăturat şi administratorul.

— Mai exact, ce atrocităţi a comis această fecioară oacheşa a dorit să afle Sin, cu fruntea încruntată şi mâinile în şolduri. Pre cizaţi infracţiunile, ca să le trecem în catastif.

Când l-au văzut, băieţii au devenit agitaţi, ţopăind şi trăncănind. În mod previzibil, termostatul meu intern a luat-o razna din proprie iniţiativă.

— Dice e rea, Sin! E foarte, foarte rea! Jordan mă vindea. Nu şi-a strâns jucăriile şi apoi a scos suc pe nas!

— Şi mai ştii ce? Mai ştii ce? Silas îşi bătea capul să găsească comportamente odioase. Apoi a tras un pârţ! Unul foarte zgomotos şi urât mirositor! Şi nici nu a spus pardon!

Sin dădea din cap.

— Dizgraţios! a zis el, în timp ce mă încălzeam sub privirea lui şi mă uram că mă aprind, apoi urându-l pe el că mă făcea să mă încălzesc şi iubindu-l pentru asta, ceea ce constituie cea mai aiurită metodă de a explica un sentiment, dar ăsta era adevărul.

— Şi dacă tu crezi că asta e grav… Pen a găsit o modalitate să îşi uzurpe fraţii şi să se lipească de Sin: Acea fată obraznică de acolo mi-a mărturisit unele lucruri pe care visează să le facă… şi sunt aşa de obscene, că nu le pot spune cu voce tare.

Ridicându-se pe vârfuri, s-a apropiat de urechea lui Sin.

— Ce?! Ce?! strigau băieţii.

— Nu contează, măi băieţi, a spus Sin. Ceea ce contează e pedepsirea ei. Credeţi că o bătaie cu palma la fund e de-ajuns?

Băieţii Leonard şi-au dat consimţământul urlând, în timp ce atacau Bastilia, încolţindu-mă lângă tulpinile de porumb. Apoi Sin m-a apucat de încheieturi, simulând cu degetele sale cărnoase nişte cătuşe.

— Ce fată rea, Dice, a spus el, cu respiraţia lui proaspătă şi dinţii strălucitori, învârtindu-mă ca pe o sperietoare de ciori.

Spectatorii au apărut să caşte gura şi mi-am adus aminte de

Collosseumul roman şi de distracţiile care aveau loc acolo. Umilitor… aşa că de ce râdeam? Gâfâind şi înghiţind aer şi tânjind dupa încă un iz al respiraţiei înviorătoare a acestui tip. Iubeam şi uram totul, să gâfâi şi să înghit şi să mă sforţez, uram

râsul şi chiar – sau în special – frica.

— Ar trebui să-i dăm jos pantalonii, a sugerat Pen, parcă mârâind.

Şi băieţii au strigat la unison:

— Daaa!

— Să nu-ndrăzniţi! am scâncit eu, rotindu-mă şi râzând.

— Această crudă fecioară? Pun pariu că asta ar vrea, a spus Sin în timp ce se juca şi el cu mine, ţinându-mi ambele încheieturi cu o mână şi apucându-mă cu cealaltă de talie.

S-a pus într-un genunchi şi m-a aşezat pe el.

Şi l-am auzit pe Sin spunând:

— La treabă, băieţi!

Silas şi Jordan au executat ordinele – palme şi şuturi, apoi pumni mici şi tari. Tot ce puteam face era să îndur, ţipând exagerat – „au!” şi „opriţi-vă” –, ca o fata bună. Până când Sin a spus ceea ce speram să aud, dar care mă şi înspăimânta:

— Gata, e rândul meu!

Jocul copilăresc se încheiase.

Atunci, a început incantaţia:

— Pe ea! Pe ea!

A urmat o pauză, şansa mea să fug sau să cer – nu, să comand – ca Sin să se oprească (al cui golem era până la urmă?), Dar nu am făcut nimic. Apoi, palma lui întinsă a coborât. O dată, şi încă o dată. Iute şi usturător. Cu fiecare lovitură care se auzea, simţeam efortul lui crescând, şi era imposibil să-mi dau seama când încetam eu să mă aud şi când începea el. Era un tablou ireal – cât de încleştată eram şi totuşi relaxată, cât de conştientă eram de trupul meu, care era totuşi parte dintr-al lui. Fie care palmă părea un foc de artificii înlăuntrul meu, până când cel din urmă, mai mult o bombă, m-a eliberat şi totul s-a încheiat cu un val de dopamină cum cortexul meu prefrontal nu mai cunoscuse niciodată până atunci.

Cred că am slobozit şi un ţipăt.

Sin a ştiut exact când să se oprească. Dacă eu simţeam ce simţea el, conform simbiozei şi el avusese aceleaşi senzaţii ca mine,

Aşa că am alunecat pe pământ, dându-mi pe spate pletele răvăşite. Sin stătea acum în ambii genunchi, cu fundul pe călcâie. Faţa lui, aşa de aproape de a mea, era calmă, dar nu se sinchisea să-şi ascundă satisfacţia din ochi.

— Eşti în regulă? m-a întrebat el.

În regulă? Părul meu cred că arăta de parcă fusese aranjat de Helen Keller , în gură simţeam un gust sărat (probabil, mă muşcasem), fesele îmi ardeau şi emiteam un semnal luminos post-orgasmic destul de puternic încât să îndrum avioanele să aterizeze pe aeroportul JFK, dar, desigur, „în regulă” era o apreciere acceptabilă.

— Da, am spus eu şi mi-am lins Singele de pe buză.

XXVI

Ritualurile rustice de toamnă aveau să con tinue. De fapt, chiar în următoarea noapte ne-am întors la ferma Gladney, ca să facem o plimbare într-o căruţă cu fân. Prima mea asemenea plimbare. Marsh, desigur, mai fusese înainte; dar de data aceasta, ea se cuibărise lângă Crane Williams – era prima lor întâlnire, prima ei întâlnire, şi gata. Deşi depinde cum defineşti cuvântul „întâlnire”, ca să poţi spune dacă era sau nu era Crane nu o suna la casa Marshall şi nici nu mergea la rezidenţa Marshall. Însă Crane şi Marsh reuşeau să fie în acelaşi loc, la aceeaşi oră, ca urmare a dialogului dintre ei în Letters Unlimited, elegantul magazin de papetărie din centrul Swoonului – locul ei de muncă de când Kustard Kup închisese pe timp de vară.

— Şi totuşi ce căuta el acolo?

Marsh şi cu mine ne aflam în camera mea, eu îi dădeam cu sclipici pe pleoape.

— Băiatul a simţit o nevoie subită de hârtie glace colorata? Cred că nu. Cred că te-a văzut pe geam şi a fost fermecat de frumuseţea ta, am continuat eu.

Egoul lui March – ca de altfel întreaga ei fiinţă – nu era suficient hrănit; or, faptul că adusesem vorba de întâlnire a facut-o să radieze.

— De fapt, era cu Sin Powers, care a cumpărat un baton de ceara pentru sigiliu. Ah, Dice, fă-mi ochi fumurii, cum se poartă acum în toate revistele.

Machiajul dramatic n-avea cum să meargă la ţinuta potrivită unei plimbări în căruţa cu fân, dar nu puteam eu să mă amestec. S-o machiez pe Marsh era o pauză bine-venită –

altminteri, energia mea mentală ar fi fost monopolizată de ceea ce se întâmplase în labirintul de porumb. Ce făcuse Sin, felul în care cedasem – era umilitor, minunat, cel mai bun şi cel mai rău lucru, în acelaşi timp. În continuare, la Oprah: despre dominare, supunere şi adolescenţii cărora le place asta!

Acum mă puteam concentra întru totul asupra situaţiei lui Marsh. Bunica ei se mutase cu ea pentru a-i da o mână de ajutor (a se citi: să-l ţină pe Tatăl Psihopat pe linia de plutire), în timp ce Marsh muncea din greu împărţindu-se între grajduri, magazinul de papetărie şi şcoală. Dacă cineva merita puţină dragoste, era era ea.

— Va trebui să-ţi întorci genele. Vezi? Aşa. I-am arătat cum, apoi i-am înmânat dispozitivul medieval de tortură: încearcă să nu-ti smulgi pleoapele.

Cu grijă, Marsh şi-a întors genele. Două straturi de rimel mai târziu, pometii scoşi în evidenţă, mirosind a Lancome, putea să treaca drept unul dintre acele modele fără experienţă pe care le vezi plutind prin Manhattan. Când Crane a zărit-o în mulţimea de la ferma Gladney, a venit alergând şi a luat-o de mână, iar eu m-am gândit că ea avea să se transforme într-un stol de porumbel şi să zboare. Cunoşteam acel sentiment – fiorul, răsuflarea taiata. Rânjind, l-am salutat pe Duck, fratele lui Crane, care s-a lansat într-o discuţie pe teme de geografie, mai precis despre recenta călătorie a familiei lui în Guatemala.

— Mama noastră a ajutat acolo la construirea unui spital – literalmente, cu propriile ei mâini albe ca petalele de crini.

O astfel de binefăcătoare e mama. În timp ce eu am preferat să-mi fac veacul prin Lago de Atitlân. Absolut superb – cel mai adânc lac din acea parte a planetei.

Pen tocmai se plimba pe-acolo, însoţită de colegele din trupa de majorete, Doll Turner şi El (Eleanor) Daley, plus Em (Emma), sora geamănă a lui El, pe care o ştiam de la cor. Era destul de frig şi ne ieşeau aburi din gură, ca şi când am fi fumat, şi nu după mult timp chiar ne-am apucat să fumăm o ţigară de marijuana, pe care ne-am pasat-o de la unul la altul, precum şi o sticlă cu ceva tare şi dulce. Pe măsură ce acestea îşi făceau efectul, mi-am dat seama ca îi cam cunoşteam pe aceşti oameni şi că îmi cam plăceau. Locuiam în Swoon de aproximativ şase luni, iar aceştia erau prietenii mei, poate nu cei mai buni prieteni, dar erau cu toţii OK.

Am reuşit chiar să fac abstracţie de absenţa – altfel, remarcabilă – a lui Wick şi Boz. Ce ruşine să-ţi lingi rănile într-o noapte ca asta – proaspătă, minunată, subliniată de zgomotul clopoţeilor de la atelaje, când au sosit cele două căruţe. Un barbat masiv, îmbrăcat în salopetă, i-a ajutat pe cei din căruţe sa coboare, apoi au bătut din palme în direcţia noastră.

— Bine, copii! a strigat el. Nu tândăliţi!

Tocmai când am dat să ne urcăm, am auzit un „Hooo!” familiar.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, frate, a spus cineva.

— Heeeei! a făcut altcineva.

O privire rapidă aruncată peste umăr mi-a confirmat cine era în fruntea celor care întârziaseră. Era Sin, cu Con Emerson şi câţiva tipi care probabil că făceau parte din echipa de fotbal sau din cea de hochei, ori din amândouă. Însă trebuia să-i acord şi lui credit – în seara asta mergea într-un grup de sportivi, dar ieri fusese în compania a doi băieţi cu cămăşi mulate şi cu părul dat cu spumă –, tot atâta cât Swoon-ul le acorda tocilarilor de la arta. E-adevărat că Sin avea tot felul de însoţitori, dar el rămânea întotdeauna el însuşi. Purta, ca-ntotdeauna, ansamblul tricou jeanşi-ghete (acum completat cu un hanorac gri). Vorbea în limbajul lui argotic specific modern-care-se-întâlneşte-cu-arhaic. Şi indiferent în ce companie se afla, el era întotdeauna în centru, iar ceilalţi gravitau în jurul lui.

Pen şi celelalte fete au luat-o de-a dreptul spre codaşi, împingându-se într-una din căruţe, în timp ce Duck şi cu mine i-am urmat pe Marsh şi Crane în cealaltă. Crane avea o chitară veche cu el, şi am hotărât că trebuia să călătorim cu orice preţ în căruţa cu muzică.

— Fân, ha? am spus pe un ton îndoielnic către Duck.

— Da, păi n-ar trebui să fie prea rău. Numai dacă nu e plin de căpuşe şi de păduchi sau de alte alea.

Exact ce doream să aud în timp ce mă aruncam pe cel mai apropiat balot de fân.

— Ah, e minunat!

Duck s-a aşezat lângă mine, pe fânul moale şi confortabil.

— Ca un fotoliu făcut dintr-un sac cu fasole, am fost eu de acord. Doar că fără fasole şi fără… sac.

Cu o smucitură a hăţurilor, am pornit. Duck era un neobosit interlocutor, dar cel puţin nu era plictisitor. Puteam să comentez

despre ce-mi sporovăia el, în timp ce mă uitam pe furiş la Marsh şi Crane, timidă, zdrobită şi copleşită, drăgălaşă. Neavând darul fratelui său de a pălăvrăgi, Crane şi-a luat chitara – o Martin veche, unul dintre cele mai grozave instrumente acustice create vreodată. Băiatul ştia o grămadă de melodii, şi imediat a început un adevărat recital.

— Nu-i aşa că e grozav? a şoptit Marsh şi m-a strâns de braţ,

— Întru totul! m-am arătat eu entuziasmată, şi am strâns-o şi eu de braţ.

Eram emoţionată şi trăiam momentul. Şi-aş fi rămas astfel, ah, cam până la versul al doilea dintr-un cântec clasic al formaţiei Beatles. Atunci, căruţa din faţa noastră a virat spre dreapta şi l-am văzut pe Sin, în picioare în fân, făcând semn cu capul spre caii care trăgeau căruţa noastră, fornăind inteligibil numai pentru cabaline. Nici unui căruţaş nu părea să-i pese. Nici oamenilor, nici animalelor nu le-a trecut prin cap să bage-n seamă capriciile lui Sinclair Youngblood Powers.

Când căruţele au ajuns una lângă cealaltă, Con Emerson – fundaş la fotbal, gură-mare, lăudăros – s-a ridicat în picioare şi, neîndemânatic, a început să se clatine.

— Dă-i drumul, omule, a zis Sin. Du-te!

I-a dat lui Con un mic brânci.

— Mă duc, mă duc, a spus Con şi, strigând „Banzai!”, s-a aruncat dintr-o căruţă în alta, din mers, în timp ce puştimea ţipa şi îl aclama.

— Nu e destul loc, ticălos nenorocit, s-a auzit un mormăit.

— Apleacă-te, boule, i-a zis Con, făcându-şi stângace loc.

— O, e-n regulă, e destul spaţiu.

Vorbise afabilul Duck, împingându-se în mine, ca să-ncapa Con. Amândoi fiind tipi masivi, era mare înghesuială acolo.

— Apleacă-te tu!

Un jucător de lacrosse – cu un dispreţ inerent faţă de jucătorii de fotbal – s-a ridicat, s-a dus pe partea laterală a căruţei şi a sărit în cealaltă.

Începuse. Scufundări extreme în fân, curând având să ia amploare pe ESPN. Nu participau cu toţii, ci numai câţiva sportivi. Totuşi, în timpul concursului, Sin a rămas în picioare – supraveghind, arbitrând şi conducând spectacolul. Ceea ce însemna că regruparea nu fusese la întâmplare; el o iscase, dintr-un motiv anume. M-am gândit care-ar fi fost acesta, în

timp ce Duck îşi mutase atenţia la Con. Apoi Sin, aparent încântat de noul aranjament în căruţe, a ţopăit spre margine. S-a legănat cu îndemânarea unui acrobat, trăgând de timp pentru a arăta cat de uşor era. În cele din urmă, a păşit.

— Iertare, domniţelor, locul acesta e liber?

O cizmă neagră după cealaltă, şi s-a lăsat în jos, între Marsh şi mine, ca un rege pe tronul lui.

M-am uitat fix înainte şi mi-am cuprins genunchii cu mâinile. Apoi l-am privit. Şi am simţit… litania.

— Plăcut, nu-i aşa? a spus Sin, cu obişnuitul lui zâmbet superior, asimetric.

— Mda, am spus. Destul de plăcut.

O căruţă a luat-o înainte; cealaltă a urmat-o. Sin s-a înclinat spre stânga pentru a da mâna cu Duck, apoi spre dreapta pentru a-l saluta pe Crane.

— Cred că asta trebuia să fie o croazieră muzicală, a zis el.

— Da. Să zicem. Bine.

Crane a întins mâna în spate, unde găsise un loc relativ sigur sigur pentru a adăposti chitara Martin cât timp dura partea sportivă a distracţiilor serii.

Sin s-a foit, coapsa lui apăSind-o pe a mea, astfel încât să poată baga mâna în buzunarul jeanşilor.

— Ia uite, a zis el, scoţând mâna în care ţinea un obiect drept unghiular strălucitor. Putem să participăm şi noi.

Recunosc, ce spun acum am aflat mai târziu de pe internet muzicuţa nu fusese inventată până în 1821. Sin nu numai că avea una, dar şi ştia să cânte la ea. Şi nu mă refer la „Frere Jacques”. Sin putea să cânte şi blues-uri. Dar eu? Şi eu puteam să cânt blues-ui. Genul favorit al tatălui meu, fusesem înţărcată cu aşa ceva. Şi nu că aş fi încercat să concurez cu Sin sau ceva de genul acesta, dar când Crane a pornit să cânte o melodie pe care am recunoscut-o pe loc, nu m-am putut abţine. Ridicându-mi bărbia, am cântat privind spre cer, iar când am terminat, oamenii au mai cerut.

Deci, ce naiba? Cu luna pe post de reflector, am cântat. Dintr-o fântână de tristeţe, un ocean de confuzie şi o Cascada Niagara de emoţii nerostite, am cântat. Şi cu toţii au fost impresionaţi. Pentru că blues-urile pe care le-am cântat erau cântece de dragoste, profunde, pline de amărăciune, cântece simple de dor şi de jale, menite să te dea pe spate sau să te entuziasmezi.

Când mi-am epuizat repertoriul – cântecele lui Billie Holiday, ale lui Bessie Smith – şi ei încă mai voiau, am făcut ceea ce ar face orice divă de blues. Am improvizat.

— Dă-mi un acord în re major, i-am spus lui Crane, pocnim! din degete în ritm. Nu era mare scofală să iau tema-standard a iubirii care o ia razna şi să-mi pun amprenta asupra ei. În felul următor:

Arunci zarul, scumpule, şi simt că pe mine m-ai aruncat.
Da, arunci zarul, scumpule, iar eu n-am ce face, eu tac.
Mă-ngrijorezi şi mă tratezi urât, noapte şi zi, neîncetat.
Mă doare capul, băiete, şi-n inima mea e mare scandal,
Am o poveste de spus, dar nu ştiu care-i începutul ideal.
Pentru că te iubesc, scumpule, dar tot ce faci tu e să mă dobori
De când te-ai mutat în oraş, mă enervezi adeseori.

Am cântat pentru toţi cei care au fost vreodată înşelaţi şi copleşiţi de iubire şi trişti din cauza asta. Am cântat pentru toţi care au înşelat vreodată şi au copleşit şi au întristat. Şi am cântat pentru toţi care într-o bună zi vor face una sau alta, sau probabil pe amândouă. Cu alte cuvinte, pentru toată lumea.

Arunci zarul, scumpule, pentru că asta eşti – un jucător.
Arunci zarul, scumpule, pentru că asta eşti – rătăcitor. Arunci zarul, scumpule, pentru că ştii c-o poţi face uşor. Trăiesc cu-un spin în carne, şi-n suflet c-o armă, strecurată,
Ai apăsat trăgaciul – şi, uite-mă, sunt ciuruită toată Căci te iubesc atât de mult, scumpule, dar tu îmi faci doar rău.
Arunci zarul, scumpule – iar eu tot cânt, de dragul tău.

Totuşi, să fim cinstiţi: am cântat pentru mine. Versurile îmi vencau cu uşurinţă, ca şi când erau deja mâzgălite pe partiturile din subconştientul meu. M-am ridicat de pe balotul de fân şi m-am suit în picioare pe el. Am cântat cu braţele larg deschise şi cu ochii pe jumătate închişi. Am cântat din inimă, din sufletul meu de femeie, şi din toate acele lăcaşuri care nu se văd la o ecografie, dar care conţin cioburile dorinţelor şi nevoilor pe care reuşisem să le adun în şaptesprezece ani.

Arunci zarul, scumpule, şi toţi băieţii urlă, înnebunesc.

Arunci zarul, scumpule, şi fetele, ah, toate se topesc.
Şi ăsta e coşmarul meu, scumpule, din care nu mai pot să mă trezesc.
În locul ăsta nu mai sunt femei ce nu te ştiu pe nume îţi ştiu numărul toate – dar nu-ţi ştiu jocu-n lume.
Doar eu ţi-l ştiu, scumpule, ştiu tot ce urmăreşti
Şi dacă n-o să mor din asta, cu toţii vor afla ce eşti.

Deodată, cântând, mi-am găsit puterea, drogul. Muzica blues este putere, de-asta a fost inventată. Muzica blues este alchimie – ciocanul de aur al puterii forjat din minereul meschin al situaţiilor urâte. Aşa că, atunci, ochii mei s-au deschis mai larg şi degetele au pornit să se mişte. În jurul meu, fetele şi băieţii fluierau şi aclamau, acele sunete stridente, primordiale ale înţelegem şi ale acordului. Erau alături de mine, ascultând nu fiindcă ştiam eu să cânt, ci fiindcă puteam să depun mărturie.

Arunci zarul, scumpule, de parcă dragostea mea nu costă nimic.
Arunci zarul, scumpule, vrei să mă-mpingi mereu către ceva nesăbuit.
Arunci zarul, scumpule, şi astfel tragedia s-a dezlănţuit.
Totul se învârte în jurul tău, scumpule, trăieşti în huzur ca un rege.
O sută de fete te cred lumea lor, dar asta nu-nseamnă nimic, înţelege,
Căci eu te-am creat, scumpule, deci gândeşte, cu riduri pe frunte, adânci.
Continuă, joacă-te cu mine cum te-ai tot jucat, dar plăteşte atunci
Oh, mai bine ai grijă, scumpule, ăsta nu e zarul pe care-ţi doreşti să-l arunci.

Gata – terminasem. Şi cu toţii au aplaudat şi au spus lucruri drăguţe, iar eu le-am mulţumit şi m-am aşezat pe balotul meu de fân. Atunci, Sin s-a aplecat spre mine ca şi când aş fi fost tortul de ziua lui de naştere, cu lumânările aprinse, de pe care lipsea puţină glazură ce fusese linsă.
— Oh, privighetoarea mea hipnotizantă, a spus el, pe un ton cald. M-ai omorât.

Căldura cuvintelor lui şi a respiraţiei sale era o comoară. Totuşi, m-am gândit, nu, în timp ce mă înclinam ca să-l privesc drept în ochi. Nu chiar. Nu încă.

XXVII

— Deci care-i treaba cu tine şi Sin Powers?

Marsh era cea care mă întreba. Mă aranjam în oglinda din toaleta pentru femei a restaurantului Yankee Diner. Îmi veneau în minte diferite răspunsuri, cum ar fi: „Treabă? Ce treabă? Nu am nicio treabă cu el.” Sau „O, e sexy, da-i cam ticălos, nu crezi?” Sau pur şi simplu „Nu ştiu.” Toate, rezonabile. Toate, respinse.

Mai curând, mi-a ieşit:

— Îl iubesc.

Remarcabil cât de uşor a fost, cât de bine mă simţeam. Pentru că era adevărat. Imposibil, absurd, nebunesc, poate. Adevărat, adevărat, adevărat.

— Ce… ce? Termină!

Cu siguranţă, nu la asta se aşteptase Marsh, aşa că a devenit atât de entuziasmată, încât m-a lipit de distribuitorul de prosoape. Toaleta pentru femei din Yankee Diner era destul de mică.

— Îl iubesc.

De data asta, am spus-o în mod deliberat şi m-am simţit şi mai bine.

— Ce vrei să spui cu „îl iubesc”?

Marsh m-a apucat cu mâinile de ambele braţe, în timp ce sarea pe loc.

— Nici măcar n-am ştiut că te vezi cu el. Te vezi cu el? Sau e doar o pasiune? O vreme, am crezut că se întâlneşte cu Pen, dar cred că s-a terminat. Ştie că-l iubeşti? O, Dumnezeule, te iubeşte şi el?

Cât de drăgălaşă era, bâlbâindu-se în felul acesta, Marsh a mea cea de obicei pesimistă şi plângăcioasă.

— Linişteşte-te, bine? Mi-am pus mâinile pe mâinile ei. E… complicat. Avem… o poveste.

Asta a lăsat-o cu adevărat mască, colţurile buzelor i-au căzut,

iar sprâncenele i s-au ridicat.

— Ştiam eu! După felul în care vă uitaţi unul la altul, aş fi putut ghici. Legătura pe care o ai cu el e aproape fantomatică, de parcă v-aţi cunoaşte dintr-o viaţă trecută sau ceva de genul ăsta.

Hmm, m-am gândit eu, da şi nu.

— Cum se face că-l cunoşti? A, de la New York, desigur. Ai lui sunt în Westport, asta vine cam la un minut de oraş. Dar… o, înţeleg. Vrei să nu ştie nimeni, din cauza lui Pen, nu-i aşa? Şi ea e nebună după el. Marsh mi-a dat drumul la mâini, ca să caute ceva în poşetă, apoi a continuat: Cu toate că cine ştie ce-o să fie cu fata asta mai târziu.

Cine mai ştia, în afară de mine? Până acum, tot ce realizase Sin pe-aici fusese asimilat prompt, ca şi când aşa fusese mereu. Mici nuanţe indecente, ca de pildă oja roşie, vânzări explozive de prezervative. Pen, desigur, a rezumat efectul lui Sin asupra oraşului, cu erecţia non-stop a sfârcurilor ei, şi, bănuiam eu, cu antipatie faţă de lenjeria intimă. Mă gândeam că eram singura care observase. Poate că nu era chiar aşa.

— Pen? am întrebat într-o doară, în timp ce Marsh îşi trecea peria prin şuviţele de păr lins.

— Ea e, nu ştiu, diferită. Marsh şi-a aruncat peria înapoi în geantă. Dar nu vreau să vorbim despre Pen. Vreau să vorbim despre tine şi despre Sin, şi despre ce se întâmplă.

I-am zâmbit ambiguu.

— Sunt convinsă că vrei, i-am spus, deşi, de fapt, preferam sa vorbim despre Pen.

Comentariul lui Marsh despre personalitatea deviantă a verişoarei mele iscase în mine un gând plin de speranţă. Nu eram sigură ce era, dar sexul şi superficialul versus dragostea şi veşnicia făceau parte din asta. Numai că toaleta pentru femei de la Yankee Diner nu era locul potrivit pentru o asemenea dialectică.

— Dar parcă trebuia să dai un telefon, nu?

Marsh a făcut o grimasă în oglindă şi a oftat, din pricina situaţiei în care se afla – o viaţă dusă în nesiguranţă. Când tatăl ei nu era ocupat cu băutura, îi controla existenţa în cele mai mici detalii. Ea trebuia să raporteze cu privire la fiecare activitate şi să obţină aprobarea, lucru care constituia scopul nostru iniţial pentru care ne opriserăm la Yankee – telefonul din

hol. Îi oferisem telefonul meu mobil, convinsă fiind că va avea semnal atunci când ne vom apropia de autostrada principală, dar Marsh nu voia ca datele mele de identificare să apară pe telefonul tatălui ei.

— Bună, tati. Sunt la Yankee Diner.

Pentru a cita partea de conversaţie a lui Douglas Marshall sunt necesare zero abilităţi de medium.

— Ce cauţi acolo? Ai mâncare acasă.

— Nu mănânc, tati. Am intrat la baie. Plimbarea în căruţa cu fân a fost grozavă, iar acum, copiii se duc la Conner Emerson acasă. Pot să mă duc şi eu?

— Ca să faci ce?

— Să mă uit la un film pe DVD sau să joc jocuri video. E vorba de familia Emerson, tati – au tot echipamentul, aşa că nimeni nu trebuie să cheltuie bani pe filme.

— [Un fel de mârâit] Puştilor ălora răsfăţaţi cu care ieşi nu le pasă de bani. Totuşi, cu cine eşti?

— Pen Leonard şi alte fete.

— Şi vreţi să vă duceţi acasă la un băiat? Să jucaţi jocuri?

— Jocuri video sau pur şi simplu să ne distrăm. Hai, tati. Părinţii lui Con sunt acasă; şi doar îi cunoşti. Şi nu e nici măcar nouă seara. La unşpe sunt acasă.

— Ajungi acasă când îţi spun eu că trebuie să ajungi acasă.

— Deci pot să mă duc? Te rog!

După o serie de rugăminţi şi promisiuni, a închis fericită.

— Haide, a zis ea, şi am alergat spre maşina ei. Dar să nu crezi ca ai scăpat să-mi povesteşti despre Sin. Trebuie să-mi spui totul. Sau măcar câte ceva. O să ţin secret, jur.

— Ţi-am spus lucrul cel mai important; ţi-am spus ce simt, am zis eu. Nu mai e mare lucru de spus. Adică, vorbim uneori, flirtam, de-astea. Cândva mi-a scris un bileţel dulce.

Am ales să nu pomenesc de întâlnirea din ziua precedentă.

— Totuşi, nu e nimic concret – nu în felul legăturii dintre tine şi Crane.

Asta a făcut ca subiectul să se schimbe, iar Marsh a continuat să vorbească despre Crane până am ajuns acasă la Con. Să-i spunem mai bine conac. Deşi aparţinând mai degrabă comercianţilor decât clasei profesioniştilor, familia Emerson era bine situată în zonă, imperiul lor de vânzare cu amănuntul înglobând circa douăzeci de temple de consum tehnologic prin

tot New England-ul. Construita pe un teren vechi, casa era nouă şi enormă. Şi dacă nu pot spune cu siguranţă că exista un televizor în fiecare cameră, în schimb pot afirma că aveau unul în baia de la parter, pe care am folosit-o eu.

Cam o duzină de copii cu chef de petrecere: Pen şi gaşca ei, fraţii Williams, jucătorii de fotbal şi/sau hochei, No (Jesse Noian) şi Way (Jonathan Wayfield), Sin, Con, desigur, şi doi elevi de gimnaziu – Wolf, fratele lui Con, şi un prieten. Asta se întâmpla în camera de distracţii, o încăpere plăcută, cu mobilă precum nisipurile mişcătoare şi destulă aparatură pentru a garanta o criză de suprastimulare. Con o făcea pe gazda, scoţând băuturi dintr-o mulţime de aparate casnice. Fetele şi băieţii s-au aşezat conform unui anume proces de selecţie naturală, Pen trecând de la un sportiv la celălalt, în timp ce El şi Em s-au aşezat fiecare de o parte şi de cealaltă a lui Sin. Ceea ce chiar nu m-a deranjat. Prea mult. Marsh a plutit cumva spre Crane, iar eu am început să vorbesc cu Doll despre nişte lucruri lipsite de importanţă. După puţin timp, Con l-a gonit pe fratele lui cu o ploaie de înjurături şi, în cele din urmă, cu forţa. Atunci a fost încuiată uşa, luminile stinse şi au început filmele porno.

— Ah, omule!

— Oh! Uită-te cât de mare e chestia aia!

— Nu pot să mă uit! De fapt, cred că sunt speriat pe viaţă!

— Crezi că alea sunt adevărate?

— Sunt atât de adevărate pe cât pot fi cumpărate cu bani, scumpule!

— Cui îi trebuie realitate? Realitatea e nasoală.

— Hoo! Şi ea la fel!

— Taci, te rog! Nu pot să urmăresc intriga.

— Intriga? Am crezut că e vorba de un film instructiv.

— Ei bine, unora dintre noi le trebuie instrucţie, iar alţii ştiu ce au de făcut.

Înţelegeţi esenţialul. Toată lumea avea ceva de spus. Într-adevăr, eu fusesem înţeleapta care vorbise despre intrigă. A face pe clovnul era obligatoriu, dar personal găsesc că materialul era puţin deranjant. Nu conţinutul – era destul de banal, nimic ciudat (o parodie după Lost, intitulată în mod genial Lust') –, ci prezentarea. Contactul meu anterior cu pornografia avusese loc pe internet. Ecranul din camera de distracţii a familiei Emerson acoperea un perete întreg, iar „actorii",

supradimensionaţi – ca să încep cu asta –, se iveau mai mari şi mai mari decât în realitate. În prim-planuri, acţiunea părea să aibă loc între Godzdilla şi Mothra. Un vagin de mărimea unui dressing? Îl preferam oricând pe D.H. Lawrence.

Dar asta sunt eu. Ceilalţi au fost, să zicem, inspiraţi. Totuşi, nu toţi, şi puţin mai târziu, Doll a ajuns la capătul puterilor.

— Eu plec, a anunţat ea. Oricine doreşte să vină cu maşina ar face bine să-şi tragă chiloţii sus pe el chiar acum.

N-a găsit amatori. Con a condus-o – mai degrabă a împins-o pe uşă.

Cred că aş fi putut să mă duc cu ea, dar m-am simţit responsabila pentru Marsh. Dacă depăşea ora de întoarcere acasă, era în mare rahat, iar eu nu voiam să mi-l imaginez pe Douglas Marshall pedepsind-o. Şi totuşi, cât era ceasul? Am părăsit bârlogul păcatului ca să verific cât e ceasul, să mă duc la toaletă, poate chiar să fac un tur fără ghid al casei familiei Emerson. Tocmai găsisem bucătaria când am auzit gălăgie dinspre camera de distracţii.

Ceea ce am presupus era că fusese vina mea – lăsasem uşa între-deschisă… şi băieţii mai mici se furişaseră înăuntru şi aprinseseră lumina… şi urlau ca naiba. Am alergat într-acolo să aflu ce vazuseră. Nu mare lucru, zău.

Aşadar, Marsh şi Crane erau cuibăriţi pe acelaşi fotoliu.

Aşadar, Sin era întins direct pe covor, iar El şi Em îi făceau masaj (niciuna din ele neavând scos nimic demn de un icnet cu excepţia pantofilor).

Aşadar, Pen mersese ceva mai departe – era topless pe sofa între No şi Way.

Aşadar, Con îşi scosese pantalonii pentru a fi servit oral de către Duck, care era suficient de ambiţios pentru a se masturba în timpul procesului.

O seară de vineri tipică pentru tineretul din Swoon, nu-i aşa?

Totuşi, ups!, poate că nu. Poate că acel căţeluş cunoscut altminteri drept Wolf n-avea voie să-şi vadă fratele mai mare într-un flagrant delict homosexual; şi nici Donald Emerson şi minunata lui soţie, Tina, n-ar fi trebuit să intre glonţ în camera imediat după izbucnirea gălăgiei, ratând acţiunea filmului, dar prinzând reluarea, atunci când Wolf arătase cu degetul şi strigase:

— Mami! Tati! Cucul lui Cooner era în gura unui puşti!

Probabil că nimeni nu trebuia să privească în altă parte, ci la fundaşul şi vagabondul ce-şi descopereau „tendinţele inerente, după cum avea să le numească Sin. Nimeni din încăpere nu mai ştia unde să se uite. Cu excepţia lui Sin, desigur. Rostogolindu-se leneş în poziţia culcat cu faţa în jos, şi ridicându-se pe coate, se uita direct la mine, triumfător.

XXXVIII

Povestea dintre Duck Williams şi Con Emerson era pe buzele tuturor. Ceea ce o enerva la culme pe Caroline Chadwick. Era petrecerea ei, iar ea şi povestea ei de dragoste destrămată ar fi meritat să ţină capul de afiş, nu? Adunate în camera de zi a familiei Chadwick, bosumflate şi îmbrăcate în pijamale fine, în timp ce ea mânca Cheetos dintr-un bol de cristal, eram patru dintre cele mai bune prietene ale ei, pălăvrăgind cu însufleţire.

— Păi, nici nu mă surprinde, a zis Doll Turner, o veterană în dezmăţul cu Con. Nu zic că nu putea să aibă o erecţie; spun doar ca niciodată n-a mers atât de departe.

Mişcări vioaie de încuviinţare, fluturări de plete strânse în de cal.

— Dar ceea ce nu înţeleg este ce i-a excitat pe ei mai întâi de toate, a zis Brie Atwood. Vreau să spun, nu era un film porno cu homosexuali, nu-i aşa?

Pentru o fată numită după brânza moale franţuzească, ea chiar habar n-avea de sex.

— Nu trebuie s-o iei niciodată în sens literal, Brie.

Ăsta fiind improbabilul răspuns al Swoonului către Dr. Kinsey, alias Pen.

— Homosexuali sau heterosexuali, băieţii sunt întotdeauna în mod incurabil excitaţi, a adăugat Doll, servindu-se dintr-un platou cu creveţi reci.

Familia Chadwick nu făcea economie la gustările de la petrecerile în pijamale – se găseau acolo brânză Camembert şi Gouda, pepene verde şi fructe de pădure, o piramidă de trufe belgiene şi, pe lângă toate acestea, mult mai banala mâncare de tip fast-food. (Cât priveşte pofta lui Wick pentru Cheetos, ce-aş putea spune?… Gusturile nu se discută.)

Meditam la cum s-ar fi băgat în vorbă Marsh – cea atât de

recent înţepată de ţânţarul-libidou –, dar fiind seara de bingo a bunicii sale şi de beţie a Tatălui Psihopat, era obligată să faca babysitting.

Agitându-şi în aer mâna în care ţinea brânza pe care urma s-o ronţăie, Wick a reluat fără chef firul conversaţiei.

— Este pur şi simplu îngrozitor pentru familia Emerson. Ca să nu mai spun despre Con că va fi terminat la şcoală, că familia Lancer ar putea să-şi piardă bunul renume.

Împroşca cu stropi de salivă coloraţi în portocaliu.

— Familia Bronco ne va ucide când va afla că fundaşul nostru este un mare poponar! a adăugat ea

M-a cuprins un fior de gheaţă, în ciuda focului care ardea în căminul din marmură masivă, şi am rumegat posibilele consecinţe ale micuţei partide de sex oral. Fiecare scenariu implic a o creştere a nivelului de testosteron, iar cineva era pedepsit. Con? Duck? Amândoi? Atâta timp cât familia Emerson avea să sufere, Sin era mulţumit, dar eu nu mă puteam obişnui cu acest gândi mă aflam aici pentru a contracara maşinaţiunile lui de moment şi trebuia să rămân concentrată la ce aveam de făcut.

— Deci… cine e amatoare să-i ghicesc în cărţi?

— Ooo, eu!

— Ba nu, eu!

— O, Dice, eu vreau!

Aparent, toată lumea voia să i se ghicească norocul. Nu că aş fi fost cu orice preţ adepta tarotului. Eram o începătoare, în cel mai bun caz o diletantă. Ceea ce nu conta nicio clipă, de vreme ce intenţionam să mint cu neruşinare, pentru a-i dejuca planul lui Sin.

— Wick ar trebui să fie prima, am spus. Având în vedere prin ce-a trecut.

— Îţi mulţumesc, Dice. Gazda noastră a lăsat din mână bolul cu Cheetos: Deci cum e cu chestia asta? Ce trebuie să fac?

I-am aruncat un şerveţel – nu voiam ca pachetul meu de carţi să fie impregnat de nicio aromă artificială.

— Nu e vorba numai de ce trebuie să faci tu. Trebuie să ne concentrăm cu toatele. Gândurile răzleţe interferează cu fluxul mediumului.

— Da, Madame Candice! m-a aprobat Pen, iar eu m-am uitat urat la ea.

Le-am pus pe fete să se aşeze pe podea.

— Acum, Wick, probabil că există ceva ce vrei să ştii. Poţi să tii pentru tine, sau să ne împărtăşeşti şi nouă.

— E simplu, a zis Doll. Cine-i târfa care s-a mutat cu Boz?

— De parcă mi-ar păsa, a replicat Wick. De fapt, aş prefera să păstrez pentru mine chestia asta.

— Mişto, am spus, presupunând că ceea ce voia să afle era legat de Boz şi i-am pus pachetul de cărţi în palmă.

După instrucţiunile mele, ea a tăiat cărţile şi le-a bătut, apoi mi le-a înapoiat.

Am deschis o sticlă de apă Evian, am luat o înghiţitură şi am început să înşir cărţile.

— Aceasta este căutarea, am intonat.

Wick s-a aplecat în faţă, cu coada ei de cal sub formă de mâner de ceainic, cu nasul coroiat.

— Asta e ceea ce te preocupă, asta se încrucişează cu tine…

Cărţile chiar o reprezentau pe Wick: baghete şi discuri din plin, cărţi de acţiune, cărţi de bani; mai puţin spade chinuitoare sau cupe emoţionale.

— OK, hai să vedem. Păi, cel puţin, eşti bine-crescută. Ştii sadeosebeşti binele de rău.

— O, cu siguranţă, şi-a dat concursul Wick.

— Şi, de asemenea, eşti o persoană practică. Când se întâmplă ceva, bine sau rău, tu vrei să ştii de ce – la tine totul are legătură cu raţiunea.

— Uau, a zis ea. E cât se poate de adevărat.

— Poftim? Atunci cum se face că ai luat un 6 la trigonometrie? A spus Pen pe un ton prefăcut.

— Pen, te rog! Ştie toată lumea că domnul Borden are ceva cu mine!

— Şşş! am făcut eu.

Am bătut de două ori din palme, ca o mică zeitate hindusă:

— Ştii, de obicei, acest pragmatism funcţionează în cazul tău. Dar vezi?

Am bătut la întâmplare cu degetul pe o carte:

— Raţiunea poate, de asemenea, să reprezinte şi căderea ta. Risipeşti atât de mult timp şi energie încercând să înţelegi „de ce”, încât pierzi contactul cu ceea ce doreşti cu adevărat.

— Ooo, a zis Wick. Asta chiar că are noimă!

Cu siguranţă că avea. La fel de multă noimă ca un episod din

serialul de desene animate Spongebob Squarepants.

— Ceea ce vreau să zic este că te temi de ce-ţi doreşti, te temi să îţi doreşti. Fără să zic ceva concret, dar totuşi fiind foarte convingătoare, am ţinut-o înainte tot aşa: Dar n-ar trebui să te temi, Wick. Poţi să faci ce doreşti.

— P… pot?

Şi a ridicat capul, muşcând momeala, pluta şi firul.

— Wick, da. Da! Fă-o! Zâmbetul meu ţintea spre cel al preafericitului Buddha: Sună-l! Sună-l pe Boz!

— O, dar asta e pur şi simplu o prostie! s-a repezit Pen cu un hohot de dezgust. Nu pot să cred că-i spui să-l sune pe ticălosul după ce şi-a bătut joc de ea într-un asemenea hal.

— Oare, Pen? am întrebat pe un ton rece. De unde ştii? Ai fost acolo?

Atenţia feminină a plesnit ca un bici. Aparent, pusesem o întrebare foarte pertinentă.

— Nu, sigur că nu, a răspuns Pen imediat. Dând din mână, s-a aşezat pe vine, poalele bluziţei ei de pijama de tip babydoll atingându-i coapsele. Vrei să te umileşti, Wick? N-ai decât. Eu nu cărţi de tarot. Tot ce am e bun-simţ.

Wick părea să şovăie. Le-a privit pe celelalte fete. Nu voiau să creadă că Boz nu putea fi mântuit. Ele voiau să creadă în iubire.

La fel şi eu. Mai mult decât orice, aşa voiam eu.

— O voi face! a decis Wick.

— Acum! am spus eu pe un ton imperios, uşor emfatic.

— Acum? Chiar acum?

— De ce nu? a zis Brie. Probabil că el jeleşte, întrebându-se cum să te recâştige.

— Da, şi dacă îl suni, arată-i cât de grozavă eşti, cât de înţelegatoare şi, Dumnezeule, în curând îţi va mânca din palmă.

Vorbise Doll – era o perspectivă pe care practica, sensibila Wick o aprecia.

— Da, OK… aşa am să fac, s-a hotărât ea. Doll, vino cu mine, ca să mă sprijini moral.

Doll s-a ridicat în picioare şi împreună cu Wick au alergat amândouă la telefonul fix, demn de toată încrederea.

Pen i-a aruncat o privire lui Brie, strălucind ca o cobră.

— Brie, e rândul tău, am spus.

— O, nu, Pen, du-te tu.

Ele îşi vorbeau la fel de dulce pe cât pot s-o facă nişte

adevărate rivale.

— Nu fi caraghioasă! Pen s-a întins după o căpşună şi a muşcat jumătate din ea, expunând partea cărnoasă, umedă şi acrişoara. Dice e verişoara mea. Poate să-mi ghicească oricând în cărţi.

— Bine. Brie era destul de curioasă: Ce-aş vrea să ştiu? Să ma gândesc…

Am lăsat-o să se gândească. Pen a ales o trufă şi s-a lăsat sa cadă pe o pernă, s-o savureze.

— Aş putea întreba dacă o anumită persoană mă place, s-a gândit Brie. Sau poate ar trebui să fiu mai cuprinzătoare – poate că ar trebui să întreb când voi găsi adevărata iubire.

— Da, Brie, nu contează, am spus absentă, apoi m-am corectat. Cărţile îţi vor da răspunsul indiferent de întrebare.

— Bine, bine. Când voi găsi dragostea adevărată?

Eram la jumătatea etalării, când Pen s-a ridicat cu un „îhh" de enervare.

— Acum, cum să fac să-mi iau ciocolata de pe degete?

— Pen! a certat-o Brie. Ar trebui să te concentrezi!

— Îmi pare rău. La naiba cu deficitul de atenţie, a zis ea. Nu mă lăsaţi pe mine şi mintea mea zăpăcită să se amestece cu fluxul mediumului. Mă duc să mă spăl.

Of!… Până aici mi-a fost.

— Pen! am spus.

Dacă aş fi fost un animal, pur şi simplu aş fi mârâit.

— Da? a spus ea, întorcându-se spre mine.

Dar cum puteam s-o opresc?

— Nimic, am spus.

Şi a plecat. Aşa că i-am oferit lui Brie un ghicit rapid.

Veigăsidragosteaadevăratăânanuldoilacolegiuelvastudiaastronomiacaspecializareprincipalăvaprovenidintr-ofamiliebunaşivaaveapărulroşu. Apoi i-am spus: Scuză-mă, Brie. Trebuie să fac pipi.

Spre deosebire de conacul familiei Emerson, locuinţa Chadwick era veche – coridoare şi balustrade total opuse spaţiilor deschise din arhitectura modernă. Unde ar putea fi Pen? Am marâit. Sus pe scări. De-a lungul unui hol. Trăgând cu ochiul pe gaura cheii. Împingându-mă în uşile mari din stejar. Chicoteli, şi coversaţie animată – în stereo. Camera lui Wick, fără îndoiala. Din nou jos pe scări, sub o arcadă, stânga,

dreapta, alt coridor, altă uşă. Am ascultat. Nimic. Nimicul de cel mai rău augur. Mânerul din alamă era sub formă de ou, lustruit şi rece. Uşa s-a deschis uşor şi fără zgomot. Biroul lui Lawrence Chadwick. Un birou destul de mare pentru a putea naviga pe el, şi deasupra o lampă cu un abajur de sticlă verde furniza singura lumină. O viziune angelică în alb, aplecată neglijent peste birou, cu coada de cal legănându-i-se. Pen, făcând tot posibilul să pară captivată.

Pe scaun în faţa ei, cu o expresie buimacă şi totuşi nu de nemulţumire, ţinta ei spunea ceva. Nu conta ce – Pen sorbea cuvintele ca din lingură. Mişcările ei erau minime, dar într-un fel magic. Arcuindu-şi un picior. Jucându-se cu brăţara. Respirând în mod vizibil, pieptul i se ridica şi cobora.

De ce înţepenisem acolo, în prag, nehotărâtă? Aşteptam, bănuiesc, aşteptam un semn, ceva ce nu putea fi luat drept nevinovaţie. Pen îl ştia pe domnul Chadwick de-o viaţă. Ce rău putea fi într-o mică discuţie despre ceva, despre orice, indiferent ce ar alege un fascinant bărbat de lume drept subiect.

Pen s-a apropiat şi mai mult de el. El voia să-i arate ceva. Ea voia să vadă ce-i arăta el. Stând în picioare lângă el, s-a aplecat amabilă, apoi şi-a ridicat capul pentru a-şi îndepărta o şuviţă de păr din ochi. Atunci, m-a văzut. Şi a clipit! Ştia că eram acolo, dar nu i-a păsat. Poate chiar se bucura să aibă public la actul de sediucţie. Pen a întins mâna spre cartea pe care el i-o propunea, a atins. Pagina unde ţinea el mâna.

— Pen, nu… am dat eu glas unei pledoarii lipsite de putere

— Pen? Dice? Unde sunteţi?

Răsucindu-mă, am văzut-o pe Wick pe hol, flancată de Doll şi Brie.

— Aici! am strigat.

— Dumnezeule, Dice… ce faci? Unde-i Pen?

Drept în spatele meu. Escapada zădărnicită sfârâia precum o friptură luată de pe grătar.

— Îmi pare rău, am spus. Am cotit greşit pe drumul spre baie Dumnezeule, Wick, casa asta este enormă!

— Da, păi, nu… de fapt casa ta e foarte mică, a spus ea. Şi sigur, tu ai crescut într-un apartament. Dacă cineva putea sa pronunţe cuvântul „apartament” ca şi când ar fi însemnat un adăpost pentru cei fără casă, aceea era Wick.

— Deci tu şi Boz v-aţi împăcat? a întrebat Pen.

Radiind, Wick a luat-o pe Pen de mână şi a tras-o spre ea.

— E atât de dulce! i-a zis ea lui Pen. Este atât de grozav nu pot să cred că m-am îndoit vreodată de el.

Înainte de a ajunge în foaier, Wick s-a oprit şi am ajuns-o din urmă.

— Deci uitaţi care-i treaba: trebuie să plecaţi, a zis ea. Boz vine încoace. Uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă la părul meu!

Era exact ceea ce dorisem. Să se încheie petrecerea în pijamale, să ia sfârşit schema lui Sin.

— Wick, e minunat!

— Sunt încântată pentru tine.

Pen îşi manifesta bucuria neînfrânată a unui antreprenor de pompe funebre.

— Îhî, mişto, a spus Wick şi, brusc: Acum, unde sunt lucrurile voastre? Mulţumesc că aţi venit.

Brie venise cu maşina împreună cu Doll; au pornit spre SUV-ul lor. Eu venisem cu Pen, care mergea împleticit spre vehiculul ei – furioasă pe mine –, iar eu am urmat-o stingherită. Deschizând portiera din dreapta, mi-am amintit.

— La naiba!

Pen nu m-a băgat în seamă.

— Pachetul meu, am spus. Mi-am uitat cărţile.

Am fost înecată de un tsunami de enervare.

— Durează doar o secundă.

Am alergat înapoi spre casă, aşteptând să-mi răspundă cineva la sonerie – era domnul Chadwick, încă uşor năuc. Cu toate scuzele, m-am grăbit spre camera de zi, am cotit greşit, mi-am luat cărţile, am căutat frenetic eşarfa în care le legam, am găsit-o sub măsuţa de cafea şi am şters-o de-acolo.

Deci, a durat puţin mai mult de o secundă.

Nu mi-am imaginat niciodată că Pen avea să plece – mă lasase acolo în toiul nopţii; aveam de mers trei kilometri pe un drum de ţară, pe întuneric.

XXIX

Era noapte, iar într-o zonă din Queens, Uitată de Dumnezeu, era chef. Nişte tipi; aveau o maşină, a explicat Ruby, hotărâtă, aşa că nu a trebuit să luăm trenul. S-a iscat o ceartă – pentru

băiatul de a cărui prietenă Ruby uitase să ţina cont. Până să înceapă vreo bătaie serioasă, noi plecasem de-acolo, pe strada asta ciudată, îmbrăcate în hainele noastre potrivite pentru un flirt de vineri seară, în Queens. Queens! Barbaţii adunaţi pe verandele caselor dărăpănate sâsâiau la noi ca nişte şerpi. Evident, nu puteam întreba de cea mai apropiată staţie de metrou. Am mers pe câteva străzi, apoi Ruby s-a împiedicat rupându-şi un toc, aşa încât am mers mai încet, ea a ţopăit, încurajându-ne, vorbind prostii, până când am observat globul verde al staţiei Junction Boulevard.

Coşmar? Da, cam aşa ceva. Dar nimic nu se compară cu starea aceasta. Această linişte. Acest întuneric. Această singurătate. Mi-am scos mobilul din rucsac şi am blestemat fiecare dintre butoanele lui nefolositoare. Apoi am blestemat zona rurală, cu intermitentele sale case maiestuoase departe de drum, în dosul unor tufişuri înalte, indiferente, sau al unor garduri infinite de piatră. Am blestemat frigul; am blestemat ceaţa care se ridica de pe Lacul Swoon. Blestemând, am înaintat cu greu, şi fiecare sunet care îndrăznea să rupă tăcerea mă făcea să tresar de spaimă.

Ce-a fost asta? Vreo creatură de-a pădurii, rupând crengile.

Şi asta? O pală de vânt printre copaci.

Iar asta? Venind din spatele meu? Venind după mine? Mai tare, şi mai tare, un ţăcănit neîncetat care depăşea orice imaginaţie. A încetinit. Apoi, s-a oprit. Chiar acolo.

— Domniţa mea, ai nevoie de o cursă?

Sin, călare pe prietenul lui armăsar.

M-am adunat suficient cât să fiu sarcastică.

— Mi se pare că e loc doar pentru o persoană.

— Vai, Kurt linguşeşte un cumpărător pentru Cutlass, a zis el blând. Fac un test de conducere, iar Black Jack e singurul cal putere de care am putut face rost în seara asta.

Sin a bătut cu palma pe gâtul animalului, iar Black Jack şi-a scuturat coama ca un star rock. Apoi, în iarbă s-a mişcat ceva, iar armăsarul a dat înapoi şi eu am icnit, dând din mână într-un gest reflex. Sin m-a luat de mână şi mi-am amintit cât de mult însemna pentru noi cândva acest act simplu de legătură. Şi brusc, trupul meu era ca o cascadă inversată, constrâns de o inimă nemărginită sa se mişte, în timp ce Sin mă urca în şa.

— Gata, a spus el.

Gata. Braţele lui în jurul taliei mele, spatele meu lipit de pieptul lui, acest animal uimitor între coapsele noastre. Încă ţinandu-mă cu un braţ, Sin mi-a mutat rucsacul, apoi a potrivit fraiele. Dând pinteni calului, am pornit în galop, cu coama aceea ca de mătase brută înţepându-mi faţa în timp ce băiatul pe care-l iubeam îndemna calul să meargă înainte. Când am ajuns la numărul 12 pe Daisy Lane, hotărâsem că aş putea călări în felul acesta o veşnicie.

— A cui e maşina asta? a întrebat Sin când ne-am oprit în faţa casei.

Maşină? M-am mirat, căci mă simţeam transportată întru epocă dinainte de apariţia unor asemenea vehicule. Oh, da, maşină.

— A mamei mele, am spus. Ea merge cu maşina în Swoon la fiecare sfârşit de săptămână.

— A, da. Mama ta. Încântătoare femeie. Ce mai face?

— E bine, mulţumesc.

În camera de zi, luminile erau aprinse. Mama probabil ca savura un Shiraz în timp ce critica machetele În Star luate de la birou.

— Te-aş invita să intri… dar…

— Dar?

— Dar… uite, dă-mă jos de pe cal, bine?

A descălecat primul, apoi m-a depus pe pajişte. Black Jack s a aplecat să pască.

Ne-am privit reciproc.

— Păi, a zis el. Unu la zero pentru tine.

Am marcat tentativa abandonată de seducţie printr-un fior pe şira spinării.

— Nu pari chiar aşa de supărat.

— Vor mai fi şi alte oportunităţi pentru a-i oferi lui Chadwick cele cuvenite.

Ce specialist în nonşalanţă!

— Am timp suficient, a adăugat el.

— Ei bine, felul în care Pen m-a părăsit… cred că e extrem de furioasă.

— O să-i treacă. La ea… nu durează prea mult chestiile astea.

Nu-i puteam permite să mă vadă zâmbind.

— Da, ei bine, cred că tu ai câştigat seara trecută. Cam asta însemna toată ţopăiala aia în fân, nu? Tot ce a trebuit să faci a

fost să-i aşezi pe Con şi pe Duck unul lângă altul.

— Ţi-am spus că va fi uşor. Şi nu-i mai bine pentru Con să fie lasat pe dinafară?

— Nu, Sin, noi suntem pe dinafară. Con e pur şi simplu exclus.

N-aveam chef să-i explic jocul de cuvinte.

— Şi, mai mult decât atât? Ei bine, nu e ca şi cum şi-ar fi recunoscut singur homosexualitatea, ci a fost dat în vileag, mulţumită ţie.

Aflaţi în impas, nu mai era nimic altceva de făcut decât să ne privim reciproc.

— Prea bine, atunci.

Într-o fracţiune de secundă, el a devenit brusc ocupat, a pus piciorul în scara şeii şi s-a urcat pe calul său pur-Singe arab împrumutat.

— Îţi urez noapte bună, a adăugat.

— Da, am spus. La fel şi ţie.

Mi-am luat rucsacul. Aveam trei cărţi în el, haine de schimb, periuţa de dinţi, tâmpitul de telefon mobil nefolositor şi un pachet de cărţi de tarot. Nimic din ce n-aş fi putut căra. Lacrimile mele care stăteau să curgă erau altă chestiune. Lacrimile mele care stăteau să curgă erau mercur, care, la douăzeci şi cinci de grade Celsius, este cel mai greu element lichid cunoscut. Mda, eram bună la chimie. Şi eşuam lamentabil în dragoste.

XXX

— Deci acum eşti îndrăgostită de el?

Mama s-a repezit imediat să mă ia la întrebări, dar n-a fost dificil să-i explic cum se terminase brusc petrecerea fetelor (în cea mai mare parte, era adevărat) şi de ce n-o auzise pe Pen când mă lăsase în faţa casei (o minciună gogonată). Adevărat sau fals, ei nu-i păsa – era bucuroasă că mă întorsesem acasă. Ştia că am viaţa mea şi nu se aştepta ca eu să las totul baltă pentru ea, însa nici ea nu făcuse atâta drum datorită vreunei pasiuni masochiste pentru traficul aglomerat tipic weekendului. Venise pentru a petrece mai mult timp împreună cu mine, fir-ar să fie! Mi-am reţinut lacrimile, ne-am aşezat şi am vorbit şi am mâncat îngheţaţă, astfel spus, am avut (cuvintele ei, nu ale

mele) propria noastră petrecere în pijama. Numai că nu ne-am culcat în saci de dormit pe covor. În cele din urmă, mama s-a dus în camera ei, şi eu într-a mea, după care a început adevăratul interogatoriu.

— Nu, de fapt, m-am îndrăgostit de el cam de la începuturi.

Am spus asta cu o faţă serioasă. Dificil, luând în considerare ţinuta lui Ruby. Nu ratase pijămăluţa babydoll în spiritul epocii, dar compleul pe care-l purta era în toate culorile curcubeului, şi nuanţat cu cosiţe de culoarea lavandei şi cu cizme cu platformă de grosimea unui dicţionar. O costumaţie provenind de la Parada

Gay care-mi spunea că Ruby era la curent cu ultimele noutăţi în materie de modă din acest târg. Dar implicarea ei se datora recentei apariţii a iubirii în viaţa mea.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu în mod deosebit.

S-a aşezat la măsuţa mea de toaletă. Cotrobăind printre cosmeticale, a luat un tuş de ochi şi şi-a desenat o aluniţă a la Marilyn Monroe, schimbându-şi şi coafura, făcând-o să semene cu un pămatuf platinat.

— Întotdeauna mă aleg numai cu băţul de la acadea, s-a plâns Ruby, pufnind indignată.

O replică din filmele Domnii preferă blondele sau Unora le place jazz-ul – nu-mi pot aminti care dintre ele, dar m-a făcut sa zâmbesc. Până când mi-am dat seama cât de adevărat era. Nu pentru prima dată, m-am întrebat: de ce ea? Şi, de asemenea, de ce nu eu?

— Hei, am văzut-o pe mătuşa ta, i-am spus, reprimându-mi întrebările.

— Hm.

A mormăit de parc-ar fi ştiut.

— Şi la ce-ţi foloseşte?

La naiba, ştia cum să mă stârnească.

— Ce e, Ruby? Ce e? De când Sin şi cu mine… de când ne-am cunoscut – că nu găsesc o formulă mai potrivită —te-ai ţinut scai de mine în legătură cu el. Da, îl iubesc. Asta nu înseamnă că am surzit, am orbit sau m-am prostit. Ştiu ce pune el la cale şi… am de gând să-i opresc. Cel puţin, intenţionez să încerc.

— Chiar încerci.

O spusese cu sinceritate.

— Dar nu crezi că această dragoste a ta e cam păguboasă?

— Nu, câtuşi de puţin.

Chiar în clipa aceea, mi-am dat seama că dragostea era probabil singurul lucru care funcţiona pentru mine.

Ruby mă citea ca pe o carte deschisă.

— Îhî. Dragostea învinge totul.

— Da, ceva de genul ăsta.

Orice înseamnă asta. Dragostea mea era imensă, era adevărată… dar eram cam stângace şi habar n-aveam cum să mă descurc.

— Deci, ce zici, crezi că poţi să-l îmblânzeşti cu forţa sentimentalismului?

Era o idee. Una josnică, cinică, dar totuşi o idee. Cel puţin, presupunea un scop pe termen lung, spre deosebire de măsurile mele improvizate, de femeie care trebuia să lupte singură împotriva planurilor diabolice ale băiatului. Dar să-l îmblânzesc? Nu, îl iubeam aşa cum era… cu excepţia răzbunării lui pe oraş. Eram pe cale să-i arunc câteva remarci sarcastice, când tiza ei pe patru picioare şi-a făcut apariţia în cameră. O privire spre Ruby cea cu două picioare, şi porcul spinos s-a zburlit. Cu certitudine, R.C. Nu mai întâlnise până atunci ceva mai fantasmagoric şi mai fabulos decât Ruby Ramirez. N-am putut să nu izbucnim în râs, M-am dus să iau în braţe caraghiosul ghemotoc de blană, dar R.C. A dat ca racul înapoi, adăpostindu-se în dulap.

— Prea drăguţ, a spus Ruby.

— Mda. Pisici. Cine are nevoie de televizor?

Am făcut schimb de zâmbete, apoi Ruby mi-a zis:

— Uite, Candida, nu vreau să-mi bat joc de sentimentele tale, zău că nu. L-am văzut pe tip, da? E superb şi talentat şi isteţ şi ştie cum să obţină efectul maxim. Pricep.

Chiar mă credea atât de superficială?

— Ăăă, nu-mi amintesc ca tu să fi făcut o pasiune pentru Omul-Elefant, am replicat eu. Şi oricum, nu e vorba numai despre asta. Chestia cu Sin este că simt ceva pentru el. A trecut prin multe. Nu şi-a cunoscut mama adevărată, despre care poate doar sa presupună că a murit într-un mod îngrozitor, în timp ce tatăl lui biologic a fost un mare ticălos, care a contribuit la ruina familiei lui de adopţie, şi apoi a plecat în lume de capul lui…

— Oh, Candy, tipic pentru tine, m-a întrerupt Ruby. Mereu compătimitoare.

Ea ştia mai bine. Clasa a patra. Fata cea nouă, durdulie şi vorbind uşor sâsâit. Nici eu nu eram exact Domnişoara Popularitate, dar îi ţinusem partea pentru prima dată împotriva acelor caţele-în-devenire din Upper West Side, super stilate şi aflate sub iluminaţia părinţilor, care-şi băteau joc de defectul de vorbire al lui Ruby, şi astfel mă alesesem cu prima şi singura mea prietenă.

— El ajunge în Swoon pentru a trăi într-un con de umbră, am continuat eu, iar apoi, când în sfârşit se îndrăgosteşte, tot orasul îşi dă arama pe faţă.

Auzind acestea, Ruby a scos cel mai ciudat oftat. Cu părul acum strălucitor şi luminos precum un ban nou, ieşind de sub o bonetă albă apretată. Îmbrăcată acum cu o rochie din muselină neagră, plisată, îngrijită, care mătura podeaua.

— Şi de unde ştii tu toate astea?

Pur şi simplu, am spus. Deoarece… el… mi le-a spus.

Boneta i-a sărit, eliberând o cascadă de valuri strălucitoare, lungi până la talie. Minunat, tot atât de minunat pe cât erau şi rănile ce-i pătau faţa, făcând-o să arate dezgustător.

— Înţeleg, a spus ea. El ţi-a zis.

A rostit cuvintele de parcă le-ar fi cântat, un cântecel vioi, batjocoritor.

— Ce spui tu acolo? am croncănit.

Supărată. Şocată.

— Insinuezi că mă minte? am continuat.

Dar pe cine eram supărată? Şi ce era aşa de şocant? Devorasem povestea lacrimogenă a lui Sin, ca pe o prăjitură. Şi de-atunci, nu mai aflasem nimic legat de abilitatea băiatului de a manipula şi de a trăda? Îl crezusem pe Sin pe cuvânt. Dar daca vorbele ar fi bani, proştii ar fi miliardari. De fapt, ce ştiam concret despre tragica ucidere a lui Hannah Miles, aici, în oraşul Swoon în vara lui 1769?

— Nu insinuez nimic.

Ruby era din nou Ruby, îmbrăcată în jeanşi decoloraţi şi într-un pulover decoltat şi dinadins cu o mărire mai mică.

— Doar că ştiu cum e de partea cealaltă a gardului, nevoia de un combustibil ca să treci înapoi.

Şi Sin avusese nevoie de-aşa ceva, iar combustibilul lui era

premium cu cifră octanică mare.

— Zic şi eu…

Şi în timp ce zicea, a început să bată în retragere – căci aşa e ea, bate în retragere.

— Nu doar spatele îl ai de păzit, scumpo. Ai face bine sa-ţi păzeşti inima.

XXXI

Lame înfipte În mere. Bomboane otrăvite, reîmpachetate meticulos. Oricine mai înalt de un metru şaizeci şi cinci şi purtând mască – un potenţial pervers. Legendele urbane puteau strica Halloween-ul pentru un puşti de la oraş, dar despre locurile ca Swoon se presupunea că nu sunt atinse de asemenea paranoia. Deci mă aşteptam la vrăjitorii de bucătărie şi proiecte manufacturiere, zeci de felinare originale din dovleci care să lumineze peluzele şi fiecare a doua casă transformată într-o nevinovată casă a ororilor. Numai că… nu. Părinţi distraşi, uitând de sărbătoare până-n ultima clipă, apoi alergând să cumpere trucuri de-a gata, bomboane şi ornamente. În plus pe lângă sentimentul că totul era făcut de mântuială, Halloween-ul a mai picat şi-ntr-o zi de luni, spre dezamăgirea puştimii sub zece ani. Nu avea să fie nicio abolire a orei de culcare, şi consumul de de bomboane avea să fie monitorizat atent, astfel încât nimeni să nu se trezească cu dureri de burtă.

Mie-mi convenea. Sfârşitul de săptămână fusese şi-aşa destul de agitat, mulţumesc. Era pe placul meu să-mi încerc norocul cu

Gulaşul Fantomatic de la cantină. În timp ce înfigeam furculiţa în bucăţile de carne, l-am văzut pe Con Emerson foarte liniştit. Cumva, mândria lui părea mai puţin enervantă, fiorul pe care-l transmitea era mai potolit, ca şi când nu mai trebuia să se străduiască. Se prea poate ca Sin să fi avut dreptate că să-l dea în vileag pe Con era în beneficiul fundaşului. Deşi, cu certitudine, obţinerea unei versiuni noi, îmbunătăţite a vreunui Emerson nu fusese scopul golemului meu.

După şcoală, am improvizat o costumaţie, m-am îmbrăcat şi m-am pregătit pentru serviciul în folosul comunităţii.

— Mulţumesc că faci asta cu mine, i-am spus lui Pen în timp ce urcam în maşina ei.

În niciun caz nu voiam să merg la bibliotecă pe bicicletă, cu coadă, mustăţi şi urechi de pisică făcute din carton.

— Nu-i mare scofală, a spus zâna Pen, care, după cum prezisese Sin, trecuse peste eşuarea prinderii în capcană a lui Lawreme Chadwick.

Şi trecusem şi eu peste chestia cu abandonatul – Pen nu era ranchiunoasă, ci uşor impulsivă, la fel ca Rubycat atunci când distrugea rola de hârtie igienică. În plus, bănuiam că Sin o trimisese de-acolo, astfel încât să poată să apară ca un cavaler curajos. Pen a apăsat pedala de acceleraţie.

— Suntem chit, a spus ea.

Adevărat. Avea să mă ajute să am grijă de o adunătură de preşcolari drogaţi cu suc şi prăjiturele, iar eu aveam să o ajut să dea cu ţârâita punci la un bal mascat de moşnegi. Primul popas, ora de poveşti. Fetiţele au înconjurat-o pe verişoara mea cu „uuu” -uri şi „aaa” -uri, atingându-i rochia din tul, pipăindu-i bagheta. Băieţeii, la fel de înamoraţi, alergând pentru a fi în preajma ei, apoi transferându-şi bucuria asupra fetelor, ciupindu-le, lovindu-le sau trăgându-le de codiţe. Pen era magică, o combinaţie între toate prinţesele Disney, cu o porţie de Pussycat Dolls aruncată peste. M-a remontat s-o privesc stând laolaltă cu puştii, dovedind că Sin nu reuşise să o denigreze complet: Pen, adevărata Pen, încă era drăguţă şi dulce şi amabilă.

Un munte de răbdare, ea a făcut mulţimea să tacă, iar eu am citit cu voce tare câteva poveşti favorite din The Big Book of Spooks. După o vreme, domnul Brinker a preluat totul, eliberandu-ne pentru următoare rundă de binefacere. Itinerariul pe care l-am ales spre Conacul Stejarilor trecea pe lângă casa lui Wick. Când ne-am apropiat, am adus vorba.

— Deci, ce făceai când am dat de tine sâmbătă seara?

Am pus întrebarea cu viclenie, sperând să capăt un răspuns sincer.

— Ai dat de mine? Pen s-a prefăcut ofensată: Candice Reagan Moskow, ce vrei să spui?

— Mda, sigur. Ca şi când nu-l vrăjeai pe domnul Chadwick.

Pen a chicotit.

— Păi, poate că da, puţin.

— Te rog! Ştii deja că poţi avea orice tip numai pârţâindu-te în direcţia lui. I-am cântat în strună. Dar tatăl lui Wick! Cum s-a…

cum de ţi-a trecut prin minte să te dai la el?

Dacă scopul meu era să-l manipulez pe Sin, ar fi fost bine să ştiu cum îşi instruise agentul.

— Destul de caraghios, nu prea ştiu. Pur şi simplu mi-a venit în minte.

Ei bine, părea un zid de netrecut. Am mers mai departe.

— Totuşi, dacă ar fi acceptat asta, ce-ai fi făcut? Chiar ai putea sa-ţi faci de cap cu un tip îndesat şi chel?

— O, sigur că da, a spus Pen cu o neruşinare înspăimântătoare. Felul cum arată nu mai contează pentru mine.

Deci ea devenise un soi de prostituată profitoare.

— Vreau să spun, Jesse Noian nu e un model Calvin Klein, a continuat ea, dar m-aş fi dat la el şi la Way vineri seară, dacă n-ar fi explodat chestia cu Con şi Duck.

Am lăsat-o să-mi invadeze conştiinţa, fără să spun nimic.

Oricum, Pen voia să vorbească.

— E ca şi cum… Dice, ai încercat vreodată cocaină?

— Da, o dată, dar nu e genul meu. Nu m-a făcut decât sa vreau să mestec gumă. Cu drogul cristal a fost şi mai rău. Deşi mi-am făcut ordine în cameră.

Pen a râs.

— Anul trecut am făcut-o lată. Ghici-cine-Kurt-Libo ni l-a supus atenţiei. Treaba e că, ori de câte ori l-aş lua, prima linie nu face să mă simt grozav, dar următoarele mă fac să mă simt ca şi când aş alerga după senzaţia dată de prima. Are noimă?

— Sigur, am spus, dar nu vedeam care era legătura cu faptul că Pen îşi făcea de cap prin Swoon.

— E cam acelaşi lucru şi cu sexul, mi-a explicat ea, fumzându-mi explicaţia pentru nimfomania ei. Prima dată pentru mine a fost incredibil, aşa că acum, ori de câte ori mă culc cu un tip, e ca şi cum aş încerca să retrăiesc acel moment.

La semaforul aflat înaintea ieşirii pe autostradă au început sa sune claxoanele – o pereche de pe aleea perpendiculara, făcându-şi de cap ca nebunii, neştiind că pentru ei era verde deja Pen a oftat.

— Şi n-am reuşit.

M-am forţat să spun:

— Poate pentru că prima dată a fost cu Sin.

De parcă n-aş şti! A dat din cap precum o jucărie cu arc, de

pus pe bord: Şi refuză să fie cu mine din nou! Poţi să crezi una ca asta?

Nu eram convinsă că puteam, dar aveam de gând să încerc.

— Din fericire, mi-am dat seama de ce, a spus Pen. Nu l-am câştigat încă, asta-i tot.

După cum o cunoşteam pe Pen, ea n-avea de gând să renunţe prea uşor. Şi chiar o cunoşteam. Posacă, am reluat conversaţia:

— Dar în legătură cu domnul Chadwick, ce nu pricep eu este: nu te îngrijorează că cineva ar putea să sufere? Ştii tu, nevasta lui, prietena noastră sau chiar tu, Pen. Un scandal ca ăsta n-ar da bine pentru cererile tale pentru colegiu.

— Ha? Pen a tras pe aleea pentru voluntari. A, nu, nu mi-am bătut niciodată capul cu asemenea chestii. A parcat şi m-a bătut pe umăr. A zâmbit. Ştii ce e în neregulă cu tine, Dice? Gândeşti prea mult!

Asta era o afirmaţie moderată. Numai că în cel fel aş fi putut eu alege să nu mai gândesc, după ultima vizită a lui Ruby, după seminţele îndoielii semănate de ea? Îmi sugerase că aveam aşteptari prea mari, implicându-mă într-un joc la care Marele Premiu consta în multă suferinţă. Mai rău, insinuările ei legate de Sin. Oare inventase povestea lui Hannah Miles pentru a-mi câştiga compasiunea? Sau ce-ar fi ca Hannah să fi existat cu adevărat, iar Sin să fi fost cel care… punct. Nu puteam să mă gândesc la asta, n-aveam să mă gândesc la asta.

Dar poate că… poate că aş fi reuşit să mă întorc în trecut.

Oamenii ca mine, care nu-şi neagă potenţialul, se antrenează adesea să aibă viziuni la cerere. Unii fac asta pentru a-şi câştiga traiul, aşa cum e mătuşa Anaisa, sau cum sunt acei clarvăzători angajaţi de către departamentele de poliţie. Nu exista niciun motiv pentru care să nu-mi pot utiliza acest simţ – har al meu, poftim, iată că am spus-o – pentru a efectua o călătorie în timp şi a investiga evenimentele din anul Domnului 1769.

Pe măsură ce ideea se înfiripa, am slobozit un strigăt lăuntric de bucurie: măcar nu sunt singură. Şi Sin avea acest dar. Împreună, aveam să vedem cu ochii noştri ce i se întâmplase lui Hannah. Şi de îndată ce aflam, poate că Sin avea să fie mulţumit. Adevărul l-ar fi putut elibera. Apoi, Swoon ar reveni la o viaţa normală, iar el şi cu mine am fi avut o şansă. Nu-i aşa că o meritam amândoi? — şansa de a arunca bulgări de zăpadă unul în celălalt, şansa de a ne ciondăni în legătură cu ce film să

vedem, şansa de a studia cu capetele aplecate deasupra aceleiaşi cărţi şi de a face pauze lungi de studiu, cuibărindu-ne unul în braţele celuilalt.

Am zâmbit privind zăpăcită în jurul meu. Conacul Stejarilor era un loc încântător, o fostă proprietate, acum cămin pentru un grup exclusiv de seniori din Western Connecticut. Aici existau într-adevăr stejari, plus cine pentru gurmanzi, un program deosebit de lecturi, o sală de sport imensă, un teren de golf adiacent, de toate pentru toţi. Magnifica sală de bal reprezenta bijuteria coroanei – firesc, era multă lume prezentă la balul mascat.

Aşa ameţită cum eram din cauza planurilor de viitor, de-abia am remarcat că rezidenţii erau îmbrăcaţi într-o manieră mai potrivită cu un bordel. Că petrecerea nu prea se potrivea cu demnitatea locului. Că unii dintre septuagenarii obraznici turnaseră alcool în punci. De acord, era puţin dezgustător felul în care Sin trezise „tendinţele inerente” şi printre cei în vârstă. Dar pur şi simplu am zâmbit, turnând lichidul portocaliu spumos în cupele din sticlă şlefuită şi înmânându-le aiurită. Nimic nu mă mai putea deranja de-acum.

Nici măcar când l-am remarcat pe Sin îmbrăcat corespunzator, în tunica lui familiară şi pantalonii lui bufanţi, învârtindu-le pe doamnele în vârstă şi înclinându-le una după alta. Şi Pen era pe ringul de dans, valSind cu unul dintre domni, întrerupţi de un altul. În cele din urmă, în mod inevitabil, Pen şi cu Sin au ajuns parteneri, iar ceilalţi dansatori s-au tras spre margini, pentru a lasa spaţiu acestui cuplu tânăr perfect.

— O, nu-i aşa că sunt încântători? a izbucnit o femeie, apărută în dreapta mea.

— Mda, am spus. Încântători!

— Ce fată drăguţă! O altă femeia venise în stânga mea: Dar el, ah, are el ceva, nu-i aşa? Ceva deosebit.

— Absolut, a fost de acord o a treia. E genul care vrei să-ţi apară în vise.

Acum eram înconjurată de bătrâne încovoiate şi ridate şi reumatice. Talc şi parfum Je reviens acoperind un miros acru de dor. Voci incredibil de copilăreşti, înnebunitor de piţigăiate:

— Cel pentru care ai face orice…

— Cel pentru care i-ai pune soţului tău coarne…

— Cel pentru care ţi-ai goli contul bancar…

— Cel pentru care ţi-ai înjunghia sora…
— Cel pentru care ţi-ai îneca bebeluşii…
— Cel pentru care ai da foc casei…

Prinsă într-o învălmăşeală de pietre preţioase care sclipeau şi de dinţi îngălbeniţi, sufocată de îmbâcseală şi de jurăminte melancolice, am văzut cum o cupă de sticlă şlefuită, cu un conţinut portocaliu spumos, a alunecat – într-o mişcare cu încetinitorul – din mâna mea şi s-a izbit de parchet. În loc s-o urmez şi a fiu călcată-n picioare fără milă de pantofi de lac, mi-am croit drum prin cârdul de babe şi moşnegi şi am fugit.

XXXII

Iată-mă mergând grăbită pe Honeysuckle Road, când Cutlass-ul a tras lângă mine. Un geam recent înnegrit a fost coborât.

— Dice! Hei! Marsh mă striga şi îmi făcea cu mâna de pe locul din dreapta: Hai, urcă!

Am urcat în spate, în timp ce surorile mai mici ale lui Marsh se înghesuiau ca să-mi facă loc. Crane Williams era la volan.

— Mersi, am spus, deducând că-şi cumpărase maşina de la Kurt şi comandase să fie vopsită astfel încât el şi Marsh să poată să se plimbe fără a fi reperaţi.

Din scaunul ei, Marsh s-a întors spre mine, radiind.

— Eşti bine? Mergeai pe jos!

Pietonii sunt o raritate aici, şi nici nu eram îmbrăcată corespunzător pentru o plimbare.

— Da, sigur, am spus. Am dezertat de la Conacul Stejarilor.

Willa, cea mai tânără membră a familiei Marshall, m-a bătut pe cot, întrebându-mă:

— Ce eşti tu?

— Poftim? am spus, rearanjându-mi coada de pisică (un crac tăiat dintr-o pereche de ştrampi, umplut cu şosete). Aaa, sunt pisică. Am evaluat deghizările lor: Dora Exploratoarea, da? Şi, Char, tu eşti… Hannah Montana?

Cum de ştiam asemenea lucruri?

Fetele au încuviinţat fericite.

— Am fost să colindăm şi să cerem bomboane, a spus Willa. Ambele strângeau în mâini boccele pline, făcute din feţe de pernă. Şi-apoi ne-am întâlnit cu Crane. Nu-i aşa că-i drăguţ? Noi

aşa credem. Chiar ne place de el – în special lui Kristin. Cântă la chitară.

Cel mai probabil făcuseră un pact secret în legătură cu iubitul surorii mai mari – speram că Willa gură-spartă n-avea s-o dea în vileag.

— Ştiu, l-am auzit, am spus. Mişto maşină, Crane.

S-a întors spre mine pentru o fracţiune de secundă şi a zâmbit cu sfială.

— Ah! Da. Destul de mişto. Mersi.

— Deci ce urmează în itinerariul de Halloween? am întrebat. Deă vreţi să veniţi pe la mine, am să vă fac „vrăjos”, ceea ce, le am explicat, erau un fel de nachos, doar că avea aripi de liliac, măruntaie de şobolan şi ochi de bufniţă deshidratată.

Asta li s-a părut tuturor gustos, aşa că ne-am oprit pentru ca Marsh să poată da un telefon. Nu mult după aceea, la numărul 12 de pe Daisy Lane, fetele îşi sortau bomboanele în faţa televizorului, în timp ce Marsh şi Crane îmi ţineau de urât în bucătărie, iar eu rădeam brânză. O ambianţă liniştită, până când dinspre camera de zi s-a auzit:

— Întrerupem această emisiune pentru o ştire de ultimă oră… Puţin după ora şaptesprezece, a izbucnit un incendiu la conacul Stejarilor, a spus prezentatoarea de ştiri, pătrunsă de gravitate. Îi dăm acum legătura lui Duffy Bartlett, care transmite din Swoon de la faţa locului. Duffy?

L-am văzut pe Duffy şi maşinile de pompieri şi ambulanţele, şi brancardierii, şi fumul, şi focul. Era o nebunie.

— O, Doamne, am spus, încă strângând în mână o bucată de brânză cheddar.

— Dice! a zis Marsh. Tu ai fost chiar acolo!

— O, Doamne, am spus din nou, privind fix ecranul.

— Ai avut un noroc teribil, a spus Crane.

— O, Doamne, am zis pentru a treia oară. Apoi am spus: Pen.

Am lăsat să-mi cadă brânza din mână. M-am năpustit să traversez strada, am zburat peste peluză, cu Peanut şi Popcorn pe urmele mele. Maşina lui Pen nu era acolo. Cu toate astea, a lui Lainie era. De asemenea, mai era şi un Mercedes pe care nu l-am recunoscut.

— Mătuşă Lainie?! am strigat, intrând în casă. Alo? Lainie? E cineva?

Unde erau băieţii? La vreo întâlnire de Halloween, fără

îndoială. Am urcat pe scările acoperite de covoare. Se auzea muzică în dormitorul matrimonial. Se putea să fie Celine Dion.

— Lainie, hei, e un…

O, la naiba! Oricât aş fi încercat, nu-mi puteam desprinde privirea – ochii îmi rămăseseră larg deschişi. Şi astfel am fost martora spectacolului dat de mătuşa mea, în pat, purtând fusta scurta de la costumul de majoretă al lui Pen şi nimic altceva, aşezaţi deasupra unui tip care avea păr alb pe piept şi care în mod sigur nu era unchiul meu.

— O, la naiba!

Chiar am rostit, de fapt, aceste cuvinte.

Lainie s-a întors, a ţipat strident şi a aruncat înspre mine unul dintre pompoanele lui Pen.

— Ieşi afară! Ieşi afară!

Ascunzându-mă după uşă, am bolborosit:

— Lainie, eu… îmi pare rău. Dar Pen… e un incendiu mare l.i a Conacul Stejarilor, este…

În dormitor, agitaţie – foşnet de cearşafuri şi şoapte, sâsâituri şi lenjerie intimă. Lainie a ieşit, îmbrăcată la repezeală cu pantaloni din bumbac şi o bluză pe jumătate încheiată.

— O, Iisuse! a făcut ea respirând greoi. Trebuie să ajung acolo!

Urmând-o, nu m-am mai uitat la bărbatul care se bucurase de tratamentul regal cu gemete, din patul matrimonial. Lainie a coborât grăbită, înşfăcând poşeta şi cheile de la maşină. Desculţă şi agitată, a dat să iasă, aproape ciocnindu-se de Pen în uşă.

— Penny! Penny! O, Dumnezeule, eşti bine?

Verişoara mea arăta zguduită, albă ca varul, murdară de funingine, dar altminteri nevătămată.

— Da, a spus Pen tremurând. Trebuie să… daţi-mi voie să ma aşez.

S-a sprijinit de mama ei, care a ajutat-o să se aşeze pe un scaun de la masa de bucătărie. M-am dus la frigider să iau nişte apă pentru Pen. Lainie a îngenuncheat lângă fiica ei, ţinând-o de mâini; eu am rămas prin apropiere.

— Slavă Domnului, slavă Domnului, tot repeta Lainie, fără îndoială recunoscătoare că recenta ei aventură nu stârnise mânia divină care să cadă asupra primei ei născute. Ah, copilaşul meu. Penny, eşti sigură că eşti bine? Ai inhalat fum?

— Da… nu. Zău, mamă. Cu toate astea, părea copleşită. M-au consultat. Sunt bine… dar… Pen şi-a îngropat faţa în mâini a a început să plângă: Ah, acei sărmani oameni. Acei sărmani bătrânei!

Lainie îşi alina fiica, dar am găsit torentul de omenie încurajator – destul de mult din sensibilitatea lui Pen din acele zile părea a fi clitoro-centrică. Am dat drumul la micul televizor montat sub un dulap. Pe ecran era numai foc. Am privit, pe moment hipnotizată, iar apoi Lainie şi-a adus aminte de celelalte progenituri ale ei.

— Băieţii! Trebuie să iau băieţii de la familia Reynolds, a spus ea. Ah, Candy, ai putea… ah…

Mi-a aruncat o privire nimicitoare, de parcă aş fi fost cea mai nefolositoare risipă de carne de pe planetă.

Am scutit-o de o privire la fel de nimicitoare, drept răspuns din partea mea. Era foarte posibil ca eu să nu ştiu să conduc, dar cel puţin nu-mi înşelam soţul. La un moment dat, amantul lui Lainie probabil că se strecurase şi dispăruse.

— La mine acasă sunt nişte prieteni, am spus. Mă duc cu ei să-i iau pe băieţi, nu-i nicio problemă.

— Îţi mulţumesc, a spus Lainie abia şoptit. Nu prea vreau s-o las pe Penny singură chiar acum.

Pen şi-a ridicat capul.

— Dice, aşteaptă.

S-a dat jos de pe scaun, prinzându-mă de braţ în timp ce mergeam spre uşă. Tremura.

— Sin… a spus ea.

Auzind numele lui m-am simţit de parcă m-ar fi lovit o bilă de demolare.

Pen şi-a înclinat capul spre mine.

— Dice, n-a vrut să plece. A fost o nebunie acolo, această… panică. Şi eu am ţipat după el, dar n-a vrut să vină. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost… l-am văzut pe el stând acolo. Bătrânii cădeau şi se ridicau şi iar cădeau şi… şi fumul… şi urletele… iar el pur şi simplu stătea în mijlocul ringului de dans. Şi râdea.

XXXIII

Incendiul de la ora cinci de la conacul Stejarilor avea să aibă

două victime şi doisprezece răniţi grav. Pagubele produse clădirilor de patrimoniu, ridicate în anii 1880, au fost masive, şi din pricina unei neglijenţe din partea companiei de asigurări, procesul care a urmat ameninţa să-l ruineze pe cel care deţinea Proprietăţile Alternativa Chadwick. Aşa că Sin găsise o altă modalitate de a-i distruge familia lui Wick. Păcat că un cuplu de bătrânei iubăreţi trebuiseră să piară – după cum mai târziu au dovedit cercetările, n-a fost nimeni acuzat de producerea incendiului, cu excepţia unei perechi de participanţi la halul mascat care, din neatenţie, lăsaseră să cadă o lumânare aprinsă, în timp ce-şi făceau de cap într-o cămară.

Scorul era în favoarea lui Sin, preţul plătit în vieţi omeneşti fiind în creştere. Ceea ce făcea să devină urgentă alungarea lui din acest secol. Crane m-a lăsat lângă Libo's Gas & Lube după ce-i adusesem pe micii Leonard acasă şi le lăsasem la maşină pe Marsh şi pe fete. Garajul era deschis, tatăl lui Kurt făcându-şi de lucru la sertarul tejghelei. M-am strecurat pe lângă clădire, am găsit o scară de fier şi am urcat. Un perete din cărămidă, pe care vopseaua albă se scorojea; două ferestre la care atârnau perdele prin care nu se zărea nimic; o uşă. Am ciocănit.

— Hei, pisi-pisi, tu n-ai spus „ne daţi ori nu ne daţi?".

Salutul lui Kurt mi-a reamintit că încă aveam costumul pe mine. Felul în care o spusese – în mod deliberat monoton, cu o privire fixă – arăta aprobarea pentru costumaţia mea: iegări, cizme înalte, urechi ascuţite.

— Intră, mi-a zis.

— Nu.

Primul cuvânt care-mi ieşise din gură fusese rostit din inima.

— Îl căutam pe Sin.

O expresie care sugera o replică de genul nu zău? I-a umbrit trăsăturile de maimuţă, ca şi când ar fi existat vreo fată care sil nu-l placă pe Sinclair Youngblood Powers.

— Nu-i aici, dar mi-a zis că s-ar putea să vină încoace. Poti să-l aştepţi, dacă vrei.

Nu voiam. Să fug în jurul cozii mi se părea mai bine decât sa stau în loc. În plus, nu mă dădeam în vânt să rămân singură cu Kurt. Dintr-un anume motiv. Nu, din acest motiv: întreaga strategie de operare a lui Sin era să-i pună pe oameni să se confrunte exact cu părţile ascunse din ei înşişi – părţile pentru care societatea i-ar compătimi, părţile urâte, nedemne, părţile

ciudate, părţile bolnave. Din câte ştiam, Kurt se declarase în favoarea stilului lui Popeye Marinarul „I yam what I yam”. Dacă tipul avea vreun plan ascuns, care era acum pe tapet, n-aveam chef să-l aflu.

— Vino, mi-a spus el. Hai să tragem un fum.

O invitaţie tentantă – de ce să nu încerc?

— Ooo, nu prea cred…

Dar una peste alta, unde în altă parte să mă duc? Aici se făcea Sin praf. Aici avea să se întoarcă în cele din urmă Sin. Iar eu trebuia să-l văd; aveam treabă cu el.

— Am să-l aştept totuşi, dacă se poate, am hotărât, intrând în apartament.

Trecând de Kurt, încercând să-mi dau seama ce era cu el, dar nepercepând altceva decât o anume asprime care mă umplea de durere.

Era o garsonieră mică, în formă de L. Perdelele pe care le văzusem de-afară s-au dovedit a fi saci menajeri rezistenţi, lipiţi de geamuri cu bandă adezivă. O sofa la mâna a doua, cu tapiţerie de stofă în carouri, destrămată pe alocuri. Un mini-frigider şi un cuptor cu microunde. O podea placată cu gresie, care fusese ştearsă ultima dată… niciodată. În extremitatea scurtă a literei L, un pat de o persoană cu o pătură cazonă; rulat într-un capăt, un sac de dormit. Manuale de mecanică şi reviste cu maşini, amestecate într-un teanc de romane de Daniel Defoe şi Chuck Palahniuk. Masa – o scândură de lemn aşezată pe două capre de taiat lemne, cu două scaune desperecheate. Pe masă, un laptop era pornit. Dintr-un ipod conectat la boxe auto se revărsa un amalgam ameninţător de black metal şi bluegrass.

Sceptică, am aruncat o privire spre canapea şi m-am gândit la un mod graţios prin care să-mi scot echipamentul felin. Kurt a umplut un bong făcut dintr-un arbore cu came sau ceva asemănator. A tras un fum şi-apoi mi l-a întins. Din nou, am refuzat.

— Ei, haide, a zis el.

— OK.

Am tras un fum. Doar ca să fiu sociabilă. A fost plăcut. Instantaneu, deplin, plăcut.

Stăteam în mijlocul încăperii, dar nu era nimic ciudat în legătură cu acest lucru. Am uitat de stupiditatea costumului meu.

— Ştii de incendiu? l-am întrebat pe Kurt.

— Câte ceva. Auzit sirene.

Băiatul nu prea se descurca la propoziţii complete un simptom al vorbitului cu plămânii plini de fum.

— E la Conacul Stejarilor, am spus, şi-apoi m-am întins stai aşa, când i-a zis Sin lui Kurt că s-ar putea să apar pe-acola?

Fusese pe la apartament după incendiu şi plecase iar? Sau menţionase în decursul ultimei luni că apariţia mea pe pragul lor ţinea de tărâmul posibilităţilor?

— Naşpa, a zis Kurt. Hei, vrei să vezi ceva mişto?

S-a dus la computer şi a mişcat mouse-ul.

— Cred că da.

Mi-am proptit genunchiul pe un scaun. Ce-o fi considerand Kurt Libo a fi mişto? Maşini cu roţi uriaşe? Luptători pitici de wrestling?

— Furtuna asta mare din Iowa, a zis el. Şi toate păsările astea stai, poftim, uite…

Un exod al gâştelor canadiene, mii de asemenea păsări, zeci de mii, umplând cerul, gâgâind ca o orchestră de alămuri cu pene. Era grozav. M-am sprijinit cu o mână de masă, Km privind peste umărul meu.

— Uau…

— Nu-i aşa?

Patruzeci şi şase de secunde mai târziu se terminase, iar eu voiam să revăd – ştiţi câtă dependenţă creează unele scene video –, aşa că am apăsat pe Play. Mă captivase. Şi pe Kurt. Sau cel puţin, aşa credeam. Da am crezut altceva când el a dat cu piciorul în scaunul pe care-mi sprijineam genunchiul. Modul în care am căzut – în faţă, lovindu-mă de masă, dar fără să-mi sparg capul, de acea podea dezgustătoare – i-a pregătit lui terenul pentru următoarea mişcare. Kurt a scos un soi de scheunat şi apoi am simţit genunchiul lui între rinichii mei.

M am speriat de-a binelea, zău aşa. Eram cât se poate de treaza şi hiper-conştientă de tot ce se întâmpla. Gresia zgrunţuroasa şi lipicioasă de sub obrazul meu. Fumul de canabis şi de ulei de motor şi de ulei în care fuseseră prăjiţi cartofi cu o seara înainte. Efortul meu de a respira. Era încă foarte clar – aş putea oferi o desfăşurare secundă cu secundă a rostogolirii şi a luptei noastre pe podea. De fiecare dată când mă prindea. De fiecare dată când îl loveam şi-l zgâriam, ca răspuns din partea

mea. Numai că am avut parte de destule amintiri spontane, de ce sa vrea să mi le amintesc intenţionat? Repede-înainte pe momentul relevant când Kurt m-a înşfăcat de păr, mi-a sfâşiat banda elastica pe care se aflau lipite urechile caraghioase de pisică şi a folosit-o pentru a-mi lega mâinile la spate.

— În sfârşit, l-am auzit murmurând.

Apoi m-a legat de glezne cu o sfoară sau o funie… ah, la naiba, ma lega cu propria-mi afurisită de coadă. Am ţipat – desigur, am ţipat:

— Stop! Ajutor! Crimă! Osama bin Laden! — dar ţipetele mele s-au pierdut în podeaua fără ecou.

Şi apoi, a dispărut. Pur şi simplu. M-am zvârcolit, răsucindu-mă pe-o parte numai pentru a-l vedea pe Kurt ridicat în aer, bascheţii lui pedalând la o bicicletă invizibilă. Sin îl ridicase tragandu-l de gulerul tricoului, aşa cum aş lua-o eu pe Rubycat de ceafa.

— Hei, omule! Lasă-mă jos! Haide, lasă-mă jos!

Sin nu l-a lăsat jos; Sin l-a aruncat pe jos, izbindu-l de peretele opus.

— Ce naiba? a scuipat Kurt. De ce-ai făcut asta?

Sin a vorbit, destul de vehement.

— Cum de-ai îndrăznit s-o atingi?

— Ce tot spui acolo? a behăit Kurt ca un laş.

Simţind furia pe care o emana Sin din fiecare fibră, m-am gândit c-o să-i folosească pe Kurt pe post de berbec, trecându-l prin zidul de cărămidă şi până la jumătatea distanţei spre Ohio. În schimb, s-a aşezat lângă mine şi, cu îndemânare, a început să-mi dezlege legăturile. După ce mi-a eliberat mâinile şi picioarele, am avut o senzaţia de ameţeală.

— Mi-ai spus că ai treabă! a ţipat Kurt pentru a se apăra. Ai spus că ar trebui s-o ţin legată!

— Ţi-am spus, imbecilule ce eşti, că eu aveam să fiu reţinut şi că trebuie s-o ţii pe ea aici! a strigat Sin, apoi a clătinat din cap şi şi-a reluat ocupaţia anterioară. Eşti rănită? Acum şoptea. Atingirea lui era blândă, dar nu prea mă putea privi în ochi. Dacă eşti rănită, am să-l bat de-am să-l las lat. Am să-l înec şi-am să-l tai în felii. Am să-l…

— Sin… opreşte-te. Stând acum cu genunchii la piept, mi-am pus degetele pe buzele lui: Nu m-a rănit.

Nu eram foarte convinsă de asta. De fapt, mă gândeam la

stocul mamei de Tylenol cu conţinut de codeină din dulăpiorul de medicamente de la numărul 12 de pe Daisy Lane. Sin m-a luat în braţe şi m-a ajutat să mă ridic în picioare şi, pentru câteva secunde care au zburat iute, m-am desfătat cu puterea şi căldura şi frumuseţea trupului său.

Apoi m-am retras, venindu-mi în simţiri.

— Dă-mi drumul, am spus simplu.

Golemul a făcut cum i s-a spus.

XXXIV

E în tradiţia tineretului leneş din zonă să se adune la cimitirul parohiei Grimley în noaptea de Halloween. Nu e vorba de distrugerea pietrelor funerare sau de devalizarea mormintelor. Aceşti „copii buni”, progeniturile „oamenilor de treabă”, nici n-ar visa la o asemenea ticăloşie. Pot să fumeze şi să bea ceva, să facă schimb de legende rurale – o simplă distracţie ’pe cinste” cu poveşti ciudate. Şi totuşi, Sin şi cu mine nu ştiam de acest obicei, ducându-ne într-acolo, având propriul nostru motiv, un motiv stabilit după o întreagă tiradă care avusese loc în spatele garajului lui Libo.

— Deci, am spus, strângându-mă singură în braţe, te distrezi când incinerezi bătrâni?

— Nu e vorba de distracţie, Dice. Ştii asta.

— Zău? Am auzit că râdeai în hohote.

Sin, încă îmbrăcat în veşmintele din secolul al optsprezecelea, a ridicat din umeri.

— Există o anumită satisfacţie într-o treabă bine făcută.

— Da, şi ucigaşii de la Buchenwald au spus la fel.

Nu eram convinsă că Sin ştia de Buchenwald (la ora de istorie studiam istoria americană timpurie, iar el era as la asta), dar şi-a dat seama după tonul meu că nu era vorba de Disneyland.

— Cetăţenii de la Conacul Stejarilor aveau rădăcini adânci în Swoon – în ceea ce mă priveşte, au meritat ceea ce au primit, a spus el. Mai mult, Lawrence Chadwick e cel care va suferi pe termen lung şi, după cum prea bine ştii, planul meu iniţial de a-l distruge a fost dejucat cu abilitate.

Aluzia era că dacă nu aş fi intervenit la petrecerea în pijama, el n-ar fi trebuit să-i flambeze pe bătrânei. Logic. Exasperant.

— Uite, Sin, vreau să pui capăt acestui rahat!

Mi-am imaginat că puteam să-l fac să renunţe la capriciile lui punând piciorul în prag şi tot tacâmul.

— Eşti golemul meu şi-ai să faci ce-ţi spun eu.

Aşa, n-ajungeam nicăieri.

— Cred că am depăşit acest moment, domniţa mea, a spus el. Uită-te la exemplele din literatură – cele din propria ta cultură conţin poveşti cu golemi care s-au răsculat împotriva stăpânilor lor. Priveşte mai departe, la Frankenstein, Ucenicul Vrăjitorului sau oricare dintre filmele Terminator.

Ce scârbă se făcuse!

— Şi aminteşte-ţi, de asemenea, că ai pierdut din vedeire să-ţi iei o măsură de dezactivare.

Plin de adevăr. În trecut, un rabin ar fi înscris numele lui Dumnezeu în ebraică undeva pe golemul lui; mai târziu, când. A vrut să-şi distrugă creaţia de lut, pur şi simplu ar fi şters prima literă, lăSind, aşa cum era de dorit, cuvântul „Moarte” 1. Tipii aia cu cabala erau isteţi, dar eu nu-mi luasem o asemenea măsură de prevedere.

— Nu vreau să… te dezactivez. Eu…

Oare puteam s-o spun? Nu puteam.

— Pur şi simplu, întâmplător, nu sunt de acord cu tine.

— Atunci se pare că facem parte din cel mai intim club de dezbateri, în care suntem de acord să nu fim de acord.

Era o modalitate de argumentare care nu dădea roade, deci. Am încercat o altă abordare.

— Păreai îngrozitor de scos din sărite acolo, la Kurt.

Asta l-a făcut pe Sin să-şi lovească palma cu pumnul.

— Idiotul ăla! Numai gândul că te-a atins cu un deget. Ia aminte ce-ţi spun, am să mă întorc să termin cu el.

— Nu. Am pus mâna pe braţul lui. LăSind la o parte dislexia auralã, nu e chiar vina lui Kurt.

Sin m-a privit, încreţindu-şi fruntea a neîncredere.

— Ce trebuie să recunoşti, i-am spus, este că tu nu poţi să alegi pe cine să influenţezi şi în ce măsură. Adică, Kurt Libo nu e un Quaker, dar ce mi-a făcut el este rezultatul firesc a ceea ce tu ai evocat în el.

Am lăsat-o în coadă de peşte. Părea că atinsesem o coardă sensibilă.

— Ce spui e adevărat, a încuviinţat Sin. Ai fost atacată, ai fost

rănită, şi asta de mâna mea, chiar dacă indirect.

Şi-a ridicat ochii spre cerul nopţii, căutând salvarea în stelele care răsăreau. Apoi s-a uitat la mine:

— Ai să poţi vreodată să mă ierţi?

— Să te iert? Cum să n-o fac? Sin, noi doi nu putem fi separaţi. Răspund de tine. Ce faci tu fac şi eu. Dacă nu te pot ierta, nu ma pot ierta nici pe mine însămi. Şi nu vreau să am resentimente faţă de niciunul dintre noi. Vreau… Cum să spun… Vreau ca eu să mă iubesc pe mine şi pe tine.

În secunda următoare, m-a cuprins în braţe iute ca săgeata.

— Tu eşti viaţa mea.

Şoapta lui puternică se pierduse în creştetul capului meu.

Viaţa. N-aveam de gând să despic firul de păr în patru în legatură cu acest termen. Nu ştiam prea multe, dar ştiam că eram implicaţi în asta pe vecie, legaţi laolaltă de o lege inventată de noi, la fel de vitală ca Singele, crucială precum gravitatea. Timpul se scurgea şi noaptea devenea tot mai adâncă, în timp ce noi stăteam acolo.

Apoi, Sin a spus:

— Tu eşti viaţa mea, dar nu eşti scopul meu.

La naiba cu amănuntele – nimic nu-i scăpa! Prostescul şi perseverentul lui scop. Combustibilul spiritual de care vorbise Ruby, esenţa care urlă în mortul viu. Dacă eu crezusem cumva ca eram implicată într-un bizar triunghi amoros atunci când Sin avea probleme cu Pen, acum trebuia să concurez cu răzbunarea lui. Scopul lui Sin era duşmanul meu de moarte; şi trebuia sa şterg acest lucru. Şi totuşi, pe măsură ce-mi oţeleam mintea în legătură cu însărcinarea pe care o aveam, altă întrebare şi-a făcut loc în capul meu, atât de înspăimântătoare, că mă făcea să tremur: odată setea lui Sin potolită, ce mai urma? Odată ce-şi îndeplinea scopul, el n-ar mai fi avut nicio raţiune de a mai fi, niciun motiv să mai existe câtuşi de puţin.

Numai dacă nu l-ar fi susţinut dragostea. Dragostea noastra.

Fusese o vreme în care puteam să accept ideea că Sin trebuia să-şi găsească pacea. Asta fusese atunci. Dar acum, puteam iniţia o acţiune care să-l rupă de mine pentru totdeauna?

Mi-am impus să mă liniştesc şi l-am îmbrăţişat şi eu.

— Ştiu asta, am spus eu, oftând cu faţa lipită de trupul lui, apoi l-am privit în ochi. De aici şi propunerea mea.

Aşa că i-am vorbit de Hannah Miles, şi cât de crucial era să

cunoaştem adevărul despre moartea ei, şi cum am fi putut ajunge sa-l descoperim. Supus şi deprimat, Sin m-a ascultat, iar când am terminat, m-a luat de mână şi m-a condus la capodopera care era Chevrolet-ul ’62 al lui Kurt Libo.

— Ce faci?

El a deschis portiera din dreapta.

— Kurt îmi este dator, cred.

Am urcat în camionetă. El s-a dus pe partea cealaltă.

— Unde mergem?

Punându-şi palmele pe volan, Sin privea prin parbriz, scrutând de fapt înlăuntrul fiinţei lui.

— Dacă e să mergem până la capătul firului întâmplărilor cu Hannah, ştiu de unde trebuie să începem

XXXV

Dacă vreun promoter newyorkez ar fi trebuit să-i facă acestei scene o publicitate senzaţională, el ar fi ales varianta fluturaşilor fluorescenţi Orgie Printre Morminte. Copiii umblau ca-n transă vrând-nevrând într-un delir plin de culoare, mânuind surse de lumini fosforescente. Adevărat, nu existau sisteme muzicale portabile din care să se reverse bum-bum-bum-uri, dar cu toţii erau prea orbiţi ca să bage de seamă.

— Fir-ar să fie! a exclamat Sin, evaluând priveliştea. N-au pic de respect?

Aşa că soldatul meu iconoclast faţă de libertatea sexuală era uşor demodat. În plus, în mod normal, Sin ar fi trebuit să fie plin de respect faţă de morţi.

Prima persoană care a venit alergând spre noi a fost Con Emerson, care nu se costumase, cu excepţia a două mingi de golf fosforescente care-i atârnau în zona intimă.

— Frate! a urlat el, şi i-a tras lui Sin un pumn în biceps, apoi l-a înşfăcat într-o îmbrăţişare stângace. Frate, omule, te iubim, omule!

Sin s-a lăsat antrenat în îmbrăţişare, legănându-l pe Con şi ciufulindu-i părul.

— Sin, eşti atât de frumos! a zbierat Con, apoi şi-a deschis braţele şi m-a tras şi pe mine. Şi tu, Dice! Doamne, eşti frumoasă.

— Eşti frumos, Con. Ştiam scenariul. Te iubesc.

— Da! Iubire! Corect! Şi eu te iubesc! A spus el cu o sinceritate absolută, şi apoi a şters-o ca un ţânc distrat.

Sin a ridicat dintr-o sprânceană.

— Extasy, am explicat eu.

— Evident, a replicat el.

— E un drog; care, ăăă, te face să fii deschis, am lămurit eu lucrurile.

Luând în considerare starea de excitare colectivă a locuitorilor din Swoon din zilele acestea, fenitilamina părea de prisos, totuşi, eram mulţumită deoarece Con nu-şi zburase creierii împrăştiindu-i peste tot în camera de distracţii a familiei Emerson şi nici nu fugise pentru a deveni victima vreunui traficant de carne vie. Se părea că avea de gând să continue în manieră gay. Zâmbindu-i lui Sin, l-am întrebat:

— Acum, încotro?

— Nu ştiu sigur, a răspuns el. N-am mai fost până acum pe aici, noaptea.

— Heeeei! Saluuut! A ciripit o fată pe care n-o cunoşteam – o boboacă, fără îndoială.

A sărit pe Sin ca o atletă. Am încercat să-i descifrez ţinuta – cea mai bună variantă care mi-a trecut prin cap a fost hippie-zâna-astronaut.

Cu blândeţe, Sin a îndepărtat-o şi a trimis-o în mulţime.

— Şi nici măcar nu bănuiam toate diversiunile astea. A scrutat cimitirul: Hai să încercăm pe-aici.

Şi-am pornit, echipaţi cu o lanternă nedemnă de luminile florescente, luată din Chevrolet. Cu cât înaintam mai adânc în cimitir, cu atât mai vechi erau monumentele, care în cea mai mare parte erau triste şi ciudat de drăguţe. Un căpitan de vas avea sculptată o ancoră pe piatra lui funerară. Mormântul unui copil înfăţişa un heruvim care îngrijea o grădină. Existau portrete complicate, schelete tolănite cu sau fără tufe de verdeaţă; o icoană care se regăsea pe mai multe pietre funerare semăna cu un craniu sub formă de bec căruia îi crescuseră aripi. Mi-am impus să mă gândesc la Hannah Miles, rugând-o stăruitor să ne ghide spre căminul ei subpământean. Şi, în felul ei, a făcut-o.

O aromă de căldură de primăvară, în această înviorătoare noapte de toamnă.

— Liliac?

Sin s-a oprit, a inspirat adânc şi a fost de acord cu mine:

— Preferatul ei.

Am luat urma mirosului spre un desiş de tufişuri în plina floare, de culoare violet-deschis, opalescent în lumina lunii. Tufişurile se aplecau unul către celălalt, arcuindu-se deasupra unei pietre de mormânt simple pe care nu erau gravate decât un nume şi două date concise care spuneau atât de puţin şi în acelaşi timp spuneau totul. Sin a căzut în genunchi, a întins mâna pentru a trasa conturul fiecărei litere şi cifre. În picioare, la spatele lui, m-am gândit cum era să jeleşti când eşti lipsit de suflet.

— Hannah! a strigat el.

Hannah, am gândit eu.

Poate că avea să apară ca Ruby, într-o culoare puternica, lividă, cu o mulţime de efecte sonore. Sau ca spectrul transparent stereotipic, toată numai oftaturi şi murmure şi lumina ceţoasă. Dacă avea să apară. Exista posibilitatea ca prezenţa mea sa o perturbe – eu eram, la urma urmelor, îndrăgostită de bărbatul ei, iar obiectivul meu în dezvăluirea misterului morţii ei era complet egoist. Ar fi fost posibil ca ea să apară într-o mantie cenuşie ca o zână prevestitoare a morţii, blestemându-mă pentru temeritatea de a-i întrerupe odihna? Mi-am pus mâna pe umărul lui Sin; iar el şi-a pus mâna peste a mea.

— Hannah, a zis el. Te rog…

Hannah, te rog.

Şi a apărut alergând. Într-un veşmânt de culoarea aramei. Ochi negri, inteligenţi, pe o faţă ascuţită. Şi o flacără luxuriantă de blană în urma ei.

Am icnit uşor. Foarte lin, foarte încet, am îngenuncheat în spatele lui Sin. Vulpea a pus o labă în faţă, a încercuit locul, iar apoi s-a aşezat. Uimirea pe care o simţisem când întâlnisem mânzul lui Marsh, înmulţită cu patru: cam aşa era veneraţia mea amestecată cu groaza faţă de această creatură, atât de frumoasă, atât de preţioasă, şi sălbatică precum pădurea însăşi.

Sin n-a rostit nicio vorbă cu voce tare; nici nu trebuia. În mintea mea, l-am auzit. Şi vulpiţa l-a auzit.

— Hannah. Aşadar, ai venit.

Ea îl privea curioasă.

— Ne-ai onorat ascultându-ne chemarea, a zis el. Dă-mi voie sa ţi-o prezint pe domnişoara Candice Reagan Moskow. Nu trebuie să te temi de ea – este o femeie nobilă.

Vulpea şi-a fixat ochii asupra mea, m-a evaluat, apoi şi-a mutat privirea asupra lui Sin.

— Ah, dar atunci, tu nu te temeai de nimeni. Te-am iubit pentru asta, Hannah. Chiar dacă asta ţi-a adus pieirea.

Remuşcarea răsuna într-o tonalitate minoră.

— Şi de aceea, am venit.

Ea şi-a înălţat capul. Ne asculta.

— Timp de secole am făcut cercetări asupra uciderii tale Furia m-a ţinut în viaţă, cuvintele rostite pe patul morţii fiind de fapt un jurământ pentru dreptate. Şi cum m-am mai zvârcolit în mormânt, aşteptând şansa!

Auzind acestea, coada ei s-a mişcat o dată la stânga, o dată la dreapta.

— Cu adevărat, setea mea de răzbunare a adumbrit chiar şi dragostea noastră. Furia era tot ce conta.

Vulpiţa şedea din nou nemişcată.

— Acum cred că trebuie să cunosc în amănunt modul în care te-ai sfârşit. N-aş putea spune de ce, poate fiindcă mă gândesc… că-mi va fi cumva de folos. Eşti împăcată acum – sunt convins, de asta prin forma pe care ai ales-o în seara asta. Dar sunt rătăcit, abia mă menţin la suprafaţă, Hannah, nu bărbatul, nu fantoma, ci doar această… acest lucru care trăieşte numai pentru a pedepsi.

Din nou, vulpea se uita la mine, ca şi când ar fi înţeles rolul meu în viaţa lui Sin şi nu l-ar fi judecat.

— Deci îţi cer binecuvântarea, Hannah, şi sfatul. Dice şi cu mine habar n-aveam despre lucrurile pe care ni le-am propus sa le facem. De unde să începem? Cum să procedăm? Prin care portal începe călătoria spre adevăr? În limbajul acestei epoci moderne, n-avem nici cel mai mic indiciu!

Auzind acestea, fantoma a ridicat o labă în dreptul botului, în felul în care o adevărată doamnă într-o altă epocă şi-ar fi mascat discret amuzamentul după un evantai. Apoi, spre surprinderea mea, s-a apropiat delicat de noi. Cu cea mai mare grijă, liniştit, Sin a întins mâna şi vulpiţa şi-a frecat botul de degetele lui. De necrezut, miraculos, când eu am întins mâna, un gâdilat tremurat al mustăţilor şi acel bot umed s-au atins şi

de încheieturile degetelor mele.

Fericită, i-am aruncat o privire lui Sin şi am văzut că el simţea la fel. Amândoi ştiam că sărutul vulpii consfinţise căutarea noastră în trecut… căutarea noastră împreună. Doar că nu aveam mult timp să ne lăsăm pătrunşi de această stare de fermecare. Direcţia vântului s-a schimbat, acesta începând să bată şfichiuitor dinspre nord. Micul animal s-a ridicat pe labele din spate şi a adulmecat aerul. În timp ce mirosea, blana a început să i se ridice, şi un sunet bolborosit a ieşit din gâtlejul său, urmat de un strigăt scurt.

Fără să-mi dau seama, i-am imitat poziţia, aşezându-mă în genunchi, ridicându-mi capul, încercând să identific acel miros. Nu venea de undeva din împrejurimi. Nici nu aparţinea acestui loc. Şi totuşi, cumva, el se afla aici – iar mie mi-era cunoscut.

În clipa în care vulpea a sărit, mi-am amintit.

Gluton.

XXXVI

În dimineaţa următoare, am simţit durerile căpătate în ziua de Halloween. Le simţeam pretutindeni. Răsucindu-mă în pat, simţind dureri peste tot, am ajuns faţă-n faţă cu iubitul meu. Încă un centimetru, şi nasul meu i-a atins bărbia, bucuria indusă de această atingere dizolvând durerea aşa cum zahărul se dizolvă în apă.

Şi mi-am amintit.

Întoarcerea de la cimitirul parohiei Grimley. Simţindu-ma în pragul leşinului. Spunându-i:

— Rămâi cu mine.

Nu s-a întâmplat nimic. Prin aceasta înţelegând conotaţia universal înţeleasă a lui „nu s-a întâmplat nimic”. A urmat o dezbrăcare parţială, apoi ne-am vârât sub pături. Formele mele moi contopindu-se cu duritatea trupului său. Aveam senzaţia unui aluat care creştea. Astfel întinsă şi învelită, am adormit. Acum, oricât de târziu era, am aflat că şi golemii dorm – dorm buştean, statui însufleţite. Am rămas întinsă acolo, numărându-i firele genelor până când am pierdut şirul. Şi apoi am adormit din nou.

Când m-am trezit iar, se trezise şi Sin.

— Salut, a spus unul dintre noi.

— Salut, a răspuns celălalt.

Rubycat a auzit murmurele noastre matinale. A ocolit movila pe care o formam, a ocupat o poziţie între capetele noastre ciufulite şi, plină de politeţe, m-a bătut cu lăbuţa pe obraz.

— Miau?

— Rămâi în pat, a spus Sin. Hrănesc eu bestia. Dar cu toate astea ea, nu s-a mişcat. Mai insistent:

— Miau!

Mormăind amiabil ceva despre a fi slugă la două stăpâne, Sin a dat la o parte păturile. Nu după mult timp, s-a întors cu un pahar de suc, un bol mare cu fulgi de ciocolată şi două tablete de aspirină.

— Poţi să te ridici?

Făcând un efort, m-am ridicat pentru a înghiţi aspirina cu o gura de suc de portocale. De pe marginea patului, Sin mi-a dat să mănânc fulgi cu lingura, apoi i-a încercat şi el.

— Îhh! a făcut el o grimasă.

Am zâmbit.

— E un gust pe care ţi-l formezi.

Am mai crănţănit câţiva.

— Nu cred că pot ajunge la şcoală.

— Rămân cu tine.

— Nu, e-n regulă… du-te.

I-am spus asta pe un ton nesigur. Nu voiam ca el să plece. Mi-am amintit de Hannah Miles, de forma în care apăruse. Dacă

Sin ar fi omorât-o, n-ar fi apărut ca un urs grizzly sau echivalentul unui mâncător de oameni?

Cu o faţă de pe care nu se putea citi nimic, a ridicat colţul cearşafului şi s-a uitat dedesubt.

— Lasă-mă să rămân. Ne putem juca de-a doctorul şi pacientul.

Am ridicat din umeri (au!), cu un zâmbet şi mai larg.

— Cu atâţia oameni drogaţi seara trecută, Swonowa oricum va fi pustie astăzi. Ca şi când ar fi bătut un ceas, brusc mi-am revenit în simţiri. Ar trebui să încerc să fac un duş, am spus.

— A… bine. Fie îmi împărtăşea timiditatea, fie mi-o respecta. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

Sub jetul de apă mi-am examinat corpul. Era ca o hartă, fiecare vânătaie formând un continent. Dar apa fierbinte,

combinată cu medicamentele care deja îşi făceau efectul, a făcut minuni şi am reuşit să duc la bun sfârşit eroica faptă a îmbrăcatului. Jos, Sin o necăjea pe R.C. Cu jucăria ei cu pene. Purta şosete. Şi chiloţi strâmţi. Şi într-un fel, reuşise să capete o strălucire, acum redusă în intensitate, în jurul încheieturii unei mâini. Pisica se freca de gleznele lui. Aş fi putut să-i privesc la nesfârşit. Şi totuşi, nu puteam.

— Baia îţi aparţine în întregime, i-am spus. Am să scotocesc în căutarea unui tricou curat cu care să te îmbraci.

Căutam în dulapul tatei, când a sunat telefonul.

— Alo?

— Scumpo! Eşti acolo!

— Tati!

M-am trântit pe patul părinţilor mei.

— Am ascultat mesajul ăsta grozav în întregime. Dar hei, de ce nu eşti la şcoală?

Am gândit rapid.

— Mahmureală de Halloween. Prea multe dulciuri.

Am avut parte de chicotitul acela care aparţinea unui „tată mişto”.

— Eşti sigură că n-a fost prea multă bere?

— Ştii că urăsc berea. Dar e ceva asemănător. Oricum, e în regulă; nu aş lipsi de la vreun test sau ceva de genul ăsta. Deci, ce s a întâmplat?

— Păi, pe aceeaşi temă a petrecerilor cu băutură, ieri seară a avut loc petrecerea de încheiere a filmărilor. Şi fiind în mod oficial noiembrie, presupun că toţi alergenii ăia enervanţi din Connecticut sunt morţi. Aşa că mi-am rezervat un bilet de avion pentru Hartford; am de gând să-mi petrec săptămâna cu tine.

— Zău? Tati, asta-i grozav!

Şi vorbeam serios; chiar vorbeam. Numai că parentis interruptus avea să întârzie călătoria de medium pe care o aveam de făcut.

I-am adus la cunoştinţă asta şi lui Sin.

— Poate că o să luăm cu toţii cina împreună, am spus. Vom merge la restaurantul acela din Norris unde se mănâncă friptură. Sau, nu, am să fac lasagna. Lui tati îi place lasagna făcută de mine.

Şi-a tras peste cap – avea părul umed – tricoul cu inscripţia „Marcă înregistrată Lege şi ordine”.

— Sunt sigur că o să-mi placă şi mie, a spus el, dar ochii lui erau întunecaţi, în ei părând a se strânge nori de furtună.

— Uite, Sin, mama mea va veni, ca de obicei, vineri; duminică se vor întoarce în oraş, iar noi vom putea… relua totul.

— Da, a spus el. Prea bine.

Nu era convingător. L-am privit cu severitate.

— Până atunci, prin prezenta, impun un moratoriu asupra trasnăilor maliţioase.

— Voi încerca să mă supun acestuia, a spus el. Acum cred ca aş face mai bine să-i duc camioneta înapoi lui Kurt. Să nu-l lovească apoplexia.

Aşadar, Sin a plecat şi tati a venit şi totul era în limitele normalului. Relativ. Con Emerson a început să vină la şcoală dat pe pleoape cu tuş, iar un puşti care a făcut o remarcă despre asta s-a ales cu pumni în ochi. Doamna Brinker şi-a făcut apariţia la bib1iotecă îmbrăcată în rochia ei ridicolă cu volănaşe, deoarece avea o întâlnire după program cu nimeni altul decât îngrijitorul itinerant Jameson Medaniel. De-abia l-am recunoscut pe omul negru al oraşului Swoon, ferchezuit, fără haina militară şi ciobănescul german.

Mama şi-a făcut apariţia în oraş cu o sticlă de prosecco, care e aproape la fel de bun ca şampania, iar Sin ni s-a alăturat, ducând cu el un vas imens cu crizanteme – parcă ar fi fost cel mai drag, vis pentru a căpăta aprobarea părinţilor în legătură cu iubitul tău.

Apoi a apărut unchiul Gordon.

După o zi lungă petrecută la birou, bărbaţii profesionişti din Swoon se transformau în general într-un casting pentru Lacoste. Unchiul meu încă era îmbrăcat în costumul lui avocăţesc din stofă cu dungi fine, deşi fără cravată şi cu o faţă descompusă. Era trecut de nouă, dar cvartetul nostru încă îşi făcea de lucrucu lasagna.

— Gordon! Bună! Au trâmbiţat părinţii mei, mai mult sau mai puţin la unison.

Pe chipul lui Sin a trecut o undă de neplăcere – fără îndoială că unchiul meu îi reamintea de fostul lui avocat –, dar şi-a reprimat-o. Se purta admirabil.

— Prosecco?

Mama i-a prezentat sticla.

— Nu, Lesley, mulţumesc. Ăăă…

— Oh, Gordon, să nu-mi spui că eşti cu maşina, a chicotit veselă mama. Vino, stai jos şi bea un pahar! Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine unul.

— Nu, eu... eu...

— Unchiule Gordon? m-am aventurat eu. S-a întâmplat ceva?

Întrebarea l-a făcut să-şi recapete luciditatea.

— Da, a spus el. Asta este. S-a întâmplat ceva. A avut loc un accident. E vorba de Lainie. Maşina ei a căzut de pe podul Dawender.

XXXVII

„Întâlnirea în Torrington" la care se grăbise mătuşa Lainie să ajungă plecând de-acasă ar fi putut fi considerată reală dacă ea ar fi purtat haine normale pe sub trenci. Dar ea condusese spre locul de rendez-vous îmbrăcată cu nimic altceva decât lenjerie La Perla şi trenci marca London Fog, fără îndoiala ca un tribut adus domnului Mercedes. Prin urmare, toată lumea şi-a dat seama că era în drum spre o întâlnire erotică atunci când fusese pescuită din Housatonic.

În momentele care au urmat anunţului făcut de unchiul Gordon am fost deosebit de ocupaţi, cu toţii luându-ne poziţiile de luptă. Mama, superbă pe timp de criză, a dat telefoanele necesare, care în primul şi-n primul rând au confirmat că Lainie era în viaţă, dar în stare critică, la Spitalul Lutheran.

— Copiii ştiu? a întrebat mama.

— Penny, da, ea aşteaptă în maşină, dar băieţii nu ştiu, a zis Gordon. Penny e... foarte supărată.

— Şi părinţii noştri?

Gordon s-a albit la faţă.

— Bert şi Helen?

— O, Iisuse! Şi-a trecut mâna prin părul deja răvăşit: Nu, nu le-am telefonat.

— E-n regulă, nu-ţi face griji. Îi vom suna de la spital; în Arizona încă e devreme. S-a întors către mine. Candice, treci strada şi ai grijă de băieţi. Apoi, spre tati: Peter, tu conduci. Iar lui Gordon: Venim după tine.

Şi au plecat. La fel ca şi mama, m-am mişcat rapid, cu Sin pe urmele mele, spre numărul 9 de pe Daisy Lane. Nu puteam să

mă ocup de el – nu cu această senzaţie arzătoare în interiorul meu, care conştientiza că plonjonul lui Lainie însemna o altă bifare pe tabela lui de marcaj. Numai că, în timp ce-mi simţeam plexul solar despicat, am acceptat în cele din urmă faptul că nu era un joc. Lainie era o fiinţă umană, cineva la care ţineam; ea se afla pe muchie de cuţit, între viaţă şi moarte, din pricina băiatului care reprezenta o greşeală de-a mea. Asta era vina lui Sin şi prin extindere şi a mea, şi totuşi, pe cât de disperată eram să pun lucrurile în ordine, pe-atât nu păream să fi fost pregătită pentru provocare. Ca atunci când am intrat în casa familiei Leonard – acolo erau Silas şi Jordan, care făceau pozne, fiind plini de energie, doar că ce ştiam eu ca să pot să liniştesc nişte copilaşi zapăciţi?

Nu era nevoie să ştiu nimic. Sin a intrat, atât de blând, atât de calm. Folosind pături şi scaune, a construit un cort în camera de zi, în timp ce suspiciunile mele s-au topit într-o băltoacă de tolul-va-fi-bine. După un timp, băieţii s-au liniştit. După încă un timp, Sin i-a luat pe sus, mai întâi pe Silas, apoi pe Jordan, ducându-i în pat.

Când telefonul familiei Leonard a zbârnâit, am sărit să răspund. Mama.

— Cum se simte?

Toate temerile mele legate de starea lui Lainie – şi de modul în care ajunsese acolo – s-au năpustit asupra mea ca nişte câini care atacă.

— Încă e instabilă.

Vocea mamei era încordată.

— Ah… Mami, tu cum te simţi?

Nu-i mai spusesem „mami” de la nouă ani.

— Rezist. Îmi tot repet că se va face bine. Oricum, scumpo, unchiul tău îşi va petrece noaptea aici. Noi cu Penny suntem în drum spre casă.

— OK.

— Candy aş vrea să stai cu ea.

Sin a coborât pe scări.

— Ce noutăţi ai?

Mi-am ridicat privirile.

— Chiar îţi pasă?

N-am aruncat vorbe la întâmplare; chiar voiam să ştiu.

Analizându-mi chipul, el s-a încruntat de durere.

— Ce insinuezi?

— Vreau să spun, am zis eu, apoi am şovăit, că… nu ştiu ce vreau să spun. Tot ce ştiu e că mă uit la tine ocupându-te de puştii ăia, şi eşti atât de dulce şi de sensibil şi ştii exact ce trebuie să faci. Dar apoi mă gândesc la mama lor căzând de pe podul Davender, şi că s-ar putea ca tu să-i fi umblat la frâne sau să-i fi turnaty ulei sub roţi.

— Dice, nu e aşa! A venit spre mine: N-am nimic de-a face cu asta.

Am simţit cum pumnii mi s-au strâns şi apoi s-au relaxat. Cat de tare îmi doream să-l pot crede – era un satir, nu un sadic. Ce vrei să-mi spui, că nu vrei să-i distrugi pe cei din familia Leonard?

— Nu! a jurat el. Nu în felul acesta. Mătuşa ta… ea nici măcar nu e de-aici; şi faţă de mine a fost mereu amabilă…

Am început să mă plimb, ceea ce se întâmplă mereu când îmi ies din minţi.

— Ah, Sin! Nu înţelegi? Poate că n-ai înscris treaba asta în registrul de distrugere a oraşului Swoon, dar tu… tu nu mai ai controlul asupra a ceea ce faci, asupra a ceea ce ai… dezlănţuit în acest loc.

Oprindu-mă din mersul de tigroaică, m-a prins de braţe. M-am cutremurat, m-am zbătut, m-am liniştit.

— Dice, a spus el. Uită-te la mine.

M-am uitat.

— Dice, sunt aşa de…

Pen a intrat în casă trântind uşa. Sin mi-a dat drumul. Am alergat spre verişoara mea, am încercat s-o îmbrăţişez. Ea mi-a dat braţele la o parte.

— Dice, lasă-mă-n pace!

— Dar… Pen…

— Pleacă de lângă mine!

Fără să-l bage prea mult în seamă pe Sin, s-a îndreptat spre dulapul antic ce servea familiei Leonard drept dulap de băuturi.

Care era încuiat. Pen ştia unde se afla cheia, dar a ales să spargă vitrina cu o lovitură furioasă de cot. Cioburile au sărit pe covor şi pe jacheta ei de majoretă. Ea a înşfăcat o sticlă care conţinea ceva cafeniu.

— Dumnezeule, Pen! Ia-o mai uşor!

— Mai uşor? Verişoară, mai uşor e cel de-al doilea prenume al

meu. Bănuiesc că e moştenire de familie.

A scos dopul şi a luat o duşcă.

M-am dus spre ea, i-am pus o mână pe umăr. Din nou mi-a dat mâna la o parte, cu ochi scăpărători, apoi şi-a compus o faţadă calmă.

— Zău, Dice. Aş prefera să te abţii şi să nu mai pui mâna pe mine. A băut din nou. Eu o priveam fix. Se pare că tu crezi că am nevoie de alinare. Dar de ce? Fiindcă mama mea a avut un accident? Sau fiindcă făcea sex cu dermatologul ei?

Deci era vorba de domnul Mercedes.

— Ştiai de asta?

— Nu sunt atât de blondă pe cât arăt, a zis ea, gesticulând cu sticla. Lichidul stropea ameninţător. Dă-mi voie să-ţi spun care-i ironia. Mergea la el de ani de zile, din ce în ce mai des, pentru a-şi păstra tâmpitul ei de ten de model. Pentru fiecare linie, pentru fiecare punct, se ducea în goana mare. El îi făcea injecţie cu asta, îi scotea aia, îi vindea nu ştiu ce ser al tinereţii de patru sute de dolari. Ei bine, aşteaptă până când el o să-i vadă faţa acum. Pen era ironică şi necruţătoare. Dar presupun că va putea mereu să-i pună o pungă de hârtie pe cap. Şi dacă după toată treaba asta rămâne o legumă, şi mai bine. Nu va mai fi nevoit să o asculte-vorbind.

De unde veneau toate astea? Pen şi Lainie întotdeauna fuseseră greţos de apropiate, genul de combinaţie mamă-fiică ce constituie modelul după care sunt făcut filmele Lifetime. În plus, Pen nu era în măsură să arunce cu pietre, căci nici ea nu era cheie la uşă de biserică.

— Ah, Pen, eşti supărată, am spus pe un ton jalnic.

— Supărată? Nu prea. Căţeaua capătă ceea ce merită, şi ştii de ce? Pentru că n-a putut să fie cinstită în legătură cu asta. Daca s-ar fi îndrăgostit cu adevărat de el, şi-ar fi plecat aşa cum a plecat mama lui Marsh – ştii tu, dând dovadă de ceva demnitate –, n-ar fi gonit spre casă ca să-şi pună masca de soţie devotată. Dar ea nu-l iubeşte pe doctorul Darwin; şi nici pe tata nu-l iubeşte, sau… sau pe vreunul dintre noi. E doar o scroafă egoistă.

Pen a lăsat jos sticla, şi-a scos jacheta şi şi-a aţintit veninul în altă parte. Spre Sin, care stătea liniştit lângă wigwam-ul pe care-l construise.

— Tu! Nu era un pronume; era o acuzaţie: Ce cauţi aici?

Sin şi-a dus mâinile la spate, strângându-le.

— Am venit cu Dice s-o ajut să aibă grijă de fraţii tăi.

— Nu! a strigat ea. Ai venit să-mi distrugi viaţa. De-asta eşti aici. Pen clătina din cap de parcă ar fi căzut ceva pe ea: Ce proastă am fost! Tot ritualul ăla în verde, şi-apoi ai apărut tu, am crezut ca era vorba să te scot din mine, astfel ca tu să poţi intra în mine. Credeam că mă iubeşti.

Am simţit un junghi de vină în piept. Nu-i spusesem niciodată lui Pen că Sin nu venise să-i distrugă ei viaţa. Firesc, ea crezuse că manifestările lui erau născute din dorinţa pentru ea. Tipii treceau întotdeauna prin foc pentru ea – de ce nu şi fantomele?

— Dar tu nu mă vrei; tu nu mă iubeşti. Vehemenţa ei s-a transformat în suspine când s-a apropiat de el: Şi nici măcar nu mai vrei să faci sex cu mine. Eu nu însemn nimic pentru tine, nimic. Mi-ai luat virginitatea de parcă ar fi fost o lamă de gumă.

Se aflau la un centimetru distanţă unul de celălalt, şi n-aş putea spune dacă ea era pe punctul de a-l săruta – cu lăcomie, nebuneşte, în felul acela disperat în care ai săruta un băiat pe care deja l-ai pierdut – sau de a-l pălmui. Cred că nici ea nu ştia.

Înainte ca ea să reacţioneze, Sin a dat să vorbească – şi toată blândeţea pe care o afişase cu doar câteva minute mai devreme dispăruse.

— Ai dreptate, Pen, nu te iubesc. Oboseala din vocea lui nu impunea un efort să fie decriptată. Ai dreptate şi că nu te vreau.

Unde nu ai dreptate este în conceptul că am venit în Swoon cu unica intenţie de a-ţi răpi fecioria, de a-ţi păta reputaţia şi de a mă descotorosi de tine. Eşti insignifiantă, Pen.

Asta a făcut-o să se decidă. S-a repezit şi l-a lovit, înfigându-şi unghiile şi zgâriindu-l pe obraz. Singele a început să-i curgă, însă lumina din încăpere era slabă – ţâşnea roşu strălucitor ca Singele meu, ca al lui Pen, sau ocru ca lutul?

Sin n-a şovăit; a continuat.

— Eşti o fetişcană dintr-un orăşel, asta-i tot, a zis el. Dar vai, ce-i asta? Te schimbi, Pen. Începi să vezi. Pentru prima dată în cei şaptesprezece ani în care ai fost alintată şi ocrotită, te confrunţi cu ipocrizia vieţii tale. Asta e ceea ce ţi-am făcut, te-am forţat să dai ochii cu minciuna în care tu şi neamul tău funcţionaţi şi aşa aţi funcţionat timp de secole. Asta-i tot ce ţi-am făcut, Pen; asta e ceea ce am făcut pentru tine. Şi sub nicio formă nu eşti singura. Tot oraşul ăsta îşi va privi sufletul

duplicitar înainte ca eu să fi terminat şi să fi lăsat bucăţelele să se risipească la voia întâmplării.

Swoon, Connecticut. Un tablou de Norman Rockwell. Etalând acum vicisitudinile şi adevărul neplăcut a ceea ce se întâmplase cu tabloul lui Dorian Gray.

— Dispari din casa mea, a scrâşnit Pen. Dispari din casa mea şi întoarce-te în iadul din care ai venit!

— Cum pofteşti.

Ar fi putut s-o strângă de gât. Ar fi putut să o înşface şi să o sărute până când i s-ar fi înmuiat genunchii. În schimb, el a făcut o reverenţă, ne-a salutat şi a părăsit incinta.

Pen şi cu mine rămăseserăm singure.

Mi-am imaginat că era rândul meu şi m-am pregătit pentru măcel. Nu-l meritam? Încercasem să-i ţin partea, să o ţin departe de rău, însă încurcasem lucrurile. Ceea ce nu era nimic nou. Să tiila cineva, să-i iei apărarea şi să fii acolo pentru ea şi totuşi să-ţi alunece printre degete e ca şi cum ai muri pe jumătate. Doar că n-ar trebui să fii decât recunoscător, recunoscător, recunoscător, deoarece eşti atât de norocos, norocos, norocos că nimic, nimic, nimic nu ţi s-a întâmplat ţie.

Acum, din nou, nimic nu mi se întâmpla, numai că totul era mult mai lent. Într-o zi, m-am trezit şi Ruby dispăruse. Aici, în Swoon, urma să mă trezesc, şi încă o bucăţică din Pen ar fi fost distrusă – Pen cea blajină, fata de aur pe care o cunoşteam, oricum. Şi orice-aş fi făcut pentru a preveni acest fapt era la fel de trainic şi plin de efect ca un oftat în vânt.

Stăteam acolo, aşteptând. Dar Pen n-a ţipat la mine. A făcut ceva mai rău. M-a privit.

— Tu ştiai, a spus ea liniştită. Tot timpul ai ştiut.

Apoi s-a întors şi a urcat scările spre camera ei.

XXXVIII

Dârză, optimistă, rezistentă, mătuşa mea şi-a revenit şi într-o săptămână a ieşit de la Reanimare. Mama şi tatii şi-au prelungit şederea în Swoon până când s-au asigurat că se vindeca, apoi au şters-o spre civilizaţie. Odată rezolvate leziunile interne, Lainie a putut fi externată. Oricum, leziunile externe aveau să necesite un număr de intervenţii chirurgicale estetice, Una

peste alta, fusese norocoasă, norocoasă, norocoasă că nu-şi pierduse viaţa în accident. Alt plus, într-un veritabil stil Swoon, unchiul Gordon n-a formulat nicio acuzaţie de adulter şi nici n-o întreprins nimic pentru divorţ. Chiar şi Pen, aşa ostilă cum fusese în noaptea accidentului, trecuse peste toate, adoptând rolul unei fiice îndatoritoare.

— Nu înţeleg de ce nu s-a întors la şcoală, a remarcat Marsh în timp ce mă conducea acasă de la Swonowa într-o zi de vineri furtunoasă şi ploioasă. Că doar ei şi-ar permite o menajeră şi o asistentă medicală personală.

— Da, aşa cred.

Ziceţi-mi regina eschivării. Adevărul e că habar n-aveam ce se întâmpla în spatele perdelelor trase de la numărul 9 de pe Daisy Lane. Pen de-abia vorbea cu mine când mergeam la spital, iar acum, că Lainie se recupera chez Leonard, verişoara mea rupsese relaţiile cu mine. Numai că atunci n-aveam chef să mă gândesc la verişoara mea. În ultima vreme, nu prea mai ieşeam cu Marsh— iar asta era o plăcere.

— Vrei să intri puţin?

— Nu pot, a zis ea. Trebuie să mă întorc la „muncă”.

Marsh a făcut semnul ghilimelelor în aer. Cu o săptămână în urmă, bunica ei plecase acasă, fapt ce-i înmulţea însărcinările lui Marsh legate de spălatul vaselor şi de îngrijirea surorilor. Aşa că nu-şi mai permitea să aibă timp liber pentru a şi-l petrece cu Crane. Aşa că-şi abandonase locul de muncă de la magazinul de pupetărie şi îl lăsa pe iubitul ei cel bogat să-i plătească salariul. Atâta timp cât îşi aducea contribuţia regulat la venitul gospodăriei, Tatăl Psihopat n-avea să bănuiască nimic – nu că ar fi pus el vreodată piciorul în magazinul Letters Unlimited. Oricum, acesta era raţionamentul ei. Mie mi se părea că ea făcea slalom printre mine de teren. Era suficient de riscant că se furişa, însă faptul că Crane plătea pentru plăcerea de a se afla în compania ei însemna că se juca cu focul, ca să nu mai spun că era anapoda.

Numai că cine ştie – poate că eram invidioasă că povestea de dragoste a lui Marsh se înfiripase, în timp ce a mea ameninţa sa ia sfârşit. În mod evident, n-o deranja să-şi păstreze statutul de femeie întreţinută, şi cu siguranţă îi convenea. Anterior cea mai ştearsă fată din gaşca lui Pen, acum înflorise grozav, mare chestie: pielea îi era curată, părul nu-i mai era slinos şi, deşi încă

era uscată ca o scândură, etala o îmbunătăţită (a se citi: mai mare) cupă la sutien. Fie miracolul iubirii, fie contraceptivele Ortho Tri-Cyclen, probabil amândouă.

Marsh s-a încruntat, dându-şi seama că îmi rănea sentimentele să fiu refuzată astfel.

— Dar pot să stau cu tine un minut, a spus, oprind motorul în faţa casei. Pune-mă la curent în legătură cu tine şi cu Sin. Ceva noutăţi? Voi doi arătaţi cât se poate de intimi de Halloween.

Dăduserăm peste Marsh şi Crane la cimitir, făcuserăm schimbul de amabilităţile obligatorii, dar n-aş fi zis că noi eram intimi. La urma urmelor, noi ne aflam acolo cu afaceri. Am aruncat o privire spre ploaia torenţială, rezistând vrăjii metronomice a ştergatoarelor de parbriz.

— Ohhh, am spus, expirând greoi. Nu prea am ce raporta. Cu toată drama de familie din ultima vreme, am fost de altfel foarte ocupată.

Ceea ce era adevărat, dar fără doar şi poate că simţeam un vid când Sin nu era prin preajmă, şi nu-mi puteam reprima bănuielile cu privire la ce-ar fi putut el să facă în timp ce se ţinea departe de Daisy Lane.

— Dice, tu şi cu Sin o să fiţi împreună, ştiu eu! a prezis Marsh cu optimismul strălucitor al cuiva îndrăgostit de-adevăratelea. Ai încredere, bine?

— Voi avea, am spus. Mulţumesc. Ştii tu, pentru că m-ai adus cu maşina şi pentru gânduri şi pentru tot.

Apoi am alergat de la maşina ei prin ploaie. Înăuntru, R.C. M-a salutat, şi am luat-o de jos, apoi am stat amândouă în obscuritatea din camera de zi. Mama n-avea să apară în acest weekend – În Star se afla în chinurile facerii spectaculosului său număr dublu de sfârşit de an, astfel încât, contracronometru, ea examina fotografiile paparazzilor şi cernea paşii greşiţi pe care-i făceau celebrităţile. Tati avea întâlniri în LA – vâlva post-producţie a filmului lui Wahiberg îşi deschidea porţile pentru el. Planurile mele? Care planuri? Pen nu voia să vorbească cu mine, Marsh „lucra”, iar Wick în mod fericit se împăcase cu Boz. Cât despre Sin, pasiunea şi imposibilitatea vieţii mele, cel mai bun şi cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată era… cine ştie…

— Jalnic, m-am plâns lui R.C., trecându-mi nasul prin creştetul ei îmblănit.

N-avea legătură cu faptul că eram singură. Îmi era bine să fiu singură. Mă bucuram de propria mea companie, căutând singură sfaturi. Asta era altceva, dezolant. Asta era singurătatea. Am încercat să mă scutur de ea. Uită-te la mine, la şaptesprezece ani am ajuns ca o babă nebună posesoare de pisici.

Ceea ce n-a constituit o amabilitate pentru R.C., care s-a dus sa se încolăcească în altă parte.

Aşa că am rămas de una singură. Am aprins o veioză. Am frunzarit un catalog. Mă învăluise după-amiaza, claustrofobică şi umedă. Negăsind entuziasm pe niciunde, am repetat piesa pentru recitalul de cor – prinsesem un solo într-un madrigal de Andrea

Gabrieli –, dar vocea mea suna spart. În plus, aveam concurenţă, această melodie nepotrivită filtrându-se în… mintea mea? În aer?

Lăsasem cumva radioul deschis în camera mea?

Era firav, sec, îndepărtat. Apoi a crescut în volum şi intensitate, părând să vină de peste tot. Când a explodat – la nivel de zguduit-grinzile, făcut-podeaua-să-vibreze, făcut-veciniisă-cheme-poliţia –, eram deja speriată. Şi agitată. Şi, ciudat, enervată. Pentru că ştiam cântecul; era cât se poate de faimos, unul dintre acele hituri care se prind de tine ca răceala, care în vremurile lui de glorie răsuna din fiecare magazin şi la fiecare post de radio.

Cred că fusese într-o reclamă la TV pentru o băutură răcoritoare sau bomboane mentolate sau ceva de acest gen. Şi totuşi, versurile îmi scăpau – iar asta mă enerva la culme.

Numai când luminile au început să pulseze şi o minge placau cu bucăţele de oglindă a coborât din tavanul camerei de zi, am cedat, m-am ridicat şi am început să dansez.

— Ahhhhh’m comingup, so you better get this party started…

Şi îmbrăcată în costum de piele lucios, garnisit cu nişte ţuţuri albi, Ruby dansa cu mine, urlând din rărunchi cântecele vechi ale lui Pink. Oricine cu chef în anul Domnului 2002 – chiar şi o elevă tocilară ca mine – ştia acele cuvinte, iar acum şi eu urlam. Număru’ doişpe pe Daisy Lane, cel mai tare club din Western Connecticut! Iuhuu! Eu şi fata mea dansam târşâindu-ne picioarele şi alunecam, ţopăiam şi ne unduiam, ne loveam, ne împiedicam şi cădeam, Ruby schimbându-şi costumul la fir care melodie. Lipsindu-mi asemenea abilităţi de croitorie, cu puteam

doar să-mi scot unele articole de îmbrăcăminte pe măsură ce temperatura începea să crească.

Astfel că, atunci când am intrat în bucătărie danSind conga, ajunsesem desculţă, îmbrăcată în jeanşi şi numai cu sutienul. Era timpul pentru o gustare. Ruby a pus un ceaun pântecos din fonta pe aragaz. A dat drumul la gaz, iar flăcările au cuprins fundul ceaunului ca nişte sadice degete albastre.

Iar eu am spus:

— Aşteaptă…

Dar ea n-a aşteptat. A deschis larg frigiderul. A dat de pereţi uşile dulapurilor, cele de deasupra tejghelei şi cele de sub chiuvetă.

— Haide, Candy! Haide! Mi-a spus pe un ton imperios prietena mea.

Cea mai bună prietenă a mea dintotdeauna.

— Ruby, nu…

Deja-vu la puterea a douăsprezecea. Orez şi lapte şi sos de mere. Scorţişoară, piper de Cayenne şi fulgi de ciocolată. Resturile de lasagna, uitate, uscându-se pe raftul de jos. Pine-Sol şi Windex şi acel praf de curăţat cu numele sugestiv de Bon Ami.

— Hmm, a mârâit Ruby.

Sertarul cu de toate: piuneze, benzi elastice, o bobină de aţă. Apoi, două pahare de cristal pentru vin. Ruby a spart unul ca pe un ou de marginea ceainicului. Cioburile au căzut clincănind în fiertură.

— Ca-nnn-dii! Ruby se linguşea şi mi-a întins celălalt pahar de vin. Vino! Mi-a fost atât de dor de tine…

Şi mie îmi fusese dor de ea. M-am dus spre aragaz. Oare puteam să fac asta? De ce nu? Ce-aveam eu pe-aici? O familie destrămată. Un oraş plin de suflete pe care le împinsesem spre distrugere şi pe care nu le puteam salva. Şi o iubire fără viitor.

Genele lui Ruby au coborât aprobator – ştia că nu puteam să câştig împotriva lui Sin, că orice rezultat privit din orice unghi era băţul gol de la acadea. Am luat paharul de vin şi l-am spart.

— Da, da, ah, puiule, daaa! mai mult decât daaaa.

Ruby avea un polonic; îl folosea pentru a amesteca. Am râs şi am pus şi eu mâna pe coada polonicului. Amestecam împreună dezastrul.

— Iar acum, ingredientul secret.

Inelul de pe mâna stângă a lui Ruby era de mărimea unui grepfrut şi dotat cu un căpăcel cu încuietoare. A deschis căpăcelul şi a lăsat să cadă în ceaun nişte granule strălucitoare dintr-un produs farmaceutic de superlux.

— Când se va duce pe gâtlej în jos, asta o va face să fie nemaipomenit de bună, a zis Ruby făcând cu ochiul şi arborând unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale ei, cel care promitea lumea întreagă.

Împreună, împreună. Veşnic, veşnic. Într-un Eden al ciocolatei la fiecare masă şi fără kilograme în plus pe cântar. Şi fără zile cu părul nearanjat. O mie şi unu de costume la îndemână. Şi Ruby. Un loc cu Ruby.

A mai amestecat o dată, apoi a ridicat polonicul spre mine.

— Hei, tu, arăţi aşa de bine – dă-mi voie să-ţi iau ceva de băut.

Am râs atât de puternic, că o parte din conţinut s-a revărsat, sfârâind şi lăSind o pată ca de cerneală pe porţiunea laminată.

— Termină, Ruby. Nu mă face să râd.

— OK, ai dreptate. Asta-i o treabă serioasă. Aşa că hai să fim serioase.

Ne-am compus nişte feţe imobile şi n-am mai clipit din ochi. Ochii ei, migdalaţi şi de culoarea chihlimbarului şi întotdeauna atât de loiali şi de adevăraţi. Cu mâna mea pe mâna ei, am adus poţiunea fumegândă la buzele mele.

XXXIX

— Ce găteşti, frumoasă din poveşti?

Absolut cea mai jalnică replică din istoria omenirii. Rostită în şoaptă – şi în glumă. Şi totuşi, luată pe nepregătite de aceste cuvinte, m-am răsucit pe călcâie întorcându-mă cu spatele la aragaz, ca şi când aş fi fost prinsă făcând cea mai abominabilă crimă. Lingura (o lingură obişnuită) mi-a scăpat din mână, s-a lovit de oală (vechea oală Calphalon) şi a aterizat pe podea. Şi iată-l pe Sin, un public format dintr-o singură persoană pentru a asista la demonstraţia mea a la Rachael Ray, dar care a mers anapoda. Evenimentele din urmă cu câteva secunde s-au fragmentat, apoi au fost absorbite într-un vârtej şi trimise într-un seif situat la periferia conştientului. Ce se gătise? Mirosea

îngrozitor, orice o fi fost. Brusc, am avut impulsul de a-l primi ca pe un erou, de a-l lua cu braţele de gât şi de a-i mulţumi… de a-i mulţumi pentru…

Ceva. Dar n-am făcut asta. Pur şi simplu m-am îndepărtat de fiertura otrăvitoare şi am spus:

— Salut. Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur. A rostit cuvintele cu seriozitate, privindu-mă în faţă, înainte de a se bucura de desuul meu. Foarte bun. Excepţional de bun.

Cu mâinile în şolduri, l-am lăsat să privească.

— Taci din gură, l-am sfătuit.

Ghiveciul cu crizanteme pe care-l adusese Sin în seara în care cinaserăm împreună cu părinţii mei rămăsese pe tejghea, florile ofilindu-se. Şi-a trecut un deget peste petalele arămii şi rubinii.

— Mă întrebam ce faci astă-seară.

— Eu? Nu mare lucru. Dar tu?

— La fel, a răspuns el. Ceea ce mă duce cu gândul că dacă tu nu faci nimic, iar eu nu fac nimic, este ocazia ideală ca noi sa facem ceea ce ne este destinat să facem.

Cât de furioasă şi frustrată fusesem în seara în care Lainie avusese accidentul şi cât de hotărâtă să-l opresc pe Sin – pentru totdeauna! Şi totuşi, acum el mă sprijinea pe mine. El era acolo; era pregătit – niciunul dintre noi nu se mai juca. Era timpul să ducem lucrurile la bun sfârşit.

— Lasă-mă să-mi găsesc bluza, am spus, încercând să refac în minte o cărare pe care nu prea îmi aminteam s-o fi urmat. Iată-l atârnând de stâlpul scărilor în spirală: puloverul meu pufos L-am îmbrăcat, am înşfăcat o jachetă şi am ieşit afară în ploaia ce dădea să se oprească. Cutlass-ul stătea cu motorul torcând neutru. Sin mi-a deschis una dintre portierele din spate.

— Salut! Nu ne-am văzut de mult! A ciripit Marsh.

— Da, adevărat.

Lângă mine, Sin căuta să-şi îndoaie picioarele pe locul înghesuit din spate al maşinii.

— Ei bine, am dat peste Sin în oraş, a explicat Marsh în timp ce Crane a pornit. Când a pomenit de faptul că spera să fie cu tine, cum să nu ne fi oferit să vă aducem împreună?

Dumnezeule, era sentimentală zilele acestea.

— Ah, m-am prins. Drăguţ, am spus. Deci tu încă eşti la „muncă”?

Marsh a scos un sunet pe jumătate tors, pe jumătate chicotit.

— Îhî. I-am promis doamnei Stevens că rămân mai târziu ca s -o ajut să decoreze magazinul pentru sărbători.

Spre deosebire de restul Americii, care se pregăteşte de Crăciun în ziua imediat următoare Halloweenului, Swoon evita asemenea mercantilism cras şi aştepta câteva săptămâni.

— Probabil că voi fi acolo până cel puţin la unsprezece. Dar desigur că sunt plătită pentru orele suplimentare. S-a lipit de Crane peste mânerul dintre scaune. Nu-i aşa, doamnă Stevens?

— Ah, într-adevăr. Crane şi-a luat ochii de la drum ca să-şi sărute partenera pe păr. Deci, încotro?

— Da, Dice, a spus Sin. Încotro?

Exista un singur loc.

— Taverna Glutonului.

Spre groaza vulpii, acela avea să fie portalul nostru.

— Îhh! a spus Marsh. Dice, asta-i nebunie curată!

Ce avea oare? În mod normal, Marsh nu se opunea ideii de a bea ceva. S-a răsucit în scaun şi m-a privit încruntată, ceea ce trebuia să ignor.

— Da, ştiu că e o văgăună, dar pun pariu că au masă de biliard, am spus eu repede. Sin m-a provocat la o partidă, iar eu intenţionez să-l bat măr.

— Bine, dar nu trebuie să te cobori atât de jos pentru a face asta, a raţionat Marsh. Pen are o masă de biliard; de ce să nu mergem acolo?

Sin a tuşit.

— Marsh, hmm, vezi tu… Dice şi cu mine… şi cu Pen… în aceeaşi încăpere… proastă idee.

— Ahhh… Pricepuse aluzia. Ei bine, aş fi zis să mergem la Wick acasă – au o cameră de biliard frumoasă –, dar e plecată în Vermont cu familia lui Boz să petreacă sfârşitul de săptămână.

Aici a intervenit Crane.

— Taverna asta e legendară, nu-i aşa? Am auzit de ea, dar, de fapt, n-am văzut-o niciodată.

— Nu-i nimic de văzut – e doar o speluncă ordinară pe Underhill Road, a trântit-o Marsh, apoi s-a întors spre Sin şi spre mine. Oricum, luaţi-vă gândul. Sunt sigură că cer actele de identitate la intrare, să vadă dacă suntem majori.

I-am aruncat o privire lui Sin; el a încuviinţat încurajator. Aveam priorităţile noastre, şi să sorbim root-beer la Ye Olde

Soda Shoppe la o întâlnire în patru nu era una dintre ele.

— Să ştii că te aud, Marsh, dar eu am o carte de identitate falsă, însă infailibilă – tipul ăla de la fosta mea şcoală îşi suplimenta fondurile pentru colegiu vânzându-le. Iar Sin arată ca de douăzeci şi unu de ani. Nu cred că vom avea probleme. Aşa ca ce-ar fi să ne lăsaţi acolo?

— Dice, nu! Am crezut că ieşim împreună.

Marsh, fără îndoială, simţea acelaşi imbold pe care-l simţisem şi eu când ea n-avusese timp pentru mine în după-amiaza asta. Privind pe fereastră, am observat că ajungeam pe Underhill Road. Mă mâncau gâtul şi palmele de nerăbdare. În curând, Sin şi cu mine aveam să fim martori la uciderea lui Hannah Miles.

Iar Marsh şi Crane aveau să fie în siguranţă departe de asta, duşi într-una din zonele izolate, rezervate pentru întâlniri. Numai că Crane avea propriile idei.

— Taverna Glutonului, da, a zis el. Mi-ar plăcea să intru.

La care prietena lui a scos un oftat şi a zis:

— OK, scumpule… sigur.

Am parcat şi ne-am dat jos cu toţii, iar pe măsură ce ne apropiam de intrare, am avut senzaţia că vom putea să trecem în paşi de vals pe-acolo. Taverna, la urma urmelor, putea fi la fel de neobişnuită ca şi restul oraşului Swoon; orice politică a uşilor închise de până atunci avea să fie floare la ureche cu Sin acolo. Gorila de la intrare de-abia dacă ne-a privit; era mult mai interesată de ceea ce se petrecea la jocurile mecanice – două fete pe care le-am recunoscut vag ca fiind eleve în anul doi la Swonowa, erau numai chicote şi veselie la un joc numit El Dorado.

Deci nu eram singurii minori care se aventurau în localul de joasă speţă de la marginea drumului, la ieşirea din Swoon. Taverna era aglomerată, şi printre cei obişnuiţi – bărbaţi ce păreau duri, îmbrăcaţi în flanelă şi fiind tunşi în stilul mullet. Femei ce păreau şi mai dure, date cu ruj lucios, cu feţe ridate şi încruntate – tineretul ieşea în evidenţă strălucind şi vociferând pe tonuri răguşite. Pe podea era rumeguş, un televizor era montat pe perete deasupra barului şi mai era şi un vechi tonomat minunat din care se revărsa o succesiune de cântece country – lamentări amuzante, balade sentimentale, imnuri închinate camioanelor, câinilor, Americii, trenurilor.

În mod evident, lui Crane îi plăcea, dar în timp ce privea

înţelegător în jur, Marsh mi-a dat un ghiont în coaste.

— Dice, cum ai putut să ne aduci aici? mi-a sâsâit ea în urche suficient de tare pentru a se face auzită peste zgomotul de fond. Întotdeauna trebuie să faci aşa cum vrei tu! Nu-ţi pasă de nimeni altcineva!

Eram uimită, dar când Crane a tras-o de braţ pentru a o face atentă, am văzut pe faţa ei cât de mult îşi dorea să nu se fi aflat aici. A dat vina pe mine – eu eram, la urma urmelor, responsabilă – apoi mi-a întors spatele.

Ne-am strecurat la bar pentru a comanda de băut; am cerut o bere – nu conta de care, era de formă. Marsh a cerut cu voce tare un lichior de plante Jagermeister. Dacă tot era să fie aici, intenţiona să se simtă bine şi să se îmbete. A dat pe gât o jumătate de pahar, urmat de o bere Budweiser, iar apoi şi-a terminst lichiorul.

Nu urma să aibă loc nicio conversaţie; era prea mult zgomot acolo, iar în plus, Marsh părea să mă urască. Cu o mizăaşa de mare, nu mi-am imaginat niciodată că mi-aş putea pierde şi prirtena. Nu era chip să-i potolesc mânia – nu prea puteam să-i explic de ce eu şi cu Sin trebuia să fim acolo. Dacă aş fi putut pur şi simplu să mă răsucesc pe călcâie, să-mi fac loc prin mulţime spre uşa din faţă, să ies din barul ăsta dezgustător şi să scap de întâlnirea mea cu trecutul! Apoi am simţit mâna lui Sin pe şoldul meu, împingându-mă în faţă.

Ne-am făcut loc spre încăperea din spate, unde se afla de fapt o masă de biliard, dar care era ocupată, şi oricum, după atâta timp, uitaserăm de pretextul cu jocul. Ceea ce era OK din punctul meu de vedere, de vreme ce jucam atât de prost biliard şi trebuia să-mi canalizez energiile în altă parte. Dar cum anume stârneai un episod de medium? Îmi petrecusem întreaga viaţa înăbuşindu-le, returnându-le la Macy’s când ele îşi făceau apariţia. Acum aveam nevoie să le scot la suprafaţă şi nu ştiam de unde să încep. Deja uşor ameţită, Marsh se ţinea de Crane. Nu era doar infuzia de plante în alcool de şaptezeci de grade care o toropise, ci era haosul fecund, brutal, al Tavernei Glutonului – Swoon la cea mai înaltă cotă de depravare. Şi pe Crane îl părăsise neîncrederea lui britanică. Cei doi au început să se sărute cu nepăsare, bâjbâind orbeşte până au dat de un perete. El a rezemat-o acolo. S-a lipit de ea. Iar apoi, practic

vorbind, au fost absorbiţi unul de celălalt.

N-aveam de gând să stau acolo şi să mă uit, dar când mi-am întors privirile, am zâmbit. Nu puteam să mă pronunţ în legătură cu celelalte cupluri – cât de multă infidelitate sau simple instincte animalice se dezlănţuiau în jurul meu –, dar cei doi dovedeau bona fide. Absolut, irevocabil îndrăgostiţi.

Punând capăt reveriei mele, Sin mi-a luat berea neatinsă din faţă şi a pus-o pe o poliţă. Apoi m-a condus spre zona dintre tonomat şi masa de biliard supraaglomerată de trupuri contorsionate. Cânta o melodie de cabaret, genul care cere un pas de dans elegant, dar odată ce ne-am îmbrăţişat reciproc, n-am făcut nimic mai mult decât să ne legănăm înainte şi înapoi.

A fost destul. Ţinându-ne reciproc în braţe şi fără cel mai mic avertisment – niciun tremur când am făcut legătura între noi de la neuron la neuron, ca o săritură la trapez, niciun anume miros care să se distingă între cel de bere şi transpiraţie şi colonie ieftină –, eu şi cu Sin ne-am rostogolit prin vizuina de iepure.

XL

Numai că m-am înşelat.

N-a fost suficient ca noi doi să ne atingem – eu, cu creştetul sub bărbia lui – pentru a rupe textura timpului şi spaţiului, rezistent la dilatare, pentru ne propulsa înapoi spre locul unde trebuia să ne aflăm.

Necunoscut nouă, un al treilea element esenţial era necesar.

Necunoscut nouă, acel al treilea element tocmai intrase în bar, în paşi de dans.

Partea A III-A
Călătoria

XLI

Într-o dimineaţă de vara, pe pajiştea orăşelului Swoon, între copaci s-a materializat o pereche îmbrăţişată. Cei doi s-au desprins unul de celălalt şi a început cearta.

— Ce nai… ce cauţi tu aici?

— Unde în altă parte să fiu decât aici cu tine?

— Poftim? N-ai vorbit cu mine de săptămâni întregi.

— Asta-i ridicol! Ţi-ai pierdut uzul raţiunii?

— Mi-am pierdut…? Ah, fir-ar… Sin?

— Rogu-te, acum ce mai e?

— Ăă, mai bine te-ai uita la tine.

Ceea ce el a făcut, pentru a descoperi: o fustă din mătase fină, plisată şi suficient de lungă pentru a ascunde juponul. O bluză croită potrivit, cu corsajul din brocart. Toate într-o nuanţă îndrăzneaţă de verde celadon, pentru a pune în evidenţă pielea ca de porţelan, ochii negri ca miezul nopţii şi părul blond-deschis prins într-o coafură complexă. Aceeaşi persoană. Alte haine.

— Ce naiba mi-ai făcut? a rostit Sin cu vocea lui Pen.

— Eu? Nu eu am făcut asta.

— Atunci cine a făcut-o? Nu, mai important, de ce?

În timp ce cocoşul îmbrăcat în haine de puicuţă cânta enervat, mi-am privit propria ţinută: clasicul negru cu manşete albe apretate şi nişte botine închise până sus. De fiţe, nu?

— Lua-le-ar naiba! a blestemat Sin, trăgând de lucrurile lipsite de comoditate ce caracterizau într-adevăr feminitatea secolului al optsprezecelea. Am crezut că am trecut peste etapa asta şi că am terminat cu trupul ăsta nelegitim. Iată-mă înapoi în el – şi îmbrăcat într-un mod torturant.

Gata de compătimire, ajunsesem să înţeleg că acea călătorie telepatică îşi avea propriul înţeles organic – pur şi simplu, trebuia să ne acomodăm cu el.

— Nu ştiu cum se descurcau femeile cu asta, dar dacă suntem în 1769, nu putem să umblăm brambura pe-aici îmbrăcaţi în jeanşi şi tricouri, am spus. Uite, acum, Sinclair Youngblood Powers se află fericit în propriul să trup. Deci ca şi tu să poţi fi acum, aici, ar trebui să fii altcineva… cel puţin aparent.

— Destul de corect. Dar spune-mi, domniţă care le ştii pe toate, n-aş putea fi cineva cu… Sini… mai mici? S-a plâns Sin, încă pipăindu-se. De ce naiba a trebuit să-i am pe ai lui Pen?

O altă întrebare bună, dar la care n-aveam răspuns.

— De ce nu? Am ridicat din umeri. Ea a făcut tot timpul parte din alianţa noastră nesfinţită.

Sin s-a strâmbat, apoi a aruncat o privire în jur.

— Aşa să fie. Dar dacă trebuie să arăt ca un Leonard, afurisii

să fiu dacă n-am să mă folosesc de treaba asta. Să mergem!

A pornit cu paşi mari, sau mai bine zis a încercat – un fel nu prea uşor de a merge în pantofi cu toc, din piele de ied.

Mă aflam lângă el.

— Să mergem? Unde?

— La afurisitul ăla de avocat chiţibuşar, acolo mergem.

Aha! M-am bucurat că întrebasem.

Marcând peisajul din zonă, structuri simple specifice New Englandului, cunoscute drept „solniţe” – două nivele în faţă, unul în spate, cu un acoperiş în pantă foarte abruptă şi lungă şi un singur coş de fum. Deodată, Sin a luat-o înainte, drumul ajungând să-i fie familiar pe măsură ce casele deveneau mai mari, mai generoase. În cele din urmă, am ajuns într-un loc cu o casă mare, cu un fronton ascuţit şi o verandă mult ieşită în afară.

— Urmează-mă, a spus el, ciocănind imperios cu un mâner din alamă în formă de cap de leu.

A ieşit o slujnică, iar Sin s-a strecurat înăuntru, şi eu după el.

— Am venit să-l vedem pe Samuel Leonard. Şi aş dori să ştiu ce l-a împiedicat să mă aştepte la trăsură.

Cu fustele foşnind, am traversat holul până când am fost întâmpinaţi de o persoană plinuţă, cu prea multe bucle aşezate în mod precar în jurul capului.

— Ah! Verişoară Edwina! A spus Sin cu o politeţe de-abia perceptibilă.

— Eu sunt Edwina Leonard. Tânăra femeia nu părea prea convinsă. Dumneavoastră sunteţi…?

— Dar cum de nu mă recunoşti? Sunt Penelope Leonard; soţul tău, Samuel, îmi este văr de-al doilea. Verişoara Penelope… din New York? Maestrul în arta vorbirii ar fi putut la fel de bine să-i spună fiinţei zăpăcite că era verişoara Zangodork de pe Jupiter. Cu siguranţă că ai fost informată anterior de vizita mea.

— Poftim? Nu, verişoară Penel…

— Asta e imposibil! Eu însămi am pus scrisorile la poştă.

— Vai de mine, vai de mine, s-a văitat Edwina. Cele mai sincere scuze, dar chiar n-am ştiut de sosirea ta. Nici măcar de existenţa ta!

— Îţi poţi imagina cât de îngrozitor a fost să aştept acolo lângă trăsură? Să vezi, te anunţ că impertinentul de vizitiu şi-a continuat călătoria spre Hartford cu tot cu bagajele mele!

— O, Dumnezeule! Samuel nu va fi încântat.

— Cu siguranţă că nu. Sin a strâns din buzele lui Pen. Şi când te gândeşti că am vrut în mod special să fac această vizită de curtoazie – intenţionez să-l vizitez pe unchiul Harrison Leonard în Hartford.

Asta, servită pe un ton menit să sublinieze că verişorii din familia Leonard de la ţară din Swoon erau lipsiţi de importanţa. Cu sprâncenele ridicate a aroganţă, Sin a privit în jur. Presupun că n-avem de ales decât să facem cum e mai bine. Nu e ca şi cum trăsura s-ar opri zilnic aici în Swoon.

Credeam că n-o să mai rezist. Sin era prea amuzant – prea crud, dar prea amuzant. Edwina, stânjenită, i-a poruncit servitoarei să aducă ceaiul în salon. (Apropo de servitoare, ghiciţi drept cine m-a prezentat draga verişoară Penelope?) Sin a căscat şi s-a văitat de călătoria extenuantă cu trăsura, obligând-o pe gazda noastră să-şi conducă musafira sus pentru a se odihni.

— Putem să găsim un pat de scânduri pentru servitoarea ta în dependinţele servitorilor.

— Niciodată! Sin mi-a luat mâna şi – scandalos! — mi-a sărutat degetele. Candice este mai mult decât o servitoare pentru mine. Noi suntem, într-adevăr, ca nişte surori… ba nu, chiar mai mult.

Gazda noastră dădea întruna din cap, în timp ce ne prezenta un dormitor mic, dar în bună stare.

— Ea va dormi în pat cu mine. Faţa Edwinei s-a făcut albă ca faina – culoarea şi textura puritanismului din New England.

Privind-o dulce, Sin a zis: Zău, dragă, nu-i nicio problemă. E mişto!

Apoi am dispărut dincolo de uşă şi am izbucnit în râs.

— Doamne, Sin, eşti aşa de răutăcios.

Am sărit pe patul cu baldachin.

— Asta numai pentru că nu mi se oxigenează creierul, a zis el. Vino, eliberează-mă din strânsoare, vrei?

— Din… strânsoare?

— Corset, domniţa mea. Fără îndoială că şi tu porţi aşa ceva. S-a ridicat pe jumătate pentru a trage de mine; am parat uşor.

Eşti îngrozită de condescendenţa mea faţă de gazda noastră şovăielnică? Nu trebuie să fii dezamăgită de purtarea mea nevinovată şi incompetentă. Edwina Leonard o fi ea cam

prostuţă, dar e o prostuţă pasiv-agresivă.

M-am uitat la el.

— O cunoşteai, nu-i aşa?

— Da, Dice. O cunoşteam. Nu că aş avea chef să ţi-i enumăr pe cunoscuţii mei.

— Nu că aş avea chef să aud despre ei!

— Dice, te rog, chiar sunt în agonie. Haide, acum! Descheie-mă, şi eu te voi descheia pe tine.

— Nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se facă prea comod.

Scopul nostru aici era imperativ şi ţinea mai mult de timpul pe care îl părăsiserăm decât de cel în care intraserăm.

— Vezi tu, ăsta nu e un parc tematic colonial, am adăugat eu.

Într-o secundă, starea de spirit i s-a schimbat. Sin a devenit serios şi s-a ridicat.

— Ai dreptate, a spus el. Primul lucru pe care sugerez să-l facem este să aflăm în ce zi suntem.

Asta avea noimă. Părăsiserăm Swoon-ul într-o seară de toamnă şi reapăruserăm câteva secole mai devreme, vara; trebuia să ne luăm o marjă de eroare.

— Am să cobor; poate dau de vreun ziar sau de vreun calendar sau ceva de genul ăsta. M-am oprit la uşă, m-am întors şi l-am văzut ţinându-şi capul între palme: Sin, eşti bine?

Şi-a ridicat privirile spre mine.

— Mă consideri un mojic după felul în care mă comport, atât de trufaş, atât de aspru. Dar e numai pentru a evita confruntarea prezenţei noastre cu timpul şi locul acesta.

— Ah!

Suspinul mi-a adus un nod mare în gât. Căci noi veniserăm pentru a fi martorii unei lovituri brutale, fatale. Şi pentru a nu face nimic. Absolut nimic. Intervenţia însemna blestem – rezultatul ar fi putut schimba cursul istoriei. Dar să stăm şi să lăsăm sa se întâmple? Nici măcar nu puteam suporta un asemenea gând. Eu şi ideile mele strălucite.

Acolo, pe pat, înveşmântat în mătase verde, se afla un monstru. Drăguţ şi răsfăţat, asemenea verişoarei mele Pen, totuşi cuprinzând toată puterea şi mânia lui Sin, enormitatea necazului său. Docil pentru moment, dar cu o capacitate neverificată pentru tot ce ieşise din cutia Pandorei. Aşa că nu m-am putut abţine să nu mă întreb, în timp ce un firav gând mi-a

străbătut conştiinţa, dacă nu cumva schimbarea cursului istoriei fusese tot timpul pe agenda monstrului meu.

XLII

Eram în patru iulie. Cu „p” mic. Fără focuri de artificii, fără podoabe în roşu, alb şi albastru. Puţin după ora douăsprezece în această zi obişnuită, Edwina Leonard a bătut politicos la uşă pentru a-şi invita musafirii la masă. Coşmarul unui vegetarian – supă de viţel, urmată de felii de carne aţoasă, cenuşie, plus o budincă de asemenea făcută dintr-o carne misterioasă. Sin şi cu mine am plimbat mormanul uriaş de colo-colo prin farfuriile noastre.

— Din nou trebuie să-mi cer scuze pentru nefericita absenţă a lui Samuel, a spus Edwina.

— Nu trebuie, zău, a zis Sin pe un ton dispreţuitor. Nu avem nevoie de însoţitori – Candice şi cu mine ne vom descurca singure pentru a face turul acestei metropole înfloritoare.

Gazda noastră era înspăimântată de acest gând, dar oricum, am pornit amândoi prin oraş.

— Trebuie s-o văd pe Hannah, mi-a spus simplu Sin. Trebuie s-o văd acum.

Tăcerea mea spunea că am înţeles.

— Ştii, Dice, a reluat el, am tot încercat să refac această zi, fiecare cuvânt şi fiecare moment pe care l-am petrecut cu ea, dar a trecut foarte mult timp de-atunci. Tot ce-mi pot reaminti este că la căderea serii eram împreună, iar apoi eu am plecat. Când am văzut-o pe urmă, ea era moartă.

Regretul îl copleşise. Mergeam pe jos în felul în care mergi repede fără ţintă. Destul de curând, ne-am oprit pentru prima dată.

Un potcovar (un fierar specializat în potcoave de cai) şi un pielar (care face harnaşamente) îşi împart adesea spaţiul de lucru, şi aşa se întâmpla şi în Swoon. Sinclair era un necunoscut care călătorea pe jos, când l-a întâlnit pe Elijah O’Rourke în tavernă. Un irlandez cu barbă, cu o iscusinţă irlandeză de povestitor, O’Rourke i-a vorbit despre sărmanul lui partener care îşi găsise sfârşitul la fierărie – povestea nenorocirii convingându-

l pe tânărul aventurier să rămână. Acum, trecând prin faţa stabilimentului în căutarea lui Hannah Miles, i-am văzut doar pe bărbaţi – O'Rourke luptându-se cu nişte piei încăpăţânate şi, vizavi de el, Sinclair Youngblood Powers, cu uneltele necesare meşteşugului său.

— Am ratat-o, a mormăit Sin când ne-am oprit sub umbra generoasă a unei sălcii de lângă poarta deschisă a atelierului. A arătat spre o bancă din interior. Vezi acolo? Sufertaşul cu mâncarea mea. Ea l-a adus; şi acum e plecată.

Cât de ciudat trebuie să fi fost să se privească pe el însuşi! Pentru mine, nu la fel de ciudat, deloc ciudat. Gol până la brâu, şi transpiraţia punându-i în evidenţă fiecare muşchi. Fir-ar să fie, era fierbinte. La propriu. Forja, un cuptor din cărămidă brută cu foaie uriaşe, îşi scuipa focul pentru a topi metalul, aducându-ll într-o formă curgătoare.

— Haide, Dice.

— Da, bine… într-o secundă.

Tocmai atunci s-a auzit un strigăt puternic: „Sinclair! Sinclair!", când O'Rourke a dat colţul spre zona de lucru a potcovarului. Era însoţit de un alt bărbat, care, spre deosebire de palidul şi slăbănogul pielar, era înfloritor şi rotund.

— Uite cine a venit! E Patrick Marshall!

Marshall! Acea bărbie ascuţită, acei ochi duri, o înfăţişare slinoasă şi alunecoasă în acelaşi timp. Instinctiv, m-am ascuns după trunchiul sălciei.

— Pune-i o şapcă de patriot şi o burtă de bere şi ta-daaam! Tatăl lui Marsh!

— Da, bănuiesc, a zis Sin neatent.

— Bine, am spus.

Acum putem pleca. În orice epocă ne-am fi aflat, tipul ăsta mă călca pe nervi.

— Nu… Vreau să aud asta…

Potcovarul a aruncat o bară de metal într-un butoi cu apă. Aburii care au ieşit şuierând semănau cu un stol de păsărele speriate. Patrick Marshall a scotocit în buzunarul jiletcii sale după tutunul de prizat. Le-a întins şi celorlalţi cutia şi au prizat cu toţii. Apoi, Marshall a scuipat pe jos, l-a fixat pe Sinclair cu o privire ameninţătoare şi a trecut la lucrurile concrete.

— Până mâine dimineaţă am nevoie de nişte potcoave pentru mârţoage, a zis el, şi a scuipat iar.

— Mă bucur că apelaţi la serviciile mele, a spus Sinclair. Dar mai sunt şi alţii înaintea dumitale.

— Chiar aşa? a zis Marshall pe un ton duşmănos. Nu duci lipsă de clienţi zilele astea.

— Nu, domnule, am destui. Dar nici nu-i las baltă.

— Fii atent, măi fierarule, a spus Marshall pe un ton ameninţător, ăştia nu sunt caii Regelui George. Pur şi simplu, nu vreau să vină nimeni să-mi spună că şchiopătează.

Acum, fierarul şi-a mijit ochii privind spre soare. Apoi s-a întors şi a scuipat pe pământ.

— Presupun că nu-i veţi aduce până la căderea nopţii?

— Aşa este, a spus Marshall zâmbind fals. Ceea ce-ţi lasă ziua întreagă pentru restul treburilor tale.

Tocmai fusese încheiat un târg, fie el şi unul neplăcut. L-am tras de mânecă pe tovarăşul meu. Patrick Marshall venea înspre noi şi nu voiam să-şi aţintească privirea urâtă asupra mea. Cât de grozav arătam probabil în spatele perdelei de ramuri curgătoare jucându-ne de-a baba oarbă, fata blondă gătită, altfel focoasă în haine obişnuite. Care bărbat n-ar fi fost atras de tabloul nostru vivant? Arborând un zâmbet, expunându-şi dinţii lipsă, Marshall s-a uitat ţintă la noi. Sin i-a întors aceeaşi privire cu ochii lui Pen, ca şi când ar fi căutat ceva, o frântură de amintire, o fărâmiţă de indiciu. Se părea că Marshall intenţiona să ni se adreseze, dar îndrăzneala lui Sin probabil că-l potolise, iar el şi-a continuat drumul, bolborosind.

Iubitul meu s-a cutremurat în pielea verişoarei mele, iar eu am pus o mână pe braţul lui.

— Vino, l-am implorat.

— Patrick Marshall, a spus Sin, mai mult sau mai puţin în sinea lui în timp ce ne îndepărtam în grabă. Pretinde că e samsar. Dar ca să fiu mai aproape de adevăr, e un hoţoman ordinar.

— Hei! Tu! Sunt aici, lângă tine, Sin. Vrei să-mi explici şi mie?

Am redus viteza, mergând ca la plimbare, am trecut de prăvalia de lumânări, de cea de tacâmuri, de tavernă.

— Un om care se ocupă de carnea de cai e samsar, a explicat el, dar îi poţi spune hoţ ordinar dacă mârţoagele lui sunt furate sau nu valorează nici cât cleiul care se obţine din oasele lor. Ăsta a fost Patrick Marshall. Şi-a dat aere de om cinstit, dar ar fi vândut-o şi pe maică-sa dacă ar fi luat un preţ bun pe ea. Totuşi,

cine eram eu să-i distrug afacerea? Căci este adevărat – ei începuseră să se ducă în altă parte, ar fi călărit o iapă care şchiopăta până la fierarul din Chapin decât s-o aducă la mine…

Sin m-a condus la magazinul universal, un loc unde era probabil să o întâlnim pe Hannah. Asortimentul de produse – textile şi articole de galanterie, săpunuri şi alifii – m-a fascinat într-atât, încât nu mă puteam concentra asupra cumpărătorilor, dar Sin le studia feţele în timp ce continua să vorbească supărat.

— Prolific, Marshall ăsta, avea şapte fete, sau erau opt? Nevastă-sa a murit la naşterea ultimului copil, cel esenţial pentru a duce mai departe numele familiei – băiatul. Una dintre fete… Matilda, da… trecea drept Tillie. Cuvintele erau rostite ca şi când ar fi fost depănate de pe o bobină: Ea şi Hannah erau cele mai bune prietene. Când toţi ceilalţi s-au răcit, Tillie a rămas loială. Tillie a fost o prietenă adevărată.

A tăcut, ca şi când ar fi descâlcit ultimul nod dintr-un lanţ.

XLIII

— Vezi tu, aveam un plan.

Sin avea chef de făcut mărturisiri, în timp ce mergeam agale pe o cărare care separa câmpiile de fermele de pe margini.

— Aveam să ne strâmtorăm şi să economisim până ce se năştea copilul, iar apoi plecam spre vest. A luat o piatră pe care a aruncat-o fără ţintă. Copilul urma să se nască în octombrie. La venirea primăverii, voiam să plecăm.

Oare să arunce pietre avea efect terapeutic? Am aruncat şi eu una. În cazul meu, n-a avut niciun efect.

— Era un plan bun, am spus.

— Aşa crezi?

— Da, Sin. Aşa cred.

Brusc, m-a luat de mână şi m-a condus peste pajişte. Câmpul era în pantă, astfel că era nevoie de mai mult efort. Ierburile creşteau mai înalte, zgâriindu-ne picioarele, ameninţând să ne sfâşie fustele înfoiate. Florile creşteau din abundenţă. Clopoţei şi piciorul-cocoşului, crini şi gălbenele, un caleidoscop neclar din pricina vitezei noastră crescânde. Apoi au apărut două flori în partea cea mai joasă a câmpului, mai înalte decât celelalte. Ele

ne-au ieşit în cale şi şi-au pus mâinile în şolduri, de vreme ce nu erau câtuşi de puţin flori. Eu şi cu Sin ne-am oprit brusc, clătinându-ne, şi ne-am uitat unii la ceilalţi câteva secunde care au părut să dureze o veşnicie.

Apoi am spus:

— Salutare!

Cele două fete s-au privit una pe cealaltă, după care ne-au privit pe noi.

— Sărutare? a întrebat una din ele.

— Rogu-vă, iertare, am vrut să spun, ziua bună.

Ce naiba, nu vorbeam în stil colonial.

— Numele meu e Candice Moskow, iar dânsa… dânsa este stăpâna mea, domnişoara Penelope Leonard din oraşul New York.

Încercam să fiu politicoasă.

— Aaa, ziua bună! Eu sunt Hannah Miles.

Sigur că ea era. Părul arămiu şi buzele ca bobocii de trandafir şi pântecele bombat.

— Dânsa este scumpa mea prietenă, Tillie Marshall.

Sfioasă, Tillie a murmurat „ziua bună” – un adevărat discurs prin comparaţie cu companionul meu. Sinclair Youngblood Powers – model de oratorie, şmecherul şmecherilor – amuţise lângă mine. Îşi amintise că ăsta era locul preferat al celor două prietene, şi din acest motiv veniserăm în viteză, dar acum rămăsese fără cuvinte.

Hannah a ales să ignore lipsa de politeţe.

— Doamne Dumnezeule, dar din ce cauză alergaţi în halul ăsta? Zâmbetul ei era neaşteptat. Sper că nu vă fugăresc urşii.

— Nuu, nu urşii. Doar un caz de nebunie de vară.

Tillie cea cu ochii cât cepele a luat-o ad litteram, dar Hannah a râs – un clinchet argintiu.

— A, ştiu cum sunt atacurile astea! a zis ea. De ce nu vă răcoriţi în pârâu?

Exista un pârâu, atunci am văzut, curgând sclipitor peste pietre. Coşul cu rufe de spălat al lui Tillie se afla în apropiere, iar hainele spălate erau întinse la soare pentru a se usca.

— Ce părere aveţi, domnişoară Penelope? am întrebat.

O vagă încuviinţare şi ne-am aşezat pe malul râului pentru a ne descălţa. Cu apa rece şi cristalină acoperindu-ne gambele. Albine şi fluturi zburând deasupra capetelor noastre. Tillie încă

mai avea de lucru, plus şapte surori mai mici pe cap, în timp ce Sin împroşca cu apă în direcţia opusă.

— Vă rog să n-o luaţi în seamă pe stăpâna mea snoabă, am spus, presupunând că exact aşa gândea Hannah. Ea… are inima frântă, ca să spunem adevărul.

— Ah, ce păcat, a spus Hannah cu o încuviinţare din cap a înţelegere.

În timp ce ne bălăceam şi sporovăiam, mă simţeam ca o fată nouă, nerăbdătoare să facă o impresie bună asupra carismaticei colege de clasă. Hannah era cu adevărat… care-i cuvântul în engleza colonială pentru „mişto”? La un moment dat, am auzit-o pe Tillie strigând. Cu coşul sprijinit pe şold, a făcut cu mâna în direcţia noastră. Hannah şi cu mine am ieşit din pârâu.

— A, prea bine, trebuie să pregătesc cina, a spus ea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Mda… da, asemenea.

— Haaaaan-aah! a strigat din nou Tillie.

— Deci rămas-bun, atunci, Candice!

Cea care n-avea să devină mamă vreodată şi-a strâns fustele şi a pornit să urce panta.

— Rămas-bun, Hannah, am răspuns către pletele ei strălucitoare, apoi mi-am croit drum către mal. Acolo se aflau botinele mele şi pantofii lui Sin; le-am luat şi am continuat să merg pe măsură ce pârâul cotea şi se adâncea. La momentul potrivit, l-am descoperit pe Sin stând pe o stâncă plată, cu genunchii la piept şi cu obrazul sprijinit de ei. Am lăsat jos încălţările noastre şi m-am căţărat. Ne-am aşezat fustele cu grijă în jurul nostru. O vreme, am privit soarele pe drumul lui spre apus. Apoi, pur şi simplu inevitabil, lacrimile mi-au ţâşnit, şi erau atât de grele încât nu le-am putut opri. Sin, stoic, parcă făcând parte din stâncă, le-a lăsat să curgă şi m-a strâns la piept. Am plâns pentru el. Am plâns pentru Hannah. Şi am plâns pentru mine.

LăSind o pată mare, umedă, pe frumoasa rochie din mătase a lui Sin, am simţit că se întâmpla ceva în sufletul lui. Un murmur îndepărtat, un vulcan în inimă. A fost iute. Aproape o părere. M-am tras la o parte, cu ochii uscaţi acum. Exceptând faptul că arăta ca Pen, era OK.

— Mă bucur că voi două aţi putut sta de vorbă, a spus el în cele din urmă.

— Şi eu. E uimitoare. Dar tu ar fi trebuit să fii cu ea, Sin, să o asculţi, să râzi cu ea, să o priveşti…

— Nu! A spus-o pe un ton hotărât, şi mi-a pus un deget pe buze. Nu eu. Nu acest eu. Diseară, Hannah va fi cu Sinclair al ei. Eu nu mai sunt acela.

XLIV

Rochiile lungi până la pământ trebuiau să dispară. La fel şi lenjeria sadică. Din fericire, preşedinţii morţi din buzunarul meu se transformaseră în bancnote britanice de dinainte de Revoluţie, aşa că ne-am întors la magazinul universal pentru cămăşi, pantaloni bufanţi şi altele. Am revenit la casa familiei Leonard şi ne-am retras în camera noastră pentru a ne schimba.

— Au! încetează!

Sin era supărat din pricina tehnicii mele, dar trebuia să-l pieptăn pentru a îndepărta acele de păr şi pomada care făceau ca părul să-i stea nebuneşte de zbârlit.

— Dice, mă doarel

— Regret, dar nu vrem să-ţi stea aşa toată noaptea. I-am desfăcut coafura şi i-am legat părul ca pe al meu, într-o coadă cu panglici.

— Parcă am fi doi ciobănaşi, a zis Sin evaluând înfăţişarea fiecăruia dintre noi.

— Ciobănaş, am presupus eu, era termenul colonial pentru „tip”. Da, cu excepţia Sinilor.

— Într-adevăr. Hai să lăsăm ironiile, vrei?

Am râs – o anticipare nervoasă trecând drept amuzament. Ne-am permis amândoi o pauză de distracţie. Noaptea care urma n-avea să ne ofere nicio bucurie. Şi totuşi, meditam la acel moment cu Sin, felul în care mă ţinuse pe stâncă, atunci când plânsesem. Ni s-au întâlnit privirile în oglindă, iar el şi-a coborât rapid pleoapele.

— Dă-mi jumătate de oră şi apoi vino, la semnalul meu.

Manierele lui erau cam din topor.

— Stai – unde de duci?

Nu eram dispusă să-l scap din ochi.

Fără vreo explicaţie, el a ieşit pe pervaz.

— Tu nu trebuie să urmezi această cale, Dice. Pur şi simplu strecoară-te prin spate ca orice servitor care se furişează.

Zicând acestea, a sărit pe grătarul cu zăbrele, a coborât rostogolindu-se cu agilitate, şi dus a fost.

Semnalul lui – probabil că era semnalul lui, sau vreo bufniţă tulburată – a venit destul de curând, iar eu m-am furişat pe hol, pe scări, şi am ieşit pe uşă. Alt ţipăt ca de bufniţă m-a condus spre Sin, care se afla călare pe un cal maro. Lângă el se afla un alt animal, fără călăreţ.

— Fă cunoştinţă cu Tawny şi cu Thunder1, a spus el, întinzându-mi frâiele. Thunder îţi aparţine.

— Mie?

Ea era de culoare cafeniu-închis, cu şosete albe până la genunchi. Felul în care bretonul îi acoperea ochii îmi amintea de cineva.

— Probabil că glumeşti. Nu ştiu să mân calul.

— Nu trebuie să mâni un cal, domniţă dragă; îl călăreşti. Şi nu trebuie să-ţi faci griji. Numele de Thunder vrea să fie ironic. Mânza e blândă ca un mieluşel.

Atunci de ce nu-mi adusese un mieluşel?

— Sub nicio formă nu mă urc pe chestia aia. Thunder mă privea cu ochi mari ca nişte măsline negre. Am vrut să spun „animal”. Nu te supăra.

Sin a descălecat.

— Dice, cunosc caii ăştia. Tawny e mama lui Thunder; tu încalecă şi pur şi simplu ea îşi va urma mama. Mi-a ţinut scara: Hopa sus!

Proastă idee. Trebuia să ştiu – avusesem cam un milion din astea.

— Hei, Thunder, am spus, bătând-o cu mâna pe crupă.

Ea a fornăit ca răspuns şi mi-a arătat nişte dinţi de mărimea cuburilor de gheaţă. Cum reuşisem asta? Amintindu-mi că nimic nu era „real”. Nu chiar. O, părea real, cu adevărat real, dar eu, Candice Reagan Moskow, nu existam în 1769. Astfel, nu era cu putinţă să-mi rup toate oasele în 1769. Corect? Corect! De vreme ce următorul lucru de care am fost conştientă a fost frâul din pumnul meu, palma lui Sin pe fundul meu şi faptul că eram deja în şa.

Călăream amândoi.

Şi pe urmă, am tras cu urechea.

Buturugi de pini cioplite grosolan împrejmuiau o curte din spatele cabanei îngrijite. Amurgul arunca o mângâiere purpurie, în timp ce vrăbiile şi porumbeii cântau serenade. Parfumul de iasomie scăpase de sub control. Un decor ideal pentru o ceartă între îndrăgostiţi.

— Hannah, te rog, ajunge. Trebuie să mă întorc la atelier.

— Aşa spui tu.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic. Dar nici măcar nu te-ai deranjat să intri pentru cină.

— Nu mă duc niciodată unde nu sunt bine-venit.

— Atunci, ia-mă cu tine! Nu-mi pasă că încăperea e mică – şi eu sunt mică.

Asta l-a făcut să râdă şi să-i mângâie pântecele proeminent.

— Nu în ultima vreme!

— Încetează cu asta! a zis ea, şi a izbucnit în râs.

Tensiunea a dispărut, dar n-a dispărut complet încordarea dintre ei.

— Am trecut prin asta. Este înghesuială acolo la fierărie, şi duhoarea de la forjă – nu e un loc potrivit pentru tine. Iar eu trebuie să muncesc. Avem nevoie de bani.

— Bani! Numai de-asta îţi pasă.

— Eşti nedreaptă. Am venit să te văd – dar acum trebuie să plec.

I-a cuprins obrajii cu palmele. Ea s-a lăsat mângâiată, dar privea dincolo de el. După ce el a încălecat şi s-a îndepărtat, ea s-a aşezat pe o buturugă şi s-a gândit. Doar puţin. Apoi s-a ridicat cu hotărâre. Nu mai avea de ce să se gândească. Era pregătită să acţioneze.

XLV

Banii, prin urmare, erau o necesitate. numai la asta se gândeau bărbaţii. Dar nu era lipsit de raţiune să laşi întreaga povară a câştigării banilor pe seama unui bărbat? Hannah Miles se hotărâse – avea să-şi facă şi ea partea ei. Într-adevăr, dacă ceea ce se zvonea era corect, o femeie cu atributele ei – unul, în mod deosebit – ar putea strânge o grămadă de bani fără prea mare efort. Aşa că Hannah şi-a pregătit poneiul şi a şters-o de la

casa părintească. Gândurile ei se îndreptau spre ceea ce avea de făcut, n-avea nicio grijă legată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în urma ei.

Hannah a cotit spre oraş, apoi a luat-o pe drumul care înconjura aşezarea. Gândită ca o arteră comercială secundară, Emerson Street eşuase în a satisface aşteptările dezvoltatorilor. Trei clădiri neterminate zăceau dormitând. Dar în anumite seri, aşa se spunea, una dintre ele prindea viaţă. Cotind pe Main Street, Hannah şi-a legat poneiul de un stâlp de lângă tavernă, apoi s-a dus grăbită pe jos spre Emerson Street.

Unde noi aşteptam la pândă, Tawny şi Thunder păscând pe lângă tufişuri. N-am întrebat ce se întâmpla. Sin deborda de energie – mi-am imaginat că voi afla curând. Apoi, o siluetă cu bonetă albă a trecut repede prin raza noastră vizuală. A trecut şi s-a oprit, a trecut şi s-a oprit, a trecut, s-a oprit… şi a dispărut.

Oftând şi mârâind, Sin a tras de jiletcă să şi-o aşeze, ca şi când ar fi pornit un motor intern, şi a traversat spre clădiri pe cât de repede îi permiteau ghetele şi pantalonii bufanţi. Eu veneam imediat în urma lui. Spre deosebire de silueta cu boneta albă, el n-a avut nevoie să se oprească şi să cugete; băiatul s-a dus glonţ ca şi când mai fusese şi altă dată pe aici. Printr-o intrare laterală, ne-a introdus într-o construcţie din cărămidă care arăta pretenţios. Torţele licăreau în suporturile lor, direcţionându-ne spre un culoar. Când am ajuns la scări, mi-am dat seama după zgomot unde se desfăşura toată activitatea.

Niciun colţ al acelei încăperi joase şi largi de la subsol nu era liniştit. Exista un bar de-a lungul unui perete şi o platformă unde un trio de viori intona un dans scoţian vioi, în falset. Nimeni nu părea să-i acorde atenţie. Muzica şi băutura erau ca nişte anexe pentru acest loc. Aici, bărbaţi nerăbdători şi care vorbeau tare aruncau săgeţi. Dincoace, pietre şlefuite clincăneau într-un vas, pe măsură ce se strigau cu voce tare pariurile şi se schimbau banii. În altă parte, cărţile de joc prevalau – concursuri de blufat şi de viclenie.

Un cazinou? Ai fi putut să mă dobori doar cu un sughiţ. Deşi trecuseră mai bine de o sută de ani de când Thomas Hooker şi prietenii înfiinţaseră Connecticut-ul, acele rădăcini puritane erau puternice. Jocurile de noroc erau considerate a fi un viciu. De aceea, am bănuit eu, acestea aveau loc aici, în clandestinitate, pentru a înflori, ca o buruiană care creşte la adăpostul nopţii.

Îmbrăcaţi bărbăteşte, Sin şi cu mine am trecut printre jucători fără să stârnim suspiciuni. Era plin de bărbaţi – bărbaţi albi, în cea mai mare parte, aparţinând clasei de sus, dar şi destui muncitori şi militari. Cu totul remarcabil, printre ei, un negru şi un indian. Erau şi câteva femei. Sin m-a condus spre bar şi a comandat cidru. A nu fi confundat cu sucul de mere – chestia asta era puternică. În timp ce-l dădea pe gât pe-al lui, Sin s-a aplecat spre mine, vorbindu-mi la ureche şi scrutând mulţimea.

— O vezi?

— Nu.

Rezemându-mă de el, mi-aş fi dorit să fie trupul tare al lui Sin şi nu cel moale al lui Pen. În sala de jocuri se simţea tensiunea care putea erupe în orice clipă. Am mai băut nişte cidru – curaj lichid.

— Dar ce-ar putea să facă Hannah într-un loc ca ăsta?

— N-aş fi conceput nici într-o mie de vieţi, a spus el, în parte supărat, în parte înfiorat. Dar, desigur, este atât de simplu, atât de remarcabil!

Mi-am obişnuit ochii şi apoi am privit la una dintre mesele din apropiere, unde se afla o singură femeie, stăpână pe sine, printre bărbaţi. Coafura şi rochia ei erau mai elegante decât ale doamnelor de teapa Edwinei Leonard. Bărbatul de lângă ea etala o uniformă stacojie împodobită cu medalii. Cei doi se cunoşteau în mod evident, posibil erau amanţi, dar femeia îşi plătea pariurile cu bani din poşeta ei.

— Nu înţeleg, i-am spus lui Sin. Hannah avea bani să joace?

— Nu. A izbit cana cu capac pe bar şi a lăsat o monedă, apoi mi-a dat un ghiont pentru a porni. Ea n-a venit ca să joace, a explicat el. Ea a venit pentru… acolo! La jocul de cărţi faraon…

Un complicat joc de cărţi şi jetoane era în plină desfăşurare. Şi acolo se afla ea, între un domn solid cu o perucă scandaloasa şi celălalt, un soldat, acesta mai tânăr, haina lui mai puţin împodobită cu decoraţii. Hannah avea o expresie pe chip pe care am recunoscut-o: expresia prefă-te-până-reuşeşti. Cu guşa clătinându-i-se, bărbatul gras a ciupit-o de obraz, apoi a spus ceva ce n-am auzit. Hannah şi-a dat ochii peste cap, surprinzându-i privirea soldatului, care i-a zâmbit cu toată gura. În cele din urmă, tipul cel mare a luat câteva monede din grămada lui de bani pentru a le depune în palma lui Hannah.

Nu prea repede, nu prea lacom, ea şi-a strâns degetele şi şi-a

retras mâna. În jurul mesei, tensiunea aşteptării urca precum căldura. Ţuguindu-şi buzele şi ridicându-şi nasul, şi-a lăsat privirile să hoinărească. Apoi mâna ei a reapărut, a dus-o la tâmple şi şi-a scos boneta. Acele valuri roşii s-au revărsat pe umerii şi spatele ei. Un icnet de plăcere s-a auzit în jurul mesei, cu toţii aplecându-se pentru a fi mai aproape. Matahala cu perucă a întins mâna pentru a mângâia mătasea senzuală care-i încadra chipul lui Hannah – plătise pentru acest privilegiu, nu-i aşa? LăSindu-se pe spate, ea i-a dat peste mână, apoi ea şi-a întins mâna şi a deschis-o încă o dată. Râzând, patronul corpolent a încântat-o iar cu monede. După care, jocul de faraon a fost reluat, şi ghiciţi cine a început să câştige? De parcă ar exista vreo umbră de îndoială. Căci orice fată cu tupeu poate intra într-o casă de jocuri de noroc şi să se prezinte drept mijlocitoarea norocului. Dar nimic nu se compară cu o roşcată care este însăşi personificarea Doamnei Noroc.

— Nu trebuie să pleci! a strigat grasul, când Hannah s-a ridicat, după mai multe runde, trăgând-o de mânecă având aere de proprietar. Tânărul soldat a lovit masa, dar Hannah l-a privit nimicitor, iar morsa cu perucă i-a dat drumul. Astfel, eliberată, s-a strecurat printre mese făcându-i pe toţi, pe unde trecea, să întoarcă capul după ea. Ea îi evalua, îi analiza, căutând binefăcători.

Eu şi cu Sin n-am făcut nimic altceva decât să n-o scăpăm din ochi, în timp ce Hannah îşi făcea de treabă prin încăpere. Se aşeza la o masă sau stătea în picioare lângă un jucător, care accepta ca ea să taie cărţile şi să îşi ţeasă magia – magia credinţei amestecate. Indiferent dacă erau buni sau slabi, toţi jucătorii erau în căutarea norocului. Toţi cei adunaţi acolo credeau că ea ţinea norocul în mână, şi chiar aşa era.

Destul de curând, am notat o schimbare altruistă în alegerea patronului. La un joc de pietre în bol (hubbub, i-a zis Sin), ea s-a apropiat de un suflet disperat care pierdea întruna şi care se părea că nu-şi poate permite să piardă. Ea a adunat pietrele şi a suflat asupra lor. La următoarea aruncare, norocul bietului om s-a schimbat. Mulţimea a ovaţionat şi a aplaudat, dar când câştigătorul s-a uitat să-i dea fetei partea ei, aceasta deja dispăruse.

Tocmai atunci, m-am relaxat şi eu puţintel. Hannah şi buclele ei binecuvântate îi fascinaseră pe toţi, iar acum ea îşi permitea

sa fie generoasă. Care dintre cei prezenţi acolo ar fi putut să-i facă rău?

— I-a fermecat pe toţi, a zis Sin, plin de respect şi totuşi mâhnit, în timp ce făceam un ocol pentru a ne întoarce la bar. Când mă gândesc că, în timp ce eu slugăream la fierărie, domniţa mea se afla aici, în acest bârlog al leilor!

În faţa noastră mai apăruseră două căni. Şi totuşi, când m-am întins după a mea, nu mirosea a cidru, ci duhnea. Am lăsat jos cana de parcă ar fi fost contaminată, doar ca să descopăr ca duhoarea mă înconjura acum, de peste tot, un ciclon de duhoare care mi-era cunoscut într-un mod inconfortabil. Cercetând încaperea, am descoperit sursa. Patrick Marshall.

Intrase cu alţi doi bărbaţi, vocea lui puternică, grosolană şi modul neîndemânatic de a o face pe grozavul dovedind că băuse

— Ia te uită! I-am dat un ghiont lui Sin: Te-a pus să munceşti peste program în timp ce el petrece.

— Ce bufon! a spus Sin încruntându-se uşor.

După părerea lui, Patrick Marshall era mai degrabă prost decât diabolic. În ceea ce mă priveşte, nu eram chiar foarte convinsă. Cu toată acea înfăţişare şi mirosul urât al bărbatului. M-am încordat să nu-l scap din priviri, în timp ce el se aşezase la un joc de poker.

— Pe cei care sunt cu el nu i-am mai văzut până acum, a spus Sin. Trebuie să fie din grupul căruia le vinde mârţoagele.

Ambii bărbaţi aveau bărbi şi erau îmbrăcaţi în pantaloni din piele de căprioară asemenea locuitorilor de lângă frontiera de vest a Statelor Unite. Sin şi-a văzut de băutura lui, neabătut, urmărind-o atent numai pe Hannah. Dar n-a durat mult până ce Patrick Marshall a început să piardă şi nu mult după ce Doamna Noroc, atât de generoasă în spirit, s-a prezentat. La urma urmelor, n-ar fi fost bine pentru Tillie şi surorile ei ca el să-şi piardă banii. M-a cuprins din nou acea panică dureroasă. Mi-am croit drum prin mulţime spre masă. Duhoarea de gluton creştea în intensitate – aveam sentimentul bolnăvicios că aceasta marca începutul sfârşitului pentru Hannah Miles.

— Seara bună, domnule Marshall, a spus Hannah politicoasă.

Enervat, bărbatul şi-a ridicat privirea din cărţi.

— Dispari, Hannah Miles!

Încurcată, Hannah a făcut un pas înapoi.

— De ce o refuzi dispreţuitor pe la jolie jeune fille? Marshall, eşti nebun!

Asta din partea unuia dintre ţărănoii îmbrăcaţi în pantaloni de piele de căprioară (francez, aparent) care s-a plesnit peste genunchi.

— Vino aici, Mademoiselle!

Hannah a rămas ţintuită locului. Am detectat pentru prima dată un fior de teamă. Celălalt tip îmbrăcat în piele de căprioară a râs zgomotos, nechezând ca un catâr lobotomizat.

— Mă descurc cu ce am, a mormăit Marshall. N-am nevoie să se amestece şi târfa aia de rău augur.

— Eşti un prost, Marshall, l-a încredinţat din vârful buzelor cel care dădea cărţile. Fetişcana aia roşcată le-a adus noroc tuturor acelora cărora le-a zâmbit în seara asta.

Marshall a tuşit ca şi când ar fi vrut să-şi dreagă vocea.

— Târfa roşcată, ai vrut să zici, a spus el. Cu o mişcare rapida ca a cozii unui şobolan, a înşfăcat-o pe Hannah de partea din faţa a rochiei. E însărcinată – mai rău decât o negresă, cu un indian sălbatic, şi pe deasupra şi un ticălos. Mă lipsesc de-un asemenea noroc ca al ei.

Asta nu era tocmai o noutate. Zvonul că Hannah Miles era însărcinată cu un copil din flori se răspândise cu viteza luminii. Şi totuşi, aici, în acest mediu tenebros unde corectitudinea era îngropată, era uşor să exagerezi cu astfel de lucruri. La urma urmelor, a greşi era omeneşte; divin era să manipulezi oamenii în atingerea unui scop, în ciuda sorţii. Numai că acum fusese scos la iveală, iar regulile lumii reale încălcate. Unul câte unul, oamenii buni din Swoon au început să-şi retragă favorurile, iar flacăra strălucitoare a roşcatei Hannah Miles a fost cu adevarat înăbuşită.

XLVI

Numai că avea să se dovedească faptul că ea mai poseda un licăr de magie în ea.

Smulgându-şi rochia din strânsoarea lui Marshall, Hannah s-a răsucit pe călcâie pentru a se îndepărta. Apoi, ca şi când ar fi vrut să evite cu dexteritate un cui ruginit, s-a întors. N-avea să-l lase să scape numai cu-atât.

— Căutând să mă faci de ruşine pe mine, Patrick Marshall, ai comis o crimă mai abominabilă decât a mea. N-a spus asta cu patimă sau cu multă forţă; Hannah enunţa doar faptele. Tu ai comis o crimă împotriva femeilor, a tuturor femeilor, şi una pentru care vei plăti scump.

Ochi plini de nerăbdare, ochi pioşi, ochi imperturbabili, ochi care judecau şi care ridiculizau s-au aţintit asupra ei de la mesele de joc. Patrick Marshall şi-a dat scaunul înapoi privind-o ironic, cu gura căscată.

— Nu vei câştiga nicicând respectul vreunui femei, i-a spus Hannah pe un ton calm. Nici încrederea vreunei femei. Nici iubirea vreunei femei.

Asta l-a făcut să se încrunte.

— Vei tânji după acest respect, după această încredere şi această iubire, iar acest dor neîmpărtăşit va fi năpasta ta.

Marshall şi-a strâns cărţile, apoi le-a răsfirat, aplecat asupra lor.

Hannah nu accepta să fie ignorată.

— În seara asta, ai avut parte de regina de pică, Patrick Marshall – fie ca ea să-ţi sape mormântul şi să-ţi blesteme neamul pentru vecie!

Poate că Hannah trăsese cu coada ochiului în cărţile lui. Poate că avusese o clipă de inspiraţie, sau poate că pur şi simplu ghicise. Tot ce ştiu este că acum s-a retras grăbită, cu părul de culoarea aramei fâlfâindu-i pe umeri ca un stindard. Sin a privit-o ieşind în fugă, cu un strigăt înăbuşit, ca şi cum ar fi ştiut că blestemul îi pecetluise soarta.

Instinctiv, am întins mâna spre el. Acela a fost momentul în care am reîntâlnit-o. O calamitate. O transformare. Ca o materie vâscoasă a unui băiat, a unei fete, a unui golem, a unei fantome, sfâşiindu-se una pe cealaltă. Ca şi când ţi-ai vârî o mână într-o găleată cu viermi, fiecare larvă în parte trimiţându-ţi un şoc electric. Ca şi când ai opera cu degetele, însă toate degetele ar fi degete mari. Am vrut să-mi desprind mâna de corp, s-o spăl cu leşie, s-o secţionez cu un satâr. Şi totuşi, orice l-ar fi muncit pe Sin din interior îl făcea atât de vulnerabil, încât nu i-am dat drumul. Aşa că, foarte uşor, l-am apăsat, o apăsare care promitea: Sunt cu tine. Nu te voi părăsi. Te iubesc. Şi oricât de tulburat ar fi fost, a început să cedeze. Apoi s-a liniştit. Apoi a încetat.

Sin s-a întors spre mine de parcă tocmai ar fi ţâşnit din ceaţa. Am privit unul în sinea celuilalt şi am văzut acolo acelaşi imperativ: Hannah! Ţinându-ne de mâini, nepăSindu-ne cum arăta asta în ochii cetăţenilor din casa de jocuri de noroc, am pornit în căutarea ei. Nici urmă de ea. Oricât de dificil era de închipuit, şi cu atât mai greu de pronunţat, am spus:

— Poate că ar trebui să ne despărţim.

El s-a uitat la mâinile noastre ca şi când ar fi fost sudate laolaltă – un punct de legătură, un cordon ombilical. Dar nu era aşa.

— Prea bine, a spus el.

— Eu voi căuta sus. Tu du-te afară – poate că deja e în drum spre casă.

— E un plan bun, a fost el de acord. Ne întâlnim la cai.

Am zburat spre scări, spre calea de acces de la etajul principal, iar în timp ce Sin se îndrepta către ieşire, am strigat în întuneric:

— Hannah!

— Hannah! a răsunat ecoul batjocoritor al camerei goale.

Am încercat alt nume.

— Marshall! Patrick Marshall, arată-te!

Din nou, mi-a răspuns ecoul aspru al propriei mele voci. Ei nu se aflau acolo. Am luat-o spre Emerson Street care era pustie şi am traversat spre caii noştri, legaţi de un copac. Thunder şi-a ridicat capul spre mine. Apoi am auzit un ţipăt scurt, dar penetrant, şi m-am dus într-acolo, spre un luminiş de mesteceni. Trunchiurile palide ale copacilor se profilau în întuneric, dar siluetele de printre ele erau ascunse privirii întrucât cerul era acoperit de nori. Numai că oare ce era acel lucru atârnând în întuneric? O bonetă albă din bumbac care flutura şi care începuse să coboare ca o paraşută. Înainte să cadă pe pământ, razele lunii au străpuns norii şi am văzut totul.

Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în pantaloni din piele de căprioară o ţinea pe fata gravidă de coate. Celălalt o ţinea de picioarele micuţe care se zbăteau nebuneşte, ca nişte vrăbii prinse în capcană. Apoi Marshall a dat să o percheziţioneze pe Hannah, în timp ce ea se zbătea şi ţipa. El s-a oprit din munca lui pentru a-i trage un pumn peste falcă, care să o reducă la tăcere. Apoi şi-a vârât mâna în buzunarul rochiei ei şi şi-a extras premiul. Un ciorap de damă plin cu monedele imperiului britanic

– câştigurile lui Hannah în rolul ei de Doamna Noroc.

Puteam să spun după modul în care l-a răsucit că recompensa financiară nu era singura plată pe care intenţiona să o obţină.

Nu puteam să las asta să meargă mai departe. Nu puteam s-o împiedic. Totuşi, m-am apropiat. Acum auzeam frânturi din ceea ce se spunea. Unul dintre cei doi freres de la frontieră insista:

— Eu voi fi primul care-şi va face mendrele cu ea.

A spus asta salivând uşor.

Marshall, cerându-i lui Hannah:

— Revocă blestemul asupra mea, vrăjitoareo, sau va fi mai rău pentru tine.

Acestea fiind spuse, bătea cu ciorapul plin de bani în palmă, scoţând un clinchet monoton, percutant.

Apoi am auzit un sfâşietor „Nuuuuuuuu!” venind dinspre partea cealaltă a luminişului, un sfâşietor „Nuuuuuu!” scos şi de mine.

Şi când Sin a ţâşnit, cu câteva nanosecunde mai târziu, la fel am făcut şi eu.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost aroma deosebii de neplăcută de bere ieftină.

Partea a IV-A
Lacrimile

XLVII

— Bătaie între puicuţe!!!

Nu era un idiom cunoscut în a doua jumătate a anilor 1700. Ceea ce putea doar să însemne o reîntoarcere în Swoon-ul din prezent. Anume, Taverna Glutonului, unde nu trecuse mult timp. O sfadă feminină trebuie să fi reprezentat o noutate distractivă, cu toate şuierăturile şi ovaţiile din oraşul de mai târziu. Una dintre combatante era a dumneavoastră sinceră Dice. Cealaltă – adversara mea blondă, pieptoasă şi palidă – mă ţintuise de vechiul bar din stejar. Asta era de aşteptat. Atacul ninja pe care-l oprisem între mesteceni l-ar fi împiedicat pe Sin să-şi salveze iubirea vieţii – firesc, avea să fie enervat la culme. În timp ce, în jurul nostru, clienţii Glutonului ne îndemnau cu fluierături şi chiote.

N-aş fi vrut să iau parte. Vănătăile de la agitaţia de Halloween peste cele de la Libos Gas & Lube se vindecaseră în cele din urmă – ultimul lucru care-mi mai trebuia era un nou imprimeu în negru şi albastru.

— Te rog, opreşte-te – îmi pare rău! am implorat spre figura cu nări dilatate şi ochi scăpărători.

Scuzele mi-au fost respinse. Mi-am dat seama după felul în care am fost aruncată spre jocurile mecanice. Totuşi, mi-am pledat cauza:

— Haide! Nu te puteam lăsa s-o faci! Pur şi simplu, nu puteam!

M-am ferit de-o lovitură.

— Era greşit! Ştii că nu era bine!

În cele din urmă, un răspuns:

— Să te ia dracu', Dice. Dacă aveam chef de striptease, trebuia să mă laşi să fac un afurisit de număr de striptease!

Aceasta a stârnit urlete de aprobare de peste tot, dar m-a încurcat al dracului pe mine. Până ce mi-am dat seama – într-adevăr, bătaie între puicuţe – că nu era Sin balanSindu-se pe mine; ci Pen. Care, cu siguranţă, avea şi ea motivele ei. Numai că, dacă mă întorsesem în secolul douăzeci şi unu şi luam bătaie de la verişoara mea – care fusese în mod evident în mijlocul unei rutine burleşti pe care o întrerupsesem în mod nepoliticos –, unde naiba era Sin?

Nu, nu unde. Când. Dar desigur că ştiam. Iar faptul că ştiam m-a umplut de mai multă durere decât ar fi putut să-mi provoace Pen. Bombănind, am aruncat-o jos de pe mine. Ea s-a împiedicat pe tocurile ei înalte, s-a reechilibrat şi s-a aruncat asupra mea. Explodând de sub maiou, şuviţele ei în mod normal lucioase şi netede arătau acum de parcă ar fi fost curentată; ea atinsese un nou nivel pe scara târfelor. Spuneţi-i Barbie în timpul unei orgii sexuale.

— Ai câştigat, Pen, i-am spus eu. Ai câştigat, bine? Fă ce vrei!

Tentată să-mi exprim regretele că taverna nu avea bară de striptease, n-am vrut să instig la o nouă rundă. Băiatul pe care-l

iubeam era singur, la voia întâmplării, în pericol – trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Gândind – scoate-mă de-aici! — mi-am amintit cum ajunseserăm acolo, via Cutlass cu Marsh şi Crane. Oare cei doi încă îşi făceau de cap în spate? Într-acolo m-am îndreptat, când un aplaudat lent, ritmic, a început.

— Haide, iubito! Arată-ne ce poţi!

Solicitarea m-a zguduit aducându-mă la realitate. M-am răsucit în direcţia ei, şi acolo se afla Douglas Marshall în deplinătatea fiinţei sale de ţărănoi nordic: Pendleton, Carhartt, Budweiser. Nu era de mirare că Marsh era total împotriva acestei combinaţii – locul preferat al nebunului de taică-său. Prea stânjenită să-i spună lui Crane, ea acceptase în cele din urmă să vină, imaginându-şi că taică-său n-avea s-o prindă vreodată, de vreme ce el era acasă, având grijă de surorile ei. Ghiciţi ce şi-a imaginat greşit.

— Haide, scumpo! Privirea destrăbălată, alunecoasă, a lui Marshall era lipită de Pen. Hai să-ţi vedem ţâţele!

Şi alţii preluaseră termenul pentru acea parte proeminentă a anatomiei feminine şi îl transformaseră într-o incantaţie. Un şir de sentimente au trecut pe chipul lui Pen până când, în sfârşit, rozul-închis al umilinţei i s-a aşternut pe obraji. Am profitat de asta, trăgând-o de încheietura mâinii. Hohotele de râs ne-au fugărit până la masa de biliard.

Marsh a şarjat dintr-un colţ.

— Fir-ar să fie, Dice, eşti fericită acum? a behăit ea. Ah, am ştiut că n-ar fi trebuit să vin aici. Dacă mă vede tata, sunt moartă.

I-am dat drumul lui Pen, care se concentra asupra bilei albe de biliard, o planetă nelocuită, în mod fericit, de pe un cer verde de fetru.

— Ce dracu’ face aici? i-am spus lui Marsh. N-ar trebui să fie cu surorile tale?

Eu şi mintea mea curioasă.

— Nu ştiu, nu ştiu! a zis Marsh cu o nervozitate crescândă. Probabil că a terminat baxul pe care-l începuse când am ieşit şi pur şi simplu… pur şi simplu… le-a lăsat pe fete de capul lor. Nu ştii la ce să te aştepţi de la el când bea. Ce să mă fac?

Am privit prin semiîntuneric. Trebuia să fie o ieşire de urgenţă – şi asta era o urgenţă. Unde te uşurezi în cloaca asta?

— Da! Crane a vorbit piţigăit, bucuros să fie de folos. Am folosit toaleta băieţilor – e în direcţia asta.

Dincolo de un perete despărţitor se găseau două toalete şi o uşă de incendiu. Am împins mânerul şi, odată ieşiţi afară, am rupt-o la fugă spre parcare. Marsh a fugit spre Cutlass, cu Crane pe urmele ei. I-am aruncat o privire verişoarei mele. Îşi freca

braţele goale şi fornăia, fără îndoială că jacheta ei de majoretă fusese abandonată în zona de entropie a barului.

— Pen, am nevoie să mă duci cu maşina, am spus. Ea nu rostise o vorbă de când părăsiserăm în fugă mulţimea care voia să asiste la bătaie. Bine?

Nici măcar nu s-a uitat spre mine. Am luat-o ca pe un da.

— Crane! Marsh a smucit mânerul portierei din dreapta: Vino!

— Da, bine, foarte bine, a replicat el. Doar că…

— Doar că ce?

Marsh era furioasă la culme.

— Doar că, ah… poate că ar fi trebuit să-ţi spun asta; nu vreau să dezvolt ura asta. Privirea lui oscila între Pen şi mine. Dar ce i s-o fi întâmplat lui Sin?

— Sin? O, el e în regulă. El e bine, a insistat Marsh. El e Sin!

— Da, nu-ţi face griji în legătură cu Sin, am spus, de vreme ce mă îngrijoram eu suficient pentru toată Coasta de Est.

Pen şi cu mine ne-am târât picioarele spre maşina ei. Am urcat, ne-am pus centurile de siguranţă. Ea a pornit motorul, înainte să dea în marşarier, s-a întors spre mine, şi eu m-am pregătit pentru ce era mai rău. Numai că ea m-a întrebat simplu:

— Deci ai fost cu Sin în seara asta?

— Da, am spus.

De ce să ascund lucrul ăsta? De ce considerasem vreodată necesar să ţin secrete faţă de Pen?

— Păi, a spus ea pe un ton moale şi pufos ca o răţuşcă. De fapt, Dice, lui ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Am închis ochii. Apoi i-am deschis şi am început să-i spun tot ce ştiam cu adevărat. Totul. În mod absolut, o dată pentru totdeauna, totul.

XLVIII

Ne aflam pe patul el între noi, o pungă de chipsuri Ahoy (la mătuşa Lainie nu mai găseai nici măcar apă fiartă, de când cu accidentul). Punga era goală. Ora era înaintată. Iar eu eram terminată.

— Ăă, a făcut Pen. Ha!

Mi-am amintit de ultima oară când această cameră fusese confesionalul meu, cum culesesem şi alesesem dintre frânturile de adevăr. De data aceasta, nu omisesem nimic. Poate dacă aş fi cu totul sinceră, asta ar repara lucrurile – în trecut, în prezent, şi (te rog, te rog) în viitor.

— Cam înnebunitor, nu-i aşa?

Pen îşi smulgea o cuticulă. Manichiura ei era distrusă, oja roşie sărită.

— Ca să fiu sigură că am înţeles, a spus ea, treaba stă cam aşa: amândouă iubim acelaşi tip, care de fapt nu e un tip, ci un golem – un grăunte de lut, fără suflet, dar animat.

Degetele mele îşi făceau de lucru la fundul pungii de chipsuri, în căutare de firimituri. Îndesasem cantităţi uriaşe pe gâtul meu lacom, dar nu reuşisem să umplu acest gol.

— Şi motivul pentru care el este într-o misiune de răzbunare să le-o tragă tuturor din oraşul ăsta – la modul propriu – îl constituie o roşcată care a fost omorâtă în secolul al optsprezecelea. Deci voi doi v-aţi combinat forţele extrasenzoriale pentru o călătorie telepatică în timp, în speranţa de a descoperi identitatea ucigaşului roşcatei. Am dreptate?

— Cam ai, am spus. Cu toate că şi tu ai avut un rol de jucat. N-am pus toate piesele laolaltă, dar Taverna Glutonului a reprezentat portalul nostru, iar prezenţa ta acolo i-a permis lui Sin să se folosească de trupul tău în 1769. Nu-mi cere să-ţi explic dincolo de treaba asta, pentru că nu pot. Dar hai să fim cinstite, geometria acestei relaţii a fost întotdeauna triunghiulară.

Pen a înghiţit greu. Asta nu putea să fie amuzant pentru ea.

— Şi ultima dată când l-ai văzut, încerca să prevină crima…

— Ne aflam acolo pentru a observa, dar cred că el n-a putut suporta, sau poate că, în tot acest timp, plănuise să schimbe lucrurile; el… e greu de descifrat uneori. Dar am încercat să-l opresc; chiar am făcut-o.

— Şi ăsta a fost momentul când te-ai întors.

— Ăsta a fost momentul când m-am întors.

Singură.

— Numai că nu ştiu de ce, am adăugat eu.

— O, ştiu eu. Pen a netezit o cută a cuverturii. Asta e uşor.

M-am uitat lung la ea.

— Te-ai întors când te-ai întors deoarece atunci am avut eu

nevoie să te întorci. A oftat: Dice, nu ştiu de ce m-am dus la Taverna Glutonului – pur şi simplu, m-am urcat în maşină şi am plecat. Nici măcar nu m-am îmbătat; poate că am luat două guri de bere. Pentru mine… ceea ce el m-a făcut… atenţia este drogul pe care l-am ales. Am vrut ca privirile lor să fie aţintite asupra mea. Am vrut să-i înnebunesc. Şi aşa s-a întâmplat, dar atunci ai apărut tu din neant, judecându-mă…

— Ba nu…

— Ba sunt sigură acum. Făceai ceea ce trebuia să faci, deoarece tatăl prietenei noastre era pe punctul de-a o face, conducând ostilităţile unui viol în grup asupra mea sau ceva de genul ăsta.

Am lăsat-o baltă. Apoi am spus:

— Deci tu şi cu mine – ne-am împăcat?

— Sigur, a zis ea, şi vorbea serios.

— Nu crezi că am fost…

Duplicitară? Mincinoasă? O pleiadă de adjective neatractive se fugăreau pentru a ocupa acel loc.

Ea a ridicat din umeri.

— Când vine vorba de băieţi, fetele fac lucruri prosteşti. Din cauza estrogenului.

Destul de profund pentru Pen. Care în acel moment s-a aplecat peste marginea patului şi a luat un pantof – unul cu talpă groasă din perechea pe care o purtase la Taverna Glutonului. L-a examinat încurcată, l-a azvârlit, apoi s-a dus la debara şi s-a încălţat cu papucii ei Crocs.

— Haide, Dice.

— Mergem undeva?

— Da, a spus ea. Mergem să-l luăm pe Sin.

Mă simţeam de parcă ar fi aprins un chibrit în cavitatea mea toracică.

Nu trebuia să ne furişăm.

— Aş putea pune de-o orgie în camera de zi; părinţii mei n-ar zice bau, mi-a spus Pen. Ne-am urcat în maşina ei şi am por nit spre oraş. Emerson Street, nu-i aşa?

— Da. Am privit pe geam în întunericul de-afară. Ce te face să crezi că-l vom găsi?

— Nu cred că-l vom găsi, a spus ea. Sunt sigură că-l vom găsi. Şi-a desprins o clipă privirile de la drum şi mi-a aruncat un zâmbet superior, trist. Poate că nu eşti singura din familie cu

abilităţi de medium. Poate că la mine apar mai târziu.

Puţin probabil… dar iată-l, cu mâinile în buzunare, mergând lent, venind spre noi. Acum, în interiorul meu era soare şi neon, şi căţei şi pisoi, morişti şi confetti, şi prăjiturile cu fulgi de ciocolată, mult prea multe. Era viaţă în mine. El se întorsese. El era aici. În propriul lui trup, îmbrăcat în Levi s şi Hanes. Pen a oprit şi a coborât geamul.

— Vrei să te ducem cu maşina?

El s-a apropiat, pe partea ei.

— Nu ştiu, a spus el.

Părea a fi departe. M-am aplecat peste bord şi l-am privit.

— Haide, Sin. Urcă. Pare să-ţi fie frig.

— Frig, a spus el. Mi-e frig.

Pen a condus spre Daisy Lane, oprind în faţa numărului doisprezece. Privea drept înainte la cele două pete de lumină pe care le făceau farurile de la maşina ei.

— Nu vrei să intri? am întrebat-o. Să ne petrecem seara împreună?

— Nu. Era foarte fermă: Vreau să fac un duş. Mă simt murdară.

Se putea ca ea să se simtă aşa. Se putea ca ea pur şi simplu să nu fi vrut să mai facă parte dintr-un triunghi.

— Bine, am spus. Mulţumesc.

Am coborât din maşină. Sin a rămas.

— Sin, am continuat. Să mergem.

El a coborât. M-a ascultat.

Odată intraţi, am zis:

— Pun de cafea.

Şi-aşa am făcut, o cafea tare. Am umplut cănile, am pus zahăr din belşug şi un strop de frişcă. Sin stătea în picioare, ţeapăn ca Omul de tinichea.

— Stai jos, stai jos.

I-am pus cafeaua în faţă, am luat un scaun, l-am studiat pe Sin. Ce se întâmpla acolo înăuntru? Cu precauţie, am întins mâna. Cu precauţie, fiindu-mi frică de tumultul acela din interiorul lui. În schimb, numai suprafaţa rece a mâinii lui capabile, de muncitor. Ochii lui erau impenetrabili, pupilele şi irisurile erau contopite.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a răspuns el.

Asta era ciudat. Ăsta era Sin. Care avea o părere despre toate. Care nu era ambivalenţă. Sin ori voia ceva, ori nu.

— Spune-mi!

I-am dat instrucţiuni, iar el a urmat instrucţiunile. Era modul în care lucrurile trebuiau să fie. Pentru moment.

XLIX

Pe cerul nopţii, norii treceau cu repeziciune. N-aveau nici cea mai mică dorinţă să fie martori la întâmplările de sub ei. A început ca o batjocură – trei bărbaţi trăgând de veşmintele şi părul provocator al unei tinere femei. Şi totuşi, gradul de pericol a crescut rapid, unul dintre bărbaţi intenţionând să atingă şi stadiul violului. Răsuceşte o armă – albă, fluidă, un şarpe cu un cap masiv, bulbucat, fără ochi.

Un asemenea lucru delicat, micuţ, ţinut legat dar care încă se mişca, precum un cintezoi în pumnul unui copil rău. Ea nu poate să accepte că i se întâmplă ei – ei! Ea, care a fost întotdeauna norocoasă. Ea, care făcuse întotdeauna după cum avusese chef, care sfidase convenţiile, râdea de vremea de-afară, deoarece, pur şi simplu, ea era ea. În orice clipă, acest lucru se va dovedi a fi o farsă. În orice clipă, acest lucru va înceta, pentru că, pentru că…

Un izbăvitor! Da! Intrând în luptă. Dar înainte ca inima ei să mai bată o dată, alt intrus dă buzna. Cine se luptă cu cine? Dacă norii ar putea fi obligaţi să privească, cât de încurcaţi ar fi!

Şi uimiţi, când ultima siluetă care a intrat în arenă dispare ca flacăra unei lumânări stinse de o pală de vânt.

Adevăratul ei izbăvitor rămâne. Şi nu există ceva cunoscut în el? În întuneric şi-n toată nebunia, ea nu-şi aminteşte de tânăra domniţă din New York pe care o cunoscuse la pârâu, cea care fusese atât de înfumurată. Oricine ar fi fost el, are tăria de caracter şi curajul multora, atât de necesare pentru a înfrânge trei bărbaţi.

Numai că…

Pământul era amestecat cu pietre în această parte din America – motivul pentru care fermele eşuează aici, însă carierele de piatră înfloresc, iar gardurile sunt construite pe mile întregi din pietre puse unele peste altele. În seara aceasta, o

piatră, una de mărime considerabilă, intră în joc.

Un nelegiuit găseşte piatra.

Aşa-zisul izbăvitor e doborât la pământ.

Iar răul continuă de unde a rămas.

Până ce norii nu mai pot fugi; până când se ciocnesc şi se izbesc şi se sparg aşa cum obişnuiesc norii să facă vara. Ramurile subţiri de mesteacăn nu oferă un adăpost prea bun. Potopul îi năruie pe ticăloşi. Transformă pământul în noroi lichefiat şi face pietrele să strălucească precum nestematele. Cade peste două trupuri.

El este într-unul din trupurile care zac pe pământ. Nu e trupul lui, dar el e înăuntru. Trupul lui adevărat se odihneşte într-o încăpere înăbuşitoare de deasupra fierăriei, la mai puţin de un kilometru de acest loc. Adevăratul lui trup a adormit legănat de fornăitul cailor. El e acolo, în adevăratul lui trup, dar de asemenea este şi aici, în acesta împrumutat. Ploaia îl loveşte peste faţă; el deschide ochii. Se ridică în genunchi. Simte o durere atroce în ceafă care îi cuprinde tot capul, ca o glugă.

Celălalt trup este al ei. El se târăşte spre ea şi, când e suficient de aproape, e convins că ea e în acel trup. Cu greu. Nu e nevoie să fie blând pentru că e prea târziu, dar este blând întotdeauna. O leagănă în braţe. În ceea ce priveşte trupul care se forma în interiorul trupului ei, acesta renunţase cu câteva lovituri în urmă, cu câteva îmbrânceli în urmă. Prea multă scindare, prea multă nenorocire. Acum există. Acum nu mai există. Nu simte cum se scurge viaţa din ea, dar ştie că se întâmplă şi că el este neputincios. Ei îi este sortit să moară.

Şi totuşi, el e binecuvântat, şi iată de ce. De data aceasta, ea nu va muri singură. De data aceasta, ea va muri alături de el. El e aici; el e cu ea. Dacă măcar ea ar deschide ochii şi l-ar recunoaşte, dar n-o face. Nici măcar nu are spasme, nu plânge şi nici nu tuşeşte. Pur şi simplu, încetează să mai respire. Singele ei încetează să mai curgă. Încetează să fie conştientă. Încetează.

În cele din urmă, furtuna se opreşte. Zorii se ivesc. Orăşelul se trezeşte la viaţă. Vine cineva. Ajutorul dogarului, mergând grăbit pe jos, întârziind la muncă, se opreşte, rămâne cu gura căscată, ba chiar şi vorbeşte. Cam pe-atunci, el simte cum acest trup se micşorează ca un material textil, topindu-se precum ceara. Ajutorul dogarului o ia la goană asemenea unui iepure, şi,

destul de curând, apar şi alţii. Aceştia vin şi rămân şi ei cu gurile căscate, şi chiar şi ei vorbesc.

El aşteaptă, ţinând-o în braţe, până când soseşte fierarul – şocat, tremurând, nevenindu-i să creadă. Apoi el obligă trupul de împrumut să se ridice. În mod ciudat – ţinându-i încă trupul în braţe, şi se ştie că morţii sunt grei. Ţinând trupul iubirii moarte, el merge spre el, şi-n el şi prin el, trecând-o şi pe ea şi ajungând pe partea cealaltă.

L

Cafeaua, elixirul miraculos. Cofeina şi zahărul biciuindu-i sistemul circulator în timp ce Sin se ridica de la masă. I-am rostit numele, tânjind după mângâiere. Şi totuşi, în timp ce murmuram cu faţa lipită de pieptul lui şi-i mângâiam părul (descoperind cucuiul lăsat de piatra care-l lovise), el n-a acceptat consolarea. Nu-l interesa să fie consolat.

— Dice, mulţumesc pentru cafea, a spus el.

În traducere: Te rog să mă laşi în pace.

Nu m-am dat bătută. Sperând, sperând, sperând. Agitaţii extraordinare s-au iscat înăuntrul lui; începeam să mă obişnuiesc cu acea ciudată alcătuire interioară a lui. Oare el înţelegea neliniştea sau o găsea la fel de înşelătoare precum o găseam eu? Oare era el înfiorat de ea? Speriat? Oare o lua drept indigestie? Pentru mine era ca o minune, dar am continuat până ce trepidaţiile s-au domolit. Apoi m-a luat de umeri pentru a mă da deoparte din calea lui, fără grabă.

— Trebuie să plec.

Privirea goală îl părăsise, înlocuită fiind de o concentrare ardentă. Mai văzusem acea privire.

Şi am spus:

— Te rog… nu.

— Dar trebuie.

— Atunci, vin cu tine.

— Dice, nu vrei să mergi. Nu vrei să înţelegi.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce trebuie să te duci!

Mă purtam ca un copil.

— Pentru asta am venit. Ştii prea bine.

Ştiam. Dar sperasem, sperasem, sperasem – ştiind tragicul

adevăr – ca el să fie eliberat, să se simtă uşurat. Sperasem tot timpul că adevărul îl va elibera. Nu folosise la nimic, doar îl făcuse nehotărât. Chiar crezusem că se întorsese pentru mine?

— Nu, am spus. Îmi jucam ultima carte: Uite, Sin, te-am lăsat să preiei controlul asupra acestui oraş numai fiindcă, la un anume nivel, mi-a făcut plăcere. Toţi aceşti oameni drăguţi cu părul lor blond şi cu hainele scumpe, atât de bine-crescuţi şi atât de plini de sine, cu bobocii lor spilcuiţi aşezaţi frumos în rând…

Acesta era monologul meu, o arie lipsită de melodie.

— Singurul motiv pentru care mă tolerează este acela că sunt rudă cu Pen, am continuat eu. Dar ai apărut tu, şi ce-ai făcut? Pentru început, ai transformat-o pe perfecta mea verişoară în târfa secolului. Drăguţ! Apoi ai început să-i distrugi pe toţi. Pipăielile în grup de la bal! Incendiul de la azilul de bătrâni, iscat din pasiuni carnale! Adulţi adulterini luând-o razna!

Am evitat să menţionez şi lucrurile bune pe care le făcuse – acceptarea adevăratei orientări sexuale a lui Con Emerson, neverosimila cuplare a lui Marsh cu Crane.

— Cine are nevoie de programe reality show la televizor, când Sinclair Youngblood Powers este protagonistul spectacolului

Swoon? Am devenit şi mai vehementă, punându-mi mâinile în şolduri – luam atitudine: Dar eu încă trebuie să trăiesc aici. Să merg la şcoală aici. Să am de-a face cu aceşti oameni zilnic. Deci, ghici ce? Jocul s-a terminat. Ai înţeles? Ajunge, este…

— Destul.

El n-a urlat, şi nici n-a răcnit la mine; pur şi simplu mi-a completat propoziţia.

— Exact, am spus. Destul. Dar n-am să-ţi spun să te opreşti, sau să te rog să te opreşti – ci am să te opresc. Am să-i sun să-i avertizez. Am să sun la poliţie. Am să…

Sin m-a prins de încheietura mâinii, controlându-se, de-abia sugerându-mi agresivitatea acumulată. M-a cuprins cu celălalt braţ, m-a prins de păr, ţinându-mă strâns pentru a fi sigur de toată atenţia mea.

— Ai să faci asta, ai să faci aia, a zis el nespus de calm.

Calmul lui m-a atins, m-a făcut să tremur. Şi totuşi, încă îl iubeam. Ca întotdeauna.

— Ceea ce vei face tu, preascumpă domniţă, este s-o dai în bară. Şi îţi spun şi de ce: îţi place să-ţi baţi joc de oamenii din

Swoon, dezicându-te de urbanitatea liberală şi eliberată, şi totuşi, viaţa ta a fost la fel de lipsită de griji şi de privilegiată ca a lor. Tu, care ai avut toate avantajele, tot luxul posibil. Tu, care n-ai sacrificat nimic, n-ai flămânzit niciodată, n-ai pierdut pe nimeni. Eforturile tale sunt inutile din cauza a tot ce ai. Ai totul, Dice, dar nu-ţi va fi de folos împotriva mea.

Zicând acestea, mi-a dat drumul. Am aterizat pe un scaun. R.C., care mă monitorizase de pe sofaua din camera de zi, a alergat şi mi-a sărit în poală. L-a fixat pe Sin cu o privire plină de reproş, aşa cum eu nu aş fi reuşit. Privirea mea se lipise de pervaz.

Căpătasem totul. Nu pierdusem nimic. Acesta fusese rezumatul lui. Bazat pe ce? Săpând adânc în mintea mea? Toate şedinţele acelea maraton de a-ajunge-să-te-cunosc pe care nu le avuseserăm niciodată? Se înşela cât era el de mare. Tot ceea ce ştia Sin despre mine era cum să facă să-i aparţin. Cum mă putea fraieri, cum îl puteam eu sluji, cum se putea folosi de mine, să mă păcălească şi să mă dezamăgească. Nu că l-aş fi învinovăţit. Un golem trebuie să facă ceea ce trebuie. Dar credea cumva că scria Evanghelia suferinţei? Că era singura persoană care suferise vreodată – şi de-aici debitul lui de neoprit? Îl iubeam cu adevărat, dar… frate!… ce tur de forţă conceptual!

Am scărpinat-o pe Rubycat sub bărbie, iar ea a început să toarcă, împărtăşindu-mi senzaţia de solidaritate. Sin era nervos, nerăbdător. Nu m-am uitat la el când a oftat, şi nu m-am uitat nici când s-a întors, şi nu m-am uitat nici când a ieşit pe uşă. Am rămas acolo, hrănindu-mă cu afecţiunea felină, în timp ce el pornea să-şi facă treaba.

Apoi am făcut ceea ce trebuia să fac. M-am ridicat şi m-am dus după el.

Meditând la ziua Recunoştinţei: în mod tradiţional, sărbătoarea era petrecută la unii şi la alţii, pe rând. Într-un an, în Upper West Side, mama criticându-l pe organizatorul petrecerii. Anul următor în Swoon, mătuşa mea lăSindu-i pe toţi cu gura căscată datorită celor douăsprezece umpluturi diferite şi a inelelor pentru şerveţele, făcute din coacăze sculptate manual. Anul acesta – cine ştie? Era rândul lui Lainie, dar cine ar fi putut s-o învinovăţească dacă nu avea chef de petrecere? Trist cu adevărat.

Fusese întotdeauna sărbătoarea mea preferată, tot cinismul lăsat deoparte. Dar aceasta avea să fie prima sărbătoare de Ziua Recunoştinţei de când începuse nebunia. Oare era mai bine să comandăm mâncare thailandeză la pachet? Ferit-a sfântul! Obligatoriu curcan şi sos, un ocean de cartofi dulci cu bezele miniaturale plutitoare. Chiar dacă ar fi trebuit să mă ocup eu singură de asta în bucătăria înghesuită de la numărul 12 de pe Daisy Lane.

Ziceţi-i răgaz – îmi contemplau epuizarea în timp ce pedalam prin gerul de dinaintea zorilor spre un destin de care mă puteam lipsi. Fără îndoială, Sin „împrumutase” o maşină (a lui Pen era pradă uşoară) şi ajunsese la destinaţie. Şi totuşi, când am cotit spre Underhill, înfiorându-mă când am trecut pe lângă Taverna Glutonului şi am cotit pe Stag Flank, n-am văzut nici urmă de ea. Nu, probabil că n-o parcase la vedere – n-avea nevoie de martori. Ca şi când ar fi fost cineva prin zonă, cu excepţia căprioarelor care păşteau. Totuşi, am sărit de pe bicicletă şi am ascuns-o în spatele unor tomberoane de gunoi. E mai bine să fii prevăzător decât să-ţi pară rău – deşi aveam senzaţia că oricum îmi va părea rău, indiferent de situaţie.

Pe uşa laterală, am ajuns în încăperea pentru lenjerie, care dădea în bucătărie. Toate luminile erau stinse. Aceasta era lumina cenuşie a unei case care dormea. Aparatura electrocasnică inactivă bâzâia. M-am dus spre camera de zi, lovindu-mă de pereţi şi de piese de mobilier înainte să-mi dau seama, La dracu’ – amprentele! Expertă cum eram, ai fi zis că aş fi fost capabilă să nu mă ciocnesc de obiectele inanimate. Mi-am strâns mâinile în faţă.

Acolo se afla Tatăl Psihopat, dormind pe canapea în poziţia fetusului. L-am privit lung, aşa cum priveşti un accident petrecut pe autostradă – revoltată, plină de respect, spunând o mică

rugăciune ca nimic de genul acesta să nu dea buzna în viaţa ta. Avea cămaşa scoasă din pantaloni. Încă era încălţat. În afară de sticlele goale de bere, încăperea era imaculată, lipsită de jucării, reviste, tot felul de articole întâmplătoare care stau mărturie a faptului că unii oameni coexistă în mod paşnic.

Totul părea acceptabil. Ceea ce era total greşit. Unde era Sin? Oare se oprise mai întâi pentru un mic dejun copios? Băiatul meu va avea nevoie de energie pentru a produce haos în această casă îngrijită. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Douglas Marshall s-a ridicat în fund, şi-a schimbat poziţia, apoi s-a lăsat pe spate cu un sforăit, cucerit fiind de demonul viselor.

M-am îndepărtat, neştiind ce să fac cu mine. Mi-am imaginat că aveam să-l găsesc pe Sin în mijlocul unei operaţiuni de mutilare şi că aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a-i sta în cale. Nu luasem în calcul această stare de toropeală. Dar super, bine, asta era în favoarea mea – aveam s-o trezesc pe Marsh, să inventez nişte prostii pentru a o convinge pe ea şi pe surorile ei să meargă cu mine. Poate că datoria mea nu era să-i obstrucţionez spiritul de dreptate al lui Sin faţă de Marshall, ci pur şi simplu să duc fetele într-un loc sigur.

Pe sub uşa băii se strecura o geană de lumină. Apa se auzea curgând. M-am îndreptat spre camera lui Marsh, presupunând că ea făcea duş, şi am aprins lampa de pe birou pentru a fi văzută. Ciudat că nu dormise în patul ei. Unica pernă şi pătura subţire erau lipsite de comoditatea cu care eram obişnuită – eu, fata care avea totul. Oricum, toate astea erau îmbietoare. Mă străduiam din răsputeri să nu dau din cap când Marsh a intrat.

— Hei, am şoptit repede.

Icnetul care i-a scăpat, felul în care s-a ghemuit şi s-a prins de cadrul uşii de la baie. În mod sigur, o speriasem – cine nu s-ar speria de cineva, oricine-ar fi el, care nu făcea parte din decorul încăperii lui, în lumina zorilor? Numai că Marsh era deja speriată. Genul de sperietură care nu putea fi îndepărtată prin spălare. Genul de sperietură care putea ceda, dar niciodată nu putea dispărea complet, o sperietură care bântuie în dosul fiecărei clipe toată viaţa ta. Acela era felul în care era speriată Marsh.

— Dice…

Vocea ei era ferfeniţă. Halatul nu-i era. Era pufos, roz, şi nou – şi prea mare pentru ea. Îl ţinea strâns la gât.

— Ce cauţi aici?

Mi-am schimbat poziţia de pe marginea patului.

— Felul în care am lăsat lucrurile baltă… N-am putut dormi, gândind că mă urăşti. Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău pentru…

— E OK, Dice, a spus ea, iertarea prea rapidă dându-mi de ştire că noi eram OK, dar ea nu era.

Am privit-o, dar ea şi-a strâns din nou halatul, un gest de ascundere, de umilinţă. Atunci, am ştiut. Nu amănuntele; cu puţin noroc, puteam să fiu scutită de acestea pentru totdeauna. Dar ştiam destul. Cu toate astea, nepoftită, retorică, mintea mea a vrut să ştie: Ce ţi-a făcut el, acel rahat cu ochi?!

Marsh a început să-şi pieptene părul. Era tăcută, iar eu, nefiind asistent social, habar n-aveam cum să mă descurc cu asta. Înşfăcând lampa în formă de gât de lebădă de pe birou, am răsucit raza luminoasă spre ea şi am scos la iveală semnele abuzului. Asta era tragedia despre care vorbeam. Sau de care mă înfioram. Deci m-am consultat cu latura mea lucidă. Adesea, victimele consideră că ele sunt vinovate pentru infracţiunea comisă împotriva lor – orice întrebare sau remarcă furioasă ar putea fi considerată o acuzaţie.

— Zău, Dice, e bine. Tu eşti bine… Eu sunt bine…

Bine, da – bine precum cancerul. Ce efort era necesar pentru a trece în sus şi-n jos pieptănul prin şuviţele acelea umede şi lucioase?

— Doar că…

Asta-i; continuă. Dacă n-aş întreba, poate că mi-ar povesti chiar ea.

— Tata a ştiut că am fost la bar seara trecută.

Ce miros proaspăt – săpun cu glicerină şi şampon de plante.

— Cred că unul dintre amicii lui m-a văzut şi i-a spus. Numai că eu eram atât de pornită împotriva lui pentru că le lăsase singure pe fete, încât, atunci când a ajuns în cele din urmă acasă, eu… el… ne-am bătut.

A lăsat pieptănul jos, strângându-şi iar halatul la gât.

— Ah, am spus. Asta-i nasol.

A rămas liniştită.

— Deoarece nu înţelegeam cum de-a putut să facă un asemenea lucru. Dacă se întâmpla ceva? Aşa că i-am spus asta. Am ţipat la el. Am… n-ar fi trebuit…

— Da, bine, ce-i făcut e bun făcut.

Un citat cunoscut dintr-o carte de expresii.

— Dar era beat mort…

A fost scuturată de un fior.

— Oricum, nu contează…

Am luat atitudine.

— Ştii ce? Ar trebui să le luăm pe Willa şi pe Char şi să ieşim dracului de-aici. Să mergem să luăm micul dejun la un local sau să mergem la mine acasă – vreau să învăţ să fac clătite, iar voi aţi putea să fiţi cobaii mei. Iar atunci când se trezeşte şi tu nu vei fi aici… poate că asta o să-i fie învăţătură de minte.

Oare Marsh mă asculta? Aşa cred, deoarece a zis:

— Da… poate că aşa ar trebui. Mama ta nu vine acasă în weekendul ăsta, nu-i aşa?

Aşa era. Casa mea, adăpost. Odată ajunse acolo, aş putea s-o conving pe Marsh să sune la poliţie.

— Dă-mi voie să mă îmbrac, apoi am să le trezesc pe fete.

S-a întors spre birou.

Moment în care uşa de la intrare s-a deschis de parcă ar fi fost o tornadă. Intrase golemul. Marsh a scâncit, ducându-şi ambele mâini la gură.

Eu am spus:

— Rahat!

Marsh a dat în bâlbâială. Am întins mâna după ea; dar ea s-a ferit.

— Marsh, e OK; e doar Sin, bine, probabil că m-a urmărit până aici. El e…

Mai mult zgomot, ceva răsturnat, ceva spart.

— … supărat. Uite, tu ia-le pe fete, OK?

A încuviinţat, dând din cap. M-am dus să văd ce punea la cale Cruciatul de lut. Din capătul holului, se vedea bine. Televizorul era căzut la podea. Iritat şi plictisit, Tatăl Psihopat dădea să se ridice de pe canapea, înjurând. Iar Sin stătea în picioare, izbind lucruri. Lucruri de metal. Lucruri de piele. A aruncat un balot spre masa de cafea, păstrând o bucată, ca un snop. Ce era chestia aia? A! Bine. Au! În mod evident, Sin trecuse pe la grajduri. Tehnic vorbind, provizii cabaline. La nevoie, unelte de tortură.

— Ridică-te, Marshall!

Pe ghetele băiatului meu era fixate obiecte ascuţite, strălucitoare. „Pinteni” cred că se numesc. I-a aplicat o lovitură

cu o forţă considerabilă siluetei ursuze de pe sofa. Asta a atras după sine un urlet, apoi o întrebare. Douglas Marshall dorea să ştie cine naiba era în casa lui, neinvitat şi îl ataca.

— Sunt întruchiparea oSindei tale, a bubuit teatral Sin. Şi sunt sfârşitul neamului tău. Numai dacă nu cumva măgarul ăla de dincolo n-o fi cumva fiul tău – semănaţi bine.

A dat să-l lovească iar cu pintenii, dar Marshall s-a ferit, ridicându-se în picioare, într-o poziţie rezonabil de dreaptă. Poziţia lui îl confirma ca fiind Homo sapiens, unul dintre acei Homo sapi- ens care crede că lumea l-a nedreptăţit la naştere, şi care a crescut pentru a-şi perfecţiona rezistenţa plină de resentimente şi ticăloasă. Douglas Marshall nu era pe punctul de a implora milă. A înşfăcat o sticlă de bere şi a spart-o de măsuţa de cafea. Muchia zimţată părea un zâmbet fatal.

Cât ai clipi din ochi, Sin era deasupra lui cu acel baston subţire din piele care, corectaţi-mă dacă greşesc, se numeşte cravaşă.

Pocnindu-l zdravăn şi trăgându-l, l-a adus pe Marshall pe covor, apoi l-a încălecat şi l-a tras de guler de parcă ar fi fost un jug. Mă întrebam cât mai puteam să privesc, când am auzit în spatele meu nişte paşi târşâiţi. Micuţa Willa, în pijamale şi papuci uzaţi. M-am răsucit şi m-am lăsat pe genunchi, blocându-i vederea, întrebându-mă cât văzuse deja.

— Tati se joacă de-a caii?

Prea mult.

— Aşa e, Willa, eşti atât de deşteaptă!

M-am ridicat din nou în picioare şi am condus-o spre camera ei.

— Repetă pentru o piesă, i-am explicat. Ştii ce înseamnă asta?

— Ăă… îhî…

Ce se întâmpla cu Marsh? Cât dura să-şi tragă pe ea nişte jeanşi?

— Păi, atunci înseamnă că ştii că ei sunt foarte ocupaţi şi că noi nu putem să-i deranjăm, i-am spus. De asta o fac în timp ce voi ar trebui să dormiţi.

Un alt zgomot veni dinspre diavolul de lut şi părintele din iad.

— Dar fac atât de multă gălăgie, cum aş putea să dorm? a argumentat Willa.

— Ştiu, ai dreptate. Dar de ce nu te prefaci că dormi, ca şi

când ai fi şi tu în piesă? Apoi Marsh – Kristin – va veni şi ea şi vom merge să luăm cu toatele micul dejun.

Charlotte stătea pe pat. M-a evaluat critic şi şi-a frecat nasul. Dacă a fost vreodată nevoie de animale de pluş, acum era momentul, dar fetele Marshall n-aveau niciunul. Oficial, era şi ora desenelor animate – dimineaţa se strecura printre perdelele date deoparte.

Willa m-a întrebat:

— Dar Kristin unde este? A privit spre podea pentru a mărturisi: Ea şi cu tati s-au bătut tare… aşa cum el obişnuia să se bată cu mami.

— Ah, Willa! Hotărârea mea s-a năruit ca un castel de nisip, dar nu puteam să mă las doborâtă. Nu-ţi face griji. Kristin e bine.

Mângâindu-i o şuviţă din părul ciufulit peste noapte, am încercat să maschez tremuratul cu un zâmbet.

Trosc, pleosc, bum, şi mai multe bufnete dinspre camera de zi. Le-am spus fetelor să fie cuminţi şi să stea liniştite, apoi am închis uşa în urma mea. Să-mi spună cineva care ar fi următoarea mişcare? Douglas Marshall era execrabil – un bărbat care era în stare să-şi rănească propriul copil! —, dar nu putea fi învinovăţit decât pentru propriile lui acţiuni, nu şi pentru cele ale strămoşilor lui. Aşa că nu puteam fi de acord cu ceea ce făcea băiatul de lut acolo. De fapt, Sin părea mai pus pe răzbunare ca oricând. Partea cea mai tristă era că eu îl cunoşteam pe Sinclair Youngblood Powers, persoana lui. Râsesem cu această persoană, simţisem durerea acestei persoane, visasem la consolarea în braţele acestei persoane. Ce se petrecea dincolo era altceva. Cum Dumnezeu puteam să pun capăt la aşa… ceva?

Când ai îndoieli, recurgi la isteria feminină. Am alergat spre ei, ţipând:

— Opriţi-vă! Terminaţi! Opriţi-vă!

Concentrat pe invadatorul mai periculos, Marshall m-a ignorat, dar Sin m-a fulgerat cu privirea, cu ochii lui negri ca nişte abisuri, zâmbindu-mi sigur pe sine.

— Deci n-ai putut să nu te bagi, nu? mi-a strigat el. Fie! Prezenţa ta scoate întotdeauna tot ce-i mai bun din mine.

Aveam senzaţia că trage de timp, prelungind încăierarea. Pentru că aşteptase atât de mult, acum voia varianta extinsă, cea în care regizorul nu taie din secvenţe. Ce-i lipsea golemului

în materie de suflet muritor compensa cu umorul vicios şi cu mobilitatea sa, aproape mângâind cu cravaşa, apoi lovindu-şi inamicul. Dar Marshall era şi el un monstru. Cât despre mine? Nimic. Niciun strop de magie. Şi nici certitudinea unei nebunii declarate. În acest amestec, eu eram irelevantă. De prisos. Doar o fată.

Aşa că Sin l-a izbit pe Marshall de perete şi a făcut un scurt inventar al obiectelor pe care le avea. A ales un nu-ştiu-ce, care se pune pe capul unui cal. Chiar când îi îndesa partea de oţel între dinţi lui Marshall, acesta şi-a înfipt incisivii în carnea palmei lui Sin. Unu la zero pentru Tatăl Psihopat.

— Dice, ai văzut asta? Sin era uimit: Şmecherul ăsta m-a muşcat!

Esenţa violenţei impregna aerul asemenea unui drog gazos, rapid şi deopotrivă aromat. Asta a făcut să mi se învârtă capul – asta şi tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore mă ajungeau din urmă. M-am sprijinit de perete şi am închis ochii strâns.

Când i-am redeschis, Marsh intrase în încăpere. Ce se întâmplă cu ea? M-am întrebat, văzând că nu apucase să se îmbrace, încă era în acel halat tâmpit. Cumva, îl accesorizase – după o tendinţă spectaculoasă din modă. Alăturarea dintre materialul flauşat pufos roz şi oţelul dur şi rece era izbitoare. Adevărat, obiectul demodat părea puţin supradimensionat pentru mâinile ei subţiri, dar ea îl ţinea drept, cu hotărâre. Asta zic şi eu ţinută pentru a ucide. Înfăţişarea generală – impresionantă, imagistică şi cât se poate de mortală.

LII

Fata, înarmată cel mai bine, impunea atenţie. Ambii combatanţi s-au separat, au făcut câte-un pas lateral, apoi au rămas nemişcaţi. Marsh a venit între ei. Păr blond, privire nimicitoare şi un ten selenar – întruchiparea lui Andraste, zeiţa celtică a războiului.

Se putea ca Tatăl Psihopat să fi văzut şi el asemănarea.

— Împuşcă-l, Kristin! împuşcă-l pe ticălos! Încerca să mă omoare!

Pistolul era imens. Nu vă gândiţi la acelea optimizate,

lucioase, semiautomate, preferate de bandiţii din zilele noastre. Acesta era un model retro, un Clint Eastwood special. Marsh îl ţinea cu ambele mâini, cu braţele întinse. S-a întors uşurel spre Sin.

El a privit arma cu interes, ca şi când ar fi meditat asupra potenţialelor efecte. Oare el putea să fie omorât? Ce s-ar fi revărsat din el – Singe şi intestine, lut şi coajă de copac sau acea îngrozitoare chestie care tot gâlgâise înăuntrul lui în ultima vreme?

— Marsh, haide, nu vrei să împuşti pe nimeni.

Am spus asta, o replică standard dintr-un milion de porcării poliţiste. La fel de caraghios, peretele nu mă mai susţinea; m-am dus lângă Sin. Dacă Marsh ar apăsa pe trăgaci şi ar rata cu puţin, m-ar împuşca pe mine. Numai că mi-am amintit ce spusese Pen în seara în care mama lui Marsh plecase: „în mod cert, Marsh ştie cum să folosească o armă.” Remarca ei avea să se dovedească adevărată.

Sin a spus:

— Pot să văd şi eu pistolul, Marsh?

Ea l-a ridicat. L-a aţintit asupra lui. Semnele palide care nu se văzuseră imediat după ce făcuse duş deveniseră acum vizibile pe braţe, maxilar şi gât.

— Marsh, ai fost rănită, i-am spus. De ce nu pui pistolul jos şi să-mi dai voie să mă uit?

— Nu! a lătrat taică-său. Scumpo, dă-l încoace! Dă-mi-l mie!

Cu braţul întins, a făcut un pas disperat spre fiica lui. Numai unul. Unul era de ajuns. Marsh s-a întors spre el, cu buzele crispate. Şi a tras. Drept în splină. Ceea ce a fost puţin cam prea jos. În timp ce el cădea pe spate, ea a ţintit mai sus, a tras iar, drept în inimă. Chiar aşa.

Apoi a lăsat arma să cadă. S-a întors spre Sin şi spre mine.

— L-am împuşcat, a spus ea.

Mda, ştiam.

— Bănuiesc că am dat de dracu’.

Tremurând, s-a dus spre canapea. Apoi, Sin şi cu mine ne-am privit o veşnicie.

— Du-te, i-am spus.

— Nu, a răspuns el.

Oare chiar voi putea vreodată să înţeleg ce simţea el? Înşelat, probabil – după părerea lui, Douglas Marshall era al lui. După a

mea, dacă exista vreun pic de dreptate în suprimarea unei vieţi, aceea îi aparţinea lui Marsh. Oricum ai lua-o, omul murise. Ce avea să însemne asta pentru misiunea lui Sin? Pentru însăşi existenţa lui Sin? Camera morţii era pentru el un fel de purgatoriu; câtă vreme rămânea acolo, timpul era irelevant şi nimic altceva nu s-ar fi întâmplat.

Pentru o clipă, am privit cu toţii – cadavrul, asta am privit. Nu era pentru prima dată când vedeam un cadavru. Cu siguranţă, acesta era cam sinistru. Un lucru interesant despre trupuri: în viaţă, ne obsedează trupul nostru şi-l judecăm pe-al altora, dar când am terminat cu el, îl părăsim. Carcasa de pe podea era la fel de ameninţătoare precum un ambalaj de bomboană.

Marsh a scos un sunet – nici oftat, şi nici suspin – de acolo de unde stătea. M-am uitat spre ea, apoi mi-am mutat privirea spre Sin.

— Du-te!

El mi-a susţinut privirea şi mi-a promis o mie de lucruri, până când le-am simţit inundându-mă şi am închis ochii. Moment în care l-am auzit promiţându-mi:

— Pe curând.

Am deschis ochii şi m-am dus la Marsh.

— Haide, i-am spus. Mai bine te duci dincolo şi le linişteşti pe fete – probabil că au înnebunit de spaimă.

Amintindu-i de surorile ei, am făcut-o pe Marsh să tresară. În timp ce ea se strecura în camera lor, eu m-am dus în camera ei. Am îndepărtat cuvertura de pe pat şi m-am rostogolit în el, smulgându-mi un fir de păr pe care l-am pus între cearşafuri. Mai devreme ascunsesem prezenţa unui spectru; acum plantam dovezi. În caz de nevoie. Speranţa mea de moment era că Willa va uita periculosul joc de-a caii ce se desfăşurase cu puţin înaintea împuşcăturilor. Când eu şi cu Marsh ne-am reîntâlnit în camera de zi, ea era pregătită să sune la 911.

Totul s-a desfăşurat relativ uşor. Desigur, tatăl lui Marsh chiar murise, iar ea avea să poarte mereu cu sine adevărul despre moartea lui. Dar în termeni practici, poliţia a crezut povestea noastră cu autoapărarea. Că Douglas Marshall o trăsese pe fata lui din pat într-un acces de furie etilică pentru a o viola. Că eu, musafira de peste noapte, urmam. Că Kristin Marshall, care mai fusese abuzată de el anterior, nu putea suporta să vadă şi pe altcineva trecând prin aceleaşi chinuri, aşa că i-a venit de hac

nenorocitului cu propriul lui Magnum 44.

Nu exista niciun motiv să te îndoieşti de cele spuse de ea sau de dovezile cu privire la vânătăile ei, iar răspunsurile pe care le-am căpătat din partea poliţiştilor erau de genul „bine că aţi scăpat”.

În cele din urmă, fetele Marshall aveau să se mute cu mama lor pentru a trăi fericite până la adânci bătrâneţi într-o casă drăguţă, cu drăguţul lor de în-curând-tată-vitreg în relativ-drăguţa metropolă Torrington.

Doar că, în cele din urmă a fost altfel. Imediat după incidentul de pe Stag Flank Road, fetele au fost trimise la locuinţa bunicilor. Cu atâtea câte se întâmplau în jurul lor – toate aceste persoane oficiale care făceau treburi oficiale –, Marsh şi cu mine n-am apucat să ne luăm rămas-bun. Am privit-o doar cum se urca în SUV-ul şerifului împreună cu surorile ei. Ea şi-a pus o palmă albă pe geam, de parcă mi-ar fi făcut cu mâna, liniştită şi tăcută.

Apoi am pornit spre casă. Singură.

Curând. Ce cuvânt îngrozitor! Atât de ambiguu, atât de al naibii de nehotărât. Sin nu putea să fie ceva mai exact? Ca de exemplu: „Pe diseară” sau măcar „Tocmai l-am bătut măr pe ticălosul ăsta de cinci stele, apoi am fost martor la patricidul lui – mă duc la Disney World!” Orice, numai nu „pe curând”.

Aşa că l-am invocat. L-am invocat puternic şi îndelung. Poate că eram prea epuizată. Poate că se întâmpla ceva cu Sin, ceva ce-l făcea să reziste invocării mele. Poate că indiferent despre ce era vorba, nu funcţiona.

Nici somnul nu prea venea, deşi l-am implorat în pat, l-am curtat pe canapeaua din camera de zi. Blocat, fără îndoială, de imaginea lui Douglas Marshall – gloanţele intrând, Singele ţâşnind, şocul şi groaza de pe chipul lui. Am renunţat, m-am ridicat. Ziua era nehotărâtă: poate ploioasă, poate însorită, cu siguranţă interminabilă. Mi-am pregătit un sandviş cu brânză topită pe care nu-l voiam şi pe care nu l-am mâncat. Ca să fiu ocupată, am navigat pe internet căutând idei pentru Ziua Recunoştinţei, am spălat o grămadă de rufe, mi-am exersat soloul pentru recital.

Solo. Alt cuvânt care mă enerva, dar nu pentru ambiguitatea lui. Ci din contră. Cât de succint prezenta situaţia mea! Nu numai că Sin era un fugar, iar una dintre cele mai apropiate

prietene se afla în custodia protectoare a bunicilor, dar se părea că nu mă puteam bucura nici de compania pisicii. Când mi-am dat seama, am simţit un junghi.

— Rubycat? Rubes? Hai, pis-pis!

Am umblat prin casă, strigând-o pe nume, scoţând acele sunete mieroase rezervate pentru muncitorii din construcţie şi pentru proprietarii de pisici. Resturile uscate din vasul ei de mâncare mi-au creat sentimente de vină. Probabil că micul ghemotoc îmblănit murea de foame. Ah, dar era un ghem de blană descurcăreţ; cândva o privisem cum prinsese un şoarece, cum îl chinuise timp de douăzeci de minute şi cum îl devorase apoi de la vârful nasului până la vârful cozii. Numai că ideea că R.C. Era pe-afară la vânătoare nu prea îmi convenea. Mi-am tras pe mine o jachetă şi am ieşit. În dosul curţii din spate erau împrăştiate nişte scânduri. Hodoronc, tronc; trosc, pleosc. Nimic. Dincolo de peluza din faţă era strada. Înainte şi înapoi, în ambele direcţii. Strigând şi iar strigând. Nimic. Mă durea inima; mintea mea formula acuzaţii. Se făcuse târziu – umbra mea era la fel de mare precum groaza. Oare fugise? Se rătăcise? O fi ajuns gustarea unei bestii mai mari?

— Ruuu-biiii!

Mi-am târşâit picioarele înapoi spre casă. Ca să ajung la telefon, să-mi întreb vecinii dacă nu o văzuseră. Să fac fluturaşi cu poza ei şi cu datele ei de identificare şi să le lipesc pe o rază de câţiva kilometri. Încă mai strigam:

— Pis-pis-pis! Ruuuuu-biiii!

La câţiva metri în faţă, pe partea cealaltă a străzii, am zărit ceva. Putea să fie ea. Putea să fie orice. Nu puteam fi sigură. Am luat-o la goană.

Camionul a apărut din senin. Nu, asta-i o prostie – era pe stradă, exact acolo unde ar trebui să fie un camion. O furgonetă de un galben strălucitor, cu roţi uriaşe şi apărători mari deasupra roţilor. Era prea mare şi prea strălucitoare, dar sigur că asta nu era adevărat; avea tot dreptul să fie aşa de mare şi aşa de strălucitoare. Singurul lucru la care n-avea niciun drept era pisoiul meu. Oricum avea s-o revendice.

Dând înapoi, cu muzica stereo mergând şi cu geamurile fumurii, pe drumul lui vesel. Oare voi mai găsi măcar un rest înSingerat de blană, să am ce îngropa? Nu. În schimb, l-am găsit pe Sin stând la capătul aleii care ducea spre casa mea, cu

Rubycat zbătându-se indignată în braţele lui. A sărit şi a pornit ţanţoşă pe alee. Iar eu? M-am năpustit înăuntru.

LIII

Aveam de gând să facem prăjiturele! Lipicioase şi dulci – chiar acolo, în şemineu. Din fericire, aveam ingredientele la îndemână. Biscuiţii graham erau cam vechi, dar aveau să fie buni. Buni! Totul era bun! Băiatul meu se întorsese – „curând” - ul lui fiind mai curând decât îndrăznisem să sper. Îmi salvase pisica de la o moarte chinuitoare. Eram ascunşi, în siguranţă, la numărul 12 de pe Daisy Lane, iar eu eram în extaz. Extaz!

Încercam să ajung la o înţelegere cu el, şi am spus:

— Deci ai terminat?

În faţa focului, Sin s-a lăsat pe vine.

— Ai răbdare un minut, a spus el. E vorba de crenguţe, de lemn, de chimia combustiei. Nu pocneşti din degete şi… fâââşl

Puseserăm pe jos pernele de pe canapea pentru a sta comod. Am ales una mică şi am aruncat-o înspre el.

— Termină! Nu la foc m-am referit.

El s-a întins, adreSindu-se grinzilor.

— Atunci, rogu-te, spune-mi la ce te referi.

Stăteam întinsă lângă el, uitându-mă şi eu la tavan.

— Mă refer la Swoon. Ai terminat cu Swoon?

Se gândea.

— Da, scumpă domniţă, am terminat cu Swoon. Întorcându-se pe-o parte, s-a proptit într-un cot şi m-a privit. Dar acum problema este: a terminat-o Swoon cu mine?

Evitându-i privirile, am studiat cu atenţie grinzile.

— Mi se întâmplă… ceva, Dice.

— Ştiu… am simţit.

Cât de drăguţ ar fi fost să avem susţinerea prăjiturelelor înainte de a începe această conversaţie! Dar gata cu lucrurile drăguţe!

— Ce este? Eşti bolnav? Am continuat.

Strălucirea zâmbetului său rivaliza cu cea a focului.

— Bolnav? Ah, Dice, nu.

Şi-a trecut un deget pe fruntea mea. L-am simţit cumva în toată fiinţa mea.

— Indiferent ce este acest ceva, e incredibil.

Sin nu se lăsa uşor impresionat. Acest ceva îl impresionase.

— Totuşi, nu e ceva fizic sau o aptitudine mentală; e… tot ce ştiu e că dacă aş putea să îmbuteliez chestia asta, aş fi un om bogat. Zâmbetul se potrivea cu privirea piezişă. Numai că mai degrabă l-aş da pe degeaba.

Pe degeaba? Hmm.

O altă atingere, o privire mângâietoare, şi el s-a aplecat mai aproape de mine.

— Cu siguranţă l-aş împărţi cu tine.

Îl văzusem pe Sin în diferite moduri, dar pur şi simplu fericit… asta era ceva nou. Şi neliniştitor. Ceva intens se afla în plină desfăşurare; acel ceva era profund. Cel puţin, aşa mi se părea mie privind din exterior.

— Şi cum te face să te simţi?

— Bine, a spus el. Mă face să mă simt bine. O radiere. O căldură. O excitare. Deşi străin, totuşi vag cunoscut. S-a lăsat din nou pe spate: Nu descriu câtuşi de puţin bine această stare.

— Ba nu, e bine, l-am încurajat. Mai spune-mi. Este un lucru constant? Din când în când? Apare în anumite momente din zi?

— Din ce în ce mai des. M-a luat de mână: Mai ales când eşti cu mine.

Mi-a pus palma pe pieptul lui, iar acolo era o efervescenţă formidabilă. Am lăsat-o să-mi pulseze în palmă. Apoi, schimbându-mi poziţia, m-am lipit cu obrazul de pieptul lui.

— Mă sperie, am spus eu.

— Cel puţin n-ai ieşit din încăpere în goana mare, urlând.

— Sin, nu zău… după toate lucrurile prin care am trecut?

Relaxându-mă puţin, am putut detecta ritmul pulsaţiilor.

Acel ceva nu era haotic – era o ordine în el, o repetare firească.

— Şi pe mine mă sperie, a recunoscut el. Mai ales pentru că e atât de… atât de expansiv, ştii tu. Ca şi când n-aş mai putea să ţin în mine.

Ne-am odihnit puţin, apoi el a spus:

— Uneori, numai la asta mă gândesc.

— Da? Şi ce te gândeşti?

— Până acum, e destul de neconcludent. Exceptând faptul că există un preţ. Indiferent ce este, pare să… anuleze… anumite alte calităţi pe care ajunsesem să mă bizui.

— Cum ar fi?

Acum mă ridicasem în fund, privind în jos spre el.

— Cum ar fi, de exemplu, faptul că am dat buzna în Stop & Shop să cumpăr Gatorade, dar tot ce aveam în buzunar era un plic de chibrituri şi o bucată de fitil. În mod normal, aş fi putut… s-o conving pe casieriţă că erau instrumente legale de plată… numai că… zadarnic.

M-am gândit la eforturile mele de mai devreme de a-l invoca, de asemenea zadarnice.

— Vrei să spui că n-a funcţionat?

— Vreau să spun că n-a funcţionat.

Asta era ciudat – sau ce? Nici măcar nu-i mai trebuia înfăţişarea de golem? Nu ca în cazul lui Pinocchio, dar putea oare Sinclair Youngblood Powers să se transforme într-un băiat adevărat? Mi-a sărit inima din piept de bucurie. Zău, dacă ăsta ar fi fost un desen animat, inima mea m-ar fi ridicat acum până în tavan.

Apoi aş fi căzut din nou pe podea.

Fiindcă mi-a trecut prin minte o altă posibilitate: acel ceva îl lua, îl revendica… îl ucidea. Uram acel ceva. Şi totuşi, simţeam că mă schimbă, mă face să cred în adevăr sau în inevitabilul lui. Indiferent ce era acel ceva, trebuia să fie. Voiam să am încredere în el, cel puţin să înţeleg. Poate că Sin putea să-mi împărtăşească acel ceva, măcar gustul lui. Lipindu-şi gura de a mea.

Asta putea să facă. Eram complet receptivă. Focul trosnea, sfârâia şi încălzea camera. Şi-a pus mâna pe ceafa mea. La naiba cu prăjiturelele, am gândit eu. Arată-mi, împărtăşeşte-mi, dă-mi şi mie… sărută-mă…

Numai că el a făcut altceva, şi a fost un lucru şocant.

— Chiar sunt un ticălos, a spus el, zâmbindu-mi, felul în care tot turui despre mine – trecutul meu, tragedia mea, răzbunarea mea, iar acum… acest ceva al meu. Nu mai vreau să vorbesc despre mine. Ridicându-se puţin, mi-a aranjat din nou o buclă: Dice, hai să vorbim despre tine.

Profund, nu? Acel ceva îşi pusese amprenta pe egocentrismul lui Sin. Am zâmbit cu superioritate, atenuată de sentimentul de afecţiune.

— Ce vrei să ştii?

— Totul, a spus el. Orice.

M-a scrutat cu ochii săi ca nişte nestemate neşlefuite şi am

simţit acel minunat miros de mere al respiraţiei lui.

— Ştiu. Am să te supun aceluiaşi interogatoriu la care m-ai supus tu din când în când: Scumpă domniţă, rogu-te, spune-mi ce vânt te-aduce pe tine în fermecătorul orăşel Swoon?

LIV

E vorba despre această cultură – e strâmbă. Standarde de frumuseţe greu de atins. Banii atotputernici, marcă a succesului. Un concept de iubire idealizat care le face pe fetiţele care nici măcar nu-şi pot lega şireturile să viseze la prinţul cel chipeş. Ruby Ramirez se încadra perfect în tipar.

— Ai putea să-mi explici? Ai putea să mă faci să pricep? Dar lent, în termeni simpli, pentru că în mod evident sunt proastă, am capul pătrat, am…

Bătea câmpii fără oprire. Despre? Vreun ticălos. Vreun ticălos căruia n-am să-i fac onoarea să-l numesc. Dennis, bine, numele lui era Dennis, Dennis Demarco. Avea un tatuaj cu Prometeu furând focul. Cum ar fi fost să aibă un tatuaj cu Prometeu căruia vulturul îi ciugulea ficaţii? Mi-ar fi plăcut asta. El era „alesul”. Din nou. Ruby Ramirez avea un număr mai mare de aleşi decât Mariah Carey.

Acum, iat-o pe Ruby descheindu-se la palton şi ridicându-şi fusta pe o alee, într-o seară de iarnă. Bătăi de cap – of! Fata s-a întors la petrecere cu capul mare. Şi cu ochii plini de fericire şi cu membrele ca de cauciuc. Numai că puncte, puncte, puncte, vine Ziua îndrăgostiţilor, iar Ruby e singură.

— Dar ce contează, a spus ea, bravând. Are balta peşte.

Adevărat. Nu era penurie de bărbaţi în Lumea lui Ruby. Erau tipi primprejur în acea zi – zi care aluneca încet spre noapte. Şi fete. Eram şapte cu totul, un număr impar, îndreptându-ne spre

casa ei. Nu dădeam în mod normal chefuri acolo, dar mama lui Ruby şi doctorul, tatăl vitreg, plecaseră deja să-şi petreacă sfârşitul de săptămână.

— Vail, a spus Ruby. Mami, o hispanică care se urăşte pe sine, schiază în Vail.

Nu ştiu dacă mama lui Ruby se ura pe sine, dar cu certitudine se mişca ascendent pe scara socială. Tatăl ei vitreg era cardiolog; îl operase pe primar; tatăl ei biologic era îngrijitor; spăla toaletele la primărie. Închipuiţi-vă distanţa socială dintre ei, şi pe mama lui Ruby evaluându-i, o materialistă purtând tocuri subţiri şi înalte. Zilele astea îşi manifesta agilitatea pe pantele din Colorado.

Apartamentul ocupa întreg etajul al douăzeci şi şaselea dintr-unul din acele zgârie-nori din beton şi sticlă de pe Upper West Side, pe care toţi cei care nu locuiau într-unul asemănător le urau. Ruby locuia într-unul, dar îl ura oricum; ea era o locuitoare a zgârie-norilor din beton şi sticlă care se ura pe sine.

— De îndată ce voi fi majoră, am plecat, a zis ea, aruncând cărţi şi sacoşe într-un stil grandios peste tot pe unde era loc.

Şi-a direcţionat afirmaţia spre această fată Irina Ceva-Rusesc-De-Nepronunţat, care era nouă. Cu toţii erau conştienţi că „mătuşa mea are de gând să mă închidă în Bronx, o clădire de dinainte de război care face ca acest nimic de apartament să pară ca o construcţie Lego şi Saran Wrap”. Ruby era interesată de arhitectură şi design. Îi plăceau lucrurile vechi.

— Vorbesc despre garguie şi alte rahaturi.

Ruby avea o preferinţă pentru baroc. Garguiele erau în mod cert stilul ei.

Aşa că am făcut ce-am făcut: am stat pe-acolo. Fără alcool, şi numai Owen Handlemann avea iarbă, iar iarba lui Owen mirosea greu. Nu în sensul bun. Ruby se afla într-o stare proastă, astfel încât conversaţia a devenit una de tip argumentativ, mai mult ca a avocaţilor diavolului decât ca la o întrunire avocăţească din Infernul lui Dante. N-aveam chef de o sesiune de fumat. Fusese o săptămână grea – test la matematică, piesa de la clubul de teatru, ca să nu mai spun că avusesem de-a face cu purtarea lui Ruby datorată ticălosului. Şi nici Perry Como nu părea implicat. Perry Como, numai o rezervă, era numele acelui cântăreţ zaharisit din vremea bunicii, însă Perry al nostru, cu numele de familie Como, avea nişte părinţi sadici. Cu toţii îl strigau pe

Perry Como al nostru Perry Como, niciodată doar Perry.

În orice caz, eu şi cu Perry Como eram prieteni buni. Nu că am fi ţinut unul la celălalt, căci dacă am fi ţinut cu adevărat unul la celălalt şi ne-am fi plăcut reciproc ca fiinţe umane, poate că am fi luat-o pe drumul prieten/prietenă. Deoarece, mda, sigur, voiam să am un prieten. Dă uitării fantezia cu masculul fără cusur care făcuse ca toate visele mele să devină realitate, pur şi simplu voiam… pe cineva. Cineva care să-şi vâre un deget în gaica de la betelia mea, cineva care să creadă că sunt drăguţă şi să mi-o spună, cineva cu care să-mi pierd virginitatea şi cu care să învăţ să fac dragoste şi cu care să nu rămân însărcinată. Cineva – dar nu oricine. Clicul, vibraţia, „îndemnul" trebuiau să fie prezente. Asta era rar. Şi totuşi, fără îndoială, era esenţial.

Deci vai, acel cineva pentru mine nu era Perry Como. Asta fusese bine stabilit. Fuseserăm împreună doar cu câteva ocazii, când cu proiectele alea de tocilari fraieri pentru şcoală. Ne dăduserăm unul la celălalt ca să vedem ce reacţii putem provoca.

Ocazional, unul dintre noi, sau chiar amândoi, ajungeam pe culmile extazului; alteori, pur şi simplu ne excitam şi ne plictiseam. Era întotdeauna amuzant, ca în serialele alea de comedie fără sare şi piper, la care nu eşti întru totul atent. Aşa cum îl auzisem cândva pe un instructor de yoga spunând: yoga fără respiraţie înseamnă doar un exerciţiu. Deci să mă prostesc cu Perry Como era doar un exerciţiu.

Dar eram plictisiţi. Ne-am scuzat, anunţând asta.

Perry Como a zis:

— Cine are un ceas cu secundar? Candy are de gând să mă cronometreze, să vadă în cât timp pot să-i deschei sutienul.

L-am informat pe el şi întreaga asistenţă din încăpere că prostia lui nu avea margini.

Cineva a spus:

— Copii, jucaţi-vă frumos.

Disputa era pe tema dacă aveam sau nu sfârcurile înfundate; cei mai mulţi ziceau că nu.

Lui Ruby nu-i păsa. Îi ţinea discursuri cuiva despre ceva; era ocupată. În ciuda sau poate tocmai datorită defectului de vorbire, Ruby era o neîmblânzită oratoare.

Am să vă scutesc de detaliile despre mine şi Perry Como.

Pe repede-înainte, iat-o pe Ruby îmbrăcată toată în piele.

Lumea trebuia să plece… acum. Am privit alene pe geam. Era întuneric, dar era februarie. Putea să fie miezul nopţii sau ora de difuzare a emisiunii lui Oprah.

Aşa că plecam, însă Ruby m-a tras de mânecă.

— Tu, nu.

Bun. Bine. Să mă duc acasă însemna să mă trezesc a doua zi, sâmbătă, 14 februarie, fără să am un partener pentru Ziua îndrăgostiţilor. Să rămân la Ruby acasă avea să mai alunge din amărăciune. Am întrebat-o pe Ruby de ce dăduse afară mulţimea.

Şi-a fluturat părul, şi-a unduit şoldurile. A făcut asta într-un mod elocvent, spunând:

M-am săturat de oamenii ăştia. N-am apreciat felul în care Owen se gudura pe lângă Irina – Owen a avut o pasiune pentru mine mult timp, aşa că ce, m-a dat uitării aşa de brusc? În plus, ne despărţeau cam treizeci de secunde de momentul când Rashida avea să se urce cu totul pe iubiţelul ăla al ei de la şcoala pregătitoare, care sunt convinsă că e oricum grozav. Iar tu, în colţ cu Perry Como. Te rog. Dar, cel mai mult am obosit să-i iau apărarea lui Dennis – nu că vreunul dintre ei ar fi ştiut ceva despre Dennis. Tu eşti singura care ştie de Dennis, pentru că tu ştii tot ce e de ştiut despre mine.

Am zâmbit. Acea mărturisire tăcută a intimităţii noastre a înlăturat din amărăciunea anterioară. Am întrebat-o pe Ruby dacă voia să ne uităm pe meniuri.

Ea a spus:

— Dumnezeule, nu, pentru că este atât de multă crăpelniţă în casa noastră! Ai mei întotdeauna fac stocuri de mâncare înainte de a părăsi oraşul; îi face să se simtă mai puţin vinovaţi.

M-a condus în bucătărie. Era acolo o cămară mare; am intrat amândouă.

— În plus, dacă mă îngraş, mamei i-ar face plăcere să bârfească pe seama mărimii fundului meu când se întoarce.

Am azvârlit cutiile pe tejghea. Etichetele din import alcătuiau un tablou artistic.

— Cu toate că gândul de a fi trează de Ziua îndrăgostiţilor nu prea mă atrage.

Necazul era că părinţii lui Ruby nu ţineau băuturi alcoolice în

casă. Planul pe care îl croiserăm era să sunăm la uşa unui vecin, să-i explicăm că pregăteam prăjitura Baked Alaska şi că speram să ne dea cu împrumut o ceaşcă de brandy. Ne-a răspuns o menajeră, plină de înţelegere – ne-a oferit Courvoisier şi ne-a zis să luăm toată sticla.

Am bătut la altă uşă, ne-a răspuns altă menajeră. De data asta, am spus că facem cozonac cu rom şi am căpătat o sticlă de un litru de Cockspur din care lipsea doar puţintel.

Odată revenite în apartamentul lui Ruby, am început să sorbim coniac, rom, şi să mâncăm cireşe în ciocolată. Cumva, o trecere lentă pentru ca Ruby să înceapă o nouă rundă de lamentări despre Dennis, neputinţa lui de a o iubi şi eşecul ei în dragoste, în general. Fata era însetată de iubire, mai mult decât orice. Eu, cel puţin, ştiam ce înseamnă iubirea. Poate că mama şi cu tata aveau prea puţin timp pentru a fi părinţi buni, dar mă iubeau. Fusesem dorită. Nu fusesem un accident, sau un inconvenient, sau o dezamăgire. În cazul lui Ruby, mama ei abandonase şcoala ca să o aibă pe ea; tatăl ei dispăruse încă de când Ruby trecuse la hrană solidă; iar cardiologul îi dăduse cadou pentru a douăsprezecea aniversare un card de credit – înţelegeţi cum stătea treaba.

Ea a spus:

— Ştii ce? Ar trebui să facem o poţiune de dragoste. Ca să ne transforme în nişte zeiţe ale iubirii invincibile.

A sorbit din coniac. Apoi a băut rom.

Acum, acesta era momentul când aş fi putut să ridic obiecţiuni. Pentru că ştiam tot ce era de ştiut despre Ruby. Ştiam, de exemplu, că atunci când Ruby făcea ceva rău, îşi făcea rău sieşi. Nu într-un mod evident. Vedeţi voi, Ruby ar considera vulgar să lase dovezi. În plus, ea era vanitoasă. Avea o piele minunată şi nu voia să o umple de cicatrice. Aşa că făcea lucruri ingenioase, de moment, ca vârâtul degetelor umede într-o priză electrică. Sau cocheta cu pericolul alunecând pe balustradă sau făcând skitching încălţată cu pantofi cu tocuri.

Skitching – când te agăţi de uşile exterioare ale metroului în mers.

Metrou – cu ajutorul lui te deplasezi prin New York.

Ceea ce vreau să spun este că n-aş fi putut susţine că Ruby îşi făcea singură rău de amorul artei. Ai putea gândi: „O, Ruby e o nebună!” şi să laşi totul baltă.

Dar asta doar dacă n-o cunoşti cu adevărat, aşa cum o cunoşteam eu.

Însă eu ce-am făcut? Am chicotit, asta am făcut. Perry Como mă lăsase cu o senzaţie de gol care mă frământa, cu mâncărimi de nepotolit în zona erogenă. I-am spus lui Ruby că glumeam, iar ea m-a privit scânteind toată, apoi a clătinat trist din cap.

— Ba nu…

Ba nu? Ba da, ba nu.

Fiindcă:

— Ai fost pângărită de Perry Como.

A înghiţit hulpav, gesticulând:

— Dacă avem de gând să facem asta, trebuie să intrăm în joc ca nişte sfinte.

Am ridicat din umeri, comentând că nu ne aflam chiar la mănăstire. Asta i-a dat idei – îmbrăcatul era latura ei artistică. Aşa că am făcut un duş, ne-am uns cu creme aromatice, iar Ruby a ales hainele pentru noi – deşi „haine” e cam mult spus, de vreme ce eram îmbrăcate doar în lenjerie intimă. Şi purtam bijuterii. Şi pantofi caraghioşi. Când Ruby a considerat că suntem gata, arătam ca o prostituată fermecătoare sau ca o fermecătoare care se prostitua. De pe altă planetă. În timpul lucrului. O amestecătură. Ruby, desigur, arăta grozav.

Am început.

Am aprins lumânări. Am ales fundalul muzical. Ruby a luat o oală, a pus-o pe aragaz. La foc mic – alcoolul nu trebuie să ia foc! Şi pentru fiecare ingredient, un univers de incantaţie improvizată.

Coniac şi rom:

— De dragul beţiei…

Cireşe în ciocolată:

— Pentru puterea dulceţii…

Lapte (degresat, dar ce te-ai fi aşteptat să găseşti în cămara unui cardiolog?):

— Pentru ştiinţa de a te hrăni…

O picătură de sos de mere:

— Omagiu Evei…

Tocmai când fiertura noastră începuse să miroasă bine, am renunţat la ingredientele comestibile.

— Flori, a murmurat Ruby. Cine spune că femeilor nu le plac florile?

Un aranjament masiv se veştejea în holul de la intrare. L-am cărat în bucătărie. Ruby şi-a vârât faţa în el, a smuls cu dinţii florile de parcă ar fi fost un fel de erbivoră rapace.

La momentul acela, băuserăm destul. A trebuit să fac eforturi – şampania slabă şi vodca alunecă la vale destul de benign, dar ca regulă, mă feresc de băuturile cafenii. Şi totuşi, m-am forţat. Am ţinut pasul. Am băut coniac. Am băut rom. Cocktailuri de culoarea ochilor lui Ruby.

Am înşirat o cabală de sirene, prostituate şi regine – istorice, ficţionale, mitice, biblice. Le-am implorat să-şi reverse farmecele. Am militat pentru solidaritate. I-am afurisit pe băieţii pe care aveam curând să-i conducem. Am luat-o puţin razna; am devenit mai zgomotoase. Era catartic. Era amuzant.

Am remarcat că poţiunea arăta mai degrabă dezgustător. Ruby strălucea şi-şi băga degetele în oală. Şi-a lins unul, apoi mi-a oferit şi mie unul. Am gustat. Era… nu groaznic. Cald şi dulce şi ciudat. Petalele de flori erau neglijabile.

— Mm, bine? a zis Ruby. Aproape că am terminat.

Dormitorul principal era aranjat în nuanţe pale de crem şi cenuşiu. Aici aveam să găsim ultimele ingrediente. Ruby a examinat masa de toaletă şi a ales un flacon de cristal.

— Prinde-l!

L-a aruncat spre mine.

Coordonarea ochi-mână n-a fost niciodată punctul meu forte, mai ales când sunt băută. Dar am prins sticluţa la piept.

Apoi am început cu dulăpiorul de medicamente. Înăuntru, o pleiadă de fiole portocalii erau înşirate ca la paradă. Dragul de tată vitreg nu credea în grăsimi sau băuturi alcoolice, dar cu siguranţă avea încredere absolută într-o viaţă mai bună cu ajutorul chimiei. Ruby a cercetat.

— Bine! Viagra!

A făcut şi alte alegeri. Valium. Xanax. Adderall. Robaxin. Vicodin.

Vocea raţiunii striga – chiar şi de la o distanţă considerabilă. Un amestec exploziv de sex şi droguri, bine, dar cum se aplicau celelalte prostii la transformarea noastră în magneţi de atras băieţii?

Cu pumnii plini de pilule, Ruby a zburat spre oală. Am urmat-o cu flaconul, stângace, în pantofii mei caraghioşi.

Pic-pic-pic – a curs parfumul. O mie gramul; mama lui Ruby

avea o predilecţie pentru parfumurile scumpe. De la un milion de kilometri distanţă, vocea raţiunii se întreba dacă parfumul era otrăvitor.

Poc, poc; fâs, fâs – au căzut medicamentele în oală.

Acela a fost momentul în care Ruby a zis:

— Iata, scumpo!

M-a întrebat dacă eram gata. Să zâmbesc la fel ca ea, şi trebuie că am reuşit. S-a dus glonţ la dulap şi a luat două pahare delicate cu picior. Apoi, o lingură, de genul celor folosite pentru a servi deserturi extravagante. Ruby a umplut paharele până la gură.

Credeam cumva că poţiunea avea să mă transforme într-o zeiţă a dragostei? Nicio clipă. Asta era pur şi simplu altceva de făcut cu partenera mea de nebunii încă din clasa a patra, fata care mă ştia, care mă „înţelegea”, care mă iubea, şi viceversa, la modul absolut, ad injinitum, din creştet până-n tălpi. Ruby era acel cineva pentru mine. Nu exista altcineva. Soră, suflet-pereche, stăpână, sclavă, totul împachetat în lenjerie neobişnuită. Ea voia să facă asta, iar eu eram cu ea. Eram cu ea. Eram cu ea.

Cu alte cuvinte, de ce naibii nu?

Aşa că am toastat, închinând în sănătatea lui Venus, Delilah, Cleopatra, Lilith, a Contesei du Barry…

— Şi, a, da, în cinstea noastră!

Am ciocnit. Poţiunea era vâscoasă. M-am înecat, am scuipat, am chicotit. Ruby a băut-o ca pe apă. Am încercat din nou. Am luat o gură mare. S-a dus la vale pe esofag, mi-a năvălit în stomac, în mod remarcabil, acesta nu s-a revoltat, nu s-a revărsat ca un gheizer. Am lăsat paharul jos – pe o poliţă imaginară. S-a spart la picioarele noastre. Sunetul era îndepărtat. M-am prins de marginea blatului. Simţeam nevoia să mă aşez. Ba nu, să mă întind. Ruby m-a cuprins cu braţul pe după umeri. Şoptea ceva dur şi amuzant şi de neînţeles. Râzând, m-am agăţat de ea. Cioburile de cristal scrâşneau sub tălpile pantofilor caraghioşi.

Apoi s-a făcut târziu. Mult mai târziu. Dimineaţa târziu. Eram pe canapea, ca şi când aş fi ajuns acolo trecând printr-un deşert imens. Eram transpirată. Aveam senzaţia că ochii îmi sunt lipiţi cu funingine, iar în gură parcă aveam o găleată de nisip. Soarele strălucea în capul meu. Oamenii spun că atunci când se trezesc

mahmuri zic că se simt de parcă ar fi morţi. Dar nu era adevărat. Mă simţeam ca naiba, dar cât se poate de vie. Foarte, foarte vie. Pentru că eram.

Ruby nu era.

LV

Imaginaţi- vă o pungă de hârtie plină cu apă. Apa e povestea. Punga de hârtie, povestitorul. Argumentul fiind că, în cele din urmă, toate poveştile trebuie spuse. Pur şi simplu, oamenii nu sunt construiţi pentru a le ţine în ei. Povestea cu Ruby am crezut că era închisă pentru totdeauna. Nu le-o spusesem nici părinţilor, nici poliţiştilor, şi nici psihiatrilor. Ei extrapolaseră. Ei emiseseră supoziţii. Ei aveau teorii. Eu fusesem lăsată în pace, pentru că intrasem în stare de şoc.

Când am ieşit din starea de şoc, mama şi tata au venit cu o soluţie. Am făcut-o pe nebuna? M-am plâns? Nu – am împachetat. Atâta timp cât puteam să păstrez adevărul intact şi în mine (îl culcasem pe catifea, într-o criptă craniană ascunsă), mă împăcăm cu orice. Swoon. Luna. Orice. În tot acest timp, am considerat că sechestrasem povestea în mine din respect pentru Ruby – pentru ce preţuiam noi, ce dispreţuiam –, dar felul în care o spusesem, când o spusesem, fusese uşor şi păruse complet justificat. Fusese o chestiune de a găsi persoana potrivită căreia să i-o spun. De vreme ce o poveste, chiar şi una tristă, este un dar.

Sin a reacţionat în consecinţă.

— Îţi mulţumesc, Dice. Îţi mulţumesc că mi-ai spus-o mie.

Eu am zis:

— N-ai pentru ce.

Apoi am început să plâng.

Nu prea tare, nu prea violent – mai degrabă de parcă aş fi respirat, doar că ceva mai umed. Nu era genul de plâns pe care să vrei să-l linişteşti. Sin a înţeles. Acolo, pe covor, între perne, în faţa focului, doar m-a ţinut în braţe. Din când în când, mă mângâia pe obraz cu încheieturile degetelor, aspre din pricina muncii de la fierărie. M-a lăsat să fac ce-am făcut şi a continuat să vorbească de parcă acestea – lacrimile mele, vorbele lui – erau cele mai fireşti lucruri din lume.

— Am învăţat multe. Despre tine – şi despre mine. Cum ne asemănăm – şi cum suntem diferiţi. Amândoi am suferit, dar deloc în acelaşi fel. Deoarece iată-mă cu izbucnirile mele îngâmfate şi nesfârşite, revărSindu-le asupra altora şi în final culegând numai o răzbunare golită de sens. Şi iată-te pe tine, suferind cu demnitate şi cu înţelegere.

Cei mai buni ascultători sunt cei care citesc printre rânduri.

— Apoi, tocmai când trebuia să fii recompensată cu ceva ce părea a fi pace, m-am năpustit în viaţa ta cu neplăcutele mele atacuri de prostie insensibilă. Pentru a profita de harul tău şi fără să ţin cont de bunătatea ta şi dispreţuindu-ţi sfaturile. Şi totuşi – totuşi! — tu mă primeşti în casa ta. Mă iluminezi cu adevărul tău. Mă onorezi cu lacrimile tale.

Şi zicând acestea, a adunat câteva.

— Acestea sunt nepreţuite pentru mine.

Marginea degetului său strălucea în lumina focului.

— Substanţa unui suflet pur.

Chiar atunci, în teatrul comic din mintea mea, am sărit drept în sus şi am strigat „Evrica!”. Şi Sin a sărit în sus, şi, în timp ce-mi dezvăluiam epifania glorioasă şi primejdioasă – proverbialele lacrimi de bucurie acum sărate şi pline de sevă –, Rubycat ţopăia în jur bucuroasă. Ba încă se auzea şi o muzică zeiască. Iuhu!

În realitate, mă curbasem ca un croasant, ignorându-i deopotrivă pe băiatul de lângă mine şi pe pisică. Micile fragmente strălucitoare ale puzzleului se aşezaseră fiecare la locul său. Trebuia să meditez la asta şi să-mi ţin gândurile pentru mine.

Să mergem la caseta video: acea însorită după-amiază de toamnă. Eu, înconjurată de pământ şi de frunze şi seminţe, părţile componente ale omului meu. Eu, încărcată de gândurile despre tragedia lui şi cum o reflecta pe a mea. Eu, stropind cu mărinimie măruntaiele golemului cu lacrimi compătimitoare. Substanţa sufletului pur? Nu prea cred. Mai mult un îngrăşământ miraculos.

Din capul locului, acele lacrimi însemnaseră hrană. Acum, lucrarea lor era pe cale să dea roade. Sin era uimit şi excitat şi radiant. Trucurile lui murdare şi jocurile minţii lui năstruşnice începuseră să-i joace feste. Imposibil, incredibil, de necrezut, îhî – dar nu mai puţin adevărat. Oricum, eram aproape sigură. Lui

Sinclair Youngblood Powers, băiatul-transformat-în-stafie-transformată-în-golem, îi creştea un suflet. Necunoscut lui. Şi cu puţin ajutor nevinovat din partea mea.

— Hei… Şoapta lui mi-a mângâiat urechea: Unde ai fost, domniţa mea?

— Nicăieri. M-am mişcat ca să i-o dovedesc: Sunt chiar aici.

Totuşi, mă străduiam să-mi împiedic gândurile să mi se citească pe chip. Trup, minte, suflet – Sin se apropia de această triadă. La fel ca toată lumea. Numai că Sin nu era ca toată lumea. Oare un suflet avea să-l facă să fie întreg – sau să-l facă să ardă?

— Bine, a spus el. Fiindcă am înţeles ce mi se întâmplă.

Se părea că şi el meditase la asta.

— Da? Vrei să mă pui şi pe mine la curent?

— Vreau. Trebuie. De vreme ce eşti atât de vital implicată. Lacrimile mele se terminaseră, iar ochii îmi erau limpezi şi inima deschisă.

— Oricât de imposibil, incredibil sau imprevizibil ar părea, mă îndrăgostesc, a spus el. Mă îndrăgostesc de tine, Dice. Într-adevăr, aproape că m-am îndrăgostit de tine.

De-abia atunci m-a sărutat. În sfârşit, nereţinut, pentru prima dată. Şi în sfârşit, nereţinut, pentru prima dată, am încetat să mă mai gândesc. N-am făcut altceva decât să simt.

LVI

Dragostea la ultima vedere este minunată. Ştiu asta sigur. A venit în lumina slabă a unui foc ce se stingea, când m-am trezit dintr-un somn adânc, m-am trezit zâmbind, întrebându-mă cum pot doi oameni să doarmă înlănţuiţi. Hmmm… el încă era acolo – cu mine. Acel ceva era de partea noastră.

Bucurându-ne de felul în care stăteam, nevrând să ne mişcăm, am evaluat. Locurile pe care le simţeam ca mierea – onctuoase şi leneşe. Locurile pe care le simţeam ca zahărul – aspre şi dulci. Părţile zgâriate şi părţile încordate şi părţile pătate. Locurile calde şi locurile reci. Nevoia de a mânca – vagă, nişte zgomote subtile în stomac. Nevoia de a face pipi – asta era insurmontabilă.

Mişcarea, deci, era necesară. Mai întâi un umăr, apoi un

membru, o extragere deliberat lentă, ca atunci când dezveleşti o tapiserie de nepreţuit. M-am ridicat în picioare. Tremuram. Cum poate cineva să tremure când se simte atât de sublim? M-am uitat în jos. Niciunul dintre noi nu era îmbrăcat cu nimic.

Am mers prin casă. Mi-am amintit. Toate lucrurile pe care le spusese. Toate lucrurile pe care le spusesem. Nu ştiu de ce, presupusesem că vom fi tăcuţi, cu excepţia suspinelor şi a gemetelor intermitente. Dar nu, noi am vorbit întruna.

— Hai să ieşim.

A fost ideea lui.

— Asta-i o idee nebunească.

— Ştiu.

Am chicotit.

— Bine.

Iarba, roz în lumina lunii şi rece ca gheaţa sub picioarele noastre goale. Mă ţinea de ambele mâini, mă ţinea la distanţă de el şi se minuna de mine – de formele mele, de pielea mea –, iar eu l-am lăsat. M-a făcut să mă simt minunată, aşa că desigur se putea minuna de mine.

Un cauciuc atârna legat de creanga ulmului din curtea din spate, ca un leagăn; m-am aşezat, iar el mi-a făcut vânt.

— E rândul tău, am spus, după câteva încercări de a lovi stelele cu picioarele.

— Mulţumesc, dar nu, domniţa mea, a râs Sin. Nu mă dau în vânt după legănatul între copaci.

Ne-am fugărit spre casă. Am… luat-o de la capăt. Peste tot. În cele din urmă, întorcându-ne la pernele de lângă foc. Dorinţa este o sursă inepuizabilă. Niciodată nu dai destul. Niciodată nu primeşti destul. E un cerc. Nu există sfârşit. Iubirea e reciprocă. Ne-am spus „te iubesc”. Iar şi iar. Am spus, am cântat, am şoptit, am urlat. Apoi unul dintre noi a insistat „Taci! Taci!” şi am tăcut. Am comunicat în alte feluri. Am putut să-i înţeleg bătăile inimii, să-i citesc venele ca pe o hartă. Şi el pe ale mele. Şi el pe ale mele.

Fiecare fază a experienţei conţinea contradicţii inerente. Ca atunci când m-a ţintuit de încheieturile mâinilor pe covor şi s-a lăsat cu totul pe mine, iar eu pluteam liberă. Când l-am gustat, de asemenea, l-am văzut – am văzut ce gust avea. Şi când în cele din urmă mi-a spus că o să-mi facă rău, i-am răspuns că eram pregătită, dar, desigur, nu eram. Înţelegi mecanica acestui

lucru şi consideri că ştii cum o să te simţi – dar, nu; habar n-ai. E atât de remarcabil! Păţeşti ceva de genul „Ahhhhhhh!”. De-abia acum ai înţeles. Şi eşti schimbat.

M-am privit deasupra chiuvetei. Mă iubeam. Îl iubeam pe Sin. Orice altceva era lipsit de relevanţă. M-am întors la el, iar el încă, încă era acolo.

— Eşti treaz?

— Oarecum. Eşti bine?

— Foarte. Vrei ceva?

— Nu. Am tot ce-mi trebuie.

Am văzut pacea visătoare de pe chipul lui, buzele ridicol de netede şi ochii calmi datorită eliberării. I-am văzut părul, revărsat pe frunte ca un val liniştit. I-am văzut mâinile, pline de cicatrice şi bătătorite, dar totuşi moi, cu degetele curbate spre interior. Am văzut cum pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm uşor. Am văzut fiinţa umană, băiatul meu adevărat – frumos, mulţumit, consolat, în siguranţă, senin şi îndrăgostit. Asta am văzut când m-am alăturat lui, în lumina palidă a focului.

Am ştiut că avea să fie ultima vedere?

Nu. Nu gândeam aşa. Nu gândeam deloc.

Şi totuşi, când m-am trezit de data asta, nu m-am speriat să descopăr că plecase. M-am întins languroasă, lungindu-mi mâinile şi braţele cât de mult am putut. Unde era Sin? Pur şi simplu în altă parte sau nicăieri, terminând cu chestiunile viscerale, cerebrale, emoţionale, instinctuale, carnale ale acestui nivel. Terminând cu plimbatul şi vorbitul şi atinsul, terminând cu foamea şi cu setea, cu dorinţa şi cu necesitatea. Fiind aici, fiind din nou aici, terminând aici – dispărând acum, în pământ sau în lumea spectrală, sau în rai, sau în iad, sau indiferent în ce mai urmează.

Tot ce ştiam cu siguranţă era că el plecase, plecase cu adevărat, nu ieşise doar pe verandă. N-aveam nevoie de percepţii extrasenzoriale pentru a şti, sau de cărţi de tarot; n-aveam nevoie de niciun fel de magie tâmpită. Nu planificasem ce aveam să-i spun lui Pen. Nu meditasem la cum va fi la şcoală lunea viitoare. Nu mă întrebasem dacă Swoon avea să se întoarcă la „normal”, cu cămăşi cu nasturi şi pantaloni kaki şi pulovere legate pe umeri. Gândurile îmi erau încă departe.

Am simţit. Mult. Numai că nu mi-era frică. Şi nu mă simţeam singură. Prezenţa este efemeră. Dragostea, eternă. Nu aveam

nevoie ca Sin să fie aici, ca să fiu cu el. Aşa era. Nicio surpriză, serios – întotdeauna, el şi cu mine avuseserăm o relaţie neconvenţională.

Am rămas acolo culcată, până când pisica a venit alintându-se peste perne pentru a-şi cere micul dejun. Una dintre multele cerinţe ale zilei, ale oricărei zile. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de şemineu. Rămăşiţele focului erau o pulbere albă, fără să emane vreun strop de căldură sau vreun grăunte de lumină. Şi totuşi, am dat deoparte paravanul şemineului şi am luat vătraiul. Mânerul ornamentat mi se potrivea în palmă – o unealtă din fier echilibrată şi grea. Am scormonit în cenuşă. O scânteie, apoi o flăcăruie, şi focul a revenit treptat la viaţă.